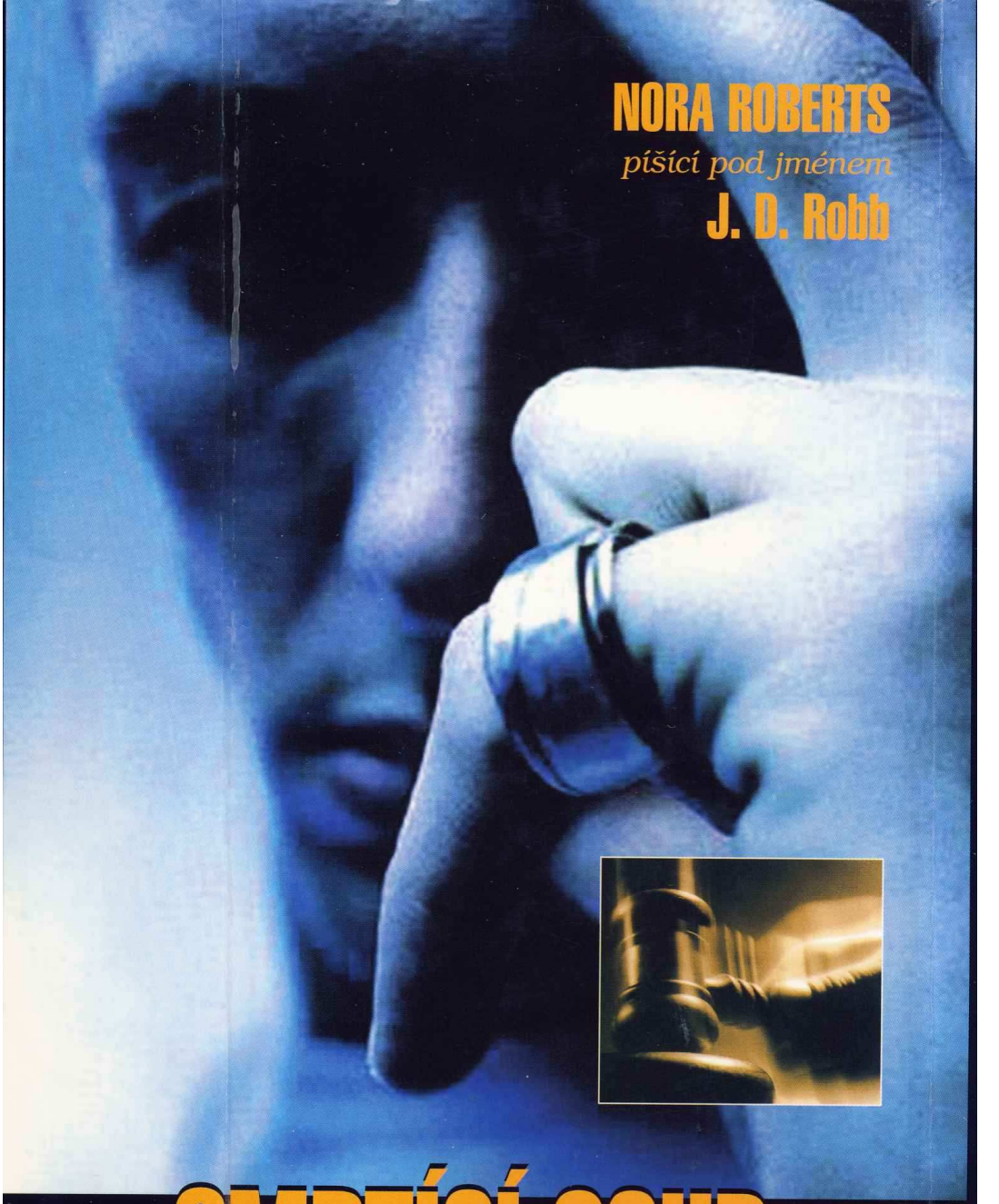

NORA ROBERTS

píšící pod jménem

J. D. Robb

SMRTÍCÍ SOUD

Eva Dallasová, neohrožená vyšetřovatelka z druhé půle 21. století, řeší bestiální vraždy policistů

J. D. Robb
SMRTÍCÍ SOUD
Přeložila Libuše Chocholová
COLUMBUS
Copyright © 2000 Nora Roberts
Translation © Libuše Chocholová, 2004
All rights reserved
ISBN 80-7249-161-X

Čtyři hlavní nectnosti vládnutí jsou:
průtahy, korupce, hrubost a obratnost.

– Francis Bacon

K manželství patří něco víc
než čtyři bosé nohy pod peřinou

– John Heywood

Kapitola první

Stála v Očistci a zkoumala smrt. Její krev a její sedlinu, její škodolibou krutost. Smrt do těchto míst pronikla se svéhlavou náladovostí dítěte, plná žáru a vášní a bezohledné brutality.

Smrt nebývá nikdy zvlášť úhledná záležitost. Ať už je pečlivě propočítaná, nebo divoce impulzivní, mívá ve zvyku zanechávat spoušť, kterou po ní musí uklízet jiní.

Pro ni to však bylo povolání – bloumat mezi odpadky smrti, vybírat z nich jednotlivé úlomky, zkoumat, jestli pasují dohromady, a poskládat z nich obrázek ukradeného života. A pomocí tohoto obrázku dojít k představě vraha.

Teď, v časných ranních hodinách nesmělého jara roku 2059, skřípaly její boty po záplavě rozeklaných střepů z rozbitého skla. Hnědýma, chladnýma očima přejížděla scénu – vysypaná zrcadla, rozbité láhve, rozštípané dřevo. Nástěnné obrazovky byly rozmlácené, privátní boxy roztřískané a poničené. Z drahocenné kůže a jemného plyše v sedacích koutech zbyly jen pestrobarevné cáry.

Z toho, co kdysi býval prvotřídní striptýzový klub, zůstala nepřehledná halda drahého smetí.

A to, co dříve bývalo člověkem, leželo nyní za širokým obloukem baru. Teď už pouze oběť, zhroucená ve vlastní krvi.

Poručík Eva Dallasová se nad ní právě skláněla. Byla policistka a ta oběť patřila jí.

„Muž. Černá rasa. Věk ke čtyřicítce. Masivní trauma hlavy a trupu. Mnohočetné fraktury končetin.“ Sáhla do příruční brašny pro aparát na stanovení teploty těla a okolního prostředí. „Vypadá to, že ho stačila vyřídit jen samotná ta fraktura lebky, ale ono to tím neskončilo.“

„Rozsekali ho na kousky.“

Eva kvitovala poznámku své pomocnice pouhým zabručením. Pozůstatky patřily dobře stavěnému muži v nejlepších letech, jistě přes sto osmdesát vysokému a vážícímu přes osmdesát kil důkladně vypracovaného svalstva.

„Co vidíte, Peabodyová?“

Peabodyová automaticky přešlápla a zaostřila pohled. „Oběť… no, vypadá to, že oběť byla zasažena zezadu. Hned první rána ji asi porazila nebo aspoň omráčila. Vrah však zasazoval další a další rány. Podle kaluže krve a roztříštěného mozku byl ten muž asi usmrcen údery do hlavy a další rány dostal už v bezvědomí. Řada ran byla určitě zasazena posmrtně. Pravděpodobná zbraň je asi kovová tyč a ten, kdo ji použil, vyvinul značnou sílu, možná vystupňovanou drogami. Celá scéna totiž svědčí o mimořádné zuřivosti, která je příznačná pro konzumenty Zeusu."

„Čas smrti přibližně čtyři nula nula," poznamenala Eva a pak zvedla hlavu a zadívala se na Peabodyovou.

Její pomocnice byla oblečená v pečlivě naškrobené a nažehlené uniformě, čapku uniformy měla správně posazenou na tmavých vlasech, které jí sahaly až k bradě. Má dobré oči, pomyslela si Eva, jasné a tmavé. A ačkoliv jí z té bezmezné zuřivosti celé scény pobledly tváře, drží se dobře.

„Motiv?" zeptala se Eva.

„Vypadá to na loupež, poručíku."

„Proč?"

„Zásuvka pokladny je vytažená a prázdná. Přístroj na kreditní karty je rozbitý."

„Hmm, hmm. Takový nóbl podnik jel zřejmě převážně na kreditky, ale nějaká hotovost tady podle všeho taky byla."

„Zeusáci jsou schopní vraždit i pro hrst drobných."

„To je pravda. Ale co tady ta naše oběť dělala? Zůstal tu sám, v zavřeném klubu, s nějakým narkomanem? Jak to, že pustil za bar nějakého Zeusáka? A…" Odizolovanými prsty sebrala z kaluže krve malý stříbrný kredit. „Proč tady ten narkoman nechal tohle? Je jich tady kolem mrtvoly rozsypáno víc."

„Třeba mu upadly." Ale zároveň Peabodyovou napadlo, že jí asi nedochází to, co Evě.

„Třeba."

Když Eva mince posbírala, napočítala jich třicet. Zapečetila je do sáčku s důkazy a podala Peabodyové. Pak sebrala tyč. Byla potřísněná krví a mozkem. Měřila asi šedesát centimetrů a byla pořádně těžká.

Pořádně těžká.

„Je to kvalitní, tvrdý kov, nic, co by náš narkoman sebral v nějakém opuštěném baráku. Určitě zjistím, že to patřilo sem, za pult. A taky se ukáže, Peabodyová, že naše oběť toho vraha znala. Možná, že si spolu dali skleničku po zavírací hodině."

Přivřela oči a představovala si to. „Možná, že se o něco přeli a hádka se stupňovala. Náš vrah už měl pravděpodobně něco upito. Věděl, kde bývá tyč. Zajde za barový pult. Zřejmě už to dělával předtím, takže tady náš přítel to nepovažuje za nic mimořádného. Nezajímá ho to, ani se neotočí."

Zašla tam také a přitom si všímala polohy těla a kaluže. „Ta první rána ho odhodí, takže vletí obličejem do skla na zadní stěně. Podívejte se, jak je v obličeji pořezaný. To nejsou škrábance od padajícího skla. Jsou příliš dlouhé a hluboké. Dokáže se ještě otočit a tu ho útočník švihne po druhé, přes čelist. To ho obrátí zase zpátky. Zachytí se rukama polic a strhne je dolů. Tříští se láhve. A právě tehdy dostane smrtící úder. Ten, který mu rozpoltí lebku jako vejce."

Zase se sehnula, sedla si na paty. „A potom z něj vrah prostě vymlátí duši a navrch to tady ještě všechno poničí. Možná ze zuřivosti, možná aby zmátl stopy. Ale v každém případě se natolik kontroluje, že než odejde, ještě se sem vrátí a přehlédne výsledky své práce. Když je hotov, tyč tady odhodí."

„Chtěl, aby to vypadalo jako vloupačka? Jako útok feťáka?"

„Jo. Ledaže by to byl naprostý debil a já mu moc fandím. Máte snímky těla a bezprostředního okolí? Ze všech úhlů?"

„Ano, madam."

„Tak ho otočíme."

Když Eva otáčela tělo, zachrastily kosti jako pytel s rozsypaným nákupem. „Sakra. Doprčic."

Sáhla dolů, aby z chladnoucí, tuhnoucí kaluže krve vyprostila potřísněnou průkazku. Odizolovaným palcem setřela krev z fotografie a ze štítku. „Ten chlap byl ve službě."

„On to byl policajt?" Peabodyová přistoupila blíž. Uvědomila si náhlé ticho. Chlapci z technické skupiny a ohledávači, kteří pracovali na druhé straně pultu, zmlkli. Veškerý pohyb se zastavil.

Půl tuctu tváří se otočilo. Čekali.

„Detektiv Kohli, Taj.“ Eva vstala se zachmuřenou tváří. „Byl to náš člověk.“

Peabodyová přešla přes zaneřáděnou podlahu k místu, kde stála Eva. Pohlížela na pozůstatky detektiva Taje Kohliho, které právě balili a připravovali na odvoz do márnice. „Mám tady jeho údaje, Dallasová. Je ze stodvacetosmičky, dělal na narkotikách. Sloužil už osm let. Přišel z armády. Bylo mu třicet sedm. Ženatý. Dvě děti.“

„Má v rejstříku nějaké fleky?“

„Ne, madam, je čistý.“

„Budeme muset zjistit, jestli sem byl tajně nasazený služebně, nebo jestli si jen dělal melouch. Elliote? Potřebuju ty nahrávky z bezpečnostních kamer.“

„Žádné nejsou.“ Přiběhl k ní jeden z techniků. Bylo vidět, že je rozčilený. „Jsou vybrané. Úplně všechny. Kamery zabíraly kompletně celý podnik a ten pacholek to všechno vybral. Nemáme nic.“

„Zametl za sebou.“ Eva chodila dokola s rukama za zády. Klub měl tři patra. V přízemí bylo jeviště, v prvním a druhém patře taneční parkety. Třetí patro vroubily privátní pokojíky. Uvažovala, že aby kamery tohle všechno pokryly, muselo by jich být nejmíň tucet, ale pravděpodobně víc. Sebrat ze všech diskety, to si muselo vyžádat dost času a zručnosti.

„Ten se tady vyznal,“ usoudila. „Anebo je to nějaký machr přes bezpečnostní systémy. Je to habaďura. Všechen tenhle zmatek je jen habaďura. Ten dobře věděl, co dělá. Měl o všem přehled. Peabodyová, zjistěte, kdo je majitel, kdo to provozuje. A chci vědět o každém, kdo tady pracuje. Chci přesně vědět, jak to tu chodí.“

„Poručíku?“ Zmatkem se k ní protáhl jeden z techniků a tvářil se rozpačitě. „Venku je nějaký civilista.“

„Ono je jich tam víc. Jen ať tam hezky zůstanou.“

„No jo, madam, ale tenhle trvá na tom, že s vámi musí mluvit. Říká, že to tady vlastní. A ještě…“

„A co ještě?“

„Že prý jste jeho manželka.“

„Roarkovy Zábavní podniky,“ dodala Peabodyová, která si mezitím přečetla příslušné údaje na svém kapesním počítači. Opatrně se na Evu usmála. „Hádejte, kdo je majitelem Očistce?“

„Že mě to hned nenapadlo,“ vzdychla Eva a rezignovaně se vydala ke vchodu.

Vypadal přesně stejně jako před dvěma hodinami, když se rozloučili a odcházeli každý po své práci. Elegantní a senzační. Lehký plášť, který měl oblečený přes tmavý oblek, se třepetal v mírném větru. Stejný větřík mu mírně čuchal hřívu černých vlasů, rámujících jeho poeticky hříšnou tvář. Tmavé sluneční brýle ještě zdůrazňovaly výraz uhlazené elegance.

Když vešel, sundal si je a jeho zářivě modré oči se střetly s jejím pohledem. Zastrčil brýle do kapsy a zvedl obočí.

„Dobré jitro, poručíku.“

„Já jsem měla takový nepříjemný pocit hned, jak jsem sem vkročila. Je to prostě jeden z tvých typických podniků, že? To musíš k sakru vlastnit opravdu kdeco?“

„Byl to takový chlapecký sen.“ Jeho hlas se vznášel někde nad Irskem a nabíral do sebe jeho melodii. Pohlédl přes ni na policejní pečeť. „Zdá se, že nám oběma nastaly potíže.“

„To jsi tomu mému chlapíkovi musel vykládat, že jsem tvoje žena?“

„Ale vždyť jsi moje žena,“ podotkl mírně a přesunul pohled zase na její tvář. „To je fakt, který mě denně naplňuje radostí.“ Vzal ji za ruku a přejel palcem přes snubní prstýnek dřív, než mu ji vyškubla.

„Žádné důvěrnosti,“ sykla na něj, až se musel zasmát.

„To jsi ještě před pár hodinami neříkala. Vlastně –“

„Přestaň, Roarku.“ Ohlédla se kolem, ačkoliv venku nebyl žádný policista z technického týmu, který by to mohl slyšet. „Tohle je policejní vyšetřování.“

„To jsem pochopil.“

„A kdo ti to řekl?“

„Vedoucí údržbářské čety, který našel mrtvého. Nejdřív zavolal policii,“ zdůraznil. „Ale je jen přirozené, že o té události informoval i mne. Co se vlastně stalo?“

Nemělo cenu se rozčilovat nad tím, že se jeho záležitosti opět zapletly do jejích. Zase. Utěšovala se aspoň tím, že jí to pomůže prokousat se otravným zjišťováním údajů. „Máš tam barmana jménem Kohli? Taj Kohli?“

„Nemám tušení. Ale můžu to zjistit.“ Vyndal z náprsní kapsy tenký diář, naťukal požadavek na údaje. „To je ten mrtvý?“

„Mrtvý, jak se patří.“

„Ano, byl to můj zaměstnanec,“ potvrdil Roarke a irština v jeho hlase dostala chladné zabarvení. „Poslední tři měsíce. Na částečný úvazek. Čtyři večery v týdnu. Měl rodinu.“

„Jo. To vím.“ Tyhle věci pro něj hodně znamenaly a to ji vždycky dojímalo. „Byl to policista.“ Tentokrát povytáhl obočí on. „To v tom svém notýsku nemáš, co?“

„Ne. Zdá se, že můj personální referent něco přehlédl. To se musí napravit. Můžu dovnitř?“

„Jo, za chviličku. Jak dlouho už ti patří ten podnik?“

„Asi čtyři roky, tak nějak.“

„Kolik tam máš zaměstnanců na plný a na částečný úvazek?“

„Ty údaje ti seženu, poručíku, a zodpovím ti všechny ostatní zvídavé otázky.“ S otráveným pohledem v očích vzal za kliku. „Ale teď bych se rád podíval do svého podniku.“

Vrazil dovnitř, rozhlédl se, obhlédl škody a pak se zadíval na rozměrný černý balík, který pohřebáci právě nakládali na vozík. „Jak byl zabit?“

„Důkladně,“ odpověděla Eva. Když se však Roarke prostě jen obrátil a hleděl na ni, vzdychla. „Bylo to ošklivé, rozumíš? Železná tyč.“ Pozorovala, jak Roarke pohlédl směrem k baru a spatřil cákanec krve, který zářil na skle jako abstraktní barevná kresba. „Po prvních ranách zřejmě už nic necítil.“

„Už jsi někdy zažila rány holí? Já ano,“ dodal, nečekaje na odpověď. „Není to nic příjemného. Zdá se mi nepravděpodobné, že by to byla loupež, i kdyby lupič ztratil nervy.“

„Proč?“

„Bylo tu tolik prvotřídního a snadno dostupného alkoholu, že by to zloděje na nějaký čas bohatě zabezpečilo. Proč rozbíjet flašky, když je můžeš prodat? Když přepadneš podnik, jako je tenhle, tak to

není kvůli té hromádce hotovosti, která se dá shrábnout, ale kvůli inventáři, a možná i kvůli některým kusům vybavení.“

„To z tebe mluví zkušenost?“

Usmál se. „Přirozeně. Zkušenost podnikatele a řádného občana.“

„To jo.“

„Co záznamy bezpečnostních kamer?“

„Jsou pryč. Všechny je vybral.“

„To by ukazovalo, že si to tady předem důkladně prohlédl.“

„Kolik bylo těch kamer?“

Roarke zase vytáhl svůj diář a zjišťoval údaje.

„Osmnáct. Devět na tomhle podlaží, šest na druhém a ty zbylé nahoře pořizovaly celkové záběry. A dřív, než se zeptáš: zavírá se ve tři, takže v půl už je všechen personál pryč. Poslední představení, a my tu máme živá představení, končí ve dvě. Muzikanti a účinkující —“

„Striptérky.“

„Jak je libo,“ pravil. „V tuhle dobu to balí. Během hodiny pro tebe budu mít jména a časové rozvrhy.“

„To budu ráda. Proč se to jmenuje Očistec?“

„To jméno?“ Přes rty mu přelétl lehký úsměv. „Líbilo se mi to. Kdyby ses zeptala velebníčka, poučil by tě, že Očistec znamená místo pokání, snad i smíření. Něco jako vězení. Já jsem to vždycky chápal jako poslední šanci zachovat si lidskost. Dříve než si spoutáš křídla a zhasneš svatozář nebo se vrhneš do ohně.“

„Co ty bys radši?“ zeptala se. „Křídla, nebo oheň?“

„Vidíš, to je právě ono. Já dávám přednost tomu, být lidský.“ Zatímco kolem nich vezli vozík s mrtvolou, pohladil ji po krátkých hnědých vlasech. „Tohle je mi líto.“

„Mně taky. Je nějaký důvod, proč by měl detektiv newyorské policie pracovat inkognito v Očistci?“

„To nemůžu říct. Samozřejmě je možné, že se někdo z návštěvníků mohl namočit v něčem, co zrovna není po chuti newyorské policii, ale já jsem o ničem takovém nebyl informován. V privátních pokojích mohly pod stolem změnit majitele třeba i nějaké ty drogy, ale žádné velké transakce tu neprobíhaly. To bych věděl. Striptérky neprovozují prostituci, pokud nemají koncesi – ale některé

ji mají. Do dveří není vpuštěn nikdo nezletilý, ať už jako zákazník, nebo jako zaměstnanec. Já mám svá pravidla, poručíku, a ta platí.“

„Já ti nic nevyčítám. Potřebuju jen získat celkový obraz.“

„Jsi naštvaná, že tady vůbec jsem.“

Chviličku počkala, pramínky vlasů ještě zcuchané, jak se jí do nich venku opřelo povětří. Zřízenci z márnice otevřeli dveře, aby vyvezli Kohliho, a dovnitř vtrhl rámus začínajícího dne.

Provoz už houstl. Na ulici se rozčileně předháněla auta, po nebi se rojily dopravní prostředky plné lidí spěchajících do zaměstnání. Zaslechla, že jakýsi stánkař, který se chystal zahájit prodej se svým kluzákovým vozíkem, volá na techniky: „Co to vezete za srágoru?“

„Dobrá, no tak teda jsem naštvaná, že tady vůbec jsi. Ale překousnu to. Kdy jsi tady byl naposledy?“

„To už je pár měsíců. Klape to tady, takže to nevyžaduje můj osobní dozor.“

„Kdo ti to tu vede?“

„Rue MacLeanová. O té ti taky seženu informace.“

„Radši co nejdřív. Chceš si to teď tady projít?“

„To nemá cenu, dokud nebudu mít jasno, jak to všechno bylo. Jakmile to zjistím, budu se chtít zase vrátit.“

„Postarám se o to. Ano, Peabodyová?“ zeptala se a obrátila se na svou asistentku, která přistoupila blíž a odkašlala si.

„Promiňte, madam, ale myslela jsem, že byste asi chtěla vědět, že jsem se dovolala kapitánovi z okrsku, ze kterého byla oběť. Posílají někoho z jeho útvaru a taky poradce, aby informovali rodinu. Chtějí vědět, jestli na vás mají počkat, nebo zajít k manželce sami.“

„Řekněte, ať počkají. Zajedeme tam a půjdeme tam společně. Už musím jít,“ řekla Roarkovi.

„Nezávidím ti tvou práci, poručíku.“ A protože cítil potřebu kontaktu, vzal ji za ruku a pevně jí stiskl prsty. „Ale musím tě nechat, aby ses k ní vrátila. A ty informace ti seženu co nejdřív.“

„Roarku?“ zavolala za ním, když se vydal ke dveřím. „Mrzí mě, že ti to tady tak zřídili.“

„Je to jen dřevo a sklo. To se dá nahradit,“ odpověděl přes rameno.

„To nemyslí vážně,“ prohodila Eva, když za ním zaklaply dveře.

„Co jste říkala, madam?“

„Zamávalo to s ním. Nenechá to jen tak.“ Eva se nadechla. „Pojďte, Peabodyová, zajedeme za manželkou, ať máme tuhle pekelnou záležitost za sebou.“

Kohliovi bydleli v pěkném, středně velkém domě v East Side. Je to takové místo, pomyslela si Eva, kde se najdou mladé rodiny a starší penzisti. Pro mladé a svobodné to nemá ten pravý šmrnc a pro ty, kdo mají hluboko do kapsy, je to moc drahé.

Byl to jednoduchý komplex, příjemně, až skoro elegantně zrekonstruovaný po městských válkách.

Zabezpečení vchodu mělo základní kód.

Eva rozpoznala policisty ještě dřív, než zaparkovala auto v druhém pruhu a zapnula u něj světelný nápis „Ve službě“.

Žena byla upravená, pečlivě udržovaná, vlasy měla z obličeje vyčesané do dvou špičatých loken. Na očích měla sluneční brýle a oblečená byla do námořnicky modrého kostýmu. Střevíce na tenkých podpatcích prozradily Evě, že pracuje převážně za stolem.

Vyšší šarže, odhadla to Eva s jistotou.

Muž byl ramenatý a v pase trochu podsaditý. Husté vlasy už měl hodně prošedivělé. Teď se mu ve větru zmítaly kolem klidné, vyrovnané tváře. Na nohou měl policejní boty – s tvrdými podrážkami a vzorně naleštěné. Sako mu bylo trošku těsné a manžety u rukávů se mu začínaly maličko třepit.

Policajt ze staré školy, usoudila Eva, který se propracoval od hlídkování na ulici až k psacímu stolu.

„Poručíku Dallasová!“ Žena k ní přistoupila, ale nenabídla jí ruku ke zdvořilému pozdravu. „Poznala jsem vás. Často se objevujete na obrazovce.“ Nebylo to sice vysloveno jako výtka, ale přece jen se něco takového zatřepetalo ve vzduchu. „Já jsem kapitán Rothová ze stoosmadvacítky. A tohle je seržant Clooney z mého útvaru. Má poskytnout útěchu a pomoc pozůstalým.“

„Děkuji, že jste na mne počkali. Tohle je strážník Peabodyová, moje asistentka.“

„Jak jste daleko s vyšetřováním, poručíku?“

„Tělo detektiva Kohliho bylo převezeno na patologii a bude mu věnována přednostní pozornost. Jakmile promluvím s pozůstalými, sepíšu a vyplním hlášení.“

Odmlčela se, aby nemusela překřikovat troubení maxibusu, který o dva bloky dál přirazil k chodníku.

„Takže jediné, co v tomto okamžiku mám, kapitáne Rothová, je mrtvý policejní detektiv, který se stal zjevně obětí mimořádně brutálního násilí. Došlo k tomu v časných ranních hodinách v klubu, kde se zdržoval po zavírací hodině. V tom klubu, kde byl zaměstnán na částečný úvazek jako barman.“

„Bylo to loupežné přepadení?“

„Nevypadá to na to.“

„Takže jaký byl podle vašeho názoru motiv?“

Evě začalo v útrobách klíčit malé semínko rozmrzelosti. Uvědomovala si, že když si nedá pozor, zapustí tam kořínky. „V tomto stadiu vyšetřování jsem si zatím na motiv nevytvořila žádný názor. Kapitáne Rothová, hodláte tu stát na ulici a vyslýchat mě, nebo si radši přečtete mou zprávu, až ji napíšu?“

Rothová otevřela ústa a pak se hlasitě nadechla. „Zásah, poručíku. Detektiv Kohli u mne pracoval pět let. Budu k vám upřímná. Byla bych ráda, kdyby tohle vyšetřování vedl můj útvar.“

„Chápu vaše pohnutky, kapitáne Rothová. Ale mohu vás ujistit, že pokud budu hlavním vyšetřovatelem smrti detektiva Kohliho já, budu jí věnovat maximální pozornost.“

Sundej si ty zatracené brejle, chci vidět tvoje oči, vyzvala ji v duchu Eva. „Můžete požádat o převedení pravomoci,“ pokračovala. „Ale řeknu vám rovnou, já se snadno nevzdám. Já jsem nad ním dnes ráno stála, já jsem viděla, co se mu stalo. Nikdo si nemůže přát dopadnout jeho vraha víc než já.“

„Kapitáne!“ Clooney přistoupil blíž a lehce položil Rothové ruku na předloktí. Od jeho světle modrých očí se rozbíhaly vrásky. Dodávaly mu unavený a zvláštně důvěryhodný výraz. „Poručíku! Momentálně s námi příliš zmítají emoce. S námi všemi. Ale máme před sebou úkol, který musíme splnit, tady a teď.“

Pohlédl nahoru a zabloudil očima k oknu ve čtvrtém patře. „Ať jsou naše pocity jakékoliv, nedají se zdaleka srovnat s těmi, které čekají ty tam nahoře.“

„To je fakt. Máte pravdu, Arte. Pojďme na to.“

Rothová se obrátila ke vchodu a odkódovala jej svým univerzálem.

„Poručíku?“ Clooney zůstal trochu pozadu. „Já vím, že budete chtít vyslechnout Patsy, Tajovu ženu. Chci vás poprosit, abyste k ní teď měla ohled. Dovedu si představit, čím bude muset projít. Před pár měsíci mi při výkonu služby zahynul syn. To člověku vyrve kus těla.“

„Já se přece nechystám do ní kopat, když bude na dně, Clooneyi.“ Eva se protáhla dveřmi, opanovala se a obrátila se zpátky. „Já jsem ho neznala,“ řekla už mírněji. „Ale ten člověk byl zavražděn a byl to policajt. A to mi stačí. Rozumíte?“

„Jo. Jo, rozumím.“

„Kristepane! Jak já tohle nenávidím.“ Šla za Rothovou k výtahu. „Jak vy to zvládáte?“ zeptala se Clooneye. „Myslím to kondolování. Dá se to vůbec vydržet?“

„Abych pravdu řekl, vybrali mě k tomu proto, že dokážu navodit klidnou atmosféru. Jsem dobrým prostředníkem,“ dodal s letmým úsměvem. „Souhlasil jsem, že budu utěšovat pozůstalé, že to zkusím, a zjistil jsem, že dokážu prokázat určité dobro. Poznáte, co ti lidé cítí v každé fázi té události.“

Když vstoupili do výtahu, stiskl rty. Veškerý úsměv byl pryč. „Vydržíte to pro tu špetku naděje, že snad něčím pomůžete, aspoň trošku. Je dobré, když ten poradce je sám policajt. A jak jsem zjistil v posledních měsících, ještě lépe zapůsobí, když je to policajt, který sám utrpěl ztrátu. Už jste někdy ztratila nějakého člena rodiny, poručíku?“

Evě bleskl hlavou zanedbaný pokoj, krvavý chropot muže a zkroucené ubité dětské tělíčko v koutě. „Já žádnou rodinu nemám.“

„Aha,“ bylo všechno, co Clooney poznamenal, když ve čtvrtém patře vystoupili.

Ona to pozná. Všichni si toho byli vědomi. Žena policajta to uhodne v okamžiku, kdy otevře dveře. Volba slov, kterými se to

sdělí, se může případ od případu nepatrně lišit, ale to stejně nemá význam. V okamžiku, kdy se otevřou dveře, dochází neodvolatelně ke změně životů.

Začalo to dřív, než stačili zaklepat.

Patsy Kohliová byla hezká žena s hladkou ebenovou kůží a s hlavou hustě porostlou přilehlými černými kudrnami. Byla oblečená na procházku, na prsou měla kšírami připoutané nosidlo s dítětem. Chlapeček, který se jí držel za ruku, nezkrotně poskakoval na místě.

„Na houpačky! Jdeme na houpačky!“

Jeho matka však zůstala stát jako ztuhlá a smích, který měla v očích, rychle vyprchával. Zvedla ruku, přitiskla ji na dítě a dítě k srdci.

„Taj.“

Rothová si sundala brýle. Oči pod nimi byly chladně modré. Strnulé a prázdné. „Patsy! Rádi bychom šli dovnitř.“

„Taj.“ Patsy zůstávala stát na místě, jen pomalu kroutila hlavou. „Taj.“

„No tak, Patsy!“ Clooney k ní přistoupil a objal ji kolem ramen. „Co kdybychom se posadili?“

„Ne. Ne. Ne.“

Chlapeček začal brečet, zalykal se pláčem a tahal matku za ruku, která nereagovala. Rothová i Eva na něj shlížely dolů v čiré bezmocné panice.

Peabodyová se mezi nimi protáhla a sklonila se k němu.

„Ahoj, kamaráde.“

„Já chci na houpačku,“ opakoval nešťastně a po ducatých tvářích se mu koulely slzy.

„Hele, poručíku, co kdybych toho chlapce vzala trochu ven?“

„Dobrý nápad. To bude nejlepší.“ Stupňující se kvílení už jí křečovitě svíralo žaludek. „Paní Kohliová, jestli dovolíte, tady strážník by vašeho chlapce na chvíli vzala ven. Myslím, že by to bylo nejlepší.“

„To je Chad.“ Patsy pohlédla dolů, jako by se vytrhovala ze sna. „Chystáme se do parku. Je to o dva bloky dál. Jsou tam houpačky.“

„Já ho tam zavedu, paní Kohliová. To bude v pořádku.“ S lehkostí, kterou jí Eva záviděla, popadla chlapce do náručí. „Hele, Chade, máš rád párek v rohlíku?“

„A já vám, Patsy, sundám vaši malou.“ Clooney jí jemně uvolnil popruh a vytáhl dítě ven. A pak je, k Evinu zděšení, předal jí.

„Poslyšte, já tohle –“

Ale Clooney už vedl Patsy k pohovce a Evu nechal, aby ten raneček držela. Aspoň tak jí to připadalo. Škubla sebou, pohlédla dolů, kde se na ni zvědavě upíraly ohromné hnědé oči, a zpotily se jí dlaně. A když dítě zavrnělo, úplně jí vyschlo v ústech.

Rozhlížela se kolem sebe a hledala pomoc. Clooney a Rothová už si usadili Patsy mezi sebe a Clooney jí tiše domlouval. Pokoj byl malý a zabydlený, po koberci byly rozházené hračky a ve vzduchu visela vůně, kterou neznala, ale byl v ní dětský zásyp a pastelky a cukr. Dětský pach.

Objevila na zemi vedle židle koš s pečlivě složeným prádlem. Perfektní, usoudila a s opatrností ženy, která drží v ruce podomácku vyrobenou bombu, položila dítě navrch.

„Hezky zůstaň,“ zašeptala a rozpačitě pohladila tmavou, měkce ochmýřenou hlavičku.

A teprve pak začala zase dýchat.

Znovu obrátila svou pozornost k pokoji a k ženě sedící na pohovce. Byla ponořená do sebe, kolébala se a Clooney ji držel za ruce. Ani nehlesla a slzy jí proudily z očí jako déšť.

Eva se držela stranou, sledovala Clooneyovu práci, sledovala oba dva, jak soustředěně z obou stran poskytují vdově oporu. Došlo jí, že tohle je rodina. Taková, jak má být. A ve chvílích, jako je tahle, dělá všechno, co je jen možné.

Zármutek sedal na pokoj jako mlha. Věděla, že bude trvat ještě dlouhou dobu, než zase odvane.

„Je to moje vina. Můžu za to já.“ To byla první slova, která Patsy vyslovila od chvíle, kdy usedla na pohovku.

„To ne.“ Clooney jí stiskl ruce, až k němu zvedla hlavu. Potřebují vám pohlédnout do očí, věděl. Uvěřit vám, načerpat z vás útěchu, potřebují tohle všechno vidět ve vašich očích. „To určitě ne.“

„Nikdy by tam nešel pracovat, kdyby nebylo mne. Když se narodila Jilly, nechtělo se mi vrátit se do práce. Chtěla jsem zůstat doma. Ale peníze, ta podpora, kterou bere profesionální matka, je mnohem nižší než –“

„Patsy, Taj byl rád, že chcete zůstat doma s dětmi. Byl na ně tak pyšný a na vás taky.“

„Já nemůžu – Chad.“ Vytrhla mu ruce a přitiskla si je na obličej. „Jak mu to jen mám říct? Co si bez Taje počneme? Kde vlastně je?“ Spustila ruce a slepě se rozhlížela kolem. „Musím ho vidět. Třeba je to nějaký omyl.“

Eva si uvědomila, že přišla její chvíle. „Je mi líto, paní Kohliová, ale není to omyl. Já jsem poručík Dallasová. Mám na starosti vyšetřování.“

„Vy jste Taje viděla.“ Patsy se vratce postavila na nohy.

„Ano. Lituji, opravdu lituji vaší ztráty. Paní Kohliová, můžeme si promluvit? Pomůžete mi najít osobu, která to spáchala?“

„Poručíku Dallasová,“ snažila se ji zarazit Rothová, ale Patsy potřásla hlavou.

„Ne, ne. Chci mluvit. Taj by si to přál. Chtěl by… Kde je Jilly? Kde je má holčička?“

„Já, ehm.“ Eva v trapných rozpacích ukázala na košík.

„Ach.“ Patsy si setřela slzy z tváří a usmála se. „Ona je tak hodňoučká. Takový miláček. Dám ji do kolébky.“

„Ukažte, Patsy, já ji tam dám.“ Clooney vstal. „Vy si promluvte s poručíkem.“ Vyslal k Evě klidný pohled, plný smutku a porozumění. „Tak by si to Taj určitě přál. Chcete, abychom k vám zatím někoho zavolali? Třeba vaši sestru?“

„Ano.“ Patsy se nadechla. „Ano, prosím vás. Buďte tak hodný a zavolejte za mne Carle.“

„Kapitán Rothová vám ji zavolá, že kapitáne? A já zatím uložím holčičku.“

Rothová měla chuť něco namítnout, ale stiskla zuby. Evu nepřekvapilo, když viděla, jak je otrávená. Než se nadálá, Clooney prakticky převzal vedení. A ona nebyla z těch, které by rády přijímaly rozkazy od seržantů.

„Ovšem, zajisté.“ Naposledy varovně pohlédla na Evu a odkráčela do vedlejší místnosti.

„Vy jste taky z Tajova útvaru?“

„Ne, nejsem.“

„No jo, ovšem.“ Patsy si přejela rukou po spánku. „Vy budete asi z Vražd.“ Začala se znovu hroutit, mezi rty jí však uniklo pouhé slabé zaskučení. A Eva s obdivem sledovala, jak se zase rychle snaží vzpamatovat. „Co byste chtěla vědět?“

„Manžel se vám ráno nevrátil domů. Neměla jste starost?“

„Ne.“ Sáhla dozadu, pevně uchopila postranní opěradlo křesla a sesunula se dolů. „Říkal, že asi půjde z klubu rovnou na stanici. Někdy to tak dělal. A povídal, že se má po zavření s někým setkat.“

„S kým?“

„To neříkal, jenom že má po zavření s někým schůzku.“

„Víte o někom, kdo by mu chtěl ublížit, paní Kohliová?“

„Byl přece policajt,“ řekla prostě. „Vy víte o lidech, kteří by vám chtěli ublížit, poručíku?“

To je pravda, pomyslela si Eva a přikývla. „Někdo určitý? O kom se vám třeba zmínil?“

„Ne. Taj svou práci domů nezatahoval. Na tom si zakládal. Nechtěl, aby se cokoliv z těch věcí dotklo jeho rodiny. Já ani nevím, na jakých případech vlastně pracoval. Nerad o nich mluvil. Ale něco ho trápilo.“

Pevně sepnula ruce v klíně a zadívala se na ně. Eva si všimla, že hledí na zlatý kroužek na svém prstě. „Řekla bych, že ho něco znepokojovalo. Ptala jsem se ho na to, ale on to zamluvil. To byl celý Taj,“ vypravila ze sebe s rozechvělým úsměvem. „Víte, někdo by možná řekl, že to byl projev mužské dominance, ale byl to prostě Taj. V některých věcech byl zkrátka staromódní. Byl to dobrý chlap. Báječný otec. A měl rád svou práci.“

Sevřela rty. „Zemřít ve službě by pro něj byla čest. Ale takhle ne. Ne takhle. Ať mu to udělal kdokoliv, o tohle ho připravil. A mě a děti připravil o něj. Jak je to možné? Poručíku, jak je to možné?“

A protože Eva nevěděla, jak na tohle odpovědět, nezbylo jí, než se vyptávat dál.

Kapitola druhá

„To byla fuška.“

„To jo.“ Eva se rozjela od chodníku a snažila se setřást ze sebe tíhu, kterou si odnesla z bytu Kohliových. „Ona se bude držet kvůli dětem. Je to statečná ženská.“

„Ty děti jsou senzační. Ten malý kluk je opravdu číslo. Postupně jsem mu musela koupit sójový párek v rohlíku, tři čokoládové tyčinky a ještě jednu fondánovou.“

„Ale to vám musel hodně ždímat ruku.“

Peabodyová se potěšené zasmála. „Mám synovce asi jeho věku.“

„Vy máte synovce všech možných věků.“

„To je pravda.“

„Když máte takové rozsáhlé rodinné zkušenosti, tak mi něco vysvětlete. Představte si manžela s manželkou, zdá se, že je to velice pevné, dobré, solidní manželství, jsou tam i děti. Jak to, že žena, která působí sebevědomě a docela chytře, neví o práci svého muže téměř nic? Nic o jeho zaměstnání, o tom, co celý den dělá?“

„Možná, že to on schválně nechává práci za dveřmi.“

„To se mi nezdá,“ bručela Eva. „Když s někým den za dnem žijete, musíte se přece chtít dovědět, co ten druhý dělá, co si myslí, jaké má problémy. Řekla, že ho něco trápilo, ale neví co. Nenaléhala na něj.“

Potřásla hlavou, a když projížděla rušnou křižovatkou, zamračila se. „Tohle nechápu.“

„Vy máte s Roarkem úplně jinou společnou dynamiku.“

„Co tím sakra chcete říct?“

„No,“ Peabodyová přejela očima Evin profil. „Tím jsem chtěla taktně vyjádřit, že ani jeden z vás nepřipustí, aby si ten druhý něco nechával pro sebe. Jak se okolo jednoho z vás něco šustne, ten druhý už to zvětří a nedá si pokoj, dokud není všechno venku. Oba jste tak dotěrní a mazaní, že toho druhého nenecháte proklouznout. A teď si vezměte moji tetu Miriam.“

„To opravdu musím?“

„Já chci říct, že ona a strejda Jim jsou manželé přes čtyřicet let. On chodí denně do práce a večer se vrací. Mají čtyři děti a osm, vlastně už devět, vnoučat. A ona ani neví, jaký má strejda roční příjem. On jí prostě dá příspěvek –“

Eva se málem zapasovala do zadku expresního taxíku. „Co že jí dá?“

„No jo, já jsem říkala, že máte jinou dynamiku. Ale je to tak, dávají prachy na domácnost a nákupy. Ona se ho zeptá, jak se celý den měl, on řekne fajn, a tím debata o práci končí.“ Pokrčila rameny. „Takhle to u nich chodí. A moje sestřenice Freida –“

„Já už jsem to pochopila, Peabodyová.“ Eva zapnula videotelefon a zavolala patologii.

Přepojili ji rovnou na pitevnu, k Morseovi.

„Ještě pořád na něm pracuju, Dallasová.“ Morse měl nezvykle vážný výraz. „Je to šílená paseka.“

„Já vím. Nemáte ještě nález z toxikologie?“

„Ten jsem si vyžádal přednostně. Žádné drogy v sobě neměl. Dal si před smrtí skleničku piva a nějaký preclík. Vypadá to, že zrovna pil to pivo, když dostal tu ránu. Jinak měl poslední jídlo šest hodin předtím, kuřecí sendvič s celozrnným chlebem a těstovinový salát. Kafe. A ještě vám zatím můžu říct jen tolik, že oběť byla ve výborném zdravotním stavu a fyzické kondici do chvíle, než ji ten parchant rozsekal na kusy.“

„Dobrá. Smrtícím úderem byla ta fraktura lebky?“

„Neříkal jsem, že na něm pořád ještě pracuju?“ vyštěkl Morse a hlas měl ostrý jako břitvu. Než však mohla Eva něco odpovědět, vztáhl ruku v rukavici zkrvavené až po zápěstí. „Promiňte. Omlouvám se. Něco dám přece jen dohromady. Útočník na něj šel zezadu. První rána dopadla zezadu na hlavu. Pořezaný obličej dokazuje, že oběť vletěla obličejem do skla. Druhá rána, na čelist, ho srazila na zem. A pak mu ten hajzl rozpoltil lebku jako ořech. Byl mrtvý dřív, než to ucítil. Ostatní poranění jsou post mortem. Ještě jsem je všechna nespočítal.“

„Řekl jste mi, co jsem potřebovala. Omlouvám se za to naléhání.“

„Ne, já se omlouvám.“ Morse vyfoukl vzduch z tváří. „Já jsem ho znal, takže je to tak trochu osobní. Byl to slušný chlap, rád se chlubil s holosnímky svých dětí. Nemáme kolem sebe moc šťastných tváří.“ Mrkl na ni. „Jsem rád, že jste ten případ dostala vy, Dallasová. To je dobře, že je váš. A moji zprávu dostanete do konce směny.“

Přerušil spojení a obrazovka oslepla.

„Ten chlapík byl všeobecně oblíbený,“ poznamenala Eva. „Kdo mohl mít tolik spadeno na tak slušného člověka, hrdého otce, milujícího manžela? Kdo umlátí policajta, až z něj zůstane jen krvavá břečka, když ví, že na dopadení vraha policisty se teď celý aparát sjednotí? Ten někdo musel k našemu oblíbenému chlapci chovat sakra velkou a krutou nenávist.“

„Někdo, koho zašil?“

Když člověk někoho zašije, nemusí už si s ním dělat hlavu, uvažovala Eva. Ale bude si ho pořád pamatovat. „Když si policajt dává skleničku s někým, koho zašil, a obrátí se k němu zády, tak si koleduje o ránu do hlavy. Musíme si pospíšit a sehnat všechny jeho záznamy, Peabodyová. Chci se dovědět, jaký byl vlastně Taj Kohli policajt.“

Když Eva dorazila na oddělení a chystala se vejít do své pracovny, vstala z lavice v čekárně nějaká žena.

„Poručík Dallasová?“

„To jsem já.“

„Já jsem Rue MacLeanová. Právě jsem se dověděla o Tajovi. Já…“ Zvedla ruce. „Roarke mě upozornil, že se mnou chcete mluvit, tak jsem si řekla, že za vámi rovnou zajdu. Chci vám pomoct.“

„To je od vás hezké. Jenom vteřinu. Peabodyová!“ Zašla se svou pomocnicí kousek stranou. „Dejte do záznamu všechny ty komentáře a chvály na Kohliho a pak se věnujte jeho financím.“

„Financím, madam?“

„Ovšem. Kdybyste při tom narazila na nějaké překážky, zavolejte Feeneye z Elektronického. Co se týče Kohliho, vezměte to hezky důkladně. Zjistěte, s kým si v posádce nejvíc rozuměl. Se svou ženou o práci nemluvil, tak se o ní třeba bavil s někým jiným. Chci vědět, jestli měl nějaké koníčky a vedlejší zájmy. Taky chci vědět, na

kterých případech zrovna pracoval nebo o které projevil zájem. Než skončí směna, chci mít před sebou jeho život jako na dlani.“

„Ano, madam.“

„Paní MacLeanová? Ráda bych vás zavedla do výslechové místnosti. Moje pracovna je trochu zakrámovaná.“

„Jak si přejete. Pořád nemůžu uvěřit tomu, co se stalo. A nemohu pochopit, jak se to *mohlo* stát.“

„Promluvíme si o tom.“ *Se záznamem*, pomyslela si Eva a vedla Rue bludištěm Centrály do výslechové místnosti. „Ráda bych si to zaznamenala,“ vysvětlila jí a pokynula Rue do stísněné místnosti, kde byl jen stůl a dvě židle.

„Jistěže. Chci vám jen pomoct.“

„Posaďte se.“ Eva zapnula natáčení. „Dallasová Eva, poručík, provádí pohovor s MacLeanovou, Rue. Jmenovaná se sama přihlásila a nabídla spolupráci ve věci vraždy Taje Kohliho. Paní MacLeanová, děkuji vám, že jste přišla.“

„Nevím, jestli vám řeknu něco, co vám pomůže.“

„Vy vedete klub, kde Taj Kohli pracoval jako barman na částečný úvazek?“

Je to přesně ten typ ženy, jaké si Roarke vybírá, pomyslela si Eva. Tmavofialové oči, teď celé ustarané, zářily jako klenoty v smetanové pleti.

Jemné rysy, téměř vybrané, v linii brady jen náznak oceli. Zaoblená, drobná, pečlivě udržovaná, na sobě přiléhavou švestkově modrou sukni, která odhalovala nádherné nohy.

Vlasy, které měly barvu slunečního svitu, si stáhla přísně dozadu, což svědčilo o značné sebejistotě a dokonalém utváření kostí.

„Ano, Očistec. Vedu ten klub už čtyři roky.“

„A předtím?“

„Předtím jsem byla hosteskou v jednom malém klubu dole ve městě. A ještě předtím jsem byla tanečnice. Výkonná umělkyně,“ dodala s mírným úsměvem. „Rozhodla jsem se, že opustím jeviště a pustím se do podnikání, při kterém na sobě můžu mít šaty. Roarke mi k tomu poskytl příležitost, z počátku mě zaměstnal jako hostesku v

Trends a pak jako manažerku v Očistci. Váš manžel oceňuje ambice, poručíku.“

Tohle nebyl směr, který by se jí chtělo do záznamu rozvádět. „Je součástí vašich manažerských povinností také najímání zaměstnanců?“

„Ano, Taje jsem přijímala do zaměstnání. Sháněl nějakou práci na částečný úvazek. Jeho manželka právě porodila a zažádala si o status profesionální matky. Potřeboval si přivydělat, byl ochotný pracovat v noční směně, a jelikož byl šťastně ženatý, nehrozilo nebezpečí, že by propadl nějakým špatným sklonům.“

„To jsou jediné podmínky pro přijetí do Očistce?“

„Ne, ale jsou důležité.“ Rue zvedla prsty. Měla na nich jen jeden prsten, tři propletené hady posázené kameny v barvě jejích očí. „Uměl taky správně mixovat drinky a věděl, jak je servírovat. Dovedl odhadnout potížisty. Nevěděla jsem, že je policista. Ve své žádosti uvedl, že pracuje v bezpečnostních službách, a to jsem si ověřila.“

„Která společnost?“

„Lenux. Zavolala jsem do jejich kanceláře, mluvila jsem se šéfem – nebo aspoň jsem předpokládala, že je to šéf – a dostala jsem od nich zaměstnanecký záznam. Neměla jsem důvod o něm pochybovat a ten záznam byl dobrý. Zaměstnala jsem ho nejdřív na čtrnáctidenní zkoušku, osvědčil se, a tak jsme se dohodli.“

„Máte ve svých dokladech kontakt na ten Lenux?“

„Mám.“ Rue zhluboka vydechla. „Už jsem se jim snažila volat. A všechno, co jsem se tentokrát dověděla, bylo, že kód byl zrušen.“

„Stejně bych ho chtěla. Jen abych měla nějakou nit.“

„Samozřejmě.“ Rue sáhla do kabelky a vytáhla diář. „Nevím, proč mi vlastně neřekl, že je policajt,“ poznamenala a přitom hledala pro Evu kódové číslo. „Možná se obával, že bych ho nevzala. Ale když uvážíte, že majitelem je policista –“

„Já ten klub nevlastním.“

„No tak ne.“ Pokrčila rameny a podala Evě číslo.

„Zůstal v klubu po zavření. Je to obvyklé?“

„To ne, ale není to vyloučené. Obvykle zavírá vrchní barman spolu s jedním členem ochranky. Taj ten večer sloužil jako vrchní

barman a podle mých záznamů s ním měl zavírat Nester Vine. Nestera se mi ale dosud nepodařilo zastihnout.“

„Vy býváte v klubu každý večer?“

„Pět večerů v týdnu. V neděli a pondělí máme zavřeno. Včera jsem tam byla až do půl třetí. Podnik se pomalu vyprazdňoval a jednomu z děvčat nebylo dobře. Měla trable s přítelem. Odvezla jsem ji domů a pak jsem šla sama taky domů.“

„V kolik to bylo?“

„Kdy jsem dorazila domů?“ Rue trošku zamrkala. „Myslím, že asi v půl čtvrté, možná ve čtvrt.“

„Jak se jmenuje ta žena, u které jste do té doby byla?“

„Mitzi.“ Rue se nadýchla. „Mitzi Treacherová. Poručíku, když jsem já naposledy viděla Taje, byl živý a pracoval u baru.“

„Já chci jenom zahrnout do záznamu všechna fakta, paní MacLeanová. Máte také tušení, v jakém duševním stavu byl detektiv Kohli, když jste ho naposled viděla?“

„Zdálo se, že v dobrém. Moc jsme toho včera spolu nenamluvili. Zastavila jsem se párkrát u baru pro sklenici minerálky. Prohodili jsme, jak to jde, že je dnes večer pořádný frmol, a tak. Bože.“ Sevřela víčka. „Byl to slušný chlap. Klidný, spolehlivý. O své první přestávce obvykle zavolal ženě, co je doma nového.“

„Volal telefonem z baru?“

„Ne. Na úředních linkách nedovolujeme personálu volat, pouze v naléhavých případech. Měl kapesní přístroj.“

„A ten včera večer použil?“

„Já nevím. Ale používal ho vždycky. Přiznám se, že jsem si nevšimla. Ne, počkejte.“ Tentokrát zavřela oči a snažila se soustředit. „Uvědomuju si, že jedl sendvič vzadu v odpočívárně. Šla jsem okolo. Dveře byly otevřené. A on vydával takové broukavé zvuky. Povídal si s dítětem,“ řekla a otevřela oči. „Pamatuju si to, protože to bylo tak mile hloupé, slyšet toho velkého chlapáka šišlat do linku jako nemluvně. Je to důležité?“

„Jen se snažím udělat si obrázek.“ U těla se žádný kapesní link nenašel, vzpomněla si Eva. „Všimla jste si někoho, kdo včera nebo někdy, když měl Taj službu, zašel do baru? Nepostával u baru někdo, koho znal?“

„Ne. Máme samozřejmě některé stálé hosty. Lidi, kteří sem zajdou několikrát za týden. Taj si pamatoval drinky, které si obvykle objednávají. To dělá klientům dobře.“

„Nedostal se do sporu s někým, kdo tady pracuje?“

„Ani ne. Jak říkám, byl to klidný člověk. Choval se docela přátelsky, ale s nikým se zvlášť nesblížil. Dělal to, co dělá správný barman. Pozoroval, poslouchal.“

„Máte za barem kovovou tyč?“

„To je legální,“ odpověděla spěšně Rue a zbledla. „To je to, čím –“

„Stalo se, že by ji Taj někdy použil nebo s ní někomu pohrozil?“

„Nepoužil ji nikdy.“ Začala si nervózně přejíždět dlaní pod krkem. „Myslím, že ji jednou nebo dvakrát vytáhl. Jen s ní tak pro výstrahu poklepával na bar. Většinou to úplně stačilo, zvlášť když uvážíte jeho figuru. A taky společenskou úroveň klubu. Opravdové trable tam často nemíváme. Já vedu čistý podnik, poručíku. Jiný by ani Roarke netrpěl.“

Předběžná zpráva byla jednoznačná a na Evin vkus nedostatečná. Byla v ní fakta. Mrtvý policista, umlácený k smrti s mimořádnou surovostí, a následky zuřivé destrukce, která poukazovala na narkomana, nakrmeného Zeusem nebo nějakou smrtelnou kombinací drog. Neohrabaný pokus o předstírané vloupání, chybějící kapesní link a třicet poházených kreditních mincí.

Zavražděný si zřejmě vzal vedlejší pracovní úvazek, aby přidal nějaké peníze do rodinného rozpočtu, neměl žádné skvrny ani tresty ve svém služebním rejstříku, spolupracovníci ho měli rádi a rodina ho zbožňovala. Podle toho, co Eva zatím zjistila, si nežil nad poměry, neměl žádné mimomanželské styky, nebyl zapletený do žádného choulostivého případu, který by mohl vést k jeho smrti.

Na první pohled to vypadalo jako nešťastný omyl. Ale ať visím, jestli tohle spolknu, pomyslela si Eva.

Promítla si na obrazovku jeho služební fotku. Chlap jako hora se sebevědomým pohledem v očích. Pevná brada, široká ramena.

„Někomu jsi moc vadil, Kohli. Kdo tě asi chtěl odkrouhnout?“

Vstala a zase si sedla. „Počítači, potřebuju vyhodnotit pravděpodobnosti. Všechny údaje k současnému případu, údaje o příčině smrti, lékařskou zprávu a zprávu vyšetřovatele o oběti. Jaká je pravděpodobnost, že oběť Kohli znal svého vraha?“

Vyhodnocování probíhá… Podle všech dosud známých údajů a zprávy vyšetřovatele vychází pravděpodobnost 93,4 procent, že oběť Kohli svého vraha znal.

„Jo, to odpovídá.“ Sklonila se dopředu a zajela si prsty do vlasů. „S kým se zná takový policajt? S ostatními policajty, práskači, lotry, se svou rodinou. Se sousedy. A s kým se zná takový barman?“ Krátce se zasmála. „S kdekým, na koho si sakra vzpomenete. A kterou podobu jste si na svou noční schůzku zvolil vy, detektive?“

„Poručíku?“ Do dveří strčila hlavu Peabodyová. „Už mám zprávu o Kohliho pracovní náplni v poslední době. Není tu žádný záznam o tom, že by si vyžádal jiné složky než ty, které se týkají jeho rozpracovaných případů. Co se týče financí, narazila jsem na překážku. Všechno je společné vlastnictví, takže bychom museli získat buď povolení k prohlídce, nebo souhlas manželky, abychom se v tom mohli vrtat.“

„O to se postarám. Je tam jeho služební záznam?“

„Tady je. Ničeho zvláštního jsem si v něm nevšimla. Asi před šesti měsíci se účastnil nějakého velkého zátahu. Na dealera jménem Ricker.“

„Max Ricker?“

„Jo. Kohli byl v pomocném týmu, většinou sháněl informace nebo někde postával. Nezatýkal pachatele, to připadlo poručíkovi Millsovi a detektivu Martinezové. Měli důkazy, že Ricker vlastní sklad ilegálních drog, obvinili ho, ale on z toho vyklouzl. Ale aspoň dopadli šest dalších členů kartelu.“

„Ricker není ten typ, který by si potřísnil manikúru krví. Ale zaplatit za zabití, třeba i policisty, by se dvakrát nerozpakoval.“

A tahle myšlenka ji přece jen zaujala. „Zjistěte, jestli Kohli v tom případu svědčil. Mám dojem, že to šlo k soudu, a teprve pak byl případ formálně stažen. Podívejte se, jakou roli Kohli sehrál v tom zásahu. Snažte se to vyzvědět od kapitána Rothové, a když vám to odmítne, předejte ji mně. Budu u inspektora.“

Zatímco Eva referovala o průběhu vyšetřování, stál inspektor Whitney u okna své pracovny. Velké tlapy měl spojené za zády a pozoroval dopravní provoz venku ve vzduchu. Jeden z nových ometačů mraků proplul kolem něj v rozporu s pravidly vzdušného provozu tak těsně, že mohl rozpoznat barvu pilotových očí.

Syčák, pomyslel si Whitney nepřítomně, a *trouba*, dodal, když uslyšel sirénu vzdušné dopravní hlídky.

Schytal to, pomyslel si ještě. Kéž by bylo vždycky tak snadné dát průchod právu.

Když Eva za jeho zády zmlkla, Whitney se otočil. Obličej měl snědý a široký, vlasy sestříhané na vojenského ježka, ve kterém se už objevovaly šediny. Veliký chlap s chladným a střízlivým pohledem. První polovinu své kariéry sloužil na ulicích. A i když tu druhou polovinu trávil za stolem, nezapomněl ještě, jak se připíná zbraň.

„Ještě než se vyjádřím k vašemu hlášení, poručíku, musím vás informovat, že se se mnou spojila kapitán Rothová ze Stoosmadvacítky. Podala formální žádost, aby vražda Kohliho byla převedena do její pravomoci."

„Ano, pane. Naznačila mi, že se k něčemu takovému chystá."

„A váš názor na ten požadavek?"

„Je pochopitelný. A hrají v něm roli emoce."

„Souhlasím." Chvilku se odmlčel a naklonil hlavu. „Vy se ani nezeptáte, jestli mám v úmyslu vyhovět žádosti kapitána Rothové?"

„Nevede mě k tomu žádná taktika. Kdybyste se rozhodl svěřit vyšetřování kapitánovi Rothové, řekl byste mi to rovnou."

Whitney se kousl do rtu a pak se obrátil zpátky k oknu. „Správně v obou bodech. Vyšetřování zůstává vám. V tom případu opravdu hrají roli emoce, poručíku. U kapitána Rothové a jejího útvaru i u každého policisty Newyorské centrály. Těžce neseme, když někdo z našich přijde o život, i když každý je s tím rizikem obeznámen. Ale tenhle způsob zabití vše posouvá na úplně jinou úroveň. Ta extrémní zuřivost nemá znaky profesionálního útoku."

„Ne, ale já tohle hledisko nepřeceňuji. Jestli je do toho zapletený Ricker, tak ten, koho si najal, mohl být feťák anebo mohl mít instrukce, aby tam udělal co největší paseku. Pořád ještě nevím, jaký typ policajta Kohli byl. Jestli nebyl tak pošetilý nebo tak drzý, že se

kvůli některému z Rickerových zabijáků nechal zahnat do zranitelné pozice. Pověřila jsem Peabodyovou, aby se začala vrtat v jeho služebním záznamu a v jeho případech. Potřebuju se dovědět, ke komu měl blízko, jména jeho donašečů, a do jaké míry byl zapojen do Rickerova vyšetřování a soudu.“

„Není to poprvé, co je Ricker podezřelý z přípravy vraždy policajta. Ale obvykle to bývalo o něco subtilnější.“

„V tomhle bylo něco osobního, inspektore. Jestli vůči policejnímu odznaku nebo vůči Kohlimu, to nevím. Ale bylo to velice osobní. Ten klub vlastní Roarke,“ dodala.

„Jo, to jsem slyšel.“ Zase se otočil, přejel pohledem po jejím obličeji a přistoupil k psacímu stolu. „Všechno skrz naskrz osobní, že poručíku?“

„Aspoň bude snadnější a rychlejší získat údaje o klubu a jeho klientele. Manažerka už mi dobrovolně poskytla svou výpověď. Fakt, že Kohli tajil svou příslušnost k policii, mě nutí uvažovat o tom, jestli tam nepůsobil služebně – na vlastní pěst. Když se představoval, schválně udal falešné údaje, a šel dokonce tak daleko, že si zajistil krytí. Nic nenasvědčuje tomu, že by tam plnil nějaké úkoly pro oddělení, takže by to muselo být neoficiální.“

„Já sám nevím o žádném vyšetřování, oficiálním nebo tajném, kvůli kterému by bylo třeba, aby se detektiv Kohli vetřel do Očistce. Ale ještě si to ověřím u kapitána Rothové.“ Vztáhl ruku, dřív než mohla Eva něco namítnout. „Bude taktnější, když právě tento dotaz přijde z mého úřadu než od vás, Dallasová. Musíme postupovat opatrně.“

„Ano, pane.“ Ale vzalo ji to. „Potřebovala bych povolení, abych mohla vniknout do Kohliových financí. Má všechno společné s manželkou. A paní Kohliovou bych momentálně nerada žádala o svolení.“

„Nebo ji předčasně poplašila,“ dořekl. Roztáhl dlaně na stole. „Myslíte, že bral?“

„Ráda bych tuto možnost vyloučila, pane.“

„Tak to proveďte. A proveďte to potichu. Já vám seženu ten příkaz. A vy mi sežeňte toho vraha policistů.“

Eva strávila zbytek dne nad Kohliho záznamem a seznamovala se s jeho případy, aby k tomu člověku získala nějaké vodítko. Jakožto k policajtovi.

To, co viděla, byl průměrný policista, který sloužil spolehlivě, možná trochu pod svoje možnosti. Málokdy vynechal směnu, ale také málokdy přetáhl konec pracovní doby.

Nikdy nepoužil svou zbraň k násilí, a proto také nikdy nebyl podroben důkladnému testování. Přece však uzavřel velkou řadu případů, nebo se na jejich uzavření alespoň podílel, a jeho zprávy z těch, které uzavřel, i z těch, které byly dosud otevřené, byly srozumitelné, pečlivě sepsané a důkladné.

Tohle byl chlap, který jel podle předpisů, konal svou práci, pak večer odešel domů a den, který měl za sebou, odsunul stranou.

Jak je to možné? uvažovala. *Jak někdo sakra něco takového dokáže?*

Vojenský záznam byl podobný. Žádné maléry, žádná sláva. Narukoval ve dvaadvaceti, odsloužil si šest klidných let, poslední dva roky u vojenské policie.

Každé *t* bylo správně přeškrtnuto, každé *i* správně otečkováno. Podle jejího názoru to vypadalo jako dokonale obyčejný život. Až moc dokonale.

Zavolala Nesteru Vineovi z Očistce a dostala se jen k jeho dost rozčilené manželce, která Evu informovala, že Vine přišel včera domů před koncem pracovní doby a bylo mu hrozně zle. Momentálně se vrátila z nemocnice, kam ve tři ráno manžela odvezla ve stavu, ze kterého se vyklubal zánět slepého střeva.

Co se týče alibi, bylo všechno nádherné. Jediný tip, který dostala od paní Vineové byl, aby si promluvila se striptérkou jménem Nancie, která se prý vyskytovala poblíž, když Kohli vybízel Vinea, aby šel domů.

Přece jenom však zavolala nemocnici a ověřila si, že jistému Nesterovi Vineovi skutečně vyoperovali slepé střevo, a to akutně, časně ráno.

Nestera si můžu škrtnout, řekla si a připsala na seznam těch, s kterými si musí promluvit, dotyčnou striptérku. Telefonáty poručíkovi Millsovi a detektivu Martinezové byly marné. Oba jsou

podle záznamníku v terénu, a nejsou tedy k dosažení. Zanechala jim vzkaz, sebrala své materiály a chystala se domů.

Večer se ještě pořádně podívá na Kohliho finance.

Peabodyovou našla v její komůrce na služebně, jak vyřizuje papírování.

„Nechte zbytek na zítřek a jděte domů."

„Fakt?" Peabodyové se rozzářila tvář, když pohlédla na svou časovou jednotku na zápěstí. „Téměř včas. Mám v osm sraz s Charlesem na večeři. To ještě stihnu zaskočit domů a trochu se hodit do gala."

Eva na to odpověděla jen zabručením a Peabodyová se zazubila. „Víte, jaký je největší problém balancování mezi dvěma mužskými?"

„Vy považujete McNaba za mužského?"

„Když se mu vydaří den, je docela příjemným kontrastem proti Charlesovi. No tak víte, v čem je ten problém, když se stýkáte s oběma?"

„Ne, Peabodyová, jaký je ten problém?"

„Že to není žádný problém."

Peabodyová se zachechtala, popadla tašku a vyrazila z komůrky. „Nashle zítra."

Eva zakroutila hlavou. Na její vkus bylo s jedním mužským problémů až až. A jestli už vypadne z té zatracené Centrály, možná že bude taky jednou pro změnu doma dřív než on.

Uložila si na zkoušku, že se bude snažit odsunout stranou úvahy o případu. Provoz byl dostatečně odporný, aby zaměstnal její mysl, a neustálý řev billboardů předváděl všechno od jarní módy až po nejnovější a nejrychlejší sportovní automobily.

Když přes animovanou reklamní obrazovku přeběhla známá tvář, málem přirazila k chodníku jakýsi kluzákový vozík.

Nahoře nad Třicátou čtvrtou vířila s vlasy jako změť plamenných jazyků Mavis Freestoneová. Zmítala se, tančila, oblečená jen v několika prudce elegantních a nápaditě umístěných útržcích elektricky modré tkaniny. S každým otočením se barva jejích vlasů proměnila z rudé na zlatou a oslnivě zelenou.

To je celá ona, uvědomila si Eva s omámeným výrazem v obličeji.

„Proboha, Mavis. Jen se na sebe podívej. To je přece rána.“

Dlouhou cestu urazila její nejstarší kamarádka – od pouliční podvodnice, kterou Eva kdysi dopadla, přes produkce v klubech třetího řádu, až k opravdové hvězdě muzikálu.

Muzikál, pomyslela si Eva, *v nejširším smyslu toho slova*.

Už chtěla zapojit videotelefon v autě, že Mavis zavolá a poví jí, na co se právě dívá, když zapípal její kapesní link.

„Jo.“ Nemohla odtrhnout oči od billboardu, přestože kolem ní netrpělivě troubili řidiči. „Dallasová.“

„Ahoj, Dallasová!“

„Webstere!“ Evě náhle ztuhla ramena. Ačkoliv se s Websterem osobně znala, žádný policajt nepřivítá s nadšením, když ho zavolá někdo z Vnitřních záležitostí. „Co to, že mi voláš na můj osobní link? Vnitřní záležitosti mají používat pouze oficiální kanály.“

„Doufal jsem, že si spolu promluvíme. Máš pár minut?“

„Už se mnou mluvíš.“

„Mezi čtyřma očima.“

„Proč?“

„No tak, Dallasová. Deset minut.“

„Teď jedu domů. Zavolej zítra.“

„Deset minut,“ opakoval. „Sejdeme se v parku přímo proti vašemu domu.“

„Týká se to Vnitřních záležitostí?“

„O tom si promluvíme.“ Podmanivě se na ni usmál, což ještě podpořilo její podezření. „Sejdeme se tam. Jsem přímo za tebou.“

Přivřela oči, podívala se do zpětného zrcátka a přesvědčila se, že to myslel doslovně. Neřekla nic a přerušila spojení.

Nezastavila přímo před branou domu, ale schválně přejela ještě o půldruhého bloku dál – a pak se ujistila, kde je jediné volné místo k parkování, a zajela tam.

Ani ji nepřekvapilo, když se Webster klidně zařadil do druhého proudu a zaparkoval tam. Nevěnoval pozornost znechuceným pohledům elegantní dvojice a jejich stejně stylovým afghánským chrtům, zapnul na autě nápis Ve službě a prošel k ní na chodník.

Byl zvyklý využívat svého úsměvu jako příhodné zbraně a použil ho i teď, spolu s přátelským výrazem modrých očí. Měl

hubenou, ostře řezanou tvář, která by se možná, až zestárne, mohla označit jako tvář učence. Tmavé vlasy se mu trochu vlnily a byly slušivě zastřižené.

„Dostala ses do jiného světa, Dallasová. Tohle je přece náramně nóbl prostředí."

„Jo, máme každý měsíc společnost a ohromně se vyřádíme. Co po mně chceš, Webstere?"

„Jak se daří?" zeptal se nonšalantně a vydal se směrem k svěží zeleni a ke stromům, obaleným ještě křehkými jarními listy.

Eva spolkla vztek, vrazila ruce do kapes a srovnala s ním krok. „Daří se mi dobře. A tobě?"

„Nemůžu si stěžovat. Hezký večer. Jaro v New Yorku je k pomilování."

„A co ti Yankeyové? Tak snad bychom už s těmi bláboly mohli přestat. Co po mně chceš?"

„Ty jsi na tohle nikdy nebyla." Velmi dobře si pamatoval ten jediný případ, kdy se mu podařilo dostat ji do postele; to toho taky moc nenapovídali. „Co kdybychom si našli nějakou lavičku? Jak říkám, je hezký večer."

„Nechci si hledat žádnou lavičku. Nechci ani párek v rohlíku a nechci si povídat o počasí. Chtěla jsem jít domů. Takže jestli nemáš nic zajímavého, co bys mi mohl říct, tak to taky udělám."

Obrátila se a ušla tři kroky.

„Dostala jsi Kohliho vraždu."

„Správně." Otočila se zpátky a uvnitř jí začalo blikat červené světýlko. „Co to má společného s Vnitřními záležitostmi?"

„Já jsem neřekl, že to má něco společného s Vnitřními záležitostmi. Kromě běžného postupu, který použijeme, když zahyne policista."

„Běžný postup nezahrnuje privátní schůzky s vyšetřovatelem mimo pracovní dobu."

„Vraťme se trochu zpátky." Zvedl ruku. „Sakra, daleko zpátky, až do dob Akademie. Zdálo se mi to tak přátelštější."

Nespustila z něj oči a kráčela k němu blíž, až byli těsně proti sobě. „Neopovažuj se mě urážet, Webstere. Jaký zájem mají VZ na mém vyšetřování?"

„Koukej, já jsem viděl předběžnou zprávu. Je to drsný případ. Drsný pro oddělení, pro jeho útvar i pro jeho rodinu.“

Něco jí začalo v mozku tikat. „Ty jsi Kohliho znal?“

„Ani ne.“ Webster se maličko usmál, trošku zahořkle. „Většina detektivů nemá zájem kamarádit se s Vnitřními záležitostmi. Je to zvláštní, jak každý odsuzuje špinavého policajta, ale nikdo si nechce špinit ruce s jeho odhalením.“

„Chceš říct, že Kohli byl špinavý?“

„To vůbec neříkám. Kdyby šlo o vnitřní šetření, neměl bych právo o něm s tebou mluvit.“

„Nekecej, Webstere. Nekecej. Mám mrtvého policajta. Jestli byl do něčeho zapletený, potřebuju to vědět.“

„Nemůžu s tebou diskutovat o agendě VZ. Zarazilo mě, že jsi otevřela jeho finance.“

Musela chvilku počkat, aby nevybuchla vztekem. „Já zas s tebou nemůžu diskutovat o pátrání Oddělení vražd. A jak si vůbec nějaká část vyšetřovacího postupu vysloužila pozornost Krysího komanda?“

„Tak teď se mě snažíš vytočit.“ Zachoval klid, jen maličko pokrčil rameny. „Myslel jsem si, že tě jen upozorním, neoficiálně a přátelsky, že pro oddělení jako celek by bylo lepší, kdyby se celý případ uzavřel rychle a v klidu.“

„Měl Kohli něco společného s Rickerem?“

Tentokrát Websterovi zacukalo v tváři, ale hlas ještě ovládl. „Nevím, o čem to mluvíš. Rýpat do Kohliho financí je marná snaha, Dallasová, a jen to znepokojí jeho rodinu. Ten člověk byl zabit mimo službu.“

„Ten člověk byl k smrti umlácený. Byl to policajt. Z jeho ženy je vdova. Děti přišly o otce. A to, že byl mimo službu, má znamenat, že je to méně důležité?“

„Ne.“ Projevil tolik vkusu nebo důvtipu, že se zatvářil rozpačitě. A pak se podíval stranou. „Přesně takhle to dopadlo. A to je všechno.“

„Neraď mi, jak mám dělat svou práci, Webstere. Nikdy už mi neříkej, jak mám postupovat při vyšetřování vraždy. Ty jsi policejní práce nechal. Já ne.“

„Dallasová!“ Zachytil ji, než zase došla na chodník. Popadl ji za paži a přichystal se na bouřku, která bude následovat, až se otočí.

Namísto toho se setkal s jejíma očima. Byly chladné, nehybné, bezvýrazné. „Dej pryč tu ruku. Okamžitě.“

Poslechl a zastrčil ruku do kapsy. „Jen se ti snažím říct, že VZ si přejí, aby to bylo uzavřeno v klidu.“

„A proč myslíš, že bych se měla podělat z toho, co chce oddělení VZ? Jestli mi máš co říct k vyšetřování smrti detektiva Taje Kohliho, tak mi to sděl oficiálně. A už se neopovažuj mě sledovat, Webstere. Nikdy.“

Nastoupila do vozu, počkala na mezeru v řídkém provozu a vytočila zatáčku do protisměru.

Pozoroval ji, jak přejela tu krátkou vzdálenost a pak se stočila do vysoké brány světa, ve kterém teď žila. Třikrát se hluboce nadechl, a když ani to nepomohlo, zuřivě nakopl zadní pneumatiku svého auta.

Hnusilo se mu, co udělal. A co víc, hnusilo se mu vědět, že tuhle záležitost nikdy nedokáže překonat.

Kapitola třetí

Ještě se v ní všechno vařilo, když sjížděla po cestě k velkému kamennému domu, ze kterého Roarke vytvořil pro sebe domov. A nyní i pro ni.

Tak teď bych měla zanechat svou práci za dveřmi. Co má sakra asi člověk dělat, když ho pronásleduje až na práh domu? Websterovi o něco šlo, což znamená, že je tady problém a ten problém se jmenuje Vnitřní záležitosti.

Teď by se měla uklidnit, aby odfiltrovala svoje znechucení z toho, jak si ji vyčíhal. Ale důležitější je vyřešit rébus, co se jí vlastně snažil říct. A ještě důležitější je přijít na to, co se jí k sakru snažil neprozradit.

Vylezla z vozu na konci cesty, protože ho tam nechávala ráda a protože to štvalo Roarkova majordoma Summerseta, který jí šel neustále na nervy.

Popadla tašku, v níž měla spisy, a už byla v polovině schodů, když se zarazila. Promyšleně nabrala dlouhý, očistný dech, obrátila se a prostě usedla tam, kde byla.

Je na čase zkusit něco nového, rozhodla se. Je na čase se posadit a těšit se z příjemného jarního večera, těšit se z nádherné prostoty kvetoucích stromů a keřů, které se větvily nad trávníky a ukazovaly k nebi. Už tady bydlí víc než rok a jen zřídka, velice zřídka, si našla chvíli rozhlédnout se. Je na čase ocenit, co Roarke vybudoval, a způsob, jakým to vybudoval.

Samotný dům se všemi zákruty a věžičkami a blyštícími se skleněnými plochami představoval monument vkusu, bohatství, elegance a komfortu.

Uvnitř bylo nesčetné množství pokojů, naplněných uměleckými a starožitnými předměty, a všechny možné prostředky zábavy a rozptýlení, které si může člověk dopřát.

Ale pozemek, pomyslela si, to je něco docela jiného. Tady se zase projevil člověk, který potřebuje prostor, ba který ho přímo vyžaduje. A který mu velí. Ale ten člověk zároveň dokáže ocenit prostou krásu květu, jenž v jediné sezóně rozkvete a uvadne.

Takovými květinami vyzdobil Roarke svůj pozemek, a také stromy, které je oba přežijí, křovinami, které se rozrůstají a vynořují. A obehnal to všechno kolem dokola vysokou zdí, železnou bránou a přísnými bezpečnostními zařízeními, které brání městu ve vstupu.

Ale město tu přece jen pořád je a čenichá okolo jako hladový, nepokojný pes.

To k tomu všemu také patří. Je to součást Roarkovy reality. A zřejmě i její.

Roarke vyrostl v uličkách a barácích Dublinu a dělal, co mohl, aby přežil. Ona přišla o své dětství a útržky paměti, obrazy toho, co bylo, čemu neunikla, ji pronásledovaly dodnes, už jako dospělou ženu.

Jeho nárazníkem proti minulosti byly peníze, moc, kontrola. Pro ni byl obranou odznak. Pro uchování svého nárazníku byl každý z nich ochoten udělat, a taky už udělal, téměř všechno na světě. Ale jinak snad jsou oba dva více méně… normální, usoudila. Dali spolu dohromady manželství a domov.

Proto také může teď Eva sedět na schodech toho domova, a i když jí všechno odporné, co ji ten den potkalo, svírá srdce, může se dívat, jak ve vánku tančí květy. A čekat na něj.

Pozorovala, jak na příjezdovou cestu pomalu vklouzlo dlouhé černé auto. Čekala, až Roarke zezadu vystoupí a prohodí pár slov s řidičem. Když auto odjelo, vydal se k ní, tak jak měl ve zvyku, s pohledem upřeným ra její tvář. V životě na ni nikdo nehleděl tak jako on. Jako kdyby jinak nic a nikdo neexistoval.

Bez ohledu na to, kolikrát už to udělal, ten soustředěný pohled způsobil, že se jí srdce zatřepetalo.

Posadil se vedle ní, odložil aktovku stranou a opřel se dozadu jako ona.

„Ahoj," řekla.

„Ahoj. Pěkný večer."

„Ano. Ty kytky vypadají dobře."

„Vypadají. Zas tu máme jaro. To je klišé, ale pravdivé jako většina klišé." Přejel jí rukou po vlasech. „Co děláš?"

„Nic."

„To je právě to. To je pro tebe naprosto netypické, drahá Evičko.“

„To je takový pokus.“ Zkřížila kotníky nohou v okopaných botách. „Zkouším, jestli dokážu nechat práce v Centrále.“

„A jak se ti to daří?“

„Víceméně prohrávám.“ Zase opřela hlavu dozadu, zavřela oči a snažila se rozpomenout. „Vlastně se mi to docela dařilo cestou domů. Uviděla jsem Mavisin billboard.“

„Aha. Ten je opravdu efektní.“

„Nic jsi mi o něm neříkal.“

„Vyšel teprv dnes. Předpokládal jsem, že ho spatříš po cestě domů a že to bude milé překvapení.“

„To opravdu bylo.“ Když si na to vzpomněla, musela se znovu usmát. „Málem jsem nabourala nějaký klouzavý vozík, jen jsem tam tak seděla, culila se na to a už jsem jí chtěla zavolat, ale vlezl mi do toho jiný hovor.“

„Volali ti z práce.“

„Víceméně. Byl to Webster.“ Jelikož její úsměv už zase zmizel a ona se mračila na stromy, ani nepostřehla lehké napětí Roarkova těla. „Don Webster z Vnitřních záležitostí.“

„Ano. Vzpomínám si na toho chlapíka. Co ti chtěl?“

„Na to se právě snažím přijít. Zavolal mi na mé soukromé číslo a požádal mě o soukromou schůzku.“

„Skutečně?“ Roarkovi se podařilo krotit hlas.

„Snažil se ze všech sil, aby toho dosáhl. Sledoval mě už od Centrály. Sešla jsem se s ním o blok dál od našeho domu, a když skončil se zdvořilůstkami, začal provozovat rituální tance okolo Kohliho případu.“

Jen na to pomyslela, už se jí zase pěnila krev. „Vykládal mi, že VZ si přejí, aby se to odbylo v klidu, a že se jim nezamlouvá, že se chci šťourat v Kohliho financích. Ale jinak nic nepotvrdil ani nepopřel. Prohlašoval, že je to jen přátelské a neoficiální upozornění.“

„A ty mu věříš?“

„Ne, ale pořád nevím, co se to do mě doopravdy snažil nahustit. A nelíbí se mi, že do mého případu strkají své špinavé prsty VZ.“

„Ten chlap má na tobě osobní zájem.“

„Webster?“ Překvapeně vzhlédla. „Ale ne, to ne. Ten si to se mnou odbyl jednou v noci už před léty. Tím to začalo a tím to taky skončilo.“

Pro tebe možná, pomyslel si Roarke, ale neřekl nic.

„Stejně ale nemůžu přijít na to, jestli se ta schůzka týkala opravdu Kohliho, nebo jestli nešlo spíš o spojení s Rickerem.“

„S Maxem Rickerem?“

„Jo.“ Přivřela oči. „Ty ho znáš. To jsem si mohla myslet.“

„Setkali jsme se. O jaké spojení jde?“

„Kohli působil v operační jednotce, která asi před šesti měsíci Rickera zabásla. Nesehrál v tom žádnou vedoucí úlohu a Ricker z toho nakonec stejně vyklouzl, ale muselo ho to stát dost času a peněz. Možná, že si Ricker usmyslel, že si to vyřídí a dá policajtům za vyučenou.“

„To, co jsem viděl v Očistci, mi nepřipadá jako Rickerův styl.“

„Já si taky nemyslím, že by na tom chtěl zanechat svoje vlastní otisky.“

„To je ono.“ Roarke chvíli mlčel. „Ty chceš vědět, jestli jsem s ním měl nějaké kšefty.“

„Já jsem se tě neptala.“

„Ale ano, ptala.“ Vzal ji za ruku, lehce ji políbil a vstal. „Pojď, půjdeme se projít.“

„Přinesla jsem si s sebou práci.“ Nechala ho, aby ji vytáhl nahoru, a usmála se. „Tak to dopadá s experimentem. Měla bych se do toho pustit.“

„Bude se ti pracovat líp, když si tohle vyjasníme.“ Vedl ji za ruku přes trávník.

Větřík shodil ze stromů trochu okvětních plátků a ty teď ležely na zeleni jako růžové a bílé sněhové vločky. Řádky květin, které nedokázala pojmenovat, se rozlévaly ze záhonů v něžně modrých a zářivě bílých trsech. Světlo už začínalo slábnout a vzduch byl vlahý. Zachytila závany křehkých parfémů, sladké vůně venkova.

Roarke se sehnul, utrhl tulipán s kalichem tak dokonalým, jako by jej někdo vymodeloval z bílého vosku, a podal jí ho.

„Maxe Rickera jsem neviděl ani s ním neměl co dělat už řadu let. Ale byly doby, kdy jsme spolu měli jisté obchody.“

Držela v ruce tulipán a uslyšela, jak u brány začenichalo město. „Jaké to byly obchody?“

Chvíli mlčel a pak jí trochu zaklonil hlavu dozadu, aby si viděli do očí. Zarmoutilo ho, že v jejích očích vidí starost. „Nejdřív ti musím říct, že ani já se svými… řekněme eklektickými choutkami… nemám na určité věci žaludek. Jednou z nich je nájemná vražda. Nikdy jsem pro něj nikoho nezabil, Evo, a ostatně pro nikoho jiného kromě sebe.“

Znovu přikývla. „To nechme stranou, aspoň prozatím.“

„Dobře.“

Ale zašli už příliš daleko, teď už nebylo vhodné se ostýchat. A tak pokračovala. „Drogy?“

„Na začátku mé kariéry bylo období, kdy jsem nemohl… Ne,“ opravil se, protože si uvědomil, že musí být naprosto upřímný. „Kdy jsem nebyl zrovna moc vybíravý, co se týče zboží, se kterým jsem obchodoval. Ano, čas od času jsem dělal i do drog a některé z těch obchodů měly co dělat s Rickerem a jeho organizací. Naposledy jsme byli ve spojení… Kristepane, ono už je to víc než deset let. Nelíbily se mi jeho obchodní praktiky a sám jsem dospěl k bodu, kdy už jsem nebyl nucen jednat s lidmi, kteří mi neseděli.“

„Dobrá.“

„Evo!“ Položil jí dlaň na tvář a hleděl jí upřeně do očí. „Když jsem se s tebou potkal, byla už většina mých obchodů legitimní. Rozhodl jsem se k tomu už dávno, protože mi to tak vyhovovalo. A když jsi přišla ty, zrušil jsem nebo přeorganizoval i všechny ostatní zájmy, které byly sebemíň pochybné. To jsem udělal, protože jsem věděl, že by to vyhovovalo tobě.“

„Nemusíš mi říkat, co už dobře vím.“

„Myslím, že musím, právě teď. Je toho málo, co bych pro tebe neudělal. Ale nemůžu, nedokážu změnit svou minulost a to, co mě přivedlo až sem.“

Zadívala se na tulipán, dokonalý a čistý. A potom zpátky na něj. Na něj, který pohříchu nebyl tak docela čistý, ale, aspoň pro ni,

dokonalý. „Nechci, abys něco měnil.“ Položila mu ruce na ramena. „Je nám spolu dobře.“

Později, po společné večeři, při které se oba střežili zabrousit na její záležitosti, se Eva uchýlila do své domácí pracovny a dala se do studia finančních údajů Taje a Patsy Kohliových.

Přistupovala k nim z různých zorných úhlů, vypila tři hrnky kafe, došla k určitým závěrům a pak vstala. Krátce zaklepala na dveře, které vedly do Roarkovy pracovny, a vešla dovnitř.

Seděl u svého pultu a mluvil, pokud mohla soudit, s Tokiem. Zvedl ruku a zarazil ji, aby zůstala mimo dosah obrazovky a aby počkala.

„Lituji, ale tenhle projekt momentálně nevyhovuje mým požadavkům, Fumisan.“

„Ten projekt je pochopitelně jenom předběžný a dá se o něm dál jednat.“ Hlas z jeho stolního videofonu byl korektní a chladný, ale o nic chladnější než mírné a zdvořilé vyjadřování jejího manžela, konstatovala Eva.

„Tak o něm snad můžeme diskutovat dál, až ta čísla nebudou předběžná.“

„Bylo by mi ctí, Roarkesan, kdybych si s vámi o té věci mohl promluvit osobně. I moji společníci mají pocit, že pro tak delikátní jednání by to bylo daleko vhodnější. Tokio je na jaře půvabné. Moje město by se vám určitě zalíbilo, kdybyste je kdykoliv v blízké budoucnosti navštívil, samozřejmě na náš účet.“

„Velice lituji, ale taková cesta, jakkoliv zní lákavě, není vzhledem k mému současnému programu možná. Ale byl bych rád, kdybych se s vámi a některým z vašich společníků mohl setkat v New Yorku. Kdybyste se pro tuto možnost rozhodli, stačí jen spojit se s mojí tajemnicí. Ráda vám předá veškeré informace o cestování.“

Chvilku bylo ticho. „Děkuji vám za vaše milé pozvání. Poradím se se svými společníky a co nejdřív se s vámi prostřednictvím vaší tajemnice spojím.“

„Budu se těšit. *Domo*, Fumisan.“

„Copak to zase kupuješ?“ zeptala se Eva.

„To se ještě uvidí, ale jak by se ti líbilo vlastnit japonský baseballový tým?“

„Já mám baseball ráda," odpověděla po krátkém zaváhání Eva.

„No tak dobrá. A co pro tebe můžu udělat, poručíku?"

„Jestli máš moc napilno s kupováním sportovních týmů, může to počkat."

„Já nic nekupuju, aspoň do té doby, než se vyjasní všechny podmínky." V očích se mu objevil vlčí pohled. „A to se bude hrát na mém hřišti."

„Tak ano, nejdřív otázka. Kdybych odmítala bavit se s tebou o problémech ze své práce nebo o profesionálních záležitostech, co bys dělal?"

„Samozřejmě bych tě seřezal." Vstal a potěšilo ho, když se zasmála. „Ale myslím, že si to budeme muset oba ušetřit, protože to nepřipadá v úvahu. A proč se ptáš?"

„Tak já ti to vysvětlím jinak, protože mám hrozný strach z výprasku. Je možné, aby dva lidé žili jako manželé, ve společné domácnosti, měli spořádané manželství a jeden z nich neměl ani ponětí o tom, čím se ten druhý zabývá mimo domov?"

Když jenom pozvedl obočí, zaklela. „Tebe se to netýká. Tvou činnost by nebyl schopný podrobně sledovat nikdo na světě. Ostatně i já zhruba vím, čím se zabýváš. Kupuješ všechno, co si zamaneš, a vyrábíš i prodáváš téměř každé zboží, na které si člověk vzpomene. A právě teď se chystáš koupit mužstvo japonských baseballistů. Vidíš?"

„Bože, můj život je otevřená kniha." Obešel stůl. „Ale abychom se vrátili k tvé otázce, tak ano, myslím si, že opravdu je možné, aby spolu dva lidé žili a jeden nevěděl nic o snahách nebo spletitostech práce toho druhého nebo o jeho vedlejších zájmech. Co kdybych třeba rád chodil na ryby?"

„Na ryby?"

„To jenom pro příklad. Předpokládejme, že rybaření je moje vášeň a že často vyrážím na divoký víkend muškařit někde v Montaně. Sledovala bys po mém návratu se zájmem podrobné líčení každé návnady a každého úlovku?"

„Proč zrovna rybaření?" opakovala, až se musel zasmát.

„No, a v tom to právě vězí. Takže na tvou otázku odpovídám ano. Ale proč se vlastně ptáš?"

„Jen se snažím udělat si obrázek. Mimochodem, abys třeba nedostal chuť mě spráskat – a já bych tě pak musela uzemnit – teď právě jsem ochotná se s tebou podělit o některé své profesionální záležitosti. Co kdyby ses šel na něco podívat?“

„Dobrá. Ale mě bys uzemnit nemohla.“

„Mohla, a už se mi to podařilo.“

„Jedině když jsi švindlovala,“ řekl a vydal se s ní do její pracovny.

Finance už tam měla promítnuté na nástěnné obrazovce. Roarke se opřel bokem o stůl, naklonil hlavu a začal je studovat.

Oba věděli, že luštit čísla je pro něj stejně přirozené jako dýchat.

„Běžné položky typického životního stylu střední třídy,“ konstatoval. „Rozumné splátky nájemného v pravidelných časových odstupech. Výdaje spojené s provozem auta a jeho údržbou, poplatky za garáž jsou trochu vysoké. Daně, oblečení, jídlo a zábava – výdaje nejsou vysoké. Neutrácejí moc. V pravidelných dvouměsíčních intervalech ukládají – to může odpovídat výplatám. Rozhodně téhle rodině nemůžeš vyčítat, že by si žila nad poměry.“

„Ne, to nemůžu. Zajímavé jsou ty výdaje na vůz. Vzhledem k tomu, že Kohli měl byt ve městě a ani on ani jeho žena nevlastní osobní auto.“

„Skutečně?“ Zamračil se a znovu čísla prohlížel. „No, tak to vypadá na nějaké utajování nebo nafukování, ale jelikož nejde ani o čtyři tisíce za měsíc, není to nic převratného.“

„Jedno k druhému,“ zabručela Eva. „A teď se podívej na tohle. Investiční účet. Vklady na studia, penzi, úspory.“ Vyměnila projekci a zaslechla Roarkovo tiché „Ach“.

„Tady někdo pamatoval na budoucnost. Za posledních pět měsíců půl milionu, slušná suma. I když já bych radil větší diverzifikaci a větší částky bych směroval do růstových oblastí, pokud je ovšem cílem studium na vysoké škole.“

„Zřejmě necítil potřebu brát si investičního poradce. Policajt nepřijde k půl milionu tím, že si střádá drobné. Přijde k němu tím, že bere úplatky.“

Sedla si a vřela v ní zlost. „Bral prachy. Otázkou je, od koho a proč. Ty úložky a účty byly skryté pod řadou vrstev, ale ne zas tak

moc hluboko; nebyly ukryté tak, že by je neodhalila pořádná kontrola. Zatraceně drzé.“

Zase vstala a začala pochodovat. „Zatraceně drzé. Pochybuju, že by byl tak pitomý. Jen si byl ohromně jistý, věřil, že bude nějak krytý.“

„Kdyby ho nezabili, nikdo by se po jeho financích nepídil,“ upozornil ji Roarke. „V jeho životním stylu nebylo nic varovného. Žil přiměřeně svým poměrům.“

„Jo, dělal svou práci, ani víc ani míň. Večer se vracel domů ke své hezké ženušce a hezkým dětičkám, ráno vstal a všechno opakoval. Takový typ policajta, kterého si nikdo moc nevšímá a kterého má každý rád. Slušný chlapík, klidný chlapík. Ale Vnitřní záležitosti po něm šly.“

Zastavila se před obrazovkou. „Šli po něm a věděli, že bere. Ale nechtějí, aby to vyšlo na povrch. Pokud vím, tak VZ nemají zvlášť měkké srdce, takže to není kvůli ohledům na jeho truchlící vdovu. Tak kdo tam komu kryje záda?“

„Možná, že si jenom chtějí chránit svoje teritorium. Jestli ho sledovali, chtějí si uzavřít tenhle vnitřní případ sami.“

„Ano, to je možné. To by mě ani neudivilo.“ Ale vězelo jí to v žaludku. „Ale já tu mám mrtvého policajta, ať byl sebešpinavější. A ten patří mně.“ Kývla na obrazovku. „Chci mluvit s Maxem Rickerem.“

„Poručíku!“ Roarke se postavil za ni a začal jí masírovat ramena. „Já mám neskonalou důvěru v tvé schopnosti, v tvůj intelekt, v tvé instinkty. Ale Ricker je nebezpečný chlap, umí člověku zatraceně znepříjemnit život. Zvláště, když jde o ženy. Ty se mu k tomu budeš zamlouvat v mnoha směrech, v neposlední řadě kvůli svému vztahu ke mně.“

„Vážně?“ zamumlala a otočila se.

„Nepřerušili jsme tenkrát své obchodní vztahy zrovna v nejlepší pohodě.“

„Vidíš, to se mi může hodit. Když projeví zájem, bude snadnější proniknout k němu přes jeho právníky a sjednat si schůzku.“

„Nech mě, ať to udělám já.“

„Ne.“

„Přestaň a zamysli se. Já tě k němu přivedu rychlejší a přímější cestou.“

„Tentokrát ne a ne touto cestou. Říkáš, že nemůžeš změnit svou minulost,“ řekla. „On je její součástí. Ale součástí tvého dneška už není.“

„Je součástí tvého.“

„To máš pravdu. Zkusme do toho jít, když ne úplně odděleně, tak spíš něco jako bok po boku. Jestli v tom jede, budeš to patrně vědět dřív než já, protože ty toho nenecháš. Ale ať byl Kohli jakýkoliv chlap, teď ho zastupuju já. V pravý čas si tu schůzku sjednám.“

„Nech mě, abych se na to předem trochu podíval, a ty pak budeš mít aspoň něco v kapse, až do toho půjdeš.“ A on bude mít víc času udělat to, co je třeba, aby ji udržel od Rickera co nejdál.

„Tak se tedy podívej.“ Ale žádný slib mu raději nedala. „Řekni mi, co o něm víš. Poraď mi nějakou vnitřní stopu.“

Roarka to pořád ještě neuklidnilo. Šel si nalít brandy. „Je velice rafinovaný, je vzdělaný, a když chce, umí být i okouzlující. Je nesmírně ješitný a libuje si ve společnosti krásných žen. K těm, které ho uspokojí, dokáže být velice štědrý. Ovšem k těm, které ho zklamou…“

Roarke se obrátil a kroužil sklenkou brandy. „Někdy může být, a často taky je, brutální. Stejně se chová k zaměstnancům a společníkům. Jednou jsem byl svědkem, jak prořízl hrdlo sluhovi, který rozbil pohár s vínem.“

„Dneska je opravdu těžké sehnat dobré služebnictvo.“

„Že? Jeho hlavní příjem pochází z výroby a distribuce drog všeho druhu, ale taky kšeftuje se zbraněmi, s vraždami a se sexem. Má v kapse řadu vysoce postavených úředníků, kteří ho chrání. Od chvíle, kdy se potkáte, mu bude stačit hodina, aby se o tobě dověděl naprosto všechno. Dozví se i takové věci, Evo, které bys nechtěla, aby někdo věděl.“

Trochu se jí sevřel žaludek, ale přikývla. „S tím si poradím. Má nějakou rodinu?“

„Má bratra. Kolují pověsti, že se ho Ricker při nějaké sourozenecké hádce zbavil. Ať už tak nebo jinak, jeho tělo nebylo

nikdy nalezeno. Má taky syna asi v mém věku nebo o něco mladšího. Alexe. Nikdy jsem se s ním nesetkal, protože v době, kdy jsem měl s Rickerem něco společného, žil převážně v Německu.“

„Nějaké slabosti?“

„Ješitnost, drzost, chamtivost. Zatím dokázal všechny tyhle vlastnosti držet relativně bezpečně na uzdě. Ale v posledním roce nebo tak nějak kolují pověsti. Potichu a potají se šuška, že jeho duševní stav je čím dál tím víc narušený, a má to ten důsledek, že i některé jeho obchody jsou tím mírně ohrožené. Tohle je právě oblast, kterou bych rád podrobněji vyšetřil.“

„Jestli je zapletený do Kohliho vraždy, tak veškerá bezpečnost končí. I kdyby byl mentálně postižený, nezachrání ho to od vězení. Myslíš, že bude svolný setkat se se mnou, když ho o to požádám?“

„Setká se s tebou, protože bude zvědavý. A pokud se ho nějak dotkneš, nikdy ti to nezapomene. Je chladný, Evo, a je trpělivý. Kdyby měl čekat rok, deset let, než tě dostane, nakonec to udělá.“

„Takže když se do něj strefím, abych s tím počítala.“

Nejen to, pomyslel si Roarke a dopil brandy. Když půjdeš po Rickerovi, Ricker bude muset zemřít.

I on dokáže být chladný. A trpělivý.

V noci se k němu obrátila. To se stávalo zřídka, většinou jen když ji vyděsil nějaký sen. Jinak když spala, spala hluboce a bezbranně. Možná, že poznala, že ji potřebuje, že potřebuje, aby se k němu ve tmě přimkla. Taková intimita dokazovala mnohem přesvědčivěji než slova, jak je jejich vzájemný vztah hluboký.

Její ústa našla jeho rty a nabídla se mu. Mezitím už její ruce bloudily po pevné ploše jeho zad, vzhůru a pak zase dolů na boky.

Pohybovali se spolu po široké posteli, s propletenými končetinami, s teplou pokožkou, s dechem, který se každým dotekem více zrychloval.

Když ji ochutnával – rty, hrdlo, ňadra –, jako vždycky ho ta chuť naplnila a vzbudila v něm touhu pokračovat. Její srdce mu tlouklo pod dlaní, pod ústy, až se jako první příznak její slasti ozvalo tiché zasténání.

Prohnula se proti němu a byla v tom síla a odevzdání. Otevřela se mu a bylo v tom pozvání a žádost.

Vklouzl do ní – byla horká, vlhká a plná očekávání – a teď zase on zasténal, když se kolem něj sevřela. Stíny se ve tmě mihotaly, jejich těla se zvedala a klesala v společném hedvábném rytmu, který prodlužoval noc.

Přinášel slast jí i sobě, když jí podsunul ruce pod boky a zvedl ji. Dával jí toho co nejvíc.

Semkla se okolo něj, vyšplhala se až na okraj. A když cítila, že začíná padat, vyslovila jeho jméno.

Pozvedl hlavu, spatřil lesk jejích očí, otevřených a hledících přímo na něj. „Evo," řekl a začal se propadat zároveň s ní.

V noci, ve tmě, ležel vedle ní a poslouchal její dech. Dobře znal řadu nejrůznějších důvodů, pro které muž dokáže zabíjet. Ale žádný z nich není vášnivější, žádný životně důležitější než zajistit bezpečí tomu, koho miluje.

Kapitola čtvrtá

Když Eva ráno sahala po druhém hrnku kávy, ozval se její komunikátor a v něm poručík Alan Mills. První, co ji napadlo, když ho na obrazovce spatřila, bylo, že by mu také prospěla pořádná dávka kofeinu.

Měl ospalé a podrážděné oči, které vypadaly v bledém obličeji vodově šedé.

„Dallasová, já jsem Mills. Prý jste mě sháněla."

„Správně. Jsem pověřená vyšetřováním Kohliho vraždy."

„Ten hajzl," zavrčel Mills a popotáhl. „Chtěl bych dostat do rukou to hovado, co Kohliho oddělalo. Už něco máte?"

„Sem tam něco." Nehodlala se dělit o výsledky vyšetřování s chlapem, který vypadal, že se ještě nevymotal z pelechu, do nějž se zřejmě uchýlil pod určitým chemickým povzbuzením, které není tak úplně v souladu s předpisy. „Vy a detektiv Martinezová jste s Kohlim loni pracovali v přepadovém komandu. Týkalo se to Maxe Rickera."

„Jó, to jó." Mills se podrbal na tváři. Když si dlaní přejížděl po svém strništi, vybavil se jí škrábavý zvuk rýžového kartáče. „S ním a ještě s tuctem dalších policajtů, a ten slizounskej parchant se nám přece protáhl skulinou ven. Vy si myslíte, že v tom jede Ricker?"

„Snažím se získat co nejvíc podkladů. Nejdřív si potřebuju vytvořit obraz o Kohlim a pak možná dostanu obraz jeho vraha. Jestli máte dnes dopoledne čas, bylo by dobré, kdybyste sehnal Martinezovou a setkal se se mnou na místě činu. Uvítám každý podnět."

„Já jsem slyšel, že ten případ předali nám."

„To jste slyšel špatně."

Zdálo se, že Mills se snaží tu informaci strávit a že mu není nijak zvlášť po chuti. „Kohli byl náš člověk."

„A teď je můj. A já vás žádám o spolupráci na té záležitosti. Můžete mi ji poskytnout?"

„Stejně se chci na to místo podívat. Kdy?"

„Třeba hned. Budu v Očistci za dvacet minut."

„Zajdu za Martinezovou. Jestli ovšem nemá ještě siestu. To víte, Mexičanka.“

Skončil hovor a Eva dál zamyšleně hleděla na komunikátor. Pak jej zastrčila do kapsy u kalhot. „To se podívejme, Millsi. Nikdo mi neřekl, že jsi takový totální a stoprocentní kretén. Skrz naskrz.“

„Ten kretén se ti ale stejně bude snažit dokázat, že je větší tvrďas než ty,“ ozval se Roarke. Odtrhl se od ranních burzovních zpráv a sledoval Evin rozhovor s kolegou.

„Jo, to je mi jasné.“

Sebrala pouzdro se zbraní a přitáhla si ji řemením na tělo. Stejným způsobem, jako si jiná žena připíná náušnice, uvažoval Roarke. Vstal a přejel jí ukazováčkem po důlku v bradě. „Však on brzy zjistí, že se spletl. Na světě není větší tvrďas než ty, poručíku.“

Překontrolovala zbraň a zastrčila ji. „To má být poklona, nebo rýpanec?“

„Pozorování. Sám bych se také rád podíval ještě jednou na místo činu – kvůli pojišťovně.“

Houby kvůli pojišťovně, pomyslela si Eva. „Dneska ne, kamaráde. Ale zkusím ti to vyjednat na zítřek.“

„Jako majitel mám právo překontrolovat to tam osobně a zjistit rozsah škod.“

„A já zas jako hlavní vyšetřovatel vraždy mám právo zachovat místo činu neporušené do chvíle, kdy se ujistím, že byly shromážděny všechny důkazy.“

„Průzkum byl ukončen včera odpoledne a celá scéna byla podrobně zdokumentována.“ Sáhl na stůl v obývacím koutě ložnice a zvedl kazetu se záznamem. „V tom okamžiku má majitel volný přístup v doprovodu zástupce policie a svého pojišťovacího agenta, aby stanovil odhadované náklady na opravy a náhradu. Tady mám v tom smyslu zprávu od svého právníka, poručíku.“

Chňapla po kazetě, kterou jí nabízel. „Tak kdo tady teď dělá dusno,“ zamumlala, až se rozesmál. „A co když na tebe dnes ráno nebudu mít čas?“

Přistoupil ke svému šatníku a z nekonečného šiku sak si jedno vybral. Eva nikdy nepřišla na to, jak pozná, které je to vhodné, když jich tam má kruci na výběr tolik.

„Možná, že si budeš muset čas udělat. Pojedu s tebou. Až tam budu hotový, mám už zařízený odvoz z klubu.“

„Takže ty sis to všechno zorganizoval už včera, než jsi přišel domů.“

„Hmm.“ Přistoupil k její skříni, našel tam šedou vestu, která se jí hodila ke kalhotám. Kdyby si usmyslela sama, že si ji vezme, trvalo by jí hodinu, než by ji našla. „Dnes ráno je tam chladno,“ řekl a podal jí ji.

„Ty si myslíš, že jsi náramnej šikula, že jo?“

„Jo.“ Sehnul se, políbil ji a zručně jí zapnul všechny knoflíky u vesty. „Hotovo?“

„S ostatními policajty se nebudeš bavit,“ upozornila ho Eva, když se blížili ke klubu.

„Co bych si s nimi pro všechno na světě povídal?“ Stále ještě si pročítal a zodpovídal korespondenci, která mu došla v noci na jeho osobní záznamník, když Eva přirazila k chodníku.

„A nebudeš nikam courat, jen v doprovodu mém nebo Peabodyové nebo jiného strážníka, kterého určím,“ pokračovala. „A nic – opakuju nic – odtamtud neodneseš.“

„Měla bys zájem o malý letní byt v Juno – na Aljašce?“ Pohlédl na ni a setkal se s přivřenýma očima. „Ne, vidím, že bys neměla. Ostatně já asi taky ne. Ach, tak už jsme tady.“ Zastrčil do kapsy svůj minipočítač. „A zdá se, že jsme tu první.“

„Roarke, žádné srandičky.“

„Bohužel jsem si doma zapomněl gumičku se svým červeným nosem.“ Vystoupil z vozu. „Mám ti otevřít?“ Ukázal na policejní pečeť na vchodu do klubu.

„Nezačínej si se mnou.“ Musela se držet, aby neskočila po té návnadě, přistoupila ke dveřím a odkódovala pečeť. „Jestli budeš otravovat, přísahám, že zavolám párek velkých a urostlých strážníků a přikážu jim, aby tě vyvedli z místa činu.“

„Ale mne, miláčku, mnohem víc vzrušuje, když na mě policejní brutalitu uplatňuješ ty.“

„Nech si to, chytráku.“ Otevřela dveře. Světlo, které sem pronikalo okny, bylo bledé a stále tu bylo cítit nepříjemné aroma

rozlitého alkoholu a zaschlé krve, smíšené s chemickým pachem prášku z otisků.

„Rozsvítit," přikázala. „Hlavní prostor baru."

Světla, která byla dosud jen orientační, se rozzářila a zalila spoušť chladným bílým jasem.

„Pořád to nevypadá o mnoho líp, že?" Roarke přejížděl očima po místnosti a pocítil lehký příval vzteku.

„Zavři ty dveře," řekla tiše, nadechla se a pustila se do toho, co znala nejlíp. Ponořila se doprostředka vražedného děje.

„On přichází, po zavření. Už tady někdy byl. Musí znát to místo, jeho uspořádání, poplašné zařízení. Možná, že tu pracuje, ale jestli ano a jestli ten večer účinkoval, jistě odešel spolu s ostatními. Nikdo si nesmí vzpomenout, že by ho tu viděl samotného s Kohlim."

Prošla se kolem a pak zamířila přes hromady smetí k baru. „Posadí se, objedná si panáka. Přátelsky, nenucené. Chystají se promluvit si o nějakém obchodu, musí něco projednat. Mezi čtyřma očima."

„Proč Kohliho nepřiměl, aby vypnul bezpečnostní kamery?" zeptal se Roarke.

„O kamery se nestará. Postará se o ně později. Teď je to jen přátelské posezení u skleničky, lehká konverzace. Nic, co by v Kohlim probudilo policajtskou ostražitost. Pokud nějakou měl. Kohli si nalije pivo a zůstává za barem. Je v pohodě. Zobne si pár oříšků. Toho chlapíka zná. Už se spolu zřejmě párkrát napili."

Pohlédla nahoru a ověřovala si pozici kamer. „Ani Kohlimu nedělají starost bezpečnostní kamery. Takže buď nečeká, že by se bavili o něčem, co by ho kompromitovalo, anebo už je vypnul. A celou tu dobu si ten chlapík sedí a přemýšlí, jak to provést. Zajde za pult a tentokrát se obslouží pitím sám."

Přešla za bar, tak jak si to představovala. Kohli, vysoký, silný a stále naživu, oblečený do uniformy Očistce. Černá košile, černé kalhoty. Popíjí pivo, sem tam si vezme z baru oříšek.

„Vrahovi v hlavě buší krev, srdce mu tluče jako buben, ale on to na sobě nedává znát. Možná, že dokonce prohodí nějaký vtip nebo požádá Kohliho, aby mu něco podal. Něco, čím by ho přiměl, aby se

na okamžik obrátil zády. Aby měl čas popadnout tyč a rozmáchnout se.“

Vteřinu, uvažovala, nic víc. Jen co by sevřel ruku kolem tyče, vytáhl ji a rozmáchl se.

„První rána zasviští vzhůru, přímo na ramena. Rozstříkne se krev a Kohli letí obličejem do skla. Láhve se tříští, je to jako exploze.“

„Exploze,“ opakovala s přivřenýma, bezvýraznýma očima. „To vrahovi v hlavě přímo zaječí. Způsobí, že se mu krev rozproudí, rozpumpuje a nasytí adrenalinem. Teď překročil práh, není návratu. Rozmáchne se podruhé, tentokrát do obličeje. Je to požitek, vidět Kohliho tvář, výraz bolesti a překvapení, když si na něm vylévá zuřivost. Třetí rána to ukončí, rozlouskne mu lebku na dva kusy. Krev a mozek. Ale jemu to ještě nestačí.“

Zvedla ruce a pevně sevřela pěsti nahoře jako batsman, když se chystá k odpálení. „Potřebuje ničit. Mlátí dál a dál a praskání a chrupání kostí mu zní jako hudba. Proniká jím skrz naskrz. Ochutná krev. Dech mu v krku hvízdá. Pokud se zastaví, tak jen proto, aby Kohlimu vytáhl odznak a pohodil ho do kaluže krve. To něco znamená, ta krev na odznaku. A pak na ni svalí tělo.“

Chvíli se odmlčela a přemýšlela. „Je celý potřísněný krví. Ruce, šaty i boty. Ale v klubu se žádné stopy po nich nenašly. Musel se převléknout. Měl tolik rozumu, že po sobě nejdřív uklidil. Technici našli v barovém dřezu stopy Kohliho krve, kůže a mozkové tkáně.“

Obrátila se a pohlédla pod pult na umyvadlo, nyní pokryté práškem. „Myje se přímo tady, s mrtvolou za zády. Studenou a ztuhlou. Pak se pustí do práce, chodí sem tam a do všeho mlátí. Hotový mejdan. Oslava. Ale přece jen má dost důvtipu. Hodí tyč ke Kohlimu za bar. Tak, tohle jsem udělal, takhle jsem to provedl. Pak vybere diskety z kamer a odejde.“

„Jestlipak víš, co je třeba, aby sis tohle dokázala představit, poručíku? Odvaha. Podivuhodný stupeň odvahy.“

„Dělám jen to, co je potřeba.“

„Ne.“ Roarke jí položil dlaně na ruce a zjistil, že je má úplně studené. „Ty děláš mnohem víc.“

„Nerozptyluj mě.“ Odtáhla se, protože jí bylo opravdu zima a trochu ji to přivedlo do rozpaků. „Ostatně je to pouhá teorie.“

„Ale zatraceně dobrá. Přiměla jsi mne, že jsem to úplně viděl. Krev na odznaku. Jestli je pravda, že to má něco znamenat, tak byl Kohli asi zavražděný proto, že byl policajt.“

„Jo. K tomu se musím pořád nějak vracet.“

Ohlédla se, protože se otevřely dveře. Millse poznala hned, ačkoliv byl větší, než čekala, a většinu jeho mohutnosti představoval tuk. Policejní fitness program asi moc nevyužívá, pomyslela si Eva, ani šance na modelování postavy, které se všude nabízejí.

Žena vedle něj byla malá a štíhlá, dobře stavěná pro akci. Její pleť měla ten olivový nádech, který Evě vždycky připomínal země, kde není nouze o slunce. Vlasy měla černé, lesklé a stažené dozadu do dlouhého, hladkého ohonu. Oči měla skoro stejně tmavé a vypadala, že přímo puká napětím.

Mills vedle ní vyhlížel jako překrmený, zanedbaný ňouma.

„Povídalo se, že to bylo zlé.“ Martinezová měla ostrý a trochu exotický hlas. „Ale ono je to ještě horší.“ Její oči přejely přes Roarka, chvíli se tam zastavily a pak se upřely na Evu. „Vy asi budete poručík Dallasová.“

„Správně,“ odpověděla Eva a zamířila k ní přes místnost. „Děkuju, že jste přišli. Ten civilista je majitel podniku.“

Mills sotva kývl na pozdrav a valil se k baru. Pohyboval se jako medvěd. Přetloustlý. „Tak tady to koupil, jo? To je svinská smrt.“

„Ono to většinou je svinstvo.“ Martinezová sebou náhle trhla a obrátila se ke dveřím. Její prsty zatančily po zbrani na boku na Evin vkus až trochu moc rychle.

„To je moje pobočnice,“ uklidnila ji Eva, když vešla Peabodyová. „Tohle je detektiv Martinezová a poručík Mills.“ Trochu se odvrátila a poklepala si prstem na límec, načež následovala Martinezovou k baru.

Peabodyová pochopila signál, připevnila si záznamník na klopu a zapnula jej.

„Jak dlouho jste se znali s Kohlim?“ zeptala se Eva.

„Já asi dva roky. Přešla jsem na Stoosmadvacítku z Brooklynu. Poručík ho znal déle.“

„Jo, vod doby, kdy nastoupil jako zelenáč. Celej vycíděnej podle předpisů. Předtím byl u vojáků, zřejmě si to přines odtamtud. Takovej mazanej zázrak.“

„Dej mu pokoj, Millsi,“ zabručela Martinezová. „Stojíme tady na místě, kde vykrvácel, sakra.“

„No, já jen říkám, jakej byl. Ten chlap si odkroutil svou šichtu a tradá. Nevyrazil jsem z něj ani minutu navíc, jedině na přímý rozkaz kapitána. Ale když byl ve službě, dělal svou práci celkem slušně.“

„Jak to, že byl vybraný do rickersovského týmu?“

„To Martinezová ho chtěla.“ Mills zakroutil hlavou nad tou spouští za barem. „Mě by ani nenapadlo si ho vybrat. Byl bych se vsadil, že je to jeden z těch, co si odkroutí svejch pětadvacet let a stráví penzi vyráběním ptačích budek nebo takovejch kravin.“

„Do zásahové jednotky jsem ho navrhla já,“ potvrdila Martinezová. Odtáhla se od Millse způsobem, který Evě prozradil, že si od poručíka chce udržet odstup. To je zlé. „Byla jsem hlavním vyšetřovatelem pod velením poručíka Millse. Kohli byl detailista. Nikdy mu neuniklo ani slovíčko. Když měl někoho sledovat, dostala jste od něj zprávu, která zachytila dopodrobna všechno, co během čtyř hodin viděl, včetně špíny ve výlevce. Měl opravdu dobré oči.“

Zachmuřila se nad krvavým cákancem. „Jestli si myslíte, že to byl Ricker, kdo dal příkaz ho oddělat, tak mně se to nezdá. Kohli byl v tomhle vyšetřování v pozadí, úplná nula. Byl sice v té zásahové jednotce, ale nedělal nic jiného, než že popsal místo činu. To já jsem Rickera potopila, i když to bylo houby platné.“

„Tak Kohli měl tedy smysl pro detail,“ poznamenala Eva. „Mimochodem, nemohly některé z těch detailů proniknout až k Rickerovi a pomoct mu vyklouznout?“

Dlouhou chvíli bylo ticho. Eva pozorovala, jak se Martinezová s Millsem nejdřív zadívali na sebe a pak se otočili k ní. „Tak tyhlety vaše kecy se mi vůbec nelíbí, Dallasová.“

V Millsově tónu se ozvala výhrůžka drsná jako rezavý kov ve zpocené ruce. Eva koutkem oka spatřila, že se Roarke pohnul, a kruci, Peabodyová taky. Popošla o krok dopředu, jako by ty hlídací psy chtěla setřást. „Tyhle kecy jsou naprosto standardní otázky.“

„Snad když jde o nějakýho zabedněnce nebo vandráka, kterej stejně skončí v lochu. Ale pro policajta takovej všivej standard neplatí. Kohli nosil odznak jako vy, jako já. Jak si dovolujete tvrdit, že byl nepoctivej?“

„To jsem neřekla.“

„Houby neřekla.“ Mills na ni napřáhl pěst. „Jestli chcete takhle postupovat dál, Dallasová, tak ode mě žádnou pomoc nečekejte. Proto taky říkám, že ten případ patří do naší pravomoci, a ne nějaký couře z Centrály.“

„Ale ten případ couře z Centrály patří, Millsi. S tím se budete muset smířit,“ odpověděla Eva suše a zdálo se jí, že zahlédla, jako by se Martinezová potají ušklíbla. „Tu otázku je třeba položit a já jsem ji položila. Ale odpověď jsem pořád ještě neslyšela.“

„Jděte do hajzlu. Tady máte svou odpověď.“

„Millsi,“ zamumlala Martinezová. „Kroť se trochu.“

„Ty jdi taky do hajzlu.“ Otočil se proti ní. Pěsti měl zaťaté a do tváře se mu vehnala krev. „V policejní práci žádná zatracená sukně nemá co pohledávat. Jen do toho, Martinezová, dej se dohromady s tou Whitneyovou kurvičkou a uvidíš, co ti to vynese. Žádnej policajt policajta nikdy nezradí, ať byl, jakej chtěl, a ať jsem si o něm myslel, co chtěl.“

Vrhl na Evu poslední nenávistný pohled a vypotácel se ven.

Martinezová si odkašlala a poškrábala se na hlavě. „Spolupracovat s ženskými a s minoritami, to jsou pro poručíka dva těžko řešitelné problémy.“

„Opravdu?“

„Jo. Takže si to neberte moc osobně. Podívejte, ten Rickerův případ byla moje záležitost a Kohli byl spolehlivý chlap. To byl jeden z důvodů, proč jsem si ho pro některé běžné úkoly vybírala. Mně se ta vaše otázka taky nelíbila, ale asi je to tak, jak jste řekla. Musela se položit. Kohli se horlivostí zrovna nepřetrhl, ale svého odznaku si vážil. Zamlouvalo se mu, že je policajtem, že hájí zákon, pořádek. Nedovedu si ho představit, že by bral, poručíku. To mi nejde dohromady.“

Záleží na tom, pomyslela si Eva, jak k sobě poskládáš jednotlivé kousky. „Co myslel Mills tím – ať byl, jaký chtěl?“

„Jako Kohli?“ V očích se jí zablesklo, mohla to být ironie nebo vztek. „Myslel tím, že Kohli byl černý. Mills je toho názoru, že správný policajt musí být výhradně muž, běloch a heterosexuál. Co se týče osobnosti, je Mills prostě stoprocentní kretén.“

Eva počkala, až Martinezová odejde. „Zaznamenala jste všechno, Peabodyová?“

„Ano, madam.“

„Vypněte záznam. Udělejte kopii do mojí složky a tu druhou schovejte. Proveďte Roarka po domě, ať může pořídit seznam škod. Máš na to patnáct minut,“ oznámila mu. „Pak musíš ven a podnik se zapečetí, dokud nerozhodnu jinak.“

„Je roztomilá, když je naštvaná, co říkáte, Peabodyová?“

„Taky jsem si to vždycky myslela.“

„Čtrnáct minut,“ upozornila ho Eva. „Čas běží.“

„Co kdybychom to vzali odshora?“ Nabídl Peabodyové rámě. „A postupovali bychom směrem dolů.“

Když byli z doslechu, vytáhla Eva komunikátor a zavolala Feeneyovi z Elektronického oddělení. „Potřebuj u laskavost,“ řekla v okamžiku, kdy se jeho zbrázděná a chmurná tvář objevila na obrazovce.

„Jestli se to týká zavražděného policajta, tak to nebudeme ani počítat. Jestli si ten grázl myslí, že mu projde, aby takovým způsobem zabil policistu, tak se šeredně mýlí a tvrdě si to odskáče.“

Eva čekala, až skončí. „Přepni náš hovor na privátní linku, ano?“

Feeney se zamračil, ale vyhověl jí a nasadil si sluchátka. „Co se děje?“

„Nebude se ti to líbit. To si ujasněme předem, abychom pak nemuseli litovat. Potřebuju, abys mi proklepnul dva policajty. Poručíka Alana Millse a detektiva Julianu Martinezovou, oba pracují v Ilegálních látkách na Stoosmadvacítce.“

„Už se mi to nelíbí.“

„Mělo by to proběhnout potichu, Feeneyi. Nechci, aby se rozblikala červená světýlka.“

Jeho už tak pochmurná tvář se zbortila úplně. „Teď se mi to už mimořádně nelíbí.“

„Odpusť, že tě o to žádám, ale ty to dokážeš udělat rychleji a nenápadněji.“ Pohlédla směrem k hornímu patru, kde právě procházel Roarke s Peabodyovou. „Mně se to taky nelíbí, ale když chci zavřít dveře, musím je nejdřív otevřít.“

Ačkoliv byl Feeney ve své kanceláři sám, ztišil pro jistotu hlas. „Jen se rozhlížíš, Dallasová, nebo hledáš špínu?“

„To ti zatím nemůžu říct, ale mám před sebou příliš mnoho spojitostí, než abych je mohla ignorovat. Udělej to pro mne, Feeneyi, a až s tím budeš hotov, dej mi vědět. Dáme si pak někde sraz a já ti všechno vysvětlím.“

„Millse já znám. Je to blbec.“

„Jo. Už jsem měla to potěšení.“

„Ale že by měl špinavé ruce, to mi nepřipadá, Dallasová.“

„V tom je ten problém, vid? Že nám to nikdy nepřipadá.“

Zastrčila komunikátor do kapsy, postavila barovou stoličku a sedla si na ni. Začala si do notesu zaznamenávat jména, doprostřed umístila Kohliho se šipkami směrem na Rickera a spojky k Millsovi a Martinezová. Přidala ještě Rothovou, okolo všech nakreslila kruh a pak ještě dolů do rohu přidala Webstera. VZ.

Od něj namířila šipku zase ke Kohlimu a uvažovala, jestli ho, než všechno skončí, bude muset propojit ještě s někým dalším.

A nakonec, protože jinak to nešlo, připsala Roarka, propojila ho s Kohlim a Rickerem. A modlila se, aby to tím skončilo.

Smrt zanechala obraz, vyprávěla příběh, jak z hlediska oběti, tak z hlediska vraha. Samotná scéna, mrtvé tělo, metoda, čas a místo, to, co zůstalo, i to, co bylo odneseno. To všechno byly součásti příběhu.

Drogy, uvažovala a škrábala do notesu. *Krev na odznaku, nadměrná ničivost. Striptérky. Zmizení bezpečnostních kazet. Neřest. Sex? Peníze. Třicet kreditních mincí.*

Stále ještě si dělala poznámky a mračila se na ně, když si Roarke a Peabodyová razili cestu nazpátek k ní. „K čemu ty kreditky?“ zeptala se nahlas. „Protože zemřel pro peníze? Nebo aby to nevypadalo na loupež. Zase nějaký symbol? Krvavé peníze. Proč třicet mincí?“

„Třicet stříbrných,“ dopověděl Roarke a sledoval Evin nechápavý výraz. „Tvé základní vzdělání, poručíku, nezahrnovalo studium bible. Jidáš dostal třicet stříbrných za to, že zradil Krista.“

„Třicet stříbrných.“ Něco v ní s klapnutím zapadlo na své místo. Vyskočila na nohy. „Podle toho to vypadá, že Kohli je tu v roli Jidáše. Ale kdo je tady Ježíš?“ Naposledy se rozhlédla po místě činu. „Čas vypršel,“ řekla Roarkovi. „Asi by sis měl přivolat ten odvoz.“

„Touhle dobou už jistě čeká venku.“ Roarke sám otevřel dveře a podržel je. Když ho Eva míjela, chytil ji, přitiskl k sobě a vřele ji políbil. „Díky za spolupráci, poručíku.“

„Páni, ten ale dovede líbat.“ Peabodyová to téměř zazpívala a dívala se za Roarkem, který spěchal k limuzíně čekající u chodníku. „To člověk pozná, jen když se na něj dívá, že to musí být mistr světa v líbání.“

„Tak si laskavě přestaňte představovat, že líbal vás.“

„To nemůžu.“ Peabodyová si přejížděla rukou rty, zatímco Eva znovu pečetila dveře. „A věřte mi, že mě to bude provázet po celý den až do noci.“

„Máte teď přece své vlastní chlapy.“

„Ale ne takové.“ Peabodyová vzdychla a vydala se k Evinu autu. „Ani zdaleka ne takové. Kam teď jedeme?“

„Navštívit striptérku.“

„Kdybyste řekla, že jde o striptéra, byl by můj den dokonalý.“

„Tak to budete hluboce zklamaná.“

Nancie bydlela v půvabném předválečném domě v Lexingtonu. Většina oken v horních patrech byla vyzdobena truhlíky, z nichž přetékaly květiny. Když sympatický uniformovaný vrátný spatřil Evin odznak, poctil ji okouzlujícím úsměvem.

„Doufám, že se nestalo nic zlého, poručíku Dallasová, madam. Jestli pro vás mohu něco udělat, jen mi dejte vědět.“

„Děkuju, doufám, že to zvládneme samy.“

„Vsadím se, že si přijde na hromadu tuzérů,“ poznamenala Peabodyová, když vešly do malého, důstojného vestibulu. „Senzační úsměv, pohledný zadek. Co lepšího by si mohl člověk od vrátného přát?“

Rozhlížela se po vestibulu s diskrétními tabulkami se jmény, s naleštěným mosazným výtahem a půvabně naaranžovanými kyticemi jarních květin. „Nikdy by mě nenapadlo, že v něčem takovém může bydlet nahatá tanečnice. Spíš se to hodí pro nějaké páprdy z vyšší společnosti nebo mladé náměstky. To by mě zajímalo, na kolik si za rok asi tak přijde."

„Uvažujete, že byste změnila povolání?"

„To si pište." Peabodyová odfrkla, když nastupovaly do výtahu. „Zástupy chlapů by stály ve frontě, aby mě viděli nahou. Ačkoliv McNab –"

„Tak dost. Tyhle řeči nesnáším." Eva pospíchala od výtahu do šestého patra a cestou hledala byt C. Ulevilo se jí, když se dveře otevřely okamžitě, takže Peabodyová neměla čas dokončit své úvahy.

„Nancie Gaynorová?"

„To jsem já."

„Já jsem poručík Dallasová z Newyorské policejní centrály. Můžeme jít dál a promluvit si s vámi?"

„Ale jistě. Asi se to týká Taje."

Nancie se do toho bytu přesně hodila. Upravená, atraktivní a hezká jako sluneční paprsek. Mladá, Eva ji odhadovala na něco přes dvacet, a roztomilá jako nějaký uličník s těmi zlatými kučerami, s růžovou pusinkou jako panenka a s velikýma zelenýma očima. Pryskyřníkovitě žluté přiléhavé šaty zdůrazňovaly přednosti jejího těla a přitom dokázaly vypadat půvabně.

Ustoupila bosýma nohama dál do pokoje a zanechala za sebou ve vzduchu závan liliové vůně.

„Já jsem z toho celá špatná," začala. „Úplně špatná. Rue nás včera všechny obtelefonovala a řekla nám to." Ty veliké oči se naplnily slzami, plavaly jako pokropené zelené pole.

„Nemůžu prostě uvěřit, že se mohlo v Očistci něco takového přihodit."

Udělala bezmocné gesto směrem k dlouhé zaoblené pohovce, potažené růžovým sametem a pokryté spoustou zářivých polštářků. „Snad bychom se mohly posadit. Mohu vám něco nabídnout, třeba něco k pití?"

„Ne, neobtěžujte se. Nemáte nic proti tomu, abychom náš rozhovor natáčely, slečno Gaynorová?“

„Ach, jemináčku.“ Nancie se kousla do půvabného dolního rtíku a sepnula ruce mezi svými skutečně pozoruhodnými ňadry. „Snad ne. To musíte?“

„S vaším svolením.“ *Striptérka, která říká jemináčku*, bylo všechno, co si Eva dokázala pomyslet. *A to si člověk myslí, že už zažil všechno.*

„No tak dobře, páni. Chci vám pomoct, jak budu moct. Ale můžeme si sednout, ne? Protože se obávám, že jsem trochu nervózní. Nikdy jsem nebyla zapletená do žádné vraždy. Jednou mě vyslýchali, to bylo hned, jak jsem se sem přestěhovala z Utumwy, kvůli mojí spolubydlící, ona byla koncesovaná společnice a nechala si svou koncesi propadnout, i když já jsem si jistá, že jenom zapomněla. Ale tak jako tak jsem musela mluvit s policistou, který měl na starosti koncese a tak. Ale to bylo něco jiného.“

Eva jen zamrkala. „Utumwa?“

„To je v Iowě. Přestěhovala jsem se sem z Iowy před čtyřmi roky. Doufala jsem, že budu tančit na Broadwayi.“ Trochu se usmála. „Myslím, že se sem dívky s takovými představami stěhují pořád. Já jsem opravdu dobrá tanečnice, ale to víte, takových je nás víc, a on je život tady pěkně nákladný, a tak jsem vzala práci v jednom klubu. Nebyl moc vybraný,“ svěřila se a zamrkala těmi velikými kukadly. „Začínala jsem z toho být pěkně vyjukaná a zklamaná a už jsem uvažovala, že bych se prostě vrátila do Iowy a vzala si Joea, ale on je tak trochu bambula, víte. A pak tam jednou přišla Rue a viděla můj výstup a sehnala mi místo v lepším klubu. Byl hezký a vydělala jsem si tam o dost víc a zákazníci tam tak moc neobtěžovali. A pak Rue přešla do Očistce a některé z nás vzala s sebou. Tenhle klub má opravdu úroveň. To byste měla vědět. Žádný šušli mušli se tam nekoná.“

„Šušli mušli,“ opakovala Eva, trochu fascinovaná tou záplavou slov a informací. „Jsem vám opravdu vděčná, že jste mi tohle všechno řekla.“

„Ach, já vám chci jen pomoct.“ Nancie se předklonila dopředu a upřela na ni oči. „Rue povídala, že jestli některá z nás něco ví, tak

aby se s vámi spojila. S poručíkem Evou Dallasovou. A že vám máme odpovídat na všechny otázky a vůbec se snažit, protože, no, jednak je to správné, a potom, vy jste manželka Roarka. A to je majitel Očistce.“

„Něco jsem o tom zaslechla.“

„Ale, jéžiš, já bych vám na ty vaše otázky odpověděla, i kdybyste nebyla Roarkova manželka, chci říct, že je to moje občanská povinnost a tak, a potom, Taj byl opravdu prima chlap. Respektoval naše soukromí, víte? I v takovém klubu na úrovni se najdou mezi personálem takoví, co koukají, i když nemají. Ale před Tajem jste klidně mohla pochodovat docela nahatá a on se nikdy nedíval. Chci říct, že se díval, když jste tam byla, ale nikdy *nečuměl*. Měl svou ženu a děti a byl to správný manžel a táta.“

Jak se dá tohle vypnout? ptala se v duchu Eva. „Slečno Gaynorová –“

„Ach, můžete mi říkat Nancie.“

„Dobrá, Nancie, vy jste byla včera večer v práci. Byla tam také tanečnice jménem Mitzie?“

„Jistě. Máme víceméně společný rozvrh. Mitzie včera odešla nějak brzy. Bylo jí blbě, víte, protože ten hajzl – odpusťte mi moje výrazivo – její přítel, ji nechal kvůli nějaké vesmírné letušce. Několikrát se sesypala a brečela v šatně, protože prý to byla její životní láska, a tak, a měli se brát a chtěl koupit barák v Queens, myslím, nebo možná v Brooklynu, a pak –“

„Slečno Gaynorová!“

„No jo, na tom nezáleží, že jo?“ řekla se spokojeným úsměvem. „Zkrátka, Rue ji odvezla domů. Rue se o nás tanečnice opravdu pěkně stará. Sama dřív byla tanečnicí. Asi bych měla zavolat Mitzie a zjistit, jak jí je.“

„Určitě bude ráda.“ Ta informace byla sice pěkně zamotaná, ale přece jen potvrzovala alibi Rue MacLeanové. „Co kdybyste mi pověděla, kdy jste naposledy Taje viděla?“

„Dobře.“ Nancie poposedla dozadu, zavrtala se zadečkem do polštářů a složila ruce jako školačka do klína. „Měla jsem tu noc dva výstupy a dva skupinové tance a ještě tři soukromá vystoupení, takže jsem měla fofr. Když jsem měla první přestávku, viděla jsem Taje,

který právě jedl nějaký sendvič. Zavolala jsem na něj: ‚Hej, Taji, to vypadá, jako by to bylo docela k jídlu.‘ Víte, to byla taková legrace, protože sendvič se přece dělá, aby se snědl.“

„Haha,“ vymáčkla ze sebe Eva.

„On se trochu zasmál a pak povídá, že jo, že mu ho připravila jeho žena. Dala jsem si višňovou limonádu a řekla jsem mu, že se ještě uvidíme, ale teď že se musím jít převléct.“

„Mluvili jste ještě o něčem?“

„Ne, jenom o tom jeho kuřecím sendviči. Já jsem se pak šla převléct a v šatně byl hotový blázinec. Jedna holka, nějaká Dottie, nemohla najít paruku, a jak jsem vám říkala, Mitzie –“

„Ano, o Mitzii jsme už mluvily.“

„Aha. No a jedna dívka, myslím, že to byla Charmaine, říkala Mitzii, aby byla ráda, že se ho zbavila, což ovšem Mitzii rozplakalo ještě víc, a tak Wilhimena, která dřív byla pán, ale rozhodla se změnit pohlaví, jí poručila, aby držela hubu. Myslím Charmaine, ne Mitzie. A všechny zmateně pobíhaly, protože jsme měly nastupovat na skupinový tanec. Takže ten jsme odbyly a pak jsme měly privátní akce. Viděla jsem Taje, jak pracuje u baru, a zamávala jsem na něj.“

V příští minutě jí začne zvonit v uších, očekávala s jistotou Eva. „Mluvil tam speciálně s někým?“

„Ani bych neřekla. Dokázal si práci u baru zorganizovat tak, aby každý dostal své pití a nikdo se nemusel rozčilovat. Takže já jsem si odbyla svůj privátní výstup pro jednoho obchodníka z Toleda. Povídal mi, že má narozeniny, ale oni to někdy říkají jen proto, abyste pro ně udělala něco extra, ovšem Rue nechce, aby tanečnice dělaly něco extra, pokud nemají koncesi. Ale stejně mi dal stovku diškrece a pak jsem šla na kolotoč, to je taková rotační plošina. Opravdu si nevzpomínám, jestli jsem Taje viděla ještě před zavřením, protože do té doby jsem měla fakt fofr. Dostala jsem chuť ještě na jeden bublinkový střik a on mi ho připravil. Když už se podnik vyprázdnil, seděla jsem ještě chviličku u baru, jen tak, abych se uvolnila.“

Nadechla se, Eva otevřela ústa, ale Nancie byla rychlejší. „Jo, a Vineovi bylo zle. Hm, Nester Vine. My mu s holkama říkáme Viney, protože je dlouhý a hubený jako vinný keř. Není to srandovní, jak

lidi často vypadají podle svého jména? Na každý pád byl úplně bledý a potil se a pořád musel chodit na záchod, až mu Taj řekl, aby šel domů a dal se nějak dohromady. Já jsem byla taky trochu naměkko, protože jsem zaslechla, že se Joey tam doma zasnoubil s Barbií Thomasovou.“

„V Utumwě.“

„Jo. Ona za ním vždycky pálila.“ Nancie se nad tím zamračila, ale pak se zdálo, že to pouští z hlavy. „Taj byl hrozně milý a radil mi, abych se tím netrápila. Že jsem hezká mladá dívka, a až přijde čas, že si najdu toho pravého mužského. Povídal, že jakmile najdete tu pravou osobu, tak je to zkrátka jasné a ani se nemusíte dlouho rozmýšlet. Prostě to víte. Řekla bych, že když to říkal, myslel na svou ženu, protože to vždycky dostal do očí takový něžný výraz, když na ni myslel. Dělalo mi to dobře, tak jsem tam ještě chvíli zůstala. Měl tam s ním být Viney, aby spolu zavřeli, ale tomu bylo zle. To jsem vám říkala?“

„Ano, říkala,“ přikývla Eva trochu omámeně. „Jistě.“

„No tak, jak říkám, bylo mu zle. My správně nemáme zavírat sami, ale někdy to děláme. Taj mi řekl, že už je hodně pozdě a že bych měla jít domů. Nabídl se, že mi zavolá taxíka, ale já jsem se chystala jet podzemkou. Nechtěl mě nechat, že prý je v noci na ulicích nebezpečno, tak jsem si zavolala taxíka a on čekal u dveří, než jsem do něj nasedla. To byl celý on,“ řekla a zase jí zvlhly oči. „Takový to byl drahoušek.“

„Neříkal vám něco o tom, že v noci čeká návštěvu nějakého přítele?“

„Nemyslím…“ Zmlkla, našpulila pusu. „Možná. Možná že říkal, když jsem tam trochu pobrekávala nad Joyem a nad tím, jak se mi stýská po kamarádech doma. Mám dojem, že možná říkal, že praví kamarádi jsou kamarádi navždycky. A opravdu mám taky dojem, že taky říkal, že se těší, že se brzy s jedním kamarádem setká. Ale já jsem to nepochopila tak, že by to mělo být ještě tu noc, v klubu. Ostatně,“ povzdechla a přejela si ukazováčkem pod očima, „žádný kamarád by Taje takhle nezřídil. To kamarádi nedělají.“

Jak kdy, řekla si v duchu Eva. *To záleží na tom, co je to za kamaráda*.

Kapitola pátá

Eva uvažovala, jestli má příští tři dny strávit výslechy striptérek, stolních tanečnic, zákazníků a klubových povalečů, anebo jestli se má zaměřit na Maxe Rickera.

Nebyla to těžká volba, ale pokrýt se musely obě oblasti.

Zašla do služebny detektivů a rozhlédla se po přítomných. Někteří policisté telefonovali, jiní psali zprávy nebo studovali údaje. Jeden tým naslouchal výpovědi jakéhosi civilisty, který vypadal, že je spíš vzrušený než vylekaný. Ve vzduchu se vznášel pach podřadné kávy a letité dezinfekce.

Tyhle policajty znala. Někteří byli trochu ostřejší než ostatní, ale všichni dělali svou práci dobře.

Eva nikdy neměla ve zvyku vytahovat se tady se svou hodností a doufala, že i teď od nich dostane, co potřebuje, aniž by se k tomu musela uchýlit.

Počkala, až civilista, celý zrůžovělý a spokojený sám se sebou, ze služebny odejde.

„Prosím, poslouchejte."

Tucet tváří se obrátil jejím směrem. Každý z nich věděl, jaký případ má Eva v rukou. Ne, pomyslela si, když všichni vypnuli své linky a přestali sledovat obrazovky. Nebude potřeba uplatňovat hodnost.

„Mám v případu detektiva Taje Kohliho přes šest set potenciálních svědků, kteří by měli být buď eliminováni, nebo vyslechnuti. Ocenila bych, kdybyste mi s tím pomohli. Kdo z vás nepracuje na nějakém prioritním úkolu nebo si myslí, že by si to mohl zařídit a v příštích dnech tomu věnovat pár hodin navíc, ať se přihlásí buď mně, nebo Peabodyové."

První ze všech vstal Baxter. Někdy dokázal být ohromný protiva, ale přísahámbůh, bylo na něj spolehnutí jako na východ slunce.

„Já mám čas. Všichni si uděláme čas." Rozhlédl se po místnosti, aby se ujistil, že všichni souhlasí.

„Dobrá." Eva zastrčila ruce do kapes. „Tak abych vás seznámila se současným stavem vyšetřování…" A tady musela postupovat

obezřetně. „Detektiv Kohli byl umlácen k smrti, když pracoval na částečný úvazek v elegantním striptýzovém klubu jménem Očistec. Klub už měl zavřeno, a jak se zdá, Kohli se se svým útočníkem znal. Hledám někoho, s kým se natolik dobře znal, že se nebál zůstat s ním o samotě a otočit se k němu zády."

Někoho, pomyslela si, *komu zavolal nebo kdo ho zavolal během směny přes jeho osobní kapesní link. To proto jej vrah odstranil ze scény.*

„V tomto okamžiku se nezdá, že by Kohli pracoval na nějakém případu nebo pro něj sháněl informace. Ale je možné, že vrah byl donašeč nebo informátor zvenčí. Loupež jako motiv neobstojí. Tohle byla osobní věc," dodala a přitom pozorovala tváře před sebou. „Osobní útok na odznak. Stoosmadvacítka se domnívá, že případ patří jim. Já říkám, že zůstane tady."

„Krucinál, to je dobře, že zůstane tady." Detektiv Carmichaelová pozvedla hrnek s kávou a zamračila se do něj.

„Média se toho zatím nechytila," pokračovala Eva. „Není to žhavý případ. Mrtvý barman nezvedne sledovanost a fakt, že to byl policajt, taky neudělá na obrazovce žádný rozruch. Nemá to pro ně význam."

Čekala a přejížděla pohledem po tvářích. „Ale pro nás to význam má. Všichni, kdo do toho chcete jít, dejte vědět Peabodyové, kolik si myslíte, že zvládnete svědků. Všechny výpovědi a zprávy zapište a předejte mně."

„Hele, Dallasová, můžu si vzít ty striptérky?" popíchl ji Baxter. „Ty pěkně vyvinuté?"

„Jistě, Baxtere. Všichni tady víme, že když vy chcete spatřit nahatou ženskou, tak vám nezbývá, než si to zaplatit." Ozvalo se sborové frkání a pokřik. „Já budu většinu dne v terénu. Když někdo na něco narazí, spojte se se mnou."

Zamířila ke kanceláři a Peabodyová běžela za ní. „To jdete do terénu sama?"

„Vás potřebuju tady, abyste koordinovala zprávy od svědků."

„No jo, ale –"

„Peabodyová, až do loňského roku jsem prováděla většinu práce v terénu sama." Když odsunovala židli od stolu, aby si mohla

sednout, zachytila v očích Peabodyové zraněný výraz. Málem sama obrátila oči v sloup. „To neznamená, že neodvádíte vynikající práci, Peabodyová. Vzpamatujte se. Já vás tady teď potřebuju, abyste to řídila a skenovala údaje. V tom jste daleko větší machr než já."

Tohle, jak se zdálo, zvedlo Peabodyové náladu. „To tedy jsem. Ale až tady budu hotová, můžu se k vám připojit."

„Dám vám vědět. A proč rovnou nezačnete, dokud jsou všichni natřesení obětovat svůj volný čas?" A aby ji pobídla k odchodu, usedla Eva ke svému stolnímu počítači. „Tak do toho."

„Ano, madam."

Eva počkala, až Peabodyová odejde, pak vstala a šla zavřít dveře. Když se vrátila ke stolu, objednala si všechny dostupné údaje o Maxi Rickerovi.

Nerada by zažila nějaké překvapení.

Jeho obraz už viděla předtím, ale teď ho studovala mnohem pečlivěji. Měl působivý vzhled, ostře řezaný obličej s výraznými lícními kostmi, které vypadaly ostré jako sklo. Ústa měl tvrdá a nezměkčil je ani kartáček stříbrného kníru. I jeho oči byly stříbřité, neprůhledné a nečitelné.

Marnivost, o níž hovořil Roarke, se projevovala vlnitou hřívou tmavých vlasů, ozdobených stříbrnými křidélky, jednou diamantovou náušnicí v pravém uchu a hladkým leskem jeho sněhobílé pokožky, na které se nenašla ani jediná vráska nebo faldík a která vypadala, jako by někdo přes ty ostré hrany kostí napnul vybílené hedvábí.

Ricker, Max Edward. Výška šest stop jeden palec. Váha dvě stě dvě libry, rasa bílá. Narozen 3. února 2000, Philadelphia, Pennsylvania. Rodiče Leon a Michelle Rickerovi, zemřeli. Jeden sourozenec, také zemřelý.

Vzdělání Pennsylvánská univerzita, absolvoval v oboru obchod.

Žádná manželství ani legální spolužití. Jeden syn, Alex, nar. 26. června 2028. Matka zapsána jako Morandi, Ellen Mary. Zemřela.

Současná místa pobytu zahrnují Hartford v Connecticutu, Sarasotu na Floridě, Florencii v Itálii, Londýn v Anglii, Long Neck Estates na Yost Colony a Hotel Nil na Vegas II.

Udávaná profese podnikatel s účastí a podíly v následujících oborech…

Eva se opřela, zavřela oči a poslouchala výčet Rickerových obchodů. Byla doba, kdy takhle naslouchala výčtu obchodů muže, který měl také rozsáhlé a různorodé zájmy, který vlastnil řetězce společností a organizací. A který vypadal, podobně jako Ricker, nebezpečně.

Ten výčet změnil její život.

A pro toho muže teď hodlala změnit Rickerův život.

„Počítači, trestní rejstřík, veškerá zatčení a obžaloby."

Operace probíhá.

Když se začaly hrnout údaje, zase se narovnala a zvedla obočí. Za uplynulá léta tu byla řada obvinění, počínaje drobnou krádeží v roce 2016, přes držení a neoprávněnou distribuci zbraní, úplatky a dvě účasti na přípravě vraždy. Žádná z nich neobstála, vždycky ze všeho vyklouzl a proklouzl, ale jeho rejstřík byl dlouhý a rozmanitý.

„Nejsi tak chytrý jako Roarke, co?" zamumlala. „Ten se nikdy nenechal chytit. To je ta tvá drzost. Tobě ve skutečnosti nevadí, když tě chytnou." Stále studovala jeho tvář. „Protože ti to dává příležitost udělat si z právního systému blázny. To je však také slabost, Rickere. A velká. Počítači, překopíruj všechna data na disketu."

Vrátila se k videofonu. Je na čase zjistit, kde si Ricker momentálně chladí své vkusně obuté nohy.

Uvítala jako šťastnou shodu okolností, že Ricker tráví nějaký čas na svém území v Connecticutu. To, že svolil setkat se s ní a nepřiměl ji protančit mezi řadami svých advokátů, si vysvětlila jako další projev jeho arogance.

Zvládla cestu v dobrém čase a u brány ji očekávala trojice hlídačů s tvářemi jako vytesanými sekyrou. Formálně ji podrobili důkladné osobní prohlídce. Dostala pokyn, aby svoje auto ponechala hned za bránou a přesedla si do malého štíhlého vozítka.

Jeho řidička byla také malá a štíhlá androidka, která ji vezla po točité tříproudové cestě k rozložitému třípatrovému domu ze dřeva a ze skla, který se tyčil na skalnatém ostrohu nad neklidným mořem.

U vchodu byla fontánka v podobě kamenné dívky, oděné ve vlající říze a půvabně vylévající bleděmodrou vodu z amfory do bazénku, ve kterém plula červená rybka. Na východní straně domu pracoval zahradník na květinovém záhonu.

Měl na sobě bachraté šedivé kalhoty a košili, široký klobouk a dvouhlavňový dalekonosný laser.

U dveří ji čekala další androidka, tentokrát vkusně střižený model služebné v naškrobené černé uniformě. Vítala ji s úsměvem a hřejivým hlasem.

„Dobrý den, poručíku Dallasová. Pan Ricker už vás očekává. Doufám, že jste měla příjemnou cestu. Pojďte, prosím, za mnou."

Eva si prohlížela dům, kterým procházely. Tady ze všeho peníze přímo kapaly. Nemělo to klasickou úroveň Roarkova sídla, kde bohatství vytvářelo spíš útulný charakter, kde převládalo leštěné dřevo a tlumené barvy. Ricker zvolil moderní styl a křiklavé tóny, obklopil se barvami, které unavují oči, přemírou materiálů a nedostatkem vkusu.

Všechno mělo ostré hrany a ty byly ještě zdůrazněny stříbrem, které, jak teď usoudila, bylo jeho erbovním kovem.

Třicet stříbrných, uvědomila si, když vcházela do místnosti v krvavě červené barvě, kde skleněná okenní stěna skýtala úchvatný pohled na moře. Ostatní stěny byly přecpané uměním, vesměs modernistickým, surrealistickým, nebo jak se k čertu jmenuje všechen ten krám, což ve skutečnosti není nic jiného než barevné skvrny naplácané na plátno a pulzující střípky ohavných barev na skle.

Vůně květin byla těžká, až pohřební, světlo příliš intenzivní, nábytek samá klouzavá, zaoblená křivka, zářivé potahy a stříbrné nohy.

Ricker seděl na jedné ze židlí a upíjel z vysoké štíhlé sklenice cosi ostře růžového. Blahosklonně povstal a usmál se.

„Ach. Eva Dallasová. Konečně se setkáváme. Buďte vítána v mém skromném příbytku. Co vám můžeme nabídnout na osvěžení?"

„Nic."

„No, stačí jen říct, pokud byste změnila názor."

Jeho hlas se vyznačoval jakousi sytou oblostí, která jí připomínala dialogy v některém z černobílých filmů, na které se Roarke tak rád díval. „To bude všechno, Marto."

„Ano, pane Rickere." Vycouvala z pokoje a zavřela za sebou dveře.

„Eva Dallasová,“ opakoval a oči mu zajiskřily, když jí pokynul a nabídl jí židli. „To je nesmírně příjemné. Mohu vám říkat Evo?“

„Ne.“

Jiskřičky se rázem proměnily ve stříbrnou ledovku, i když se tomu srdečně zasmál. „Škoda. Tak tedy poručíku. Nechcete si sednout? Musím se přiznat, že jsem byl opravdu zvědavý na ženu, kterou si vzal jeden z mých starých… skoro bych řekl, chráněnců,“ pravil a znovu si sedl. „Ale Roarke by určitě proti takovému výrazu protestoval. Takže spíš řeknu jeden z mých dřívějších společníků. Původně jsem doufal, že vás sem dnes doprovodí.“

„Nemá tady co dělat, ani s vámi.“

„Momentálně ne. Prosím, sedněte si přece. A udělejte si pohodlí.“

Pohodlí ta ošklivá židle právě nenabízela, ale přesto si sedla.

„Jste velice přitažlivá!“ promluvil lichotivě a přejížděl ji pohledem.

Muži, kteří se takhle na ženu dívají, chtějí dosáhnout, aby se cítila sexuálně zranitelná, fyzicky oslabená. Eva se cítila jen mírně dotčená.

„Už svým vybraným, neokázalým způsobem oblečení,“ dodal Ricker. „Není to ovšem to, co by člověk očekával od Roarka. Jeho vkusu vždycky vyhovovalo něco více stylového, něco typicky ženského.“ Ťukal konečky prstů do opěradla křesla a Eva si všimla, že má i nehty nalakované svou erbovní barvou. A konečky měl zastřižené do nebezpečných ostrých hrotů.

„Ale jak chytré od něj bylo, že si vybral právě vás, ženu s mnohem rafinovanějšími vlastnostmi a povoláním. Musí to pro něj být velice výhodné mít tak blízkého spojence v policejních silách.“

Bylo zřejmé, že ji tím chce provokovat, ale ona jen nachýlila hlavu. „Opravdu? A proč by to pro něj mělo být výhodné, pane Rickere?“

„Vzhledem k jeho zájmům.“ Ricker usrknul svůj nápoj. „Obchodním zájmům.“

„A vás zajímají jeho obchody, pane Rickere?“

„Pouze v akademickém smyslu, protože jsme kdysi byli ve spojení. Takříkajíc.“

Eva se naklonila dopředu. „Chtěl byste mluvit, do záznamu, o tom spojení?“

Přivřel oči jako had. „Podrobila byste ho takovému riziku, poručíku?“

„Roarke se o sebe dovede postarat sám. A co vy?“

„Zkrotila jste ho, poručíku? Ochočila jste vlka a předělala ho na domácího mazlíčka?“

Tentokrát se zasmála, a od srdce. „Ten mazlíček by vám dokázal roztrhnout hrdlo, ani by se nezadýchal. A vy to víte. Neměla jsem tušení, že se ho tak bojíte. To je zajímavé.“

„To jste na velkém omylu.“ Ale jeho prsty pevně sevřely sklenici.

Pozorovala, jak mu pracují svaly na krku, jako kdyby se snažil spolknout něco zvlášť odporného.

„Ani bych neřekla. Ale kvůli Roarkovi jsem sem nepřišla. To o vašich obchodech jsem si chtěla pohovořit, pane Rickere.“ Vytáhla rekordér. „Když dovolíte.“

Rty se mu zvlnily, ale ta tvrdá linka pod stříbrným kartáčkem se ničím nepodobala úsměvu. „Jistěže.“ A poklepal jedním prstem na opěradlo židle. Na druhém konci místnosti se rozsvítil hologram. U dlouhého stolu sedělo bok po boku šest pánů v tmavých oblecích, se sepnutýma rukama a pronikavýma očima.

„Moji advokáti,“ vysvětlil jí.

Eva umístila rekordér na stříbrný stolek mezi nimi, vyjmenovala příslušné údaje a odrecitovala revidovanou Mirandu.

„Jste důkladná. To se Roarkovi jistě líbí. A mně také.“

„Rozuměl jste, jaká jsou vaše práva a povinnosti, pane Rickere?“

„Ano, rozuměl.“

„A použil jste svého práva a přivolal své obhájce – je jich celkem šest –, aby byli přítomni na tomto neformálním pohovoru. Před šesti měsíci jste byl zatčen pro…“ Zvedla ruku, a přestože znala obžalobu nazpaměť, vytáhla svůj notes a přečetla ji doslova: „pro výrobu, držení a distribuci nelegálních látek včetně halucinogenů a známých návykových drog, pro nepovolené provozování chemických procesů, pro –“

„Poručíku, abych šetřil váš drahocenný čas, chci vás ujistit, že zcela přesně znám všechna obvinění, která proti mně byla vznesena koncem minulého roku, kdy jsem byl tak nešťastně zatčen. Jistě jste si vědoma, že většina těchto směšných obvinění byla stažena a ta, která nebyla stažena, byla projednána v soudním řízení, v němž jsem byl osvobozen.“

„Jsem si vědoma toho, že vaši advokáti a newyorský zástupce obžaloby sjednali dohodu, podle níž byla řada méně významných obvinění proti vám stažena. Oplátkou za to předal váš reprezentant úřadu státního zástupce jména čtyř poboček a ilegálních dealerů včetně informací svědčících proti nim. Nejste nijak zvlášť loajální ke svým společníkům, pane Rickere.“

„Naopak, jsem k nim mimořádně loajální. Já nemám žádné společníky, kteří by tvořili nějaké pobočky nebo byli nelegálními dealery, poručíku. Jsem obchodník, který poskytuje každý rok značné prostředky na charitativní a politické účely.“

„Ano, o těch vašich politických podporách vím svoje. Zachoval jste se velice štědře k organizaci zvané Cassandra.“

„To je pravda.“ Zvedl ruku, když se jeden z advokátů chystal promluvit. „A byl jsem šokován, hluboce šokován, když jsem se dověděl o jejích teroristických aktivitách. Udělala jste světu ohromnou službu, poručíku, když jste odhalila a rozbila ten hnusný gang. Dokud v médiích nevyšla najevo ta špinavá historie, podléhal jsem mylnému přesvědčení, že skupina Cassandra usiluje o zajištění bezpečí a práva pro americkou veřejnost; prostředky, pravda, polovojenskými, ale legálními.“

„Škoda, že jste si Cassandru neprověřil podrobněji, pane Rickere, jak by se dalo očekávat od někoho tak prozíravého a zkušeného jako vy, dříve než jste do ní vložil víc než deset milionů z vašich těžce vydělaných peněz.“

„To byl omyl, kterého hluboce lituji. Zaměstnanec, který dohlížel na dotace, už mezitím skončil.“

„Chápu. Vy jste měl být souzen za řadu provinění, která nebyla zahrnuta do dohody se státním zástupcem. Důkazy se však ztratily a některé údaje z operace vedoucí k policejní razii ve vašem skladu byly zničeny.“

„Je to oficiální vyjádření?“ Potřásl hlavou, až se stříbrná křidélka rozkmitala. „Ty údaje byly ubohé, neúplné a směšně zatížené falešnými informacemi ze strany policie tak, aby zdůvodnily útok na skladiště, jehož jsem sice byl majitelem, ale které vedl a spravoval nezávislý nájemce.“

Všimla si, že se mu začínají lesknout oči, sílit hlas a ty vražedně zastřižené nehty začínají čím dál tím rychleji klepat do opěradla židle.

„Celá ta záležitost nebyla nic jiného než policejní šikana a výsledkem je, že moji advokáti uvažují o žalobě proti Newyorské policii.“

„Jaký je váš vztah k detektivu Tajovi Kohlimu?“

„Kohli?“ Nepřestával se usmívat, ale v očích se mu objevil tvrdý záblesk. „Obávám se, že to jméno mi nic neříká. Znám se s mnoha lidmi z vaší profese, poručíku. Velice oceňuji muže a ženy, kteří slouží. Ale právě tohle jméno… Počkejte, počkejte.“

Přejel si prstem přes rty. Zdálo se jí, že se ten mizera tlumeně zachechtal. „Ale ano, Kohli, samozřejmě. Slyšel jsem o té tragédii. To je ten, co byl zavražděn, že?“

„Kohli byl v operační jednotce, která provedla razii ve vašem skladu v New Yorku a stála vás několik milionů ve zboží.“

„Pan Ricker nebyl nikdy legálně propojen ani se skladem ani s laboratořemi ani s distribučním centrem v New York City, které objevila a uzavřela Bezpečnostní centrála newyorské policie. Protestujeme proti tomu, aby se v tomto záznamu uvádělo opačné tvrzení.“ Advokátův monotónní hlas dozněl, ale ani Ricker ani Eva se neobrátili jeho směrem.

„To je velice nešťastná záležitost, ta vražda detektiva Kohliho, poručíku. A to mám být vyslýchán pokaždé, když nějakého policistu potká tragický konec? Mohlo by se to kvalifikovat jako dodatečné obtěžování.“

„Ne, nemohlo, protože vy jste přijal moji žádost o rozhovor bez jakýchkoliv podmínek.“ Teď se usmála ona. „Jsem si jistá, že to vaše advokátská flotila potvrdí. Kohli se vyznal v detailech, pane Rickere. Byl na ně machr. Jste obchodník a člověk světa znalý, budete jistě souhlasit s tím, že v detailech se skrývá pravda – a ta pravda vyjde

nějakým způsobem na povrch, bez ohledu na to, jak hluboko je zakopaná. Chce to jen člověka, který ji dokáže vydolovat. Já mám velice vřelý vztah k pravdě a opravdu vážné námitky proti zabíjení svých kolegů policistů. Takže najít pravdu a najít osobu, která zabila Kohliho – nebo jeho zabití zorganizovala –, to teď bude moje osobní poslání.“

„Jsem si jistý, že se vás muselo nesmírně dotknout, když byl váš kolega zavražděn, a ještě tak brutálně, v podniku, který vlastní váš manžel.“ V jeho hlase se chvělo vzrušení, takže vyznával trochu falešně. „To je trapné, že poručíku? Pro vás oba. Snad proto mě otravujete urážlivým obviňováním, místo abyste si pozvala k výslechu svého vlastního manžela?“

„Já jsem neřekla nic o tom, že ta vražda byla brutální, ani že k ní došlo v podniku, jehož majitelem je Roarke. Jak jste přišel k té informaci, pane Rickere?“

Poprvé za celou dobu vypadal zaskočeně, oči dostaly prázdný výraz a ústa mu poklesla. Všech šest advokátů začalo najednou mluvit, bzukot hlasů však tvořil jen šum, poruchu ve vysílání. Ale Rickerovi to poskytlo čas, aby se vzpamatoval.

„Starat se, abych o všem věděl, to je moje povolání, poručíku. Dostal jsem informaci, že v jednom z podniků vašeho manžela došlo k nějakému incidentu.“

„Od koho jste tu informaci dostal?“

„Myslím, že od jiného společníka.“ Nedbale mávl rukou, ale než ji zase vrátil na opěradlo, byla už sevřená v pěst. „Už si nevzpomínám. Je to snad trestné, mít takovou informaci? Já informace sbírám. To už je takový koníček. Informace o lidech, kteří mě zajímají, jako třeba vy. Například vím, že vaši výchovu musel zajistit stát, když vás jako pouhé osmileté dítě našli ve značně zubožením stavu.“

Zatímco hovořil, pěst se mu zase rozevřela a oči se mu rozzářily. Přímo hladově, pomyslela si Eva. Jako člověku, který očekává mimořádně chutné jídlo.

„Byla jste znásilněná, že ano, a hodně surově. Musí to být těžké žít dál s takovým traumatem, srovnat se s tak surově ukradenou nevinností. Vždyť vy ani nemáte své vlastní jméno, že, jenom to,

které vám dala vaše uštvaná sociální kurátorka. Eva, trochu sentimentální volba, poukazující na první ženu. A Dallasová, no, to je praktické, to odpovídá městu, kde vás našli ve špinavé uličce, celou polámanou, zmlácenou a téměř němou.“

Tohle se neminulo účinkem. Strhlo ji to zpátky, začaly se jí svírat útroby, mrazilo ji v kostech. Ale nespustila oči z jeho tváře. Neuhnula. „Každý hrajeme s kartami, které jsme dostali. Já taky shromažďuju informace. Většinou o lidech, kteří narušují můj smysl pro styl. Vyšťourejte si na mne všechny údaje, které chcete, Rickere. Aspoň vám to poskytne dobrý a jasný obraz o tom, s kým máte tentokrát to potěšení. Kohli je teď můj a já pro něj získám odpověď na všechna kdo a proč a jak. To se spolehněte. Končím pohovor,“ řekla a sebrala rekordér.

I když advokáti propukli ve varování a protesty, Ricker hologram vypnul. Byl teď, pokud to bylo možné, ještě bledší, než když přišla. „Dejte si pozor, poručíku. Lidi, kteří mi vyhrožují, čekají nepříjemné konce.“

„Prohlédněte si znova moje údaje, Rickere, a uvidíte, že mě žádné nepříjemnosti nezastraší.“

Vstal zároveň s ní a postoupil o krok dopředu, takže ji to Přimělo ke střehu a začala doufat, opravdu doufat, že Ricker přece jen na okamžik ztratí kontrolu. Stačil by jen okamžik. „Myslíte si, že se se mnou můžete měřit? Myslíte si, že ta vaše placka je všemocná?“ Luskl jí prsty před obličejem. „Takhle může být po vás a pes po vás neštěkne.“

„Jen to zkuste. A uvidíte.“

Svaly ve tváři mu pracovaly, ale stáhl se zpátky. „Možná, že si myslíte, že vás ochrání váš vztah s Roarkem, ale to se pletete. Zeslábl, změkl a je sentimentální. Svůj vrchol už překročil. Kdysi jsem s ním měl určité plány. Teď už mám jiné.“

„Kdybyste se blíž podíval na ty svoje údaje, Rickere, viděl byste, že jsem nikdy nepotřebovala, aby mě někdo ochraňoval. Ale jedno vám řeknu: Roarka upřímně pobaví, až se dozví, jak moc se ho bojíte. Určitě se spolu moc nasmějeme, až si o tom i o vás budeme povídat.“

Když se otočila, popadl ji za ruku. Srdce se jí rozbušilo očekáváním, ale pohlédla na něj chladně. „No, jen do toho, prosím," zašeptala.

Jeho prsty se jí jednou, prudce, zaryly nehty do kůže, ale pak ji pustily. Přece jen kontrola? pomyslela si. Ne, zdaleka se nekontroloval tak, jak by si přál.

„Vyprovodím vás."

„Já cestu znám. Radši byste se měl vrátit k práci, Rickere, a ubezpečit se, jak jste zamaskoval své stopy. Já se chystám obrátit každý kámen, po kterém jste kráčel. Budu se náramně bavit."

Vypochodovala ven a nepřekvapilo ji, když spatřila službu, která postávala za dveřmi a mile se usmívala. „Doufám, že jste měla příjemnou návštěvu, poručíku Dallasová. Doprovodím vás ke dveřím."

Jak se vzdalovala, zaslechla Eva ještě neklamný třesk rozbitého skla.

Ne ne, pomyslela si a usmála se pro sebe. *Zdaleka se nedokáže dost kontrolovat.*

Odvezli ji zpátky k vozu a pozorně sledovali, jak vyjíždí z brány.

O deset minut později zpozorovala, že ji sleduje auto. Ani se nesnažili být příliš nenápadní. Nechala je, aby se na ni přilepili, udržovala rychlost těsně nad přikázaný limit a ujela dalších dvacet mil, než z rampy sjelo druhé auto a zařadilo se před ni. Měli ji v kleštích mezi sebou.

Tak si pohrajeme, rozhodla se a přidala plyn.

Střídala jízdní pruhy, kličkovala provozem, ale příliš jim to neztěžovala. Když zhodnotila celkovou situaci, zavolala přes svůj link. Téměř nedbale.

Pak, těsně za hranicí New Yorku, sjela z dálnice, jako kdyby zpanikařila. „Věděla jsem, že se mě nepustíte," zamumlala, když viděla, že se k ní vozy připojily. „Blbouni."

Ujistila se, že je silnice klidná, a dupla zase na plyn. Přímo letěla. Náhle se stočila ostrým obloukem a namířila si to proti svým pronásledovatelům. Jeden z vozů uhnul vpravo, druhý vlevo a při

rychlosti, jakou jely, přeletěly ze silnice právě v okamžiku, kdy zapnula sirény.

Vyskočila z vozu a vytáhla zbraň.

„Policie! Všichni vystoupit z vozů a zvednout ruce nahoru, abych na ně viděla.“ Zahlédla, jak pasažér z druhého vozu sahá pod sako, a vypálila ránu do předních světel.

V okamžiku, kdy se roztříštilo sklo, připojilo se k její siréně kvílení dalších.

„Okamžitě koukejte pohnout zadkem ven z těch aut.“ Volnou rukou vytáhla svůj odznak. „Policie New York. Jste zatčeni.“

Jeden z řidičů s arogantním pohledem vystoupil. Ale držel ruce nad sebou, když za ním zastavily dva policejní vozy. „Co jsme provedli?“

„Začneme s rychlostí a pak budeme pokračovat dál.“ Vztyčila palec. „Ruce na střechu. Snad znáte tu pozici.“

Okolo už se rojili uniformovaní policisté. „Máme jim dát želízka, poručíku?“

„Ano, myslím, že kladli odpor. A nechcete se podívat na tohle?“ Přestala poplácávat po těle prvního řidiče a vylovila jeho boční zbraň. „Utajovaná zbraň. A podívejme se, je to dokonce zakázaný typ. A sakra, to jste teda zatraceně v průseru.“

Rychlým prohledáním odhalili ještě další zbraně, šest uncí Exotiky, dvě unce Zeusu, prvotřídní sadu zlodějského nádobíčka a tři krátké ocelové trubky, jako stvořené pro přeražení páteře.

„Dopravte mi tyhle tři kriminálníky do Centrály, ano?“ požádala uniformované policisty. „Obviňte je z nedovoleného ozbrojování, držení nelegálních drog, převážení zakázaných zbraní v motorovém vozidle, a to všechno po překročení hranice státu. A dále převážení podezřelého zboží.“

S krutým úsměvem si oprašovala ruce. „Jo, a nezapomeňte překročení rychlosti. Pan Ricker s vámi nebude vůbec spokojený, hošánkové. Ani trochu.“

Vklouzla zpátky do auta a pokrčila rameny.

Nervy, Rickere, nervy, uvažovala a bezmyšlenkovitě si třela ranky, které jí způsobil svými nehty. *Nikdy nedávej rozkazy, když jsi rozzuřený.*

Tuhle rundu platím já.

Kapitola šestá

Když Ian McNab vcházel do služebny detektivů, snažil se vypadat nonšalantně. Nebylo nijak lehké pro chlapa, který nosil cop až do pasu a oranžové letecké kalhoty, tvářit se nonšalantně, ale pracoval na tom usilovně.

Pro to, že je na tomto území, měl výmluvu. Někteří detektivové se obraceli na Elektronické oddělení s požadavky na prověření svědků v Kohliho případu, a to byl McNabův píseček.

Měl ovšem ještě další důvod, aby se na toto území pustil. A ten důvod byl nacpaný do strohé komůrky na druhém konci haly, kde pilně zpracovával technické údaje.

Vypadá rozkošně, když se tak činí. Je do ní beznadějně zabouchnutý, to je fakt. Nijak zvlášť ho to netěšilo, protože si vždycky plánoval, že uloví tolik ženských, kolik se jich jen dá v životě zvládnout. Vždycky byl, zkrátka a dobře, na ženské.

Ale pak do jeho života napochodovala Peabodyová ve svých bagančatech a v neposkvrněné uniformě a to, jak říkají historikové, rozhodlo bitvu.

Ona však tak úplně nespolupracovala. Pravda, nakonec ji přece jen dostal do postele – respektive na kuchyňskou podlahu, do kabiny výtahu či do prázdné šatny se skříňkami – a kdoví kam ještě, kam si to jeho živá představivost vymyslela. Ale nebyla z něj roztoužená.

Byl nucen si přiznat, ačkoliv ho to každodenně žralo, že co se týče strážníka Delie Peabodyové, propadá roztoužení spíš on.

Protáhl se do buňky a usadil svůj kostnatý zadek na okraj stolu. „Ahoj, zlato. Co je nového?“

„Co se flákáš mimo EO?“ zeptala se, ale práci nepřerušila, ba ani od ní nevzhlédla. „Zase jsi zpřetrhal řetězy?“

„Nás v EO nedrží pod zámkem tak jako tady. Jak se ti pracuje v téhle kleci?“

„Docela efektivně. Vypadni, McNabe. Já jsem tady opravdu zavalená až po uši.“

„Kohliho případem? O ničem jiném se nemluví. Chudák chlap.“

Protože z jeho hlasu zazněla upřímná lítost, vzhlédla k němu. A zjistila, že jeho oči, chladné a zelené, nejsou jen smutné. Byl v nich

taky vztek. „Jo. No, my toho grázla, co ho zabil, dostaneme. Dallasová už na tom dělá.“

„Nikdo by to nedokázal líp. Chlapi od vás nás požádali, abychom jim projeli pár jmen. V EO na tom šrotí všichni od Feeneye až dolů.“

Vyloudila úšklebek. „A jak to, že ty ne?“

„Já jsem byl vyslaný, abych sem zaskočil a zjistil, co je nového. Hele, Peabodyová, jedem v tom společně. Tak mi pusť něco, co bych mohl přinést nazpátek.“

„Já toho tak moc nemám: Tohle si nech pro sebe,“ ztlumila hlas a jukla úzkým okénkem svého pracovního prostoru. „Nevím, po čem Dallasová jde. Odjela do terénu a nevzala mě s sebou. Ani mi neřekla, co bude dělat. A teď jsem od ní před pár minutami dostala vzkaz. V doprovodu uniformovaných policistů sem poslala takové čtyři mamlasy a nařídila, aby byli obviněni z řady věcí, mezi jiným z nedovoleného ozbrojování. Já jsem dostala příkaz, abych jí jména těch čtyř prověřila, rychle, spěšně a okamžitě. Ona sama je na cestě sem.“

„A co jsi našla?“

„Všichni čtyři byli hosty různých státních zařízení, vesměs za násilné činy. Přepadení, přepadení s následkem smrti. Podle dokumentů jsou to zabijáci a násilníci. Ale ještě něco.“

Ztlumila hlas ještě víc, takže se k ní McNab musel naklonit a zachytit dráždivou vůni jejího šamponu. „Všichni jsou nějak napojení na Maxe Rickera.“

McNab otevřel pusu a musel potlačit výkřik, když na něj Peabodyová sykla. „Myslíš, že za tou Kohliho smrtí by mohl být Ricker?“

„To netuším, ale vím, že Kohli byl členem týmu, který u něj loni na podzim provedl tu razii, protože mi Dallasová přikázala, abych sehnala záznamy o tom případu i protokol ze soudního řízení. Jen jsem na to mrkla, ale jasné je, že Kohli byl malá ryba, ani nebyl jako svědek u soudu. Ten případ byl samozřejmě za tři dny stažen z jednání. Ale Dallasová má teď nějaké důvody podat si čtyři z jeho zabijáckého komanda.“

„No to je výborný.“

„Můžeš šířit hlášku o těch mamlasech, ale nezmiňuj se o tom spojení na Rickera, dokud toho nebudeme mít víc.“

„To můžu, ale potřeboval bych malé povzbuzení. Co kdybys večer přišla ke mně?“

„Nevím, co má Dallasová v plánu.“ Zazubil se na ni. Z důvodů, které si Peabodyová nedokázala vysvětlit, jí přišlo stále víc zatěžko odolat tomu připitomělému úsměvu. „No, ale snad by se mi mohlo podařit na chviličku zaskočit.“

„Když už jsme u toho skákání, tak až přijdeš, mohli bychom…“ Trochu se k ní naklonil, aby jí navrhl něco, co by ji podle jeho soudu mohlo až do konce šichty udržet v otáčkách. Najednou však vystřelil od jejího stolu jako oblázek z praku. „Ježíši, to je velitel.“

„Uklidni se.“ Ale Peabodyová se sama taky postavila do pozoru.

U Whitneye nebylo takovou výjimkou, že se objevil ve služebně. Ale nebylo to taky jeho zvykem.

„Páni, on snad jde přímo sem.“

To už viděla taky a musela násilím odolat impulzu popotáhnout si uniformu, aby se ujistila, že jí dobře sedí.

„Detektive!“ Whitney se zarazil ve dveřích buňky, které zcela vyplnil, a připíchl McNaba pohledem svých tmavých ocelových očí. „Snad jste sem nebyl z Elektronického oddělení přeložen?“

„Ne, pane. Inspektore. Ale Elektronické úzce spolupracuje s Vraždami na případu detektiva Taje Kohliho. Všichni doufáme, že taková kooperace mezi odděleními a naše společné úsilí přispějí k brzkému uzavření případu.“

On je opravdu dobrý, pomyslela si Peabodyová s trochu znechuceným obdivem. Mazaný jako liška.

„Tak byste se snad teď mohl vrátit na své oddělení a pokračovat v té kooperaci, detektive. A přestaňte vytrhovat z práce tady strážníka.“

Ale přece jen ne dost mazaný, usoudila.

McNab málem zasalutoval, ale podařilo se mu ovládnout se. Pak zmizel jako pára.

„Strážníku, máte ty údaje, které si od vás žádá váš poručík, v písemné formě?“

V písemné formě? Už? Ježíši. „Ano, pane.“

„Tak mi dejte opis,“ požádal a natáhl ruku.

Peabodyová nařídila vytištění. „Podle rozkazu jsem, inspektore, poslala kopie těch dat poručíku Dallasové do vozu a do kanceláře.“

Jenom zabručel, pak se obrátil a přitom už začal pročítat údaje. Zastavil se a vzhlédl, když vešla Eva. „Poručíku, do vaší kanceláře.“

Při jeho tónu sebou Peabodyová trhla. Byl tvrdý jako žula. Pak kurážně vyšla ze své buňky ven. Nebyla nijak zvlášť zklamaná, když jí Eva naznačila, že se má vrátit, a pak zahnula do kanceláře.

Začíná přihořívat, pomyslela si Peabodyová, ale nebyla si jistá, kdo se připálí.

„Pane!“ Eva podržela otevřené dveře, čekala, až Whitney projde, a pak za nimi zavřela.

„Vysvětlete mi, poručíku, proč jste opustila hranice státu a svojí pravomoci a vyslýchala Maxe Rickera, aniž byste svůj úmysl prodiskutovala služebním postupem?“

„Inspektore, jako hlavní vyšetřovatel nejsem podle žádného služebního předpisu povinná hlásit předem každý výslech. A mám právo rozhodnout sama o tom, zda je ten který výslech pro řešení případu nutný.“

„Ale obtěžovat civilisty v jiném státě?“

Pocítila první osten vzteku, ale ignorovala jej. „Obtěžovat, pane?“

„Zavolal mi Rickerův advokát, který se kromě toho také spojil s policejním prezidentem, a vyhrožoval, že podá žalobu na vás, na toto oddělení a na město New York pro obtěžování jeho klienta a přepadení a zatčení čtyř Rickerových zaměstnanců.“

„Opravdu? Zřejmě začíná být pěkně vyjukaný,“ zamumlala. „Ani jsem nedoufala, že jsem se mu dostala tak hluboko pod kůži. Inspektore,“ vrátila se zase k jeho výtkám. „Já jsem Rickerovi nejdřív zavolala, požádala jsem ho o rozhovor, kdy a jak se mu to bude hodit, a on s ním souhlasil.“

Vytáhla ze zásuvky zapečetěnou kazetu. „Na této kazetě je všechno zaznamenáno, moje žádost o rozhovor, jeho souhlas. Stejně jako celý můj rozhovor s Rickerem v jeho domě, kde byl nejdřív řádně poučen o svých právech. Rozhovoru se přes holograf zúčastnilo šest jeho advokátů.“

Tentokrát vytáhla kazetu z kabely. „Záznam byl prováděn s jeho souhlasem, inspektore. Takže teď, s odpuštěním, pane, močí proti větru.“

„Dobrá, hned jsem si to myslel.“ Převzal od ní obě nahrávky. „Ovšem spojovat Rickera s vraždou policisty je nebezpečná a ošemetná záležitost. To byste musela mít podklady, na kterých se dá bezpečně stavět.“

„Já musím sledovat všechny možné spojitosti. Dělám jen svou práci.“

„A patří do vaší práce i to, že sbalíte na veřejné silnici čtyři muže, ohrožujete jejich životy, jakož i životy nevinných chodců, šílenou jízdou a způsobíte škody na dvou vozidlech?“

Byla natolik ukázněná, že si nedovolila zavrčet. Ale uvažovala o tom. „Když jsem přejížděla z Connecticutu na území New York City, byla jsem sledována a pak i pronásledována dvěma soukromými auty, v každém byli dva pasažéři. Pokusila jsem se jim uniknout, ale vozidla pokračovala ve stíhání, přičemž překročila povolenou rychlost. Abych zabránila ohrožení dalších civilních osob, opustila jsem dálnici, kde byl hustý provoz, a odbočila na prázdný úsek silnice. V té chvíli pronásledující vozidla ještě zvýšila rychlost a přešla do útoku. Vozidla už překročila státní hranici. Jelikož jsem si nebyla jistá jejich úmysly, zavolala jsem pro posily, a než bych pokračovala v šílené honičce v obydlené oblasti, raději jsem zapnula sirény a provedla U obrat. Důsledkem bylo, že pronásledující vozidla sjela ze silnice.“

„Poručíku –“

„Pane, ráda bych dokončila své hlášení o té nehodě.“ Nervy v ní hrály, ale hovořila velice chladně.

„Tak pokračujte, poručíku. Dokončete hlášení.“

„Ohlásila jsem se jako policejní důstojník a nařídila jsem jim, aby vystoupili z aut. V té chvíli jeden z těch mužů udělal podezřelý pohyb směrem k místu, kde jsem tušila zbraň a kde, jak se pak ukázalo, zbraň skutečně měl. Vypálila jsem varovný výstřel, který poškodil přední světlo jeho auta. Vtom už přijela posila, dva rádiové vozy, a všechna čtyři individua zatkla. Při následném prohledání, které bylo v dané situaci plně opodstatněné, se ukázalo, že ti muži

měli při sobě nebo ukryté ve voze zakázané zbraně, dva typy drog v malém množství, podezřelé nářadí a dvě těžké ocelové trubky. V té chvíli jsem požádala uniformované policisty, aby ta individua dopravili do Centrály a obvinili je z několikanásobného porušení zákona. Dále jsem je požádala, aby se spojili s mou asistentkou a předali jí můj příkaz provést standardní prověření všech těchto mužů. Pak jsem se vrátila sem s úmyslem sepsat své hlášení a podrobit ona individua výslechu."

Její hlas zůstával nevýrazný, chladný a smrtelně klidný. Rozhodla se nepřipustit, aby se jí v očích objevil sebemenší záblesk zlosti nebo triumfu. Ještě jednou sáhla do kabely a vytáhla dvě kazety. „Všechno, o čem jsem teď hovořila, jsem pomocí své jednotky připnuté k límci zaznamenala, jak během pronásledování, tak při zásahu. Podle mého názoru byl uplatněný tak přiměřený postup, jak to jen bylo za daných okolností možné."

Whitney vzal kazety, a když je strkal do kapsy, dovolil si nepatrný úsměv. „Dobrá práce. Zatraceně dobrá práce."

Eva se rozhodla přehodit rychlosti. Ale přehodit je nenápadně. Přesto však její „Děkuji, pane" vyznělo trošku kousavě.

„Namíchlo vás, že jsem vás vyslýchal?" zeptal se Whitney.

„Ano, pane. Namíchlo."

„Nemám vám to za zlé." Bezděčně zabubnoval prsty na kazety v kapse a pak se pokusil, pokud to šlo, přistoupit k jejímu uzoučkému okénku. „Doufal jsem, že jste si zajistila dostatečné krytí, ale nebyl jsem si úplně jistý. Ale stejně se na vás advokát vrhne, záznam nezáznam. Chtěl jsem se přesvědčit, jak se budete držet. Držela jste se, Dallasová, jako vždycky."

„S advokátem si dokážu poradit."

„Nepochybně." Whitney se nadechl, prohlížel si ubohý výhled z ubohého okna a nemohl pochopit, jak dokáže Eva pracovat v takové škatuli. „Čekáte na omluvu, poručíku?"

„Ne. Ne, pane."

„To je dobře." Obrátil se k ní a tvář měl zase uzavřenou a tvrdou. „Velitel se zřídka omlouvá. Jednala jste podle předpisů a já jsem od vás nic jiného neočekával. To však nepopírá skutečnost, že

zatažením Rickera do případu jste přivedla oddělení do vyhrocené situace.“

„Mrtvý policajt je zase pro mne vyhrocená situace.“

„Neodmlouvejte mi, poručíku,“ vyštěkl na ni. „A nepodceňujte můj osobní postoj a postoj oddělení k vraždě detektiva Kohliho. Jestli v tom byl zapletený Ricker, nepřeju si dostat se mu na kobylku o nic míň než vy. Ba víc,“ dodal. „Ale řekněte mi, když souhlasil s rozhovorem, proč za vámi poslal ty čtyři debily?“

„Protože jsem mu šlápla na kuří oko.“

„Specifikujte, poručíku.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Na čem se k sakru v téhle vaší díře dá sedět?“

Neřekla nic, jen vytáhla zpod stolu svou rozvrzanou židli. Chvilku na ni zíral a pak s gestem, které zaplašilo z místnosti veškeré napětí jako špendlík zapíchnutý do balónku, zvrátil hlavu dozadu a rozchechtal se.

„Myslíte si, že nepoznám, že mě chcete znemožnit? Sotva dosednu na tuhle, s odpuštěním, židli jen půlkou zadku, propadne se pode mnou a skončím na zemi. Prokristapána, Dallasová, máte přece nějakou hodnost. Můžete sedět v normální kanceláři místo téhle díry.“

„Mně se tady líbí. Když dostanu něco většího, skončí to tak, že budu shánět další židle nebo třeba i stůl. A začnou se ke mně trousit lidi. Na kus řeči.“

Whitney zasyčel mezi zuby. „Poslouchejte, co kdybyste mi nabídla hrnek toho kafe, kterým vás zásobuje Roarke?“

Přistoupila k AutoChefu, naprogramovala dva šálky horké, silné černé kávy. „Inspektore, ráda bych si chvíli pohovořila mimo záznam.“

„Dejte sem to kafe a pak si mluvte, jak chcete, třeba celou hodinu. Panebože, to je vůně.“

Zasmála se pro sebe a vzpomněla si na chvíli, kdy poprvé ochutnala Roarkovu kávu. Pravou kávu, ne nějakou sójovou nebo syntetickou náhražku. Už tenkrát mohla tušit, co pro ni bude znamenat.

A protože pro ni tak moc znamenal, otočila se teď s hrnkem kávy a svěřila se inspektorovi. „Roarke byl kdysi s Rickerem v

určitém obchodním spojení. Roarke to spojení zrušil před více než deseti lety. Ricker mu to nezapomněl a neodpustil. Kdyby mohl, rád by Roarka citelně zasáhl, třeba i skrze mne, kdyby to fungovalo. Během našeho rozhovoru jsem využila Roarka, abych ho vyprovokovala. Dařilo se mi to. Párkrát úplně ztratil rozvahu. Když budu na tohle jeho bolavé místo tlačit dál, ztratí ji úplně.“

„Jak moc chce dostat Roarka?“

„Myslím, že moc, ale má z něj strach. Ten ho žere ze všeho nejvíc, tenhle skrytý strach. Protože, víte, on to nepovažuje za strach, ale za silnou nenávist. Ty idioty za mnou poslal, protože neuvažoval, jenom reagoval. Je příliš chytrý na to, než aby nařídil čtyřem pitomcům, aby napadli policajta. Pitomcům, které může kdekdo vysledovat až k němu. Ale on se natolik přestal ovládat, že to udělal. Chtěl mě zranit, protože jsem se mu vysmívala. Protože jsem policajtka, která patří k Roarkovi, a protože jsem se mu vysmívala.“

„Zranila jste ho. Uvažujte. Mohl vám to oplatit dřív, než jste se dostala ven z domu.“

„On by si nezaneřádil své vlastní hnízdo. Byl to risk, ale propočítaný. Jestli se mi podaří z některého z těch poskoků něco vytřepat, mohli bychom se Rickerovi dostat pod kůži a pořádně ho zmáčknout.“

„Z těchhle týpků je těžké něco vymáčknout.“

„Možná, že to nepůjde tak těžko. Chci mít Rickera za mřížemi. Z toho případu s drogami vybruslil. To se nemělo stát. Prostudovala jsem si hlášení a výpisy. Vypadalo to, že všechno klapne jako podle slabikáře, ze všech stran zabezpečené. A pak přišly všechny ty průsery. Zmatek v řetězu důkazů, důležitý svědek, který měl být pod ochranou, zmizel, jeden úředník z prokuratury špatně založil svědeckou výpověď. Malé díry způsobí větší díry a už proklouznul ven.“

„Souhlasím, a nikdo si nepřeje dopadnout Rickera víc než já. Ale tvrzení o jeho spojení s Kohlim je přinejmenším chatrné. Nedovedu si představit, jak byste to chtěla řešit.“

„Pracuju na tom,“ bylo všechno, co k tomu řekla. Pomyslela na Webstera, jeho narážky, jenže on o tom odmítal mluvit.

„Dallasová, Ricker nesmí být předmětem vaší osobní pomsty.“

„Ne, to není. Dovolte mi, abych to rozpracovala, inspektore.“

„Je to vaše vyšetřování. Ale dávejte si pozor. Jestli Ricker zmáčkl kohoutek na Kohliho, nebude váhat namířit i na vás. Z toho, co jste mi říkala, soudím, že k tomu má nejeden důvod.“

„Čím víc mu polezu na oči, tím dřív udělá nějakou chybu. A já ji neudělám.“

Sešla se s advokáty, každý ze zatčených mužů měl svého. Usoudila, že jsou všichni ve svých tisícidolarových oblecích slizcí jako hadi. Dobře znají veškeré triky. Ale budou to mít zatraceně těžké, až zvětří, že Eva má všechno na záznamu.

„Záznamy,“ utrousil pohrdavě hlavní slimák Canarde a luskl prsty s perfektní manikúrou, „ty vlastníte pouze vy. Nemůžete dokázat, že nejsou podvržené nebo zfalšované s úmyslem poškodit mého klienta.“

„A kam to jel váš klient v závěsu za mým autem z Connecticutu do New Yorku?“

„Zákon nezakazuje jezdit po veřejné silnici, poručíku.“

Jenom se otočila a poklepala na složku s protokoly. „A co držení zakázaných zbraní?“

„Můj klient prohlašuje, že jste tam ty zbraně nastrčila.“

Eva stočila oči na klienta, chlapa, který mohl vážit dobře dvě stě padesát liber, ruce měl jako šunky a obličej, který se snad mohl líbit jen jeho matičce – kdyby měla závažnou oční vadu. Až doteď neotevřel pusu.

„To jsem se tedy musela pořádně zapotit. Takže váš klient, který teď zřejmě oněměl, prohlašuje, že jsem čirou náhodou měla ve svém policejním autě čtyři automatické ruční lasery a párek dalekonosných pušek a doufala jsem, že se mi připlete do cesty nějaký nevinný civilista a já to na něj nastrčím. Jenom proto, že se mi nelíbila jeho tvář?“

„Můj klient nezná vaši motivaci.“

„Váš klient je pytel sraček, který už na téhle silnici působil víckrát. Přepadení s ublížením na těle, přechovávání zakázaných drog. Napadení s následkem smrti, úmyslné zadržování. Nehájíte tady žádného zpěváčka z kostelního sboru, Canarde. S tím, co tu na něj máme, půjde za mříže a zůstane tam dlouho. Odhadovala bych to

tak na pětadvacet let natvrdo, bez možnosti podmíněného propuštění, v nějaké mimoplanetární věznici. Vy jste asi nikdy nebyl v nějaké mimoplanetární věznici, co chlapče?“

Eva se zářivě usmála. „Cely jsou tam zařízené jako pokoje v hotelu The Palace.“

„Policejní obtěžování a zastrašování se dalo očekávat,“ pravil sladce Canarde. „Můj klient už k tomu nemá co říct.“

„Však toho až dosud nabrebentil dost a dost. Chcete umožnit Rickerovi, aby si z vás udělal obětního beránka? Myslíte, že on si láme hlavu s těmi pětadvaceti roky, co budete v lochu?“

„Poručíku Dallasová,“ přerušil ji Canarde, ale Eva nespouštěla oči ze zatčeného muže a zdálo se jí, že v jeho očích zahlédla maličký stín znepokojení.

„Já vás nechci, Lewisi. Pokud se chcete zachránit, musíte se se mnou dohodnout. Kdo vás za mnou dneska poslal? Řekněte jméno a já vás vyřadím ze stáda.“

„Tento výslech skončil.“ Canarde vstal.

„Skončil, Lewisi? Opravdu chcete, aby to tím skončilo? Chcete už tou první nocí v lochu zahájit svých pětadvacet let? To vám platí tolik, to vám vůbec někdo může zaplatit tolik, abyste spolkl, že budete sedět v díře čtyřiadvacet hodin denně po pětadvacet let, s prknem namísto postele, pod dohledem kamer, které vás budou sledovat, ať půjdete na malou, nebo na velkou? Mimo planetu není žádný luxus, Lewisi. Tam nejde o rehabilitaci, jak tomu říkají politici. Tam jde o potrestání.“

„Nenechte se vyvést z klidu, pane Lewisi. Já jsem tenhle rozhovor ukončil, poručíku, a žádám, aby můj klient byl předán k soudnímu líčení.“

„No jo, však se svého soudu dočká.“ Vstala. „Jste trouba, Lewisi, jestli si myslíte, že vás tahle velká huba v přepychovém kvádru zachrání.“

„Nemám, co bych řek‘. Ani policajtům ani kurvám.“ Lewis na ni pohlédl a zašklebil se. Avšak Eva v jeho očích zahlédla záblesk strachu.

„Myslím, že tady jsem s tím skoncovala.“ Eva dala znamení strážnému. „Odveďte tenhle pytel sraček do jeho cely. Spěte sladce,

Lewisi. U vás, Canarde, spánek nepředpokládám," řekla a vyšla ven. „Slyšela jsem, že žraloci nespí."

Zahnula za roh, proklouzla halou a vešla do dveří pozorovatelny, kde stál Whitney s Peabodyovou.

„Soudní líčení je stanoveno na zítřek. Začíná v devět," oznámil jí Whitney. „Canarde a jeho tým si vynutili, že mohou být přítomni."

„Dobrá. Naši chlapci však stejně stráví noc v cele. Chci Lewise ještě jednou zmáčknout před tím líčením. Můžeme jeho výslech zařadit až jako poslední, abych měla čas si s ním zítra ráno promluvit. Věřím, že právě on bude ten, kdo se složí."

„Souhlasím. Vy jste ale přece nenavštívila žádnou mimoplanetární věznici, že ne, poručíku?"

„Ne, pane. Ale slyšela jsem, že jsou to učiněné stoky."

„Ještě horší. Lewis o nich jistě taky něco slyšel. Hrajte s ním dál na tuhle strunu. A teď jděte domů," dodal. „Trochu se vyspěte."

„Kdybych tam byla já," prohlásila Peabodyová, když už byly samy, „utíkala bych se schovat k mamince. Myslíte, že fakticky může vyfásnout pětadvacet let mimo planetu?"

„Ale jo. Nikdo si nemá začínat s policajtem. To zákon posuzuje se značnou nelibostí. A on to ví taky. Dneska v noci o tom bude přemýšlet. Usilovně přemýšlet. Vás tady chci mít zítra o půl sedmé. Chci na něj uhodit hned časně zrána. Můžete zůstat uvnitř a tvářit se mstivě a nelítostně."

„To dělám ukrutně ráda. Jdete teď domů?" zeptala se, protože věděla, že ji její poručík často pošle pryč a sama zůstane v práci.

„Jo. Jo. Jedu. Vzhledem k tomu, jaká se o mne otřela sebranka, mám potřebu se osprchovat. Tak v půl sedmé, Peabodyová."

„Ano, madam."

Propásla oběd a teď ji dožralo, když objevila, že zloděj čokoládových tyčinek, který se na ni zaměřil, už objevil její novou skrýš. Musela se spokojit s jablkem, které někdo bláhově nechal v ledničce mužstva.

Přece jen jí trochu vyplnilo prázdný žaludek, takže když dojížděla domů, měla větší chuť na dlouhou horkou sprchu než na jídlo.

Trochu ji zklamalo, že Summerset nevklouzl při jejím příchodu do haly, aby si spolu mohli rozdat svůj každovečerní souboj jedovatostí.

Nejdřív sprcha, rozhodla se, když spěchala nahoru po schodech. Pak vyhledá Roarka. Při tom sprchování bude mít dost času rozmyslet si, o jakou část dnešního dne se s ním hodlá podělit.

V zájmu rodinné harmonie by z toho asi měla prozatím vynechat Rickera.

Když vešla do ložnice, první, co uviděla, byly květiny. Těžko si jich mohla nevšimnout, protože jich stála přímo uprostřed místnosti úplná záplava a voněly tak sladce, že ji z toho málem rozbolely zuby.

V dalším okamžiku zjistila, že květiny mají dlouhé kostnaté nohy v černých kalhotách.

Summerset. Sprcha bude muset počkat.

„Ty jsou pro mne? Ale, božínku, to jste nemusel. Jestli nedokážete víc krotit svou vášeň ke mně, tak vám Roarke vykopne váš kostnatý zadek na ulici a mně připraví dokonalý život."

„Váš humor," řekly květiny se suchým, poněkud slovanským přízvukem, „mi jako obvykle uniká. Tuto nevkusnou a přeplácanou slátaninu právě doručil soukromý poslíček."

„Pozor na kočku," upozornila Summerseta, který poslepu vykročil dopředu a Galahad se mu připletl pod nohy. K jejímu překvapení a bezděčnému obdivu Summerset opatrně ustoupil stranou, vyhnul se kočičímu ocasu o – no přímo o kočičí – chlup a pečlivě umístil ohromnou kytici na široký stůl v obývacím koutu.

Galahad vyskočil nahoru, přičichl k ní, pak odkráčel směrem k Summersetově noze a začal si o ni otírat hlavu.

„Květiny jsou pro vás," informoval ji Summerset, a protože se dívala, nevěnoval kocourovi pozornost. „A odteď to bude váš problém."

„Kdo je poslal? To není Roarkův styl."

„To zcela určitě ne." Summerset začichal, podobně jako to udělal Galahad, a pohlédl na složitou kytici s odporem. „Možná, že to některý z vašich zločineckých známých považuje za vhodný úplatek."

„No dobrá.“ Popadla obálku, roztrhla ji a zavrčela takovým způsobem, že kocour uskočil a skryl se Summersetovi mezi nohy. „Ricker, ten mizera.“

„Max Ricker?“ Znechucení se změnilo v kus ledu, v takový ten zubatý, co rozdírá kůži. „Proč by vám ten posílal kytky?“

„Aby mě rozzuřil,“ odpověděla bezmyšlenkovitě, ale vtom se jí do útrob zakousl strach. „Nebo Roarka. Odneste to pryč, spalte to, strčte to do recyklátoru. Zbavte se toho co nejrychleji. A neříkejte o tom Roarkovi.“ Chytila Summerseta za rukáv. „Slyšíte, ani slovo Roarkovi.“

Zakládala si na tom, že Summerseta nikdy o nic nepožádala. A že to teď udělala, způsobilo, že se mu v mozku rozezněly poplašné zvuky. „Co pro vás Ricker znamená?“

„Terč. Odneste to, sakra. Kde je Roarke?“

„Ve své kanceláři nahoře. Vyhrožovali vám?“

„Je to návnada,“ řekla netrpělivě. „Na Roarka. Jeďte výtahem. Hněte sebou. Zničte je.“ Zmačkala cedulku v hrsti dřív, než po ní Summerset stačil chňapnout. „Okamžitě.“

Summerset kytici otráveně znovu zvedl. „Buďte moc, moc opatrná,“ řekl a nastoupil s ní do výtahu.

Počkala, až se za ním zavřou dveře, a teprve pak narovnala kartičku a znovu si ji přečetla.

Ještě jsem neměl příležitost políbit nevěstu.

M. Ricker

„Já ti dám příležitost,“ zamumlala a pečlivě roztrhala kartičku na kousky. „Jedině až se potkáme v pekle.“

Spláchla útržky, vydechla trochu lehčeji a pak se svlékla. Nechala šaty tam, kde z ní spadly, položila pouzdro se zbraní na dlouhý pult a pak vstoupila do zasklené sprchy.

„Všechny trysky naplno,“ nařídila a zavřela oči. „Třicet osm stupňů.“

Nechala vodu, aby ji bičovala ze všech stran, aby svou teplotou zahnala jakousi mrazivost, kterou s sebou přinesly ty květiny. Teď na to musí přestat myslet a raději plánovat, jak si zítra ráno podá Lewise.

Už se cítila líp, zastavila sprchu a ždímala si vodu z vlasů. Obrátila se a vyjekla.

„Ježíši! Kristepane, Roarku, víš, jak nesnáším, když se za mnou takhle vplížíš.“

„Ano, vím.“ Otevřel dveře do sušičky, protože věděl, že jí Eva dává přednost před pomalým utíráním. Zatímco ventilátor bzučel, šel jí připravit župan, visící na háčku dveří.

Ale když vylezla, místo aby jí jej nabídl, strnul. „Kdo ti tohleto udělal?“

„Cože?“

„Máš na ruce rány.“

„Jo.“ Podívala se dolů a zjevil se jí obraz Rickera s planoucíma očima, jak se jí zaryl nehty do kůže. „Máš pravdu. Do něčeho jsem musela vlítnout.“ Sáhla po županu, ale on s ním ucukl pryč. „No tak, já s tebou teď nechci provozovat ty tvé pitomé koupelnové hrátky.“

Takové prohlášení ho obvykle rozesmálo. Teď však se jí začal svírat žaludek, když viděla, že na ni nepřestává upírat chladný a nehybný pohled.

„To jsou stopy po nehtech, poručíku. Kdo ti to udělal?“

„Proboha!“ S předstíraným podrážděním mu vytrhla župan. „Já jsem policajt, nezapomněl jsi? To znamená, že každou chvíli narazím na nějaké pochybné individuum. Už jsi jedl? Já mám hlad jako vlk.“

Nechal ji, aby zašla zpátky do ložnice, postavila se k AutoChefu a hrála si s ním. Počkal, až si zvolí jídlo. „Kde jsou ty kytky?“

„Jaké kytky?“

„Ty kytky, Evo, které sem někdo před chvílí doručil.“

„Já nevím, o čem mluvíš. Já jsem jen – Hej!“

Otočil ji k sobě tak prudce, že jí málem zajektaly zuby. A to by se taky stalo, kdyby je nebyla pevně zaťala při pohledu na jeho rozzuřené oči. Chlad přešel velice rychle v žár. „Nelži mi. Už nikdy se mi sakra neopovažuj lhát.“

„Nech toho.“ Popadl ji za ruce. Ale všimla si, že ani teď, když byl rozzuřený, jí neublížil, dokonce se opatrně chránil stisknout tu poraněnou ruku. „Sem pořád chodí nějaké kytky. Co bych já o tom měla vědět? A teď mě pusť. Mám hlad.“

„Já od tebe, Evo, hodně snesu, ví bůh, že toho snesu hodně. Ale nesnesu, abys mi tady takhle lhala do očí. Máš na sobě rány, které tam nebyly, když jsem tě naposledy viděl, a ty rány způsobila něčí ruka. Summerset je dole a krmí recyklér pugétem kytek. Na tvůj rozkaz, předpokládám, protože předtím je zanesl sem. Krucinál, vždyť je tady ještě pořád cítím. Čeho se bojíš?“

„Já se ničeho nebojím.“

„Tak koho? Kdo ti to nasadil do očí strach?“

„Ty.“

Věděla, že je to od ní sprosté, že je to kruté. A přímo se za to nenáviděla, když spatřila, že mu pohasly oči a že od ní odstoupil až příliš opatrně.

„Tak promiň.“

Nesnášela, když použil tenhle strnulý a formální tón, bylo to daleko horší, než kdyby křičel. A když se obrátil a chystal se odejít pryč, vzdala to.

„Roarku! Sakra, Roarku!“ Musela běžet za ním a vzít ho za ruku. „Mrzí mě to. Hele, mrzí mě to.“

„Mám práci.“

„Nechovej se ke mně takhle mrazivě. To bych nevydržela.“ Projela si vlasy rukama a přitiskla si zápěstí na čelo, které jí začalo pulzovat. „Já nevím, co mám dělat. Ať to zkusím jakkoliv, v každém případě tě to vytočí.“

Otráveně se vrátil zpátky do obýváku, praštil sebou na gauč a tupě zíral do neurčitá.

„Co kdybys zkusila říct pravdu?“

„No tak tedy ano. Ale nejdřív mi musíš něco slíbit.“

„A co by to mělo být?“

„Sakra, vyndej ten kolík ze zadku a posaď se, ano?“

„Ten kolík v zadku mi momentálně překvapivě vyhovuje.“ Chvíli prohlížel její obličej, kalkuloval, spekuloval. A náhle to věděl. „Ty ses vydala za Rickerem.“

„Co ty vlastně jsi? Nějaký okultista?“ Pak vytřeštila oči, vyskočila a už zase za ním utíkala. „Hej, hej, hej, něco jsi mi slíbil.“

„Ne, neslíbil.“ Chytila ho v hale, odhodlána srazit ho na zem, ale pak se rozhodla vsadit na jeho slabé místo. Prostě ho sevřela v náručí.

„Prosím.“

„Vložil na tebe ruce.“

„Roarku! Podívej se na mne, Roarku.“ Položila mu dlaně na tváře. V jeho pohledu byla vražda. Věděla, že je hotov ji uskutečnit, rozžhavený nebo chladný. „Vyprovokovala jsem ho. Měla jsem k tomu své důvody. A on je z toho teď otřesený. Ty kytky měly jenom rozzuřit tebe. On chce, abys po něm šel. Přeje si to.“

„A proč bych mu tedy nevyhověl?“

„Protože tě prosím, abys to nedělal. Protože dostat ho na kolena je moje práce, a když to zahraju správně, tak se mi ta práce povede.“

„Jsou chvíle, kdy toho žádáš příliš.“

„Já to vím. Já vím, že bys na něj nejradši hned vlítnul. Vím, že bys našel cestu, jak to dokázat. Ale to není ta správná cesta. Ty už takový nejsi.“

„Že nejsem?“ Ale ta zuřivost, ten její první slepý popud, už opadala.

„Ne, nejsi. Já jsem vedle něj dnes stála a teď stojím vedle tebe. Ty nejsi jako on. Vůbec ne.“

„Ale mohl bych být.“

„Ale nejsi.“ Krize opadla. Cítila to. „Pojď, půjdeme dovnitř a sedneme si. Já ti všechno řeknu.“

Obrátil ji tváří k sobě, držel jí prst pod bradou. Ačkoliv to bylo něžné gesto, oči měl stále tvrdé. „Už mi nikdy nelži.“

„Dobře.“ Sevřela mu rukou zápěstí a stiskla je jako němý slib v místě, kde cítila jeho pulz. „Dobře.“

Kapitola sedmá

Takže mu všechno vypověděla, probrala všechny své kroky a pohyby toho dne. Mluvila tónem velice blízkým tomu, jímž referovala Whitneyovi. Nevzrušeně, profesionálně, chladně.

Neřekl nic, ani slovo, a protahoval to mlčení tak dlouho, že jí z toho málem popraskaly nervy. Nespouštěl oči z její tváře, ale nenechal do nich proniknout sebemenší náznak toho, nač myslí. Co cítí. Jen ta hluboká nebezpečná modř, v této chvíli studená jako arktický led.

Věděla, čeho je schopen, když je k tomu dohnán. Vlastně nejenom tehdy, když je k něčemu dohnán, uvažovala a nervy jí přitom pádily šílenou rychlostí. Když dojde k přesvědčení, že každá metoda, kterou použije, je přijatelná.

Když skončila, vstal a nedbale přistoupil k panelu na stěně, který skrýval bar. Nalil si sklenici vína a zvedl láhev. „Dáš si taky jednu?“

„Já… ale proč ne.“

Nalil do druhé sklenice, tak jistě a nevzrušeně, jako kdyby si sedli, aby vyřešili nějaký drobný domácí spor. Nenechala se snadno vyděsit, musela už čelit bolesti a smrti, k utrpení a smrti jiných dovedla zachovat rutinní přístup.

Ale, přisámbůh, on ji děsil. Vzala sklenici, kterou jí nabídl, a musela se držet, aby ji nevyzunkla naráz jako vodu.

„No tak… to je tedy všechno.“

Zase si sedl, půvabně se rozložil na polštáře. Jako kočka, pomyslela si. Jako hodně velký a hodně nebezpečný kocour. Upíjel víno a pozoroval ji přes broušený okraj sklenky.

„Poručíku,“ oslovil ji hlasem tak mírným, že by někoho dokázal zmást.

„Co je?“

„Ty očekáváš – doopravdy očekáváš –, že nic nepodniknu?“

Postavila sklenici. Teď nebyl na víno čas. „Ano.“

„Ty přece nejsi hloupá. Tvůj instinkt a intelekt jsou dvě věci, které na tobě nejvíc obdivuju.“

„Přestaň, Roarku. Nedělej z toho osobní věc.“

Oči mu vzplály, tvrdý záblesk modré oceli. „Ale ona to je osobní věc.“

„Ale není.“ Poradí si s tím. Musí si s tím poradit. Naklonila se k němu. „Není, pokud mu nedovolíš, aby tě vyprovokoval. To on si přeje, chce, aby to vyznělo osobně, aby si s tebou mohl pohrávat. Roarku, ty přece taky nejsi hloupý. Tvůj instinkt a intelekt jsou dvě věci, které na tobě nejvíc obdivuju.“

Poprvé za ty dvě hodiny se mu rty zvlnily náznakem úsměvu. „To se ti povedlo, Evo.“

„On mně nemůže ublížit.“ Zdálo se jí, že vidí nové východisko, téměř se do něj vrhla. Poklekla před něj a položila mu ruce na ramena. „Jen mu to nesmíš usnadnit. Může mě zranit jen přes tebe. Nedovol mu to. Neskoč mu na tu jeho hru.“

„Myslíš, že bych nevyhrál?“

Sedla si na paty. „Já vím, že ano. Bojím se, že ano, ale víš, co by nás to oba stálo. Nás, Roarku. Nedělej to. Nech to na mně.“

Chvilku mlčel a hleděl jí do očí, pátral, co v nich uvidí, co ucítí. „Jestli na tebe ještě jednou sáhne, zanechá na tobě svoje stopy, je mrtvý. Ne, buď klidná,“ zarazil ji, než mohla promluvit. „Zatím zůstanu v pozadí, kvůli tobě. Ale jakmile překročí hranici, je konec. Najdu si vhodný způsob, vhodný čas, a bude konec.“

„Já tohle nepotřebuju.“

„Milá Evičko!“ Teď se jí dotkl, jen jí prsty přejel po bradě. „*Já* to potřebuju. Ty ho neznáš. Ať jsi toho viděla, kolik jsi chtěla, ať jsi udělala cokoliv, neznáš ho tak, jako ho znám já.“

Pomyslela si, že někdy je třeba spokojit se s tím, čeho je možné dosáhnout. „Takže po něm nepůjdeš?“

„V této chvíli ne. A i to mne stojí dost, takže už víc po mně nechtěj.“

Když vstával z gauče, vycítila opět ten chlad a potichu zaklela. „Pořád ještě jsi na mě dopálený.“

„O ano. To jsem.“

„Co ode mě chceš?“ Vyčerpaně se vyškrábala na nohy a přála si, aby neměla nutkání z nedostatku jiného řešení vrazit pěstí do jeho překrásného obličeje. „Přece jsem řekla, že lituju.“

„Ty lituješ, protože jsem tě přistihl.“

„Dobrá, správně. Je to víceméně pravda.“ Ztrácela trpělivost s ním i se sebou a vztekle nakopla pohovku. „Já už nevím, co mám dělat! Miluju tě tak, že už z toho blázním. Není už tohle dost zlé?“

Musel se rozesmát. Vypadala tak bezradně. „Prokristapána, Evo, ty jsi ale číslo.“

„Měla bych aspoň získat nějaký handicap k… Do háje,“ zasyčela, protože jí zapípal komunikátor. Musela bojovat s nutkáním prostě ho vypnout a praštit s ním o stěnu. Místo toho aspoň ještě jednou nakopla pohovku. „Dallasová? Co?“

Vzkaz pro Dallasovou Evu, poručíka. Hlášen případ násilné smrti, most George Washingtona, východní část, druhé patro. Oběť byla předběžně identifikována jako Mills Allan, poručík, příslušník Stoosmadvacátého okrsku, oddělení drog. Dostavte se ihned na místo činu jako hlavní vyšetřovatel.

„Panebože. Kristepane. Rozumím. Uvědomte Peabodyovou Delii, strážníka, aby se dostavila jako asistentka. Já už jedu.“

Musela si sednout, hlavu složila do rukou, kolena přitáhla k žaludku. „Další policajt. Další mrtvý policajt.“

„Jedu s tebou. S tebou, poručíku,“ opakoval Roarke důrazně, když zakroutila hlavou. „Anebo sám. Ale jedu. Obleč se. Budu řídit. Já nás tam dopravím rychleji.“

Most zářil, na oblouku se proti nočnímu nebi hemžila světla. Na nebi proudil hustý provoz, který téměř zakrýval záři Měsíce.

Život spěchal dál.

V horním patře mostu, které bylo teď pro dopravu uzavřeno, stál tucet policejních a městských vozů v těsné smečce jako lovečtí psi. Když se prodírala mezi uniformovanými strážníky i policisty v civilních šatech, ozývaly se kolem hovory po linku, mumlání a kletby.

Přes obličej jí přejela další světla, chladně modrá, ledově bílá a krvavě rudá. Nepromluvila, jen kráčela ke špinavě béžovému autu, zaparkovanému na odstavném pruhu.

Mills seděl na místě pro spolujezdce se zavřenýma očima, brada mu klesla na prsa, jako kdyby se tam zastavil na krátké zdřímnutí. Od brady dolů byl samá krev.

Eva stála, stříkala si na ruce izolaci a studovala pozici těla.

Do téhle pozice ho někdo narafičil, pomyslela si, když se naklonila otevřeným okénkem dovnitř. Uviděla odznak připlácnutý přední stranou na zkrvavenou podlahu auta a spatřila i matný záblesk stříbrných mincí.

„Kdo ho našel?“

„Milosrdný samaritán.“ Jeden z uniformovaných policistů k ní přistoupil, jako kdyby až do té chvíle úzkostlivě čekal na vhodný okamžik. „Máme ho ve voze, jsou u něj dva strážníci. Je pořádně otřesený.“

„Máte jeho jméno a výpověď?“

„Ano, madam.“ Strážník úslužně sáhl po svém notebooku a zapnul jej. „James Stein, Devadesátá pátá 1001. Šel domů z práce – dělal dnes pozdě do večera – a spatřil vozidlo v odstavném pruhu. Nebyl prý nijak rušný provoz a on si všiml, že ve voze někdo sedí. To mu bylo divné. Zastavil se, přistoupil k vozu a chystal se nabídnout svou pomoc. Když spatřil mrtvého, zavolal policii.“

„Kdy ten telefonát přišel?“

„Ve dvacet jedna patnáct. Já a můj kolega jsme byli první na místě, dorazili jsme ve dvacet jedna dvacet pět. Poznali jsme, že vozidlo patří okrsku, zavolali jsme tam a předali jim poznávací značku a popis mrtvého.“

„Dobře. Dejte Steina odvézt domů.“

„Madam? Vy ho nechcete vyslechnout?“

„Dnes večer ne. Ověřte si jeho adresu a dopravte ho domů.“ Otočila se od strážníka a spatřila, že z dalšího policejního vozu vystupují Peabodyová a McNab.

„Poručíku!“ Peabodyová pohlédla směrem k vozu a ztuhly jí rty. „Byla jsem u McNaba, když přišel ten vzkaz. Nemohla jsem ho setřást.“

„No jo.“ Eva pohlédla stranou, kde se proti světlům rýsovala Roarkova temná postava. „Znám ten pocit. Postříkejte se izolací, natočte místo činu ze všech stran.“ Ani se nenamáhala spolknout kletbu, když se zakvílením dorazilo další auto a z něj vyskočila kapitán Rothová.

Eva k ní popošla.

„Podejte hlášení, poručíku.“

Eva nebyla povinná podávat Rothové hlášení, to věděly dobře obě. Chvíli se navzájem pozorovaly, svaly maličko napnuté. „V tomto okamžiku víte, kapitáne, tolik, co já.“

„Co vím, poručíku, je, že jste něco prošvihla a já mám dalšího mrtvého muže.“

Brebentění kolem nich ustalo, jako kdyby všem někdo přeťal nožem hlasivky.

„Kapitáne Rothová, jsem ochotná tolerovat vaši poznámku vzhledem k vašemu citovému rozrušení. Ale jestli mě chcete dál obviňovat, učiňte tak oficiální cestou. A nenapadejte mě na mém místě činu.“

„To už není vaše místo činu.“

Eva prostě vykročila stranou a zabránila Rothové, aby ji odstrčila. „Ale ano, je. A protože je moje, mám právo dát vás vyvést, když to bude nutné. Koukejte, ať to nutné není.“

„Vy se na mne chcete vytahovat, Dallasová?“ Rothová zapíchla ukazovák mezi Eviny prsy. „Chcete si to se mnou rozdat?“

„Nijak zvlášť, ale budu asi muset, jestli na mne ještě sáhnete a jestli mi budete překážet ve vyšetřování. A teď ustupte a dejte si odchod, nebo se kliďte pryč z vymezeného území.“

Rothové vzplanuly oči, vycenila zuby a Eva už se připravovala na to, co bude následovat.

„Kapitáne!“ Davem policistů se prodíral Clooney. Byl zarudlý ve tváři a udýchaný, jako kdyby běžel. „Kapitáne Rothová, mohu s vámi mluvit, madam? O samotě.“

Rothová ještě chvilku vibrovala, a pak se zdálo, že se opanovala. Krátce přikývla, obrátila se a odpochodovala ke svému autu.

„Mrzí mě to, poručíku,“ zamumlal Clooney. Přejel pohledem na ni a zabloudil smutně směrem k Millsovi. „Tohle ji hluboce zasáhlo.“

„Rozumím. Co tady děláte vy, Clooneyi?“

„Fáma letí.“ Povzdychl, dlouze a zhluboka. „Dneska v noci budu zase klepat na další dveře, posadím se vedle další vdovy. Krucinál.“

Obrátil se a vydal se za Rothovou.

„Neměla důvod takhle se na vás vrhnout,“ ozval se za jejími zády McNab.

Eva se pohnula a pohlédla na scénu, kterou Peabodyová pečlivě natáčela. „Tohle je ten důvod," řekla.

S tím tak docela nesouhlasil, ale rozhodl se, že to nechá být. „Můžu vám tady s něčím pomoct?"

„Dám vám vědět." Udělala krok zpátky a pak se otočila. „McNabe?"

„Ano, madam."

„Někdy nejste tak úplný pitomec."

Zašklebil se, zastrčil ruce do kapes a vydal se za Roarkem. „Ahoj, vy taky děláte doprovod?"

„Zřejmě." Roarke dostal strašlivou chuť na cigaretu, což ho otrávilo. „Co je to zač ta kapitánka Rothová?" Když McNab pokrčil rameny, Roarke se usmál. „Iane, nikdo přece nezná víc drbů než detektiv z oddělení E."

„To tedy máte pravdu. Dobrá, náhodou jsme se tak trochu porozhlíželi okolo, když jsme se dověděli o Kohlim, vzhledem k tomu, že patřil k ní. Je to ženská jako břitva, osmnáct let ve službě, má za sebou hezkou řádku policejních akcí, ale i nějaká čestná uznání a pár mírných napomenutí za porušení subordinace. Ale to bylo spíš ze začátku. Postupovala po žebříčku hodností a dost se okolo toho naprdelkovala, aby jich dosáhla. Kapitánem není ani celý rok a povídá se, že se musí držet zuby nehty, protože jí vybouchnul ten Rickerův případ."

Oba pohlédli k místu, kde se Rothová s Evou chytly. „A proto," podotkl Roarke, „je tak urážlivá?"

„Vypadá to tak. V poslední době měla trošku problémy s alkoholem. Podrobila se dobrovolně rehabilitaci, než jí to přeroste přes hlavu. Jak mi říkal můj informátor, je podruhé vdaná a její druhé manželství taky nestojí za moc. Jediné, čím žije a dýchá, je její práce."

Chvilku se odmlčel a pozoroval, jak Rothová hovoří s Clooneyem. „Já bych osobně řekl, že je háklivá na své teritorium a hodně ctižádostivá. Asi musí být, když má kapitánskou hodnost. Ztráta dvou mužů je něco, co jí dalo pořádně zabrat. A když ještě oba případy vyšetřuje jiný policista, to už ji musí vysloveně žrát. Zvlášť, když je to policistka s reputací jako Dallasová."

„A jaká je to vlastně reputace?“

„Že je ze všech nejlepší,“ odpověděl prostě McNab. Trošku se usmál. „Peabodyová chce být jako ona, až vyroste. Jo, když už jsme u Peabodyové, tak bych vám rád řekl, že ta rada, co jste mi dal – o té trošce romantiky –, zabrala náramně dobře.“

„To rád slyším.“

„Ale přece jen se pořád schází s tím slizounským koncesovaným společníkem. To mě žere.“

Roarke vzhlédl, když mu McNab přistrčil rodinné balení grepových žvýkaček. *Čert to vem*, pomyslel si a vzal si jednu.

Stáli tam, zamyšleně žvýkali a pozorovali své ženy při práci.

Eva si diváků nevšímala. Mohla dát prostor vyklidit ode všech kromě nezbytného personálu, ale nezdálo se jí to správné. Policisté, kteří tu byli, jako by vzdávali poctu odznaku a přitom se ujišťovali, že jsou sami naživu.

Oba důvody byly dostatečně pádné, aby setrvali.

„Oběť byla identifikována jako Mills Alan, poručík, příslušník Stoosmadvacátého okrsku, oddělení narkotik. Rasa bílá, věk padesát čtyři.“

Eva diktovala údaje do záznamu a opatrně zvedla mrtvému bradu. „Oběť nalezl civilista Stein James, jak sedí na sedadle spolujezdce ve služebním vozidle. Vozidlo bylo zaparkováno v odstavném pruhu mostu George Washingtona, východní část. Příčina smrti nebyla dosud zjištěna. On pil, Peabodyová.“

„Madam?“

„Gin, cítím ho tu.“

„Nechápu, jak to můžete odlišit,“ zamumlala Peabodyová, „od ostatního smradu, který tu je.“

Eva odhrnula odizolovanou rukou Millsovo sako a spatřila zbraň, dosud v pouzdře. „Zdá se, že po ní ani nesáhl. Proč neřídil sám? Je to jeho vůz. Většině policajtů by museli ruce od volantu přímo odpáčit, než by nechali řídit někoho cizího.“

Nakrčila nos. „Něco tady smrdí daleko víc než krev, stolice a gin.“

Odepnula bezpečnostní pás a pak instinktivně ucukla rukama, když se mu zpod košile vyvalily vnitřnosti.

„Ach bože. Kristepane.“ Peabodyová se rozkašlala, zbledla jako křída a klopýtala dozadu. „Dallasová…“

„Jděte se trochu nadýchnout. Jděte.“

„Jsem v pořádku. Jenom…“ Ale hlava se jí točila, obracel se jí žaludek. Ještě se stačila chytit okraje mostu a pak vyklopila sýr, fazole i topinky, které si večer dali s McNabem.

Eva na moment zavřela oči a přemáhala, soustředěně přemáhala nevolnost. V hlavě jí cosi dunivě hučelo jako mořský příboj. Usilovně se snažila zbavit se toho, dokud si nebyla jistá, že rachot, který slyší, je jen dopravní rámus dole na mostě a nahoře ve vzduchu.

Rukama už uklidněnýma rozepnula Millsovi znečištěnou košili. Byl rozříznutý, jediným dlouhým a hlubokým řezem, od prsní kosti až do podbřišku.

Zabrala to do záznamu, zatímco Peabodyová zvracela.

Roztřeseně se narovnala, ustoupila zpátky a nabrala do plic relativně čerstvější vzduch. Klouzala pohledem po moři tváří; některé byly vážné, některé vyděšené, vylekané. Peabodyová nebyla jediná, kdo se nakláněl přes zábradlí.

„Už jsem v pořádku. Už je mi dobře.“

Eva uslyšela slaboučký hlas Peabodyové přes dunění zvonů ve vlastních uších.

„Pojď sem, posaď se na chvilku. Sedni si, miláčku.“

„McNabe! Vemte si její rekordér. Potřebuju ho tady.“

„Ne, já to udělám. Už můžu.“ Peabodyová odstrčila McNabovy konejšivé ruce stranou a narovnala ramena. Obličej i rty měla smrtelně bledé. Ještě jednou se otřásla, ale vrátila se zpátky. „Omlouvám se, poručíku.“

„To není žádná hanba. Dejte mi ten rekordér. Já to dodělám.“

„Ne, madam, já to vydržím.“

Eva ji chvíli pozorovala a pak přikývla. „Natočte ho na záznam. Nemyslete na to. Soustřeďte se jen na práci.“

„Copak to jde?“ zeptala se Peabodyová, obrátila se však a dala se do práce.

Eva zvedla ruku, málem si s ní otřela obličej, ale včas si uvědomila, čím je potřísněná. „Kde jsou sakra ti mrtvolkáři?“

„Poručíku!“ Roarke k ní přistoupil a podával jí sněhobílý hedvábný kapesník.

„Jo, díky.“ Bezmyšlenkovitě jej použila. „Tady nemůžeš zůstat. Musíš jít zpátky.“ Rozhlížela se, jak se zbavit umazaného hedvábí, a nakonec je nacpala do sáčku na důkazy.

„Potřebuješ si na minutku oddechnout,“ řekl tiše Roarke. „To potřebuje každý.“

„Nemůžu si to dovolit. Jestli se složím nebo jen na to budu vypadat, ztratím kontrolu nad místem činu.“ Sklonila se a nastříkala si na ruce další vrstvu izolace. Pak se narovnala a podala mu sáček se zničeným kapesníkem. „Promiň mi to.“

Vtom spatřila Rothovou, jak se vrací k Millsovu autu s Clooneyem v patách. Zaujala pevný postoj s rozkročenýma nohama. Rothová se náhle zastavila, jako by narazila na neviditelnou zeď, a hleděla na to, co tu zbylo z muže, který sloužil pod jejím velením.

„Ach, pane na nebi!“ To bylo všechno, co řekla, jediný projev jejího rozrušení. Oči jako by měla vysušené žárem, zato Clooneyovi se zalily slzami.

„Proboha, Millsi, proboha, co ti to jen udělali!“ Zavřel oči, pomalu a hluboko se nadechl. „Tohle rodině nemůžeme říct. Nemůžeme jim sdělit podrobnosti. Kapitáne Rothová, musíme informovat nejbližší příbuzné, dřív než se to dozvědí odjinud. Aspoň to nejhorší tady z toho jim pro jejich vlastní dobro musíme zatajit.“

„Dobrá, Arte. Dobrá.“ Vzhlédla, když Eva uchopila svůj komunikátor.

„Co děláte?“

„Chci se spojit s patologií, kapitáne.“

„Já jsem to právě udělala. Budou tu za dvě minuty. Moment, poručíku, chci s vámi mluvit. Jen mezi námi. Clooneyi, pomozte asistentce poručíka zajistit místo činu. Nechci aby se tam okolo motali ti ostatní strážníci.“

Eva s ní popošla dál, pryč ze záře reflektorů, do stínu. Byl tu čistší vzduch, výfukové plyny a pach dlažby působily jako balzám na spáleninu.

„Poručíku, omlouvám se za ten svůj výbuch.“

„Omluva se přijímá.“

„To bylo stručné.“

„Stejně jako vaše omluva.“

Rothová zamrkala a pak pomalu přikývla. „Já se omlouvám strašně nerada. Do svého současného služebního postavení jsem se nedostala tím, že bych dávala průchod svému temperamentu a pak se za to omlouvala. Myslím, že vy taky ne. Na oddělení se ženské pořád ještě sledují bedlivěji a posuzují přísněji.“

„Máte možná pravdu, kapitáne. Já si to nepřipouštím.“

„Tak to jste asi lepší ženská než já, Dallasová. Nebo o moc míň ambiciózní. Protože mně to působí hotová muka.“ Nadechla se a se syknutím vypustila dech mezi zuby.

„To, že jsem na vás tak vylítla, to byla emoční reakce, kterou jsem zase jednou nezvládla a která byla neoprávněná a zlomyslná. Chci vám říct, že na Kohliho smrt jsem reagovala tak bouřlivě, protože jsem ho měla ráda, velice. A na Millsovu smrt jsem reagovala bouřlivě asi proto, že jsem ho nesnášela. Taky velice.“

Pohlédla zpátky na auto. „Byl to mizera, odporný chlap, který se nijak netajil s tím, že by podle jeho názoru ženské měly rodit děti a péct koláče, a ne nosit odznak. Nesnášel černé, Židy, Asijce… krucinál, on nesnášel všechny, kdo nejsou přesně jako on: vykrmený bílý samec. Ale byl to pořád můj policajt a já chci dostat toho, kdo mu to takhle udělal.“

„To já taky, kapitáne.“

Rothová opět přikývla a spolu s Evou se dívaly, jak přijíždí lékařská služba. Morse, všimla si Eva. Pro chlapce v modrém jen ta nejvyšší šarže.

„Vraždy nejsou můj píseček, Dallasová, to mi teď svou klidnou a rozumnou formou připomněl i Clooney. Znám vaši reputaci a spoléhám na ni. Chci…“ Zarazila se a zdálo se, že se snaží krotit svou netrpělivost. „Byla bych vám vděčná, kdybyste mi poslala kopii své zprávy.“

„Budu ji mít hotovou ráno.“

„Díky.“ Ohlédla se a přejela pohledem Evinu tvář. „Jste opravdu tak dobrá, jak všichni říkají?“

„Já neposlouchám, co všichni říkají.“

Rothová se krátce zasmála. „Jestli chcete důstojnické výložky, tak s tím už radši začněte.“ A podala jí ruku.

Eva ji přijala. Rozešly se, jedna, aby o smrti mluvila, druhá, aby se nad ni postavila.

Když se Eva vracela, pohlédla nahoru a spatřila první mediální helikoptéru.

Usoudila, že s tím si bude muset poradit později.

„Pěknou sekanou z něj udělali, co?“ Morse si dával na čas s oblékáním ochranného oděvu, pak si pomalu izoloval ruce a boty, zatímco Eva čekala vedle něj.

„Pospěšte si s toxikologickou zprávou. Vsadila bych se, že byl v bezvědomí, když ho rozřezávali. Zbraň má pořád v pouzdru a nemá na sobě žádné pohmožděniny, které by svědčily o tom, že se bránil. Cítila jsem z něj gin.“

„Toho ginu by musela být pořádná dávka, aby dostala chlapa jeho figury do takového stavu, že se nebránil, když s ním tohle dělali. Myslíte, že ho zabili, když tady takhle seděl?“

„Kdyby to bylo jinde, nebylo by tady tolik krve. Ten vrah ho opil, nějak ho nadopoval, nelitoval námahy rozepnout mu košili a rozpáral ho v půli. Pak ho zase zapnul a připoutal. Dokonce mu sklopil opěradlo tak, aby jeho vnitřnosti zůstaly víceméně na místě, dokud ho nějaký šťastlivec neodpoutá.“

„Vsadím se, že uhodnu, kdo byl ten šťastlivec.“ Morse dal do svého úsměvu značnou dávku soucitu.

„Jo, tenhle zvon jsem rozhoupala já.“ Sakra, ten puch z Millsových střev, která jí vklouzla do rukou, bude cítit ještě dlouho, moc dlouho. „Ten vrah sem Millse zavezl,“ pokračovala. „A pak odešel. Nenajdeme žádné stopy.“

Obhlížela okolí. „Troufalý. Opravdu troufalý. Musel tady sedět. Možná, že to dokonce tady udělal, i když nevěřím, že by byl tak ďábelsky odvážný. Ale určitě tu musel sedět a čekat, až bude dost čistý vzduch, aby mohl vystoupit z vozu. Musel mít někde poblíž nějaký dopravní prostředek.“

„Že by měl komplice?“

„Možná. Možná. To zatím nedokážu odhadnout. Musíme se spojit s dopraváky, zeptat se, jestli na odstavném pruhu nepozorovali

ještě nějaký jiný vůz. Není možné, že by ten vrah prostě jen sešel z toho zatraceného mostu. Měl svůj plán. Znal každý jeho krok. Opatřete mi tu toxikologii, Morse.“

U zábradlí stála Peabodyová s McNabem po boku. Už se jí zase vrátila barva do obličeje, ale Eva si dokázala představit, jaké obrazy uvidí večer její pomocnice, sotva zavře oči.

„McNabe, chcete nám pomoct?“

„Ano, madam.“

„Tak jděte s Peabodyovdu a posbírejte dopravní diskety ze všech kontrolních stanovišť. Všechny diskety, všechny úrovně, za posledních čtyřiadvacet hodin.“

„Všechny?“

„Když budeme důkladní, budeme mít třeba štěstí. Začněte je prohlížet, počínaje touto chvílí nazpátek až do dvaceti hodin. Najděte mi tam tohle auto.“

„Provedu.“

„Peabodyová, najděte standardní údaje o jamesi Steinovi, milosrdném samaritánovi. Nečekám, že byste něco objevila, ale pro jistotu ho prověřte. A dejte mi zprávu do mé domácí kanceláře v osm nula nula.“

„Máte na ráno toho Lewise,“ připomněla jí Peabodyová. „Mám se dostavit na Centrálu v šest třicet.“

„O Lewise se postarám sama. Vy budete mít práci celou noc.“

„To vy také.“ Peabodyová se zatvářila zatvrzele. „Budu na Centrále, jak zněl rozkaz, poručíku.“

„Spánembohem, tak ať je po vašem.“ Eva si prohrábla vlasy a snažila se uspořádat myšlenky. „Ať vám ti policajti, co byli první na místě činu, zabezpečí dopravu. Jeden z nich je úžasný horlivec. Potřebuje nějaké zaměstnání.“

Otočila se a zašla k Roarkovi. „Musím tě odsud vysypat.“

„Pojedu s tebou do Centrály a pak si najdu nějakou dopravu domů.“

„Já se teď ještě na Centrálu nevracím. Musím se ještě leckde zastavit. Řeknu řidiči některého policejního vozu, aby tě odvezl.“

Pohlédl na vozy s lehkým opovržením. „Myslím, že si raději najdu vlastní transport, ale děkuju.“

Proč se s ní dneska každý tak dohaduje? pomyslela si. „Myslíš, že tě jen tak nechám stát na tom mizerném mostě?“

„Já cestu domů najdu, poručíku. Kam pojedeš ty?“

„Mám jen pár věcí, které musím zařídit, než se pustím do hlášení.“ Ten má ale studený hlas, řekla si v duchu. A takový odtažitý pohled. „Jak dlouho na mne chceš být ještě naštvaný?“

„Dosud jsem se nerozhodl. Ale můžeš si být jistá, že ti dám vědět.“

„Nutíš mě, abych si připadala jako kretén.“

„Drahoušku, o to ses dokonale postarala sama.“

Potýkala se v ní vina a vztek, ale dokázala ho jen zlostně probodávat očima. „No tak si trhni nohou,“ vyštěkla nakonec. Pak ho popadla za klopy kabátu, přitáhla si ho a tvrdě ho políbila. „Uvidíme se,“ zamumlala a odklopýtala pryč.

„To si piš.“

Kapitola osmá

Dona Webstera probudilo z hlubokého spánku něco, co nejdřív pokládal za hromobití. Když se jeho mozek trochu vyprostil z mlh, usoudil, že se někdo pokouší probourat zeď jeho bytu železnou palicí.

A když už sahal po zbrani, uvědomil si, že mu někdo jenom bouchá na dveře.

Natáhl si džíny, zbraň vzal s sebou a šel se podívat špehýrkou.

Hlavou mu prolétla změť pocitů – od radosti, fantazie až po rozpaky. Otevřel dveře Evě.

„Jen tak jsi šla kolem?“ zeptal se.

„Ty prevíte!“ Odstrčila ho a práskla za sebou dveřmi. „Chci, abys mi odpověděl, a to ihned.“

„Ty sis teda na předehry nikdy moc nepotrpěla.“ Sotva to z něj vylítlo, už toho litoval. Snažil se to zakrýt připitomělým zašklebením. „Co se děje?“

„Co se děje, Webstere, je další mrtvý policajt.“

Úšklebek zmizel. „Kdo? Jak?“

„To mi řekni ty.“

Ještě chvíli na sebe jen hleděli. On uhnul očima první. „Já nevím.“

„A co vlastně víš? Jak do tohohle zapadají Vnitřní záležitosti? Protože určitě zapadají. To cítím na dálku.“

„Hele, ty si sem vrazíš v… Kristepane, v jednu hodinu ráno, skočíš mi po krku a vykřikuješ něco o mrtvém poldovi. Ani mi neřekneš, kdo to je a jak se to stalo, a já ti mám posloužit jako studnice informací.“

„Mills,“ vyštěkla. „Mills Alan, detektiv. Drogy, tentýž revír jako Kohli. Chceš vědět jak? Někdo ho rozpáral od krku až po koule. Já to musím vědět dobře, protože se mi jeho vnitřnosti vyvalily do rukou.“

„Ježíši Kriste.“ Přejel si oběma rukama po obličeji. „Potřebuji se napít.“

Odešel.

Řítila se za ním. Matně si pamatovala na byt, který měl, ještě když pracoval na ulici. Tady bylo mnohem víc prostoru a víc lesku.

VZ zřejmě dobře platí, pomyslela si trpce.

Webster byl v kuchyni a vytahoval z ledničky pivo. Ohlédl se na ni a vyndal ještě jedno. „Dáš si taky?“ Když na něj jen mlčky hleděla, vrátil je zpátky. „Asi ne.“ Odtrhl víčko, odhodil je a pořádně se napil. „Kde se to stalo?“

„Nejsem tady, abych ti odpovídala na otázky. Nejsem žádný tvůj špinavý fízl.“

„A já zase tvůj,“ odsekl a pak se opřel o dveře ledničky. Potřeboval si srovnat myšlenky a ovládnout své emoce. Jestli to neudělá, vytáhne z něj něco, co nemůže říct.

„Ty jsi za mnou přišel jako první,“ připomněla mu. „Buď lovit, nebo vyčuchat návnadu. Anebo jsi možná jen obyčejný poskok VZ.“

Po tomhle mu ztvrdly oči, ale zase zvedl svou láhev a napil se z ní. „Nesnášíš mě a vztahuješ to na VZ. Vidíš, kam tě to zavedlo.“

„Já si své problémy řeším sama. Co mají společného Kohli a Mills a Max Ricker?“

„Jestli se chceš plést do Rickerových záležitostí, tak šťouráš do vosího hnízda a můžeš jedině dostat žihadlo.“

„Já už jsem se plést začala. To jsi nevěděl, co?“ řekla, když viděla, jak překvapeně zamrkal. „Tahle perlička ti ještě nespadla do klína. Momentálně mám pod zámkem čtyři jeho zabijáky.“

„Neudržíš je tam.“

„Možná že ne, ale možná, že toho z nich dostanu víc než z leckterého z vlastních lidí. Ty jsi přece býval policajt.“

„Já přece jsem pořád policajt. Krucinál, Dallasová.“

„Tak se podle toho chovej.“

„Myslíš, že když o mně nepíšou v novinách a nevytahuju se s vyřešením význačných případů, aby mi tleskaly davy, že se proto nezajímám o práci?“ Praštil s lahví na pult. „Dělám, co dělám, právě proto, že mi na práci záleží. Kdyby byl každý policajt tak neúprosně rovný jako ty, nepotřebovali bychom Vnitřní záležitosti.“

„Byli nepoctiví, Webstere? Mills a Kohli. Namočili se do něčeho?“

Tvář se mu opět uzavřela. „To nemůžu říct.“

„Protože to nevíš, nebo to nechceš prozradit?“

Pohlédl jí do očí. Na moment, jen na kratičký okamžik, zahlédla v jeho očích politování. „Nemůžu ti nic říct.“

„Provádějí VZ v současné době nějaké šetření zahrnující Kohliho, Millse, respektive jiné příslušníky Stoosmadvacítky?“

„Kdyby takové šetření probíhalo, mělo by své odůvodnění. A já bych neměl právo je ani potvrdit ani popřít, ani diskutovat o jeho podrobnostech.“

„Kde vzal Kohli prostředky, které vrazil do investičních účtů?“

Websterovi ztuhly rty. Má jí to vyklopit? Věděl, že by po tom skočila zuby nehty. „Nemám, co bych k téhle záležitosti dodal.“

„Je možné, že najdu podobné prostředky pod Millsovým jménem?“

„Nemám, co bych dodal.“

„Krucifix, tys měl být politikem, Webstere.“ Obrátila se na podpatku.

„Evo!“ Ještě nikdy ji neoslovil křestním jménem, aspoň ne nahlas. „Dej si pozor,“ řekl tiše. „Kryj si záda.“

Nezastavila se a neodpověděla na jeho varování. Když za sebou práskla dveřmi, zůstal ještě chvíli stát a v nitru mu řádila válka.

Pak přistoupil k videofonu a zvolil první číslo.

Další Evina zastávka byla u Feeneye. To už byl druhý muž, kterého vzbudila z hlubokého spánku. Přišel ke dveřím s ospalýma očima, ještě zmačkanější než obvykle, a z obnošeného modrého županu mu trčely bledé nohy jako kuřeti.

„Ježíši, Dallasová, vždyť jsou sakra skoro dvě hodiny.“

„Já vím. Omlouvám se.“

„No, tak pojď dál, ale chovej se tiše, nebo se vzbudí žena a bude si myslet, že musí vstát a vařit kafe nebo něco podobného.“

Tenhle byt byl malý, o několik stupňů horší než Websterův co do velikosti i stylu. Uprostřed obývací části dřepěla veliká ošklivá pohovka, obrácená k zábavní obrazovce na stěně. Rolety na oknech byly zatažené, takže místnost působila jako útulná ošuntělá škatule.

Hned se cítila o moc víc jako doma.

Feeney vešel do kuchyně, maličké, úzké místnosti s otlučeným pultem kolem dokola. Věděla, že jej vyrobil sám, protože se s tím

celé týdny vychloubal. Bez řečí se usadila na jednu ze stoliček a čekala, až naprogramuje AutoChefa na kávu.

„Myslel jsem, že mi zavoláš dřív. Trochu jsem čekal."

„Lituju, ale zdrželo mě něco jiného."

„Jo, slyšel jsem. Rozdala sis to s Rickerem. To je ale pořádné sousto na žvýkání."

„Já ho hodlám spolknout, než s tímhle skoncuju."

„Jen si dej pozor, abys z toho nedostala chronickou zažívací poruchu." Postavil dva kouřící šálky na pult a usadil se na druhé stoličce. „Mills je špinavý."

„Mills je mrtvý."

„A do prdele." Feeney zmlkl, upíjel kávu a přemýšlel. „To teda umřel bohatý. Zatím jsem na různých kontech našel dva a půl milionu a možná, že toho bude ještě víc. Dal si velkou práci, aby je ukryl, většinou použil jména příbuzných."

„Můžeš vystopovat, odkud pocházely?"

„S tím jsem zatím neměl štěstí. Ani u Kohliho. Ty prachy prošly tolikerým praním, že už snad musí být sterilní. Ale můžu ti říct, že Mills začal ten svůj zatracený penzijní fond a portfolio nafukovat dva týdny před razií u Rickera. Už předtím sem tam něco káplo, ale v tuhle chvíli se to začalo hrnout."

Přejel si dlaní po tváři, kde mu už vyráželo noční strniště.

„Kohli začal později. O celé měsíce později. Na Martinezovou zatím nic nemám. Buď je čistá, nebo opatrnější. Taky jsem se podíval na Rothovou."

„A?"

„V posledních šesti měsících vybírala dost velké částky. Z jejích účtů zmizely pořádné žvance. Na pohled to vypadá, že má zatraceně blízko ke krachu."

„Ty výběry se k něčemu vztahují?"

„Po tom pořád pátrám." Hlasitě si odfoukl. „Ačkoliv možná bych se mohl pokusit proniknout do jejích záznamů a telelinků. To chvíli potrvá, člověk při tom musí být moc opatrný."

„Fajn a díky."

„Jak se to stalo Millsovi?"

Seděla, popíjela kávu a přitom mu povídala. Měla to v sobě pořád ještě syrové, ale než skončila, už jí bylo líp.

„Byla to pěkná svině," usoudil Feeney, „ale tohle je odporné. Musel to být někdo, koho znal. Policajtovi se hned tak k tělu nedostaneš. Nemůžeš ho takhle rozpárat, aniž by se urputně bránil, ledaže by byl nějak uzemněný."

„Hodně pil. Řekla bych, že s někým popíjel. Stejně jako Kohli. Možná, že si dali rande v jeho autě, aby se spolu napili. Nejdřív je ospalý, pak nadrogovaný, a nakonec mrtvý."

„Jo, to vypadá pravděpodobně. Udělala's dobře, že jsi nechala McNaba prošetřit tu dopravu. Určitě to udělá poctivě."

„On a Peabodyová přijdou do mé domácí kanceláře v osm. Budeš se moct taky zapojit?"

Pohlédl na ni a nasadil svůj truchlivý úsměv baseta. „To už jsem snad začal."

Než se dostala domů, byly skoro čtyři a začal padat mírný jarní deštík. V šeru ze sebe sprchovala špínu té noci. Nechala si na čelo proudit vodu tak dlouho, až přestala cítit pach krve a žluči.

Nařídila si budíčka na svém zápěstí na pět. Chtěla znovu uhodit na Lewise a to znamenalo, že zbývá něco přes hodinu, než bude muset zase odjet do Centrály. A tuhle hodinu hodlala věnovat spánku.

Vlezla do postele a s povděkem přijala Roarkovo teplo. Asi je vzhůru, odhadovala. I kdyby byl spal, než dorazila domů, měl spánek jako kočka a jistě by ji ucítil.

Ale neobrátil se k ní, jak to obvykle dělával, nedotkl se jí, nevyslovil její jméno, aby jí pomohl vklouznout do pohody.

Zavřela oči, přiměla své myšlenky vypnout a své tělo ke spánku.

A když se za hodinu vzbudila, byla sama.

Už nasedala do auta a chystala se vyrazit, když se z domu za ní vyřítila Peabodyová.

„Málem jsem vás nestihla."

„Nestihla? Co tady vůbec děláte?"

„My jsme tu dneska přespali. Já a McNab." V posteli, o které se jí bude zdát po zbytek života, dodala v duchu. „Přivezli jsme ty

dopravní diskety sem. A Roarke řekl, že to tak bude snadnější, než aby nás vezl zpátky k McNabovi a pak abychom ráno zase jeli sem.“

„To řekl Roarke?“

„No, ano.“ Usadila se na sedadle pro spolujezdce a připoutala se. „Jezdil s námi, když jsme shromažďovali ty diskety, a pak si zavolal pro vůz, zavezl nás s sebou sem a tady jsme se dali do práce.“

„Kdo se dal do práce?“

Teď už se Peabodyová mozek probudil natolik, že rozeznala v Evině hlasu podrážděný tón. Byla by se nejradši zkroutila, kdyby to nebylo tak nedůstojné. „No, já a McNab a… Roarke. Už nám přece kolikrát dělal technického poradce, tak jsem si myslela, že na tom nic není. Jsme v průšvihu?“

„Ne. Co by to bylo platné?“

Z jejího hlasu zazněla únava, která se Peabodyové vůbec nelíbila. „Skončili jsem asi ve tři.“ Když se auto rozjelo po silnici, prohlásila nadšeně: „Já jsem ještě nikdy nespala v gelové posteli. To je, jako by člověk spal na obláčku, ačkoliv obláčkem by propadl. McNab chrápal jako náklaďák, ale já jsem stejně odpadla asi tak dvě vteřiny potom, co jsem se sesunula do postele. Vy se na Roarka zlobíte?“ vybrebtla.

„Ne.“ Ale *on se zlobí na mne. Pořád.* „Vystopovali jste na těch záznamech Millsovo auto?“

„Páni, to jsem vám ještě neřekla? No ano, zachytili jsme ho. Míjel budku mostného směrem na éčko ve dvacet osmnáct. Řekla byste, že jen spí, ale při větším zvětšení je vidět krev.“

„A co řidič, Peabodyová?“

„To už je horší. Žádný řidič tam není. McNab říká, že by se musel podívat na palubní počítač, ale že to vypadá, že jel na automat.“

„Naprogramoval to.“ Na to nepomyslela. Velice mazané a velice troufalé. Oddělal Millse někde jinde a pak naprogramoval jeho auto. A kdyby se byl do něčeho naboural a ve voze nebyl nikdo, kdo by to uřídil, tak co na tom?

„No jo, taky jsme si to mysleli. McNab to auto pokřtil na Meteor smrti. Víte, to byl takový model Meteoru,“ podotkla nesměle

Peabodyová. „Počítám, že jak se připozdívá, začne člověk dělat pitomé vtipy.“

„Na naprogramování policejního vozu však musíte znát kód. Buď musíte znát kód, nebo musíte mít povolení. Auto má jistě bezpečnostní pojistku, aby ho nemohl štípnout ani elektronicky vzdělaný začátečník.“

„Jo, to Roarke taky říkal.“ Peabodyová si bezstarostně zívla. „Ale když prý víte, jak na to, dá se to prý vykoumat.“

Ten to musí znát, pomyslela si Eva kysele. „Jestli to bylo vykoumané, tak se to ukáže.“ Popadla link, zavolala Feeneyovi a požádala ho, aby zašel k zabavenému vozu a zjistil to osobně.

„Jestli se to neobjeví,“ uvažovala nahlas, když vjížděla do garáží Centrály, „tak měl kód nebo povolení.“

„Nemohl mít povolení, Dallasová, to by to musel být…“

„Taky policista. Máte pravdu.“

Peabodyová na ni vykulila oči. „Snad opravdu nemyslíte?“

„Poslouchejte mě. Policejní vyšetřování nezačíná od mrtvoly. Začíná od seznamu podezřelých, potenciálních možností, úhlů pohledu. Skončíte teprve, až sešKrtáte seznamy, srovnáte potenciály, zpracujete úhly. Seberete to všechno, důkazy, příběh, místo činu, oběť, vraha. Musíte to pospojovat tolika různými způsoby, kolika je třeba, aby to všechno pasovalo dohromady.“

„Necháváme si to pro sebe,“ dodala Eva. „Nemluvíme o tom. Ale když to všechno dáme dohromady a vyjde nám policajt, tak si s tím musíme poradit.“

„No tak jo. Já jen, že je mi z toho všeho trochu nanic.“

„To já vím.“ Eva vystoupila z vozu. „Zavolejte, ať mi pošlou Lewise k výslechu.“

Posílila se kávou, riskovala život a koupila si v krámku ve výslechovém patře něco, co vydávali za višňovou buchtu. Chutnalo to spíš jako piliny plněné klihem navoněným třešňovou příchutí, ale aspoň dostala něco do žaludku.

Vešla do výslechové místnosti s obrovským hrnkem svého – nebo Roarkova – kafe, protože si byla dobře vědoma, že jeho vůně dokáže dospělého muže dostat na kolena. Usadila se, samý úsměv,

zatímco Peabodyová zaujala své místo u dveří a tvářila se zavile. Zapnula rekordér a přečetla úvodní údaje.

„Dobré jitro, Lewisi. Venku je dnes krásně."

„Já slyšel, že prší."

„Ale, copak nevíte, že déšť dělá dobře květinkám? Tak jak jste se vyspal?"

„Docela dobře."

Zase se usmála a upila kávu. Měl pod očima hluboké kruhy. Pochybovala, že spal o moc víc než ona sama. „Tedy, jak už jsme si řekli, když jsme spolu mluvili naposledy…"

„Bez svýho advokáta vám nemusím říct ani ň."

„Prosila jsem vás snad, abyste řekl ň? Peabodyová, přehrajte záznam a ověřte si, že jsem za celou dobu nežádala subjekt, aby řekl ň."

„Tyhle kraviny na mě neplatí. Nemám, co bych řek'. Zachovám mlčení. To je moje občanský právo."

„Tak se držte těch občanských práv, Lewisi, dokud můžete. V Trestnici Omega vám budou platná asi jako celé peklo. Tam vás totiž hodlám poslat. Stanovila jsem si jako životní poslání dostat vás do jedné z těch malých betonových klecí. Držte se svého mlčení a mluvení nechte na mně. Spiknutí za účelem únosu policejního důstojníka."

„To nemůžete dokázat. Ani jsme se vás nedotkli."

„Čtyři ozbrojení muži ve dvou autech mě chuděru malou vysokou rychlostí pronásledují až za hranici státu. Přes tu hranici jste neměli přejet, vy chytráci. Můžu z toho udělat federální případ a hádám, že FBI by po vás s gustem skočila. S vaším rejstříkem stačí nedovolené ozbrojování úplně na to, aby vás s příštím transportem vystřelili na Omegu. Nehledě na ty drogy."

„Já neberu žádný drogy."

„Byly v autě, které jste řídil. To byla další chyba. Víte, kdybyste byl jen pasažér, měl byste větší naději na snížení tvrdého trestu. Ale jako šofér, se zbraněmi a s drogami, jste pro mě ideální obětní beránek. Ricker vám nepřijde ani zamávat na rozloučenou, až vás budou v poutech nakládat do vězeňského transportu."

„Nemám, co bych řek'."

„No jo, já jsem vás slyšela.“ Ale už se začínal potit. „Vsadím se, že vám ten váš advokát ledacos slíbil. Že si odkroutíte nějaký čas, ale pak se s vámi vyrovnají. Že promluví s několika politiky a dostane vás do nějakého slušného, pohodlného zařízení. Pět let, nejvýš sedm. A až odtamtud vyjdete, budete bohatý člověk. Vsadím se, že asi takhle vám to vylíčil.“

Podle Lewisova znepokojeného pohledu viděla, že to bylo více než přesné. Trefila se do černého. „To se ví, je to prolhaný hajzlík a myslím, že vy jste natolik chytrý, že jste si to během noci dokázal taky spočítat. Jak jste jednou uvnitř, jste uvnitř, a když nebudete s tím jeho uspořádáním souhlasit a začnete dělat nepříjemnosti, některý z vašich výše postavených spoluvězňů dostane vzkaz. Třeba se ve vaší porci šťouchaných brambor najednou octne jed. Nebo kudla v ledvinách při každodenní hodinové vycházce na dvůr. Nebo ve sprchách uklouznete po mýdle a zlomíte si vaz. Nebudete tušit, odkud to přijde, a najednou bude po vás.“

„Kdybych vám něco řek‘, byl bych mrtvej dřív, než se tam dostanu.“

A je to, řekla si a naklonila se dopředu. První trhlina. „Existuje ochrana svědků.“

„To je na hovno. Najde si každýho a kdekoliv.“

„Není to žádný kouzelník, Lewisi. Já vám nabízím slušnou cestu, Lewisi. Když mi dáte, co potřebuju, můžu vám zaručit imunitu, volnost a život podle vašeho výběru, na planetě nebo mimo ni.“

„Proč bych vám měl věřit?“

„Protože já nemám žádný zájem přát si vaši smrt. A to je dobrý důvod, ne?“

Lewis neřekl nic, ale olízl si rty.

„Mám navíc takový dojem, že Ricker není zrovna moc vyrovnaný. Působí na vás jako vyrovnaný člověk, Lewisi?“ Chvilku počkala, až si to promyslí. „Ricker si zřejmě řekne, že jste to podělal. Nedbá na to a nepřipustí si, že vás na mě poslal. Že on byl ten hlupák. Bude vyčítat vám, že jste mě netrefili a nechali se chytit. Vy to víte. Víte to a taky víte, že je tak trochu blázen.“

Tohle v sobě dusil celou noc, když sebou házel a převracel se, jak mu to úzký kavalec v temné cele dovoloval. Došel k tomu sám a nelíbil se mu ani Canardův pohled, podobný rybímu oku. Ricker byl opravdu známý tím, že svým zaměstnancům neodpouštěl to, co považoval za chybu.

„Nechci jít sedět."

„Na tom by se muselo trochu zapracovat."

„Zapracovat? Na to se vyprdnu. Dejte mi imunitu. Neřeknu ani ťuk, dokud neuvidím prokurátora a všechno černý na bílým. Imunitu, Dallasová, nový jméno, novej ksicht a sto padesát tisíc jako dotaci."

„A co takhle, abych vám k tomu dodala ještě krásnou ženušku a párek dětiček s růžovými tvářičkami?"

„Haha. Náramně vtipný." Začínal se cítit lépe, líp mu nebylo celé hodiny. „Sežeňte mi prokurátora a sežeňte mi dohodu. Pak mužem mluvit."

„Začnu na tom pracovat." Vstala. „Asi budete muset projít výslechem. Nevzrušujte se tím a držte se toho, že mlčení je vaše občanské právo. Jestli Canardovi o tomhle jen ceknete, půjde rovnou za Rickerem."

„Já vím, co dělat. Sežeňte mi tu dohodu."

„To jste zaválela dobře," komentovala Peabodyová, když zamířily do haly.

„Jo." Eva už zavolala do kanceláře prokurátora a otrávilo ji, když dostala jen záznamník s přesným výčtem úředních hodin. „Vypadá to, že budu muset dneska vytáhnout z postele ještě někoho. Pojedeme zpátky, a zatímco na tom budu pracovat, chci vidět ty diskety. A pak se už sejdeme všichni."

„Všichni?"

„Feeney přijde taky."

Očekávala, že tam zastihne Roarka, který bude s McNabem u přístroje v její pracovně provádět svá kouzla. Když tam našla McNaba samotného, byla překvapená, mrzutá a zklamaná. Pohled na spojovací dveře jí ukázal rozsvícené červené světlo.

Ať se propadne, jestli zaklepe.

„Víc vám toho nemůžu dát, poručíku,“ řekl jí McNab. „Vyčistil jsem obraz, že je jako ze skla. Ale všechno, co uvidíte, je mrtvý chlap, který se veze v autě.“

Zvedla obrázek, který jí vytiskl na papír, a prohlížela si Millse. „Proberte ještě disky, které zachycují dobu po tomhle záběru. Chci zachytit a zvětšit každé auto, náklaďák, skútr i každý mizerný bicykl, které projely touhle oblastí od tohoto okamžiku až do chvíle, kdy byla uzavřena.“

„To chcete každé vozidlo, které po mostě přejelo na východ za víc než hodinu?“

Hodila po něm chladným pohledem. „Přesně takový je můj rozkaz, detektive. Dělá vám problém tomu porozumět?“

„Ne. Ne, madam.“ Ale dovolil si aspoň těžký povzdech.

Eva přešla k linku, spojila se s ordinací doktorky Mirové a domluvila si s profilistkou oddělení schůzku na zítřek. Po malém zaváhání zavolala ještě svému inspektorovi.

„Pane, vyžádala jsem si kapitána Feeneye a detektiva McNaba na pomoc při elektronickém pátrání týkajícím se mého současného případu.“

„Máte mé svolení zapojit EO nebo jakoukoliv jinou pomoc, kterou považujete za vhodnou a nutnou. To je standardní, poručíku, a čistě na vašem rozhodnutí. Jak jste daleko s pátráním ve věci Millsovy vraždy?“

„Raději bych vám referovala osobně, pane, až budu mít pohromadě víc údajů. Zatím bych ráda požádala o dohled nad detektivem Martinezovou ze Stoosmadvacítky.“

„Jste toho názoru, že detektiv Martinezová má s těmi vraždami něco společného?“

„Nemám žádné údaje, který by to dokazovaly, inspektore. Ale domnívám se, že pokud nemá, může být taky dalším cílem. Chci ji ještě podrobněji vyslechnout, ale do té doby mám určité obavy.“

„Beru na vědomí. A čekám na vaše hlášení okolo poledne. Média už ten případ vyčuchala a naléhají. Dva mrtví policajti, to už je událost.“

„Ano, pane.“

Další zavolání platilo Nadine Furstové z Kanálu 75 a zastihlo reportérku doma. „Dallasová, to jsou věci. Právě jsem z jednoho pramene dostala zajímavou zprávu. Kdo morduje policajty?“

„Moje kancelář…“ Eva se podívala na zápěstí a počítala čas. „V deset třicet, přesně.“ Musí se domluvit s Feeneyem, zaskočit na Lewisův výslech a vrátit se zpátky do Centrály. „Dám ti, co můžu, ještě před plánovanou tiskovou konferencí, v exkluzivním rozhovoru.“

„A koho za to mám zabít?“

„Tak daleko to nepoženem. Chci, aby se objevila určitá historka… aby tak říkajíc unikla. Z nejmenovaného policejního zdroje. Necháš se snadno vyděsit, Nadine?“

„Hele, randila jsem s dentistou. Už mě nemůže vyděsit nic horšího.“

„No, stejně si budeš muset dát pozor na svou roztomilou prdelku. To proláknutí se týká Maxe Rickera.“

„Kristepane, Dallasová. Nabízím ti sňatek. Co na něj máš? Je to tutovka? Co to cítím ve vzduchu? Jo, myslím, že to bude Emmy, ale ne, ne, je to přímo Pulitzer.“

„Brzdi trochu. Deset třicet přesně, Nadine. Ale jestli něco uslyším ještě předtím, je po dohodě a polib si prdel.“

„Svou roztomilou prdelku,“ upozornila ji Nadine. „Budu tam. To je paráda!“

Ukončila spojení, dumala, co má udělat dál, pak se otočila a spatřila Peabodyovou a McNaba, jak na ni svorně vyvalují oči.

„Nějaký problém?“

„Ne, madam, pracuju tady na tom. Už mám hotových prvních deset minut.“

„Tak si pospěšte.“

„Možná kdybych mohl dostat něco k snídani.“

„Byl jste tu osm hodin. Tak to tu pravděpodobně už nic k jídlu nezbylo.“ Pohlédla opět na Roarkovy dveře. Sváděly ji, silně ji sváděly. Ale pak byla od svého rozhodování vysvobozena Feeneyovým příchodem.

„Tak jsem hotový s tím automobilovým kódem.“ Položil kazety na stůl, přitáhl si židli a natáhl nohy. „Provedl jsem diagnózu,

počítačovou analýzu. Projel jsem to odshora dolů, zprava doleva. Programování nebylo odcizeno. Na to bych přísahal.“

„Takže byl použit Millsův kód?“

„Ne, kdyby to tak bylo, znamenalo by to, že ten, kdo ho zabil, z něj nejdřív ten kód dostal, ať tak či onak.“ Feeney zachrastil rukou v kapse a začal truchlivě zobat ze sáčku s oříšky. „Byl to nouzový kód – starý, ale v tom autě pořád funguje. Tenhle kód používala Údržba, když chtěli transportovat nebo zkontrolovat porouchané vozidlo. V posledních letech mají už nový systém, ale starší auta stále odpovídají na tenhle. Problém je, že aby to zapojil, musel na to mít kartu. Neřešil to bypassem.“

„Millsova karta zůstávala pořád v jeho kapse.“

„No jo,“ povzdechl Feeney. „No jo, to jsi říkala. V každém případě ten vrah prošel všemi stupni zabezpečení. Můžu je sledovat jako na mapě.“

Přikývla, protože to odpovídalo jejím obavám, a ignorovala tlak v žaludku. Na Feeneyově tváři si mohla přečíst své vlastní myšlenky a svůj vlastní konflikt.

„Tak dobrá, můžeme tedy předpokládat, že pátráme po policajtovi, který může být v penzi nebo ještě slouží.“

Feeney rozchroupl mandli. „Krucinál.“

„Obě oběti svého vraha znaly, a buď mu důvěřovaly, nebo ho aspoň nepovažovaly za nějakou hrozbu.“ Šla si sednout za stůl a rozsvítila obrazovku na zdi. „Kohli,“ začala a kreslila přitom diagram. „Kohli má vztah k Millsovi. Mills k Martinezové. Rothová má spojení se všemi třemi. Uprostřed toho všeho sedí Max Ricker. Kdo ještě může mít spojení?“ Jako odpověď promítla jména všech členů přepadové skupiny z protidrogového, kteří pracovali na Rickerově případu. „Musíme prověřit všechny tyhle policisty.“

Odmlčela se, aby přehlédla tváře okolo sebe. „Skrz naskrz. Chci, aby se to provedlo nenápadně. Soustřeďte se na finance. Kohli i Mills měli podezřelé příjmy. Sledujte peníze.“

„Levárny,“ poznamenal McNab. Chladnýma a kritickýma očima pročítal jména. „Poručíku, ale jestli tihle dva hrabali, brali prachy od Rickera nebo od některého z jeho kumpánů, tak proč je odpravovat? Proč by po nich šel další policajt, který taky bere?“

„Vy si myslíte, že pro zloděje něco znamená charakter, McNabe?“

„Ne… no vlastně do jisté míry ano. Chci říct, jaký by to mělo smysl?“

„Sebezáchova, snaha krýt si vlastní záda. Vina, výčitky.“ Pokrčila rameny. „Nebo to může být i tak jednoduché, že Ricker zaplatil někomu dalšímu, aby trochu vyčistil pole. Třicet stříbrných,“ uvažovala. „Ricker má moc rád stříbro. Možná, že na tom seznamu nenajdete vraha. Ale třeba najdete příští oběť. Třicet stříbrných,“ opakovala. „Symbol zrady. Možná, že ten, co tyhle chlapy zabil, chtěl, abychom pochopili, že to byli špatní policajti. Potřebujem zjistit, proč. Pusťte se do pátrání, kdo z nich je ještě nepoctivý.“

„To bude průser, až tohle vyjde najevo,“ podotkl Feeney. „Leckdo z toho nebude radostí bez sebe, že házíš bláto na odznak.“

„Na tom už je krev. Musím se teď vrátit do Centrály a pak zajít k soudu. Dneska budeme radši pracovat tady. Dám vám přinést ještě jeden počítač, abyste si mohli rozdělit práci.“

Na sousedních dveřích bylo stále červené světlo. Neměla v úmyslu se natolik ponížit, že by na ně před svými spolupracovníky zaklepala. Namísto toho vyšla ven, přešla halou, spolkla pýchu a zaklepala odtamtud.

Roarke sám otevřel dveře, v ruce držel aktovku. „Poručíku! Zrovna se chystám k odchodu.“

„Aha. No, já taky. Můj tým se tu dneska usídlí. Moc by jim pomohlo, kdyby měli k dispozici ještě jednu nebo dvě počítačové jednotky.“

„Summerset jim obstará, co budou potřebovat.“

„Aha, dobře… No tak…“

Dotkl se její ruky a obrátil ji, tak aby kráčeli ke schodům spolu. „Chtěla jsi ještě něco?“

„Pokouším se pracovat, ale neustále mě při tom ruší pomyšlení, že jsi na mě pořád nabuzený.“

„To si dovedu představit. Co bys chtěla, abych v té věci udělal?“

Bylo to řečeno tak roztomile, že dostala chuť ho nakopnout. „Řekla jsem ti, že mě to mrzí. Krucinál.“

„To je pravda. Jak hrubé je ode mne být pořád ještě… jak že to bylo, nabuzený?“

„V tomhle ty jsi lepší než já,“ řekla zamračeně. „Nejsme na stejné úrovni.“

„Život má velmi málo stejných úrovní.“ Ale nemohl dál vzdorovat její lítosti a zastavil se uprostřed schodů. „Miluju tě, Evo. Na tom se nic nemění, nic to nemůže změnit. Ale, bůh je mi svědkem, příšerně mi lezeš na nervy.“

Vlna úlevy z jeho prohlášení, že ji miluje, se mísila s podrážděním, že ji zase stírá za to, co pokládala za nejlepší. „Koukej, já jsem jen nechtěla, aby ses namočil do –“

„Ach.“ Položil jí prst na rty, aby ji umlčel. „To je právě ono. V tomhle malém prohlášení se skrývá celý svět potíží. Jelikož pochybuju, že máš čas, a jelikož vím, že já čas nemám, abychom tento svět v tuto chvíli prozkoumali, co kdybys o tom, mezi svými výpravami za spravedlností, trochu popřemýšlela?“

„Nemluv se mnou jako s nějakým debilem.“

Políbil ji, a to už bylo něco, ale jen lehce, a už zase běžel po schodech dolů. „Vrať se ke své práci, Evo. Promluvíme si o tom později.“

„Jak to přijde, že má vždycky navrch?“ zamumlala. Slyšela ještě, že něco říká Summersetovi, rychle a nedbale, a pak se dveře otevřely. A zavřely.

Pustila se dolů, přitom si v hlavě přehrávala celou tu scénu a vkládala do ní všechny ty ostré, pádné a chytré věci, které mu *měla* říct, kdyby byla měla aspoň pár minut na rozmyšlenou.

„Poručíku!“ Summerset stál u paty schodů a držel její sako. To bylo něco, co nikdy nedělal. „Dohlédnu na to, aby vaši spolupracovníci měli všechno vybavení, které potřebují.“

„Jo, skvělý. Fajn.“

„Poručíku!“

Zastrčila ruce do rukávů saka a zavrčela na něj. „Co ještě, k sakru?“

Ani nemrkl. „Co se týče vašich akcí včera večer –“

„Ještě vy začínejte, studenej ksichte.“ Odstrčila ho a rozrazila dveře.

„Myslím,“ pokračoval stále stejně mírným tónem, „že vaše jednání bylo v naprostém pořádku.“

Stejně dobře ji mohl omráčit její vlastní zbraní. S otevřenou pusou se na něj obrátila. „Co jste to řekl?“

„Domnívám se též, že váš sluch není postižený a já se velmi nerad opakuji.“ To řekl, kráčel do haly a nechal ji tam stát a zírat na něj.

Kapitola devátá

Nadine Furstová přišla přesně a chystala se natáčet živě. Evě se sice živý vstup moc nezamlouval, ale nic nenamítala. Nebylo to pro ni tak důležité, ale pro Nadine ano.

Byly s Nadine kamarádky, což už je dnes neudivovalo tak jako dříve. Podle vžité praxe se usadily k důvěrnému rozhovoru v Evině pracovně. Nechystaly se žádné bomby. Nadine si také byla plně vědoma, že Eva žádnou bombu nepustí, ledaže by ji chtěla využít pro své vlastní účely.

Přece však už jen to, že může s předstihem hovořit s hlavní vyšetřovatelkou a že od ní dostane přesně a pečlivě formulované údaje, stavělo její reportáž a její renomé podstatně výš než její konkurenty.

„Podle dosavadních informací," soudila Nadine, „to vypadá, že detektiv Kohli a poručík Mills byli zavražděni značně odlišným způsobem. Vede vás snad jejich příslušnost ke stejnému okrsku, ke stejné posádce, k názoru, že jejich vraždy spolu nějak souvisejí?"

Chytré, pomyslela si Eva. Neměla pochyby, že si Nadine udělala bleskový průzkum o obou obětech a jejich účasti na razii u Rickera. Ale byla natolik chytrá, že jeho jméno neuvedla, dokud jí Eva nedá signál.

„Tato okolnost a některé důkazy, které oddělení zatím nemůže zveřejnit, nás vedou k názoru, že jak detektiva Kohliho, tak poručíka Millse usmrtila táž osoba. Oba policisté byli příslušníky Stoosmadvacátého okrsku, takže pracovali na některých případech společně. Tato hlediska se dále prověřují. Newyorská policejní a bezpečnostní služba využije všech dostupných prostředků, aby vraha dvou svých příslušníků vypátrala, zajistila a předala spravedlnosti."

„Děkuji vám, poručíku. Hlásí se Nadine Furstová v přímém přenosu z Policejní centrály pro Kanál 75." Předala playback své stanici, pokynula kameramance a opřela se dozadu.

Vypadá, uvažovala Eva, *jako kočka, která se chystá spořádat tučného kanára.*

„Takže," začala.

„Mám trochu naspěch. Musím k soudu."

Nadine vyskočila ze židle. „Dallasová –“

„Co kdybys mě vyprovodila?“ zeptala se nevinně Eva a významně se zahleděla na kameramanku.

„Ale jistě. Venku je hezky na procházku. Lucy, vrať se na základnu. Já si pak chytím taxíka.“

„Jak je libo.“ Vždycky přívětivá Lucy naprosto přesně poznala, že jde o něco víc, a vyjela s kamerou ven.

„Tak povídej,“ uhodila na ni Nadine, když osaměly. „Ricker.“

„Tady ne. Půjdeme pěšky.“

„Ach! Ty jsi to myslela doopravdy.“ Nadine pohlédla na své elegantní, ale nepraktické podpatky. „Bože, co já jen musím vytrpět, abych zajistila divákům právo na poznání.“

„Nosíš tyhle mučicí nástroje jenom proto, že v nich tvoje nohy vypadají přitažlivě.“

„To máš na mou duši pravdu,“ přisvědčila Nadine a odevzdaně sledovala Evu ven z kanceláře. „No, a jak to vypadá na osobní frontě?“

Eva nastoupila na pás sjíždějící dolů. Sama byla překvapená, jak málo chybí a vyklopila by Nadine své problémy s Roarkem. Nadine byla přece jen ženská a Eva měla dojem, že by si s nějakou ženou potřebovala promluvit o strategii a podobných věcech.

Pak ji však napadlo, že Nadine přes svůj vybraný vzhled, chytrý mozek a smysl pro humor není zrovna hvězda úspěšných vztahů mezi muži a ženami.

„Dobře.“

„No, nějak dlouho ti to trvalo. Nějaký malý mráček na rajském nebi?“

V jejím tónu zaznělo právě tolik porozumění, že Eva zaváhala, jestli nemá všechno vyklopit. „Mám prostě trochu trápení.“

Sestoupila z pásu a vybrala si cestu oklikou. Potřebovala vzduch a potřebovala čas. A potřebovala i relativní soukromí zalidněné ulice.

„Takže máš anonymní policejní zdroj, Nadine.“

„No dobře, Dallasová, ale musím ti říct, že když to přijde vzápětí po našem rozhovoru, bude dost snadné vytipovat jako zdroj tebe.“

„Vážně?“

Nadine se pátravě zahleděla přítelkyni do tváře. „Promiň, ale asi jsem pořád o krok pozadu. Pokusím se chytit. Ty chceš, aby tě jistá osoba označila, nebo aspoň podezírala, jako zdroj informace, kterou mi hodláš dát.“

„Nechci ti dát ani tak informaci jako spíš domněnku. Udělej si s ní, co budeš chtít. Víš už, nebo je zbytečné ti vykládat, že Kohli a Mills byli v přepadovém komandu, které provedlo razii u Maxe Rickera.“

„Jo, to už jsem si zjistila. Ale tam přece byly desítky dalších policistů a všelijakých poskoků. Ricker je hajzl, ale je trochu přehnané myslet si, že si bude pálit prsty likvidováním celé skupiny policistů. A kvůli čemu? Protože ho to rozzuřilo? Stálo ho to pořádný balík, ale nakonec z toho vyvázl.“

„Mám důvod myslet si, že měl spojení přinejmenším s jednou z těch obětí.“ *Vyjadřuj se neurčitě*, poručila si Eva. *Ať se v tom reportérka pošťourá sama*. „Dnes ráno je přelíčení se čtyřmi muži, kteří jsou řádnými zaměstnanci Maxe Rickera. Jsou obviněni z řady trestních činů včetně toho, že ve svých autech nezákonně pronásledovali a ohrožovali policejního důstojníka. Zdá se mi, že když je Ricker natolik drzý, že za denního světla pošle své zabijáky na policistu, nebude se patrně rozpakovat připravit vraždu policisty.“

„To po tobě šel? Dallasová, tenhle tip mě jako reportérku neuvěřitelně zajímá a vzrušuje.“ Položila však Evě ruku na rameno. „Ale jako tvoje kamarádka ti radím, aby sis vzala dovolenou. A odjela. Někam hodně, hodně daleko.“

Eva začala stoupat po schodišti soudního paláce. „Tvůj policejní zdroj ti nemůže tvrdit, že Ricker je podezřelý z vraždy nebo z přípravy vraždy dvou příslušníků newyorské policie. Ale tvůj zdroj ti může prozradit, že vyšetřování věnuje uváženou, pečlivou, bedlivou a soustředěnou pozornost aktivitám, stykům a obchodům jistého Maxe Edwarda Rickera.“

„Toho nedostaneš, Evo. Ten je jak kouř, jen se protáhne komínem a zmizí.“

„Tak mě sleduj,“ pozvala ji Eva a vyšla po schodech.

„To tedy budu,“ zamumlala Nadine. „Ale starosti si dělat budu taky, krucifix.“

Eva vešla do dveří a potlačila zaúpění nad frontou čekající na bezpečnostní prohlídku. Vybrala si tu nejkratší, určenou pro policii a městské funkcionáře, pomalu se v ní posunovala a právě prošla kontrolou, když vypuklo peklo.

Z druhého patra, kde mělo probíhat slyšení s Lewisem, se ozývaly výkřiky. Vyletěla po schodech nahoru a razila si cestu davy právníků a soudních úředníků, kteří už se sem nahrnuli.

Lewis ležel na zemi, měl šedou tvář a oči obrácené v sloup.

„On se složil!“ vykřikl někdo. „Jen omdlel, přímo tady. Zavolejte někdo doktora. Zavolejte doktora!“

Zaklela a vrhla se dolů, poklekla k němu.

„Madam, tady nemůžete být.“

Vzhlédla na uniformovaného strážníka. „Jsem Dallasová Eva, poručík. Tenhle člověk je můj.“

„Promiňte, poručíku. Už jsem volal lékařskou pohotovost.“

„On nedýchá.“ Klekla si nad něj, roztrhla mu košili a zahájila umělé dýchání. „Odveďte ty lidi. Uzavřete prostor –“

„Uzavřít –“

„Uzavřete prostor!“ nařídila a začala s Lewisem dýchat, i když tušila, že je to marné.

Pracovala na něm, dokud nepřišli zdravotníci a neprohlásili ho za mrtvého. Znechuceně si zavolala jeho strážce. „Podejte hlášení. Chci vědět všechno, co se stalo od chvíle, kdy jste ho vyvedli z cely.“

„Všechno bylo normální, madam, podle předpisů.“ Strážník byl dotčený, že si teď na něj každý bude ukazovat prstem jen proto, že nějakému nájemnému zabijákovi vypovědělo srdce. „Podle rozkazu byl subjekt spoután a pak přiveden sem.“

„Kdo byl v transportu?“

„Já a můj kolega. Rozkaz zněl, že nesmí přijít do styku s ostatními třemi podezřelými. Měli jsme ho mezi sebou a zavedli jsme ho sem nahoru.“

„Nejeli jste bezpečnostním výtahem?“

„Ne, madam.“ Při té otázce sebou maličko škubl. „Byl obsazený, poručíku. Vedli jsme ho po schodech. Nedělal nám žádné potíže. Jeho advokát už tu byl a žádal nás, abychom moment počkali,

že si přes svůj kapesní link potřebuje vyřídit nějakou konzultaci s jiným klientem. Stáli jsme tady a pak subjekt náhle zavrávoral a padl. Lapal po dechu, a zatímco ho můj kolega prohlížel, já jsem se pokoušel držet lidi dál od něj. A hned potom jste přišla vy.“

„Z kterého jste okrsku?“ Přejela pohledem jeho jmenovku. „Strážníku Harmone.“

„Madam, já jsem z Centrály, z Bezpečnostního oddělení.“

„Kdo se přiblížil nebo přišel do kontaktu se subjektem?“

„Nikdo, madam. Můj kolega a já jsme se drželi podle předpisu těsně u něj.“

„To mi chcete tvrdit, že se k tomu chlapíkovi nikdo nepřiblížil, než padl?“

„Ne. Samozřejmě, museli jsme projít bezpečnostní kontrolou. Tam bylo ve frontě dost lidí a hodně lidí proudilo okolo. Ale nikdo toho člověka neoslovil ani se ho nedotkl. Někdo jen zastavil mého kolegu a ptal se ho, kudy se jde k oddělení civilního soudu.“

„Ta osoba, která se na to ptala – jak dalece se přiblížila k subjektu?“

„Byla to žena. Vypadala rozčileně a zastavila se, když jsme šli okolo.“

„Prohlédl jste si ji dobře, Harmone?“

„Ano, madam. Něco přes dvacet let, blondýnka, modré oči, světlá pleť. Plakala, madam, ale zadržovala pláč, jestli mi dobře rozumíte. Byla zřejmě rozčilená, protože upustila kabelku a z ní se jí vysypaly nějaké věci.“

„Vsadím se, že jste jí s kolegou ochotně pomáhali ty věci sebrat.“

Její tón Harmona polekal. Začal se trochu potit. „Madam! Nemohlo to trvat déle než takových deset sekund a podezřelý byl spoutaný a nehnul se nám z očí.“

„Tak já vám něco ukážu, Harmone, a můžete to říct svému kolegovi, až tady přestane poskakovat.“ Kývla na saniťáka. „Pojďte sem taky,“ nařídila mu a zase se sklonila nad tělem. „Vidíte tuhle světle červenou skvrnku, to malé okrouhlé znamínko nad srdcem nebožtíka?“

Harmon se musel podívat zblízka, ale poněvadž byl teď už dost vyděšený, téměř zabořil nos do Lewisovy hrudi. „Vidím, madam.“

„Víte, co to je, strážníku?“

„Ne, madam. To nevím, madam.“

„Je to stopa po injekčním vpichu. Vaše uplakaná blondýnka vám vašeho vězně zavraždila přímo pod vaším zatraceným nosem.“

Nechala prohledat všechny kouty budovy, aby se našla žena, která by odpovídala Harmonovu popisu, ale nečekala, že by se to podařilo. Povolala na místo činu techniky, aby zahájili vyšetřování vraždy, a dopřála si potěšení vyslechnout Canarda.

„Vy jste věděl, že bude zpívat, co?“

„Nemám ponětí, o čem to mluvíte, poručíku.“ Canard, teď už zase na Centrále ve výslechové místnosti číslo tři, si lenivě prohlížel svou manikúru. „Dovolte, abych vám připomněl, že jsem tady dobrovolně. Dnes ráno jsem se k svému nešťastnému klientovi vůbec nepřiblížil a kromě toho musíte teprve dokázat, že jeho smrt měla jiné než přirozené důvody.“

„Zdravý muž, pod padesát let, a skolí ho infarkt. Právě včas, když úřad státního návladního byl ochoten poskytnout mu imunitu v případě, že bude svědčit proti jinému z vašich klientů.“

„Jestli mu někdo nabídl imunitu, poručíku, tak já jsem o tom nic nevěděl a nikdo mě o takové nabídce neinformoval. Jelikož jsem byl řádně ustanoveným obhájcem zesnulého, byl bych požadoval, aby taková nabídka byla učiněna mým prostřednictvím nebo v mé přítomnosti.“

Měl drobné zuby, perfektní malé zuby. A ty ukazoval, když roztáhl rty v úsměvu. „Obávám se, že jste překročila, nebo aspoň obešla, legální postup. A zdá se, že to pro mého klienta nebylo šťastné.“

„To máte pravdu. Můžete informovat svého klienta, Canarde, že všechno, co se tu stalo, mě akorát dožralo. A když jsem dožraná, pracuji usilovněji.“

Canarde jí uštědřil další ze svých hadích úsměvů. „S mým klientem, poručíku, si nemusíte dělat starosti. A nyní, pokud mě omluvíte, je mou povinností postarat se o nešťastného pana Lewise. Myslím, že má manželku a bratra. Musím jim kondolovat. A kdyby

se snad náhodou ukázalo, že máte pravdu a že panu Lewisovi opravdu někdo pomohl do hrobu, poradím jeho rodině, aby žalovala newyorskou policii pro zanedbání péče, které bylo příčinou násilného úmrtí. Bylo by mi velkým osobním potěšením je u soudu v tom případu zastupovat.“

„Vsadím se, že vám ani nemusí nic platit, Canarde. Stačí jen hodit vám rybu, vy se vymrštíte, zavřeštíte, ponoříte se do bahna a přinesete mu ji zpátky.“

Pobavení se z jeho očí vytratilo, i když se ústa nepřestala usmívat. Vstal, uklonil se a odešel z místnosti.

„Měla jsem to tušit,“ svěřovala se Eva svému veliteli. „Měla jsem si spočítat, že Ricker má v oddělení i v úřadu státního návladního své lidi.“

„Kryla jste se dostatečně.“ Whitney se uvnitř dusil vztekem. Byl by jej mohl použít jako palivo. „O těch plánech na zajištění imunity věděl jen nejnutnější personál.“

„Ale přece se to proláklo. A teď, když se jim povedlo tímhle způsobem odstranit Lewise, nikdy se mi už nepodaří obrátit proti Rickerovi někoho z těch ostatních. Nemám ani jistotu, že dostanou nejvyšší tresty. Potřebuju páku, inspektore. Už jsem se mu jednou dostala pod kůži a chci to udělat znova. Ale potřebuju něco, třeba nějakou maličkost, abych měla oprávněný důvod předvolat ho k výslechu.“

„To nebude snadné. Je příliš dobře opevněný. Co se týče Millse,“ zeptal se Whitney. „Jste naprosto přesvědčená, že bral úplatky?“

„Ano, pane. Ale jestli se podaří ty úplatky vystopovat zpátky až k Rickerovi, to nevím. Feeney na tom pracuje a já mám taky několik hledisek, která hodlám sledovat.“

„Od této chvíle budu chtít denně hlášení o každém kroku vyšetřování, které provádíte vy i váš tým. Každý krok, poručíku.“

„Ano, pane.“

„Chci znát jména všech policistů, které sledujete, všech, kteří prošli vyšetřováním bez poskvrny, i těch druhých.“

„Ano, pane.“

„Kdybyste měla dojem, že je do toho zapleten někdo další z oddělení kromě Millse a Kohliho, budeme muset informovat Vnitřní záležitosti.“

Chvilku na sebe upřeně zírali jako dva provazochodci na laně.

„Pane, zatím bych s informováním Vnitřních záležitostí trochu váhala, poněvadž určité důkazy, které v této fázi vyšetřování mám, zakládají pouze podezření na účast dalších osob.“

„A jak dlouhou dobu bude tohle vaše váhání asi trvat?“

„Kdybych na to mohla dostat dvacet čtyři hodiny, inspektore.“

„Jeden den, Dallasová,“ přikývl. „Ani jeden z nás si nemůže dovolit tancovat okolo toho déle.“

Neztrácela čas, zjistila si, kde je Martinezová, zavolala jí a požádala ji o schůzku mimo policejní území. Domnívala se, že to bude snadnější.

Setkala se s Martinezovou v malé kavárně, na půl cesty mezi jejich působišti, dost daleko od obou, aby bylo jisté, že to není oblíbený zapadák policajtů.

Martinezová přišla o pár minut pozdě, čímž poskytla Evě příležitost, aby si ji obhlédla a posoudila. Podle celkového postoje těla poznala, že je Martinezová ve střehu.

„Musela jsem si na to vzít osobní volno.“ S rameny ztuhlými jako její hlas vklouzla Martinezová do boxu proti Evě. „A nemám ho moc.“

„Fajn. Mne taky tlačí čas. Dáte si kafe?“

„Já ho nepiju.“

„Jak potom můžete vůbec žít?“

Martinezová se kysele ušklíbla, přivolala obsluhující androidku a objednala si vodu. „Ale ne abyste ji natočila z kohoutku,“ varovala ji. „Poznala bych to a propálila bych vám obvody. A vy už kápněte božskou,“ obrátila se zpět na Evu. „Asi po mně budete chtít, abych vám něco práskla na Kohliho a Millse. Ale to se nestane. Pokoušíte se vyhrabat nějakou špínu a dodat to Vnitřním záležitostem. Z toho se mi dělá nanic.“

Eva zvedla hrnek s kávou a přes jeho okraj Martinezovou klidně pozorovala. „No, tak už je mi to jasné. Teď mi povězte, kde berete všechny tyhle nápady?“

„Když nějaký policista honí druhé, začne se leccos povídat. Kolem Stoosmadvacítky se pořád něco mele. Už máme dva mrtvé policisty. Mně se zdá, že byste měla mít větší zájem na tom, kdo je oddělal, než se rýpat v bahně, když ještě krucinál nejsou ani pod drnem.“

Tenhle druh temperamentu, i když jej Eva respektovala, určitě Martinezové nepomůže v jejím služebním postupu. „Ať jste slyšela cokoliv a myslíte si cokoliv, mně jde především o to dopadnout toho, kdo je oddělal.“

„No, to určitě. Vám jde především o to, ochránit zadek svému manželovi.“

„Prosím?“

„On je majitel Očistce. Třeba se tam něco dělo a Kohli na to narazil. Nikdo tam nevěděl, že je policajt, tak si asi nedávali moc pozor. A když zašel moc daleko, tak ho odstranili.“

„A co Mills?“

Martinezová pokrčila rameny. „To vy tvrdíte, že je mezi nimi spojitost.“

„Víte, Martinezová, když jsem se prvně s vámi a s Millsem setkala, nabyla jsem dojmu, že on je z vás dvou ten trouba. No, a teď jste tady a já začínám o svém úsudku vážně pochybovat, protože mi dokazujete, že jsem se mýlila.“

„Nejste žádný můj nadřízený důstojník.“ Z tmavých očí Martinezové teď šlehaly plameny jako černá slunce. „Nemusím si od vás nechat nic líbit.“

„Jen si nechte poradit od osoby, která už je ve službě o pár let déle. Naučte se, kdy máte dloubnout a kdy počkat. Ještě tu nejste ani pět minut, a už jste mi toho prozradila víc, než jsem se ptala.“

„Houby jsem vám prozradila.“

„Řekla jste mi, že na vašem okrsku někdo začíná mluvit. Že už se začíná povídat – zřejmě prostřednictvím tohoto zdroje – o tom, že Kohli a Mills brali úplatky. Zeptejte se sama sebe, odkud tyhle fámy přišly? Kdo si přeje, aby policajti zaujali obranné pozice a na mě nahlíželi jako na nepřítele? Přemýšlejte o tom, detektive.“

Aby jí k tomu dopřála chviličku času, napila se Eva zatím kávy. „Roarkovi žádnou ochranu poskytovat nemusím. Ten už se dávno

umí o sebe postarat sám. A pouze někdo, kdo se má čeho obávat, má důvod mě podezírat nebo tvrdit, že se při svém vyšetřování snažím házet na oběti bláto.“

„Zprávy se šíří rychle,“ prohlásila Martinezová, ale její tón už nebyl tak sebejistý. Sáhla po sklenici vody v okamžiku, kdy se octla na stole.

„To jo, zvlášť když si to někdo přeje. Copak si myslíte, že jsem Kohlimu a Millsovi na jejich účty vrazila přes tři miliony proto, abych chránila svému manželovi zadek? Nebo věříte, že jsem ta konta krmila celé měsíce, abych vyvolala skandál, do kterého jsou namočení moji kolegové?“

„Vy jediná tvrdíte, že tam ty prachy byly.“

„A je to pravda. To tvrdím.“

Martinezová chvilku nic neříkala a jenom se Evě dívala upřeně do očí. Nakonec svoje oči zavřela. „Do háje. Sakra, do háje. Přece nebudu donášet na jiného policajta. Jsem pátá generace. Už přes sto let jsou v naší rodině policajti. To pro mě něco znamená. Musíme držet při sobě.“

„Já nechci, abyste soudila. Žádám vás jen, abyste myslela. Ne každý z nás si váží svého odznaku. Dva muži z vašeho přepadového oddílu jsou mrtví. Oba dva měli nasysleno a ukryto tolik peněz, kolik většina policistů není schopna našetřit za celý život. A teď jsou mrtví. Někdo se k nim dostal tak blízko, že je oddělal, než stačili mrknout. Jste připravená stát se další obětí?“

„Další? Vy mě považujete za možný terč?“ Do očí se jí vrátily plameny. „Tak to si asi myslíte, že taky beru.“

„Neviděla jsem nic, co by mě o tom přesvědčilo. A že jsem se dívala pořádně.“

„Zatracená mrcho! Já jsem dřela jako blázen, abych se stala detektivem. A vy mě teď chcete předhodit Vnitřním záležitostem?“

„Já vás nikomu nepředhazuju. Ale když se mnou nebudete jednat na rovinu, upletete si sama oprátku. Tak, nebo onak. Kdo je u kořenů toho všeho?“ naléhala Eva a předklonila se dopředu. „Buďte přece, prokristapána, detektiv a přemýšlejte. Kdo spojuje Kohliho a Millse a přitom má dost peněz na to, aby z policajta udělal donášeče?“

„Ricker.“ Martinezová spletla prsty na stole dohromady, až jí kůže na kloubech zbělela. „Krucinál.“

„Vy jste ho už skoro měla, že ano? Šla jste do té razie s vědomím, že máte všechno potřebné k jeho zatčení, obžalobě a odsouzení. Byla jste pečlivá.“

„Trvalo mi celé měsíce, než jsem to dala dohromady. Žila jsem tím případem čtyřiadvacet hodin denně, sedm dní v týdnu. Ubezpečovala jsem se, že jsem nic neopomněla. Snažila jsem se, abych to neuspěchala. Aby se mi to pak všechno rozpadlo. Nedovedla jsem to pochopit. Musela jsem se pořád jen ujišťovat, že ten parchant byl prostě jen příliš mazaný, příliš dobře krytý. Ale stejně… Něco mi stále říkalo, že musel mít někoho uvnitř. Musel. Ale nechtělo se mi zkoumat to do hloubky. A pořád ještě se mi nechce.“

„Ale teď to uděláte.“

Martinezová zvedla sklenici a lokala vodu, jako by měla spálené hrdlo. „Proč jsem sledovaná?“

„Všimla jste si dozoru, že ano?“

„Jo, vytušila jsem ho. Myslela jsem si, že příště chcete jít po mně.“

„Jestli zjistím, že spíte s Rickerem, tak půjdu. Ale momentálně je to sledování určeno na vaši ochranu.“

„Zrušte to. Jestli se do toho pustím s vámi, nechci, aby mi pořád někdo funěl za krkem. Mám osobní kopie všech údajů, všech svých poznámek, každého kroku, který směřoval k Rickerově zatčení. Když ten případ vybouchnul, přehlížela jsem je, ale bez vážného zaujetí. Teď je projdu znova.“

„Ráda bych měla kopii.“

„Je to moje práce.“

„Když ho dostaneme, postarám se, abyste byla náležitě oceněna.“

„Pro mne to něco znamená. Práce pro mne hodně znamená. Ten případ… Kapitán mi vytýkala, že jsem ztratila objektivitu. Měla pravdu,“ dodala Martinezová s úsměvem. „Ztratila. Já jsem ten případ každé ráno hltala k snídani a večer jsem s ním lehala do postele. Kdybych si byla zachovala náležitý odstup, možná že bych

byla vytušila, co přijde. Mohla jsem vidět, jak se do něj Mills tak dlouho tlačil, dokud v něm neměl hlavní slovo. Já jsem to tehdy považovala jen za obvyklý projev jeho mužské nadřazenosti.“

„Všeobecně se předpokládalo, že si musíme navzájem důvěřovat. Neměla jste důvod ho podezírat.“

„Kohliho pohřeb se plánuje na pozítří. Jestli do té doby nebude pochyb, že se zapletl s Rickerem, plivnu mu na hrob. Můj dědeček padl ve službě v Městských válkách. Zachránil dvě děti. Jsou o něco starší než já a o každých Vánocích a ve výroční den, co se to stalo, pošlou mojí babičce dopis. Nikdy nezapomenou. Nejde jen o nějakou poctu, Dallasová. Jde o to vědět, že jste správný policista.“

Eva přikývla a po chvilce váhání se k ní znovu naklonila. „Martinezová, já jsem zpracovala jednoho z Rickerových zabijáků tak, že už se odhodlal zpívat. Sjednávala jsem pro něj s úřadem státního návladního imunitu. Dneska ráno měl soudní líčení. Když šel mezi dvěma strážníky přes halu do soudní síně, schytal to. Je mrtvý. Prostě jen tak. Máme tu někde díry a já nevím, kde začít, abych je našla. Než se do toho pustíte, chci, abyste věděla, že možná nebudu schopná udržet to pod pokličkou. A možná, že nebudu schopná utajit v tom mumraji vaše jméno. A tím byste se mohla dostat na dostřel.“

Martinezová odstrčila prázdnou sklenici. „Už jsem vám to řekla. Jde o to, aby byl člověk policajtem.“

Eva strávila zbytek dne tím, že se vracela do minulosti a prohlížela stará data, až ji z toho bolely oči. Zašla i za Patsy Kohliovou pod záminkou doplňování údajů. Po dvaceti minutách došla k závěru, že truchlící vdova neměla o ničem tušení.

Když znovu nastupovala do auta, říkala si, že jí to potvrdilo její podvědomé přesvědčení. Jenže nevěděla, jestli svému podvědomému přesvědčení může ještě vůbec věřit.

V mozku už jí pracoval nový seznam, sestavený na základě podkladů, které jí každých pár hodin dodával McNab. Jedna skupina policistů, kteří byli očištěni, a druhá skupina těch, kteří zůstávali podezřelí.

Protože měla blíž po ruce Centrálu, zašla do své kanceláře, aby z těchto nových dat stanovila pravděpodobnosti a z těch zas nový seznam jmen.

Ať s tím žonglovala, jak chtěla, nic přesvědčivého nemohla najít. A nenajde, usoudila, dokud se nezavrtá ještě hlouběji. Budou muset životy těch policistů rozcupovat na kousky, jako vrány cupují maso a kosti. Pokaždé, když některého očistí, přidá to váhu těm ostatním.

Věděla, co znamená vnitřní vyšetřování, co to je, když člověku za patami čmuchají honicí psi z Vnitřních záležitostí. I když je člověk čistý, není to o moc méně odporné. I když se prokáže, že je čistý, neodstraní to tu hořkou pachuť v krku.

Do větší hloubky už se pustit nemohla, aniž by to vzbudilo podezření. Leda že by využila Roarkovo neregistrované a ilegální vybavení. Ale bez jeho pomoci jí nebylo nic platné. Neměla tolik zručnosti; aby dovedla sama odloupávat navršené vrstvy.

A Roarka nemůže požádat o pomoc právě teď, když udělala takový povyk, že nedovolí, aby byl zatažen do vyšetřování.

Složila hlavu do dlaní a ani ji nepřekvapilo, ba spíš ji téměř potěšilo, že jí v ní začíná pulzovat bolest. Dobrá, solidní bolení hlavy bude aspoň jiným důvodem, ze kterého může být nešťastná.

Rozhodla se, že zamíří domů. A cestou zase míjela Mavisin billboard. Než si to stačila rozmyslet, zapnula svůj link a zkusila Mavis zavolat domů, i když vlastně nečekala, že by ji tam zastihla.

„Haló! Ahoj! Ahoj, Dallasová!“

„Jestlipak uhádneš, na co se dívám?“

„Na nahatýho jednorukýho trpaslíka.“

„Nekecej. No tak jo, na to jsi moc dobrá. Popovídáme si později.“

„Počkej, počkej.“ Mavis se zahihňala a přesunula se před svůj vlastní link, jako by si myslela, že tak na Evu líp uvidí. „Tak na co se vlastně díváš?“

„Na tebe. Aspoň miliónkrát větší než ve skutečnosti, přímo nad podělaným Times Square.“

„Ahá! Že je to supr? Přímo super supr. Pořád si hledám důvody, abych mohla jít ven a podívat se na to. Chci tvému muži poslat

velikánskou, vlhkou a mokrou pusu. Leonardo říká, že za těchto okolností proti tomu nic nemá, ale radil mi, abych si to vyjednala s tebou.“

„Já Roarkovi neporoučím, koho může líbat.“

Mavisino obočí, momentálně v barvě svítivé fuchsie, se pozvedlo až k borůvkově obarveným vlasům. „Ale, ale. Vy se spolu hněváte?“

„Ne. Jo. Ne. Já vlastně nevím, co to spolu máme. Skoro se mnou nemluví. Jsi – ale nic.“

„Co jestli jsem?“ Položila ruku na svou obrazovku a Eva obrátila oči, zatímco Mavis si něco šeptala s nějakou další osobou v pokoji. „Promiň, Leonardo zkouší nějaký nový divadelní kostým. Hele, co kdybys sem přišla?“

„Ne. Máš jistě moc práce.“

„Ale no tak, Dallasová, ještě jsi nebyla ve svém starém bytě. Jestli jsi na Times Square, můžeš tady být v okamžiku. Zrovna jsem si říkala, že si udělám mejdan a namíchám si pár lomcováků. Takže tě čekám.“

„Ne – já –“ Se syknutím pohlédla na prázdnou obrazovku a málem už se rozhodovala, že zavolá znova a omluví se. Pak ale pokrčila rameny a cítila, jak se jí rovnají záda, když si vzpomněla na ten ledově odtažitý tón, kterým ráno mluvil Roarke. „Ále, k čertu s tím,“ zamumlala. „Aspoň na pár minut.“

Kapitola desátá

Mavis Freestoneová a její milenec Leonardo spolu bydleli v Evině starém bytě.

Co se všechno za ten rok změnilo!

Eva dřív obývala celkem spokojeně jednopokojový byt s několika základními kusy nábytku, bez nějaké zvláštní výzdoby a s AutoChefem, který býval častěji prázdný než zásobený. Svůj životní styl považovala spíš za prostý než nenáročný.

Ovšem ve srovnání s Mavis bylo i surfování v družici po vnějším prstenci Marsu nenáročné.

V okamžiku, kdy Eva vstoupila, byla zahlcena barvami. Přímo výbuchy barev. Každá barva a odstín palety byl vystupňován na tu nejkřiklavější míru a do vzorů a tvarů, které trhaly oči.

To byla prostě Mavis.

Obývací část bytu byla ověšena tisíci druhy různých tkanin. Některé asi měly být nějakými uměleckými výtvory, jiné představovaly vývoj Leonardových modelů. Ošumělá pohovka, kterou po sobě Eva v bytě zanechala, když se stěhovala k Roarkovi, byla teď pokryta zářivě a křiklavě růžovým materiálem, který se blýskal jako naleštěné sklo. Ale aby toho nebylo dost, byly na ní navršeny haldy polštářků a přehozů nejrůznějších barev, které měly tendenci padat na zem, kde už byly rafinovaně rozhozeny jiné látky jako koberce.

Po stěnách pršely dolů korálky, flitry, stuhy a kdovíco ještě, nebo byly zavěšeny u stropu, vymalovaného třpytivým stříbrem a posázeného karmínovými hvězdami.

Dokonce i stoly byly z látek, důmyslné sestavy útvarů, které mohly být v nejhorším použity i k sezení. Eva pochybovala, že by se v celém bytě našel kousek pevného povrchu nebo nějaký pravý úhel.

A i když se trochu obávala, že by jí delší pobyt zde mohl přivodit i náhlou mozkovou příhodu, byl to na druhou stranu rámec, který přesně pasoval k osobnosti její nejstarší přítelkyně.

Celkový dojem bylo něco jako bouřlivý východ slunce. Na Venuši.

„Jsem tak ráda, že jsi přišla.“ Mavis vtáhla Evu do toho psychedelického světa a pak se efektně zatočila. „Tak co si o tom myslíš?“

„O čem přesně?“

„O tom novém ohozu.“

Mavis se znovu zatočila, drobná, štíhlá a čilá jako kouzelný proutek, a předváděla kraťoučké – no, Eva pochybovala, jestli se tomu dá vůbec říkat šaty. Spíš kostým, usoudila, sestavený z překřížených diagonálních proužků v barvách od tmavě purpurové až po neonově růžovou a zase zpátky. Živůtek měl hluboký výstřih, sotva zakrýval bradavky a ponechával Mavisina ramena – ozdobená nyní dvěma vytetovanými maceškami – holá.

Po pažích jí splývaly rukávy – asi to byly rukávy, protože pokud Eva věděla, rukavice kryjí i ruce. Boty na jehlových podpatcích – stejně střídavě proužkované – měla na nohách vysoko natažené až do rozkroku.

„Je to –,“ co jen má říct. „Zajímavé.“

„Vid? ÚTS. Úplná totální senzace. Trina mi k tomu přijde přizpůsobit vlasy. Leonardo je naprostý génius. Leonardo, je tady Dallasová. Šel připravit ty lomcováky,“ vysvětlila Evě. „Přišla jsi v pravou chvíli. Strašně nerada piju sama a víš, že Leonardo nemůže.“

Štěbetala dál a vedla Evu k růžovému gauči. Nechtěla dát přítelkyni šanci, že by jí utekla dřív, než se doví, co se děje.

„A, tady ho máme.“ Nasadila mazlivý tón a zamilovaný pohled. „Děkujeme, zlatíčko.“

Leonardo, mužský jako hora, s dlouhými lesklými copánky, zlatýma očima a hladkou měděnou kůží po předcích smíšené rasy, vklouzl do pokoje. Na dvoumetrového chlapa, oblečeného v mořsky modrém, po paty dlouhém rouchu s kápí, se pohyboval s podivuhodným půvabem. Zářivě se na Mavis usmál a přitom mu koketně nadskočily rubínové ozdoby po stranách úst a těsně pod levým obočím.

Také na ni v odpověď zavrkal. „Rádo se stalo, holubičko moje. Ahoj, Dallasová. Připravil jsem pár chlebíčků, pro případ, že jste ještě nevečeřela.“

„Není ÚTS?“

„To bych řekla," prohlásila Eva, zatímco Mavis se k němu šla přitulit. I v těch vysokých botách mu sahala sotva pod hrudní kost. „Nemusel jste si dělat takové starosti, Leonardo."

„Ale vůbec ne." Položil na stůl tác naložený jídlem a pitím. „Je to od vás hezké, že jste přišla, aspoň tu Mavis nebude večer opuštěná. Já mám nějakou schůzku."

Mavis na něj vrhla obdivný pohled. Původně spolu chtěli strávit výjimečně klidný večer. Když mu však řekla, že přijde Eva a že u ní něco není v pořádku, bez reptání souhlasil s jejím přáním, aby se ztratil.

Je prostě perfektní, povzdechla si v duchu Mavis.

„Nemůžu se zdržet dlouho," začala Eva, ale Leonardo už svýma dlouhýma rukama pozvedl Mavis do výšky a líbal ji tak hluboce a vášnivě, že sebou Eva škubla a musela se dívat jinam.

„Dobrou zábavu, holubičko."

Evě vyslal rychlý zářivý úsměv a dokázal vyklouznout z bytu, aniž by do něčeho vrazil.

„Žádnou schůzku nemá."

Mavis chtěla protestovat, ale pak se zašklebila, pokrčila rameny, kecla si na pohovku a nalila první rundu lomcováků. „Řekla jsem, že si potřebujeme uspořádat dámskou jízdu. On s tím stoprocentně souhlasil. Takže…" Podala Evě sklenici ve velikosti koupátka pro ptáčky a naplnila ji až po okraj smaragdově zelenou tekutinou. „Nechceš se dostat trochu do rauše a pak mi o tom povědět, anebo se do toho pustíš hned?"

Eva otevřela ústa, pak je zase sklapla a našpulila rty. Už to bylo zatraceně dávno, co do sebe v Mavisině společnosti hodila pár panáků. „Spíš se dostanu do rauše, zatímco ti budu povídat."

„Tak fajn." Mavis ťukla svou skleničkou o Evinu a hodila do sebe prvního panáka, který sliboval, že po něm bude následovat celá řádka.

„Takže…" Mavis byla u třetí skleničky a většina sójových čipsů, chlebíčků se sýrovou pomazánkou a kukuřičných pokroutek, které nachystal Leonardo, už byla dávno zkonzumováná. „Teď mě nech, abych si to trochu srovnala v hlavě. Ty ses vydala rozdat si to s

tím syčákem, který kdysi měl nějaké kšefty s Roarkem, a Roarkovi jsi neřekla, že tam jdeš?“

„Je to policejní záležitost. Moje práce.“

„Dobrá, dobrá. Já si to jen skládám dohromady. Načež ten syčák za tebou poslal další svoje syčáky.“

„S těmi jsem si poradila.“

Mavis se na ni zahleděla pronikavým pohledem. „Tak chceš slyšet můj názor, nebo jen ten svůj?“

„Už jsem zticha,“ zamumlala Eva a nalila si dalšího panáka.

„Když jsi přijela domů, tak tam byly od toho syčáka kytky a vyzývavá kartička.“ Když Mavis spatřila, že Eva zase začíná otvírat pusu, varovně zvedla rudě nalakovaný prst. „Domyslela sis, že tě chce navztekat a popíchnout Roarka, tak jsi poslala Summerseta, aby se toho pugétu zbavil. Ale Roarke ho viděl a uhodil na tebe. A ty na to: Jeminkote, jaké kytky?“

„Já jsem neřekla ‚jeminkote‘.“ Pití už udělalo svoje. „To já nikdy neříkám. Možná, že jsem řekla ‚hele‘. To je něco úplně jiného.“

„To máš fuk. Ty jsi zkrátka… jak je to slovo, které znamená lhát, ale trochu mírnější?“ Mavis přivřela jedno oko, aby se líp soustředila. „Zapírat. Ty jsi zapírala, protože jsi nechtěla, aby Roarke šel a rozšlápnul toho syčáka jako štěnici, a tak se popřípadě dostal před soud.“

Eva sice dávala vlastně přednost slovu „lhát“ před „zapírat“, ale rozhodla se, že z toho nebude dělat problém. „Víceméně.“

„No, tak to od tebe byla blbost.“

Eva otevřela pusu. „Blbost? Ty mi chceš říct, že jsem byla pitomá? Ty mi máš říct, že jsem měla pravdu. Tak se to patří.“

„Dallasová!“ Mavis se k ní naklonila a pak půvabně sklouzla na zem. „Ty jsi nepochopila mužskou náturu. Každý si zakládá na té věci, co nosí v kalhotách. A na to nesmíš nikdy zapomínat, když jednáš s mužským.“

„O čem to, prosím tě, mluvíš?“ Eva se taky spustila na zem a vyzunkla poslední zbytek svého drinku. „Já přece vím, že Roarke má penis. Užívá ho, kdykoliv má příležitost.“

„Ten penis je napojený na jeho ego. To je medicínský fakt. Anebo něco takového.“ Mavis pokrčila rameny a zlikvidovala posledního lomcováka. „To je tajemství, které se snaží odhalit celé ženské pokolení. Ty jsi mu nedala důvěru, aby jednal podle svého.“

„On mi nedal důvěru, abych já jednala podle svého.“

„Dallasová! Dallasová!“ Mavis zakroutila hlavou a poplácala Evu po stehně. „Dallasová,“ opakovala potřetí s velikou lítostí. „Pojďme si vyrobit ještě pár drinků. Budeme je potřebovat, až dojdeme k závěru, že chlapi jsou prasata.“

Uprostřed druhé rundy už Eva ležela na zemi a pohlížela na korálky, které pršely ze stříbrného stropu. „Jestli jsou chlapi prasata, tak jak to přijde, že většina z nás nějakého má?“

„Protože ženské fungují na emocionálním základě.“ Mavis delikátně škytla. „Dokonce i ty.“

Eva se překulila a podívala se Mavis do očí. „Já ne.“

„Ale jo, i ty. Prvně tě nachytal na hormony, ježíšmarjá, vždyť se na něj podívej. Ten chlap je sexuální… Moment… Sexuální… banket. Jo, to je ono. Teprve potom se vetřel i do tvojí hlavy, protože je chytrý, zajímavý a tajemný a všechno to ostatní, po čem ty opravdu jedeš. Ale pak, poslední průlom byl, když se ti nacpal přímo do srdce. Co jsi mohla dělat? Ten chlap ti zasekl háček do srdce a pak už stačilo jen navíjet a přitáhnout si tě.“

„Já nejsem žádná ryba.“

„Všechny jsme ryby,“ pravila Mavis zkušeně. „Ve velikým moři života.“

Eva vypila tolik drinků, že jí to přimělo k hysterickému výbuchu smíchu.

„Ty blboune,“ vypravila ze sebe, když konečně popadla dech.

„Hele, já tady nejsem ta, co je v emoční krizi.“ Mavis po čtyřech přilezla k Evě a mlaskavě ji políbila na tvář. „Ty moje malá chudinko. Maminka ti poradí, co máš dělat, aby se to všecko spravilo.“

Lezla zpátky, popadla láhev, odvalila se s ní ke sklenicím a podařilo se jí z ní nalít, aipž by jen kapku vylila.

„No tak co?“

„Vyšoustej z něj mozek.“

„To má být ono? To je maminčina nejlepší rada?“

„To je jediná rada. Protože jsou chlapi prasata a mají ten penisový faktor, zapomenou obvykle, co je vlastně nakrklo, když si je pořádně podáš v posteli.“

„Takže ty říkáš, že mám tohle všechno napravit sexem?“ Někde v pozadí jejího alkoholem omámeného mozku se vynořila jiskřička podezření, že tento přístup musí mít nějakou vážnou vadu. Ale nedokázala zachytit, co by to bylo. „To by mohlo vyjít,“ usoudila nakonec.

„Zaručeně. Ale…“

„Já věděla, že bude nějaké ale. Přímo jsem to cítila.“

„Je to jenom… jak bych to řekla, přechodné řešení. Dallasová, víš, ty máš takový problém. Tak by sis měla uvědomit, čím ses mu tak zakousla do krku. Ne že by tu bylo něco opravdu zlého, protože někdy člověk prostě musí udělat to, co musí. Ale problém je, že tady proti sobě stojí dvě tvrdé palice a trkají do sebe.“ Předvedla to názorně bouchnutím pěstí o sebe a přitom přece jen vyšplíchla trochu pití. „Hopla.“

„Ty chceš tvrdit, že já jsem tvrdá palice?“

„To tedy zaručeně. Proto tě taky miluju. A když se takhle střetnou dvě tvrdé palice, tak holt tu a tam něco praskne.“

„Vždyť se mnou skoro nemluví.“

„Protože je tak hrdý.“ Mavis vyprázdnila sklenku a pak k sobě Evu tvrdě přitiskla. „Dáš si zmrzku?“

„To bych se asi poblila. Jakou máš?“

Skončily zase na zemi s obrovskými miskami trojité míchané Dekadence s kopcem růžové šlehačky navrchu.

„Já jsem neudělala chybu,“ prohlásila Eva mezi jednotlivými lžícemi.

„Samozřejmě že ne. My jsme ženské. My chyby nikdy neděláme.“

„I Summerset se postavil na mou stranu a ten mě nenávidí.“

„To se ti jen zdá.“

„Já toho pitomého mizeru miluju.“

„Ale ne, to je roztomilé.“ Mavisiny značně zamlžené oči zvlhly dojetím. „Až mu to řekneš, uvidíš, že spolu začnete líp vycházet.“

Evě trvalo minutu, než jí to došlo. „Ale ne Summerseta. Proboha. Roarka. *Tohohle* pitomého mizeru miluju. Řekla bys, že by se za mne mohl postavit, když mě tenhle případ tak deptá a nevím, co mám dělat.“

„Ty vždycky víš, co máš dělat. Proto jsi taky Dallasová Eva, poručík.“

„S touhle věcí ne, Mavis. Já vím, co mám dělat se svou Prací. Ale nevím, co s Roarkem, s manželstvím, s tímhle průserem s láskou. Musíš být opilá.“

„Jistěže jsem opilá. Obě jsme spolu vypily celou zásobu Leonardovy – uznej, že je to miláček – speciální smrťácké směsi.“

„Máš pravdu.“ Eva odsunula prázdnou misku a položila si ruku na žaludek. „Ale teď se opravdu musím jít vyzvracet.“

Eva si umyla obličej a pozorovala v zrcadle svůj bledý odraz s přihlouplýma očima. Změklá, trochu pitomá a víc než opilá. S určitými výčitkami zapátrala v Mavisiných zásobách prášků na vystřízlivění. Po krátké úvaze si vzala jen jeden. Nebyla ochotná vzdát se rauši, který by plná dávka mohla způsobit.

Když v pokoji našla Mavis spící na pohovce jako panenku uprostřed pestrobarevných hraček, usmála se. „Co bych si bez tebe počala?“

Sklonila se a trochu Mavis zatřepala ramenem. Když jí odpovědělo jen roztoužené předení, rozhodla se, že upustí od úmyslu dostat Mavis do postele. Místo toho ji zahalila jedním z přehozů z pohovky a hezky ho kolem ní upěchovala.

Jak se narovnala, zatočila se jí hlava.

„No jo, pořád namazaná. No dobře.“

Opustila byt se vztyčenými rameny jako boxer chystající se k zápasu. Ano, teď si poradí s Roarkem, rozhodla se. Je na to mimořádně dobře připravená.

Čerstvý vzduch ji prudce zasáhl, málem ji porazil. Musela se na chvilku zastavit, pomalu se rozdýchat, a pak se dala víceméně rovně na cestu k autu. Měla tolik rozumu, že jízdu domů naprogramovala na automat.

Dá to všechno do pořádku, umínila si. Ano, všechno. I kdyby kvůli tomu měla dostat Roarka do postele… za tu oběť to stojí.

To jí přišlo ohromně k smíchu, takže se opřela dozadu a kochala se jízdou.

New York vypadá tak vlídně, usoudila. Kluzákové stánky mají napilno, po ulicích proudí davy chodců. Pouliční zlodějíčci mají žně, pomyslela si s mírným dojetím, vesele obírají turisty i neopatrné chodce.

Projížděla oblaky pachů z připálených sójových párků v rohlíku a rehydratované cibule. Na rohu Šesté a Šedesáté druhé se praly dvě koncesované společnice, které povzbuzoval čekající zákazník. Jeden taxík se snažil protáhnout kolem druhého, nevyšlo mu to a poškrábal mu blatník. Oba řidiči vylétli ze svých vozů jako čertíci z krabičky a pustili se do sebe pěstmi.

Pane bože. Miluje New York.

Pozorovala hejno vyholených příslušníků Čisté sekty, kteří se, daleko od svého působiště, chystali vyrazit do okrajových částí města. Reklamní balon, který se po zavírací hodině sunul nahoře, zaručoval požitky turistického zájezdu na Vegas II. Čtyři dny, tři noci, okružní jízda a přepychové ubytování pro dvě osoby, všechno za mini-mini-minimální cenu dvanáct tisíc osmdesát pět.

No nekupte to.

Balon se sunul směrem k centru, zatímco ona pokračovala na druhou stranu.

Tady už davy chodců řídly a postupně mizely. I klouzavé stánky tady byly elegantnější.

Vítej do Roarkova světa, řekla si pobaveně.

Když se blížila k bráně, cestu jí zastoupila nějaká postava. Eva vyjekla, ale naštěstí program zahrnoval i náhlé překážky a zabrzdil auto. Mírné otrávení přerostlo v znechucení, když ze stínu vystoupil Webster.

Stočila okénko a nasupeně na něj pohlédla. „Chceš se nechat zabít? Tohle je úřední vozidlo a já jsem jela na automat.“

„To je dobře, vypadáš totiž, že momentálně nejsi tak docela schopná řídit.“ Ospalá, pomyslel si. Ospalá, udolaná a sexy. „Strávila jsi noc ve městě?“

„Polib si šos, Webstere. Co chceš?“

„Potřebuju s tebou mluvit.“ Pohlédl na bránu. „Sem je těžké se dostat. Co kdybys mě svezla?“

„Já tě nechci pustit do svého domu.“

Podmanivý úsměv, který si nasadil, ztvrdl. „Deset minut, Dallasová. Slibuju, že neodcizím stříbro.“

„Mám svou kancelář na Centrále. Dohodni si tam schůzku.“

„Kdyby to nebylo tak důležité, myslíš, že bych se potloukal a tvrdnul před tvým domem, jen proto, abych ti dal příležitost nakopnout mě?“

Přála si, aby jí jeho důvody nepřipadaly logické. Přála si, aby byla natolik střízlivá, že by odolala nutkání vytočit okénko nahoru a nechala ho stát před branou. Ukázala palcem na sedadlo spolujezdce. Když obcházel vůz, aby mohl nastoupit, napadlo ji, že posledních pár hodin na vraždu vůbec nepomyslela.

„Jen doufám, že to bude opravdu důležité, Webstere. Jestli mě taháš za nohu, udělám toho mnohem víc, než že tě jen vykopnu.“

Stočila auto před bránu. Poznávací značka byla přečtena a brána se tiše otevřela.

„Opravdu důkladné zabezpečení rezidence,“ poznamenal.

Po téhle speciální návnadě mu neskočila, ale začala si přát, aby si ty pilulky na vystřízlivění vzala dvě, aby měla hlavu absolutně jasnou.

Vystoupila z vozu na konci příjezdové cesty a šla před ním po schodech. Dělal, co mohl, aby necivěl na dům, ale nedokázal potlačit tiché hvízdnutí, když otevřela dveře.

„Mám tady návštěvu,“ prohlásila, hned jak se objevil Summerset a začal už otvírat ústa.

S rukama v kapsách zamířila nahoru. Webster šel za ní, pohlédl dolů na elegantního sluhu a snažil se pochytit co nejvíc z dolního patra. „To je ale bejvák. Snažím se představit si v tomhle paláci tebe. Nikdy jsi mi nepřipadala na princeznu.“

Když však vešel do její pracovny, kterou Roarke navrhl tak, aby kopírovala její předchozí byt, přikývl: „Tohle už spíš odpovídá. Přímočaré a praktické.“

„Takže teď, když jsi mi to laskavě odsouhlasil, to koukej vyvalit. Já mám ještě moc práce.“

„Vzala sis dneska večer volno a vyšla sis hodit do sebe pár skleniček.“

Nachýlila hlavu a založila ruce. „Máš pocit, že si můžeš dovolit kecat do toho, jak trávím svůj čas, ať už v práci, nebo mimo ni?“

„To byla jen poznámka.“ Procházel se po pokoji, zvedal a zase pokládal nejrůznější předměty a pak málem zakopl leknutím, když spatřil obrovského kocoura, jak si ho stočený na svém lehátku prohlíží přivřenýma dvoubarevnýma očima.

„Palácová stráž?“

„Máš naprostou pravdu. Stačí jedno moje slovo a vyškrábe ti oči a sežere jazyk. Nenuť mě, abych ho musela použít.“

Zasmál se a násilím se uvolnil. „Už jsem chtěl říct, že jsi bývala příjemnější, ale nebyla by to pravda. Něco z tvé hanebné povahy mě vždycky odrovnalo. Musím být úplný blázen.“

„Přejdi k věci, nebo vypadni.“

Přikývl, ale stále otálel, přistoupil k oknu a zadíval se ven. „Momentální směry tvého vyšetřování zasahují do kroků VZ.“

„Ach, to je mi ale hrozně líto.“

„Já jsem je před tebou varoval. Neposlouchali. Mysleli si, že se dáš usměrnit.“ Obrátil se a pohlédl jí do očí. „Jsem tady, abych ti tlumočil příkaz dát od Rickera ruce pryč.“

„Ty mi nemáš co přikazovat.“

„Tak tedy požadavek,“ opravil se. „Jsem tady, abych tě požádal, abys upustila od vyšetřování Maxe Rickera.“

„Požadavek se zamítá.“

„Dallasová, když stiskneš špatné knoflíky, můžeš zničit vyšetřování, které už probíhá řadu měsíců.“

„Vnitřní vyšetřování?“

„Nejsem oprávněný to potvrdit, ani vyvrátit.“

„V tom případě vypadni.“

„Já se ti tady snažím pomoct. Když se stáhneš, nakonec oba dostaneme to, po čem jdeme.“

Sedla si na kraj stolu. „Já jdu po vrahovi policajtů. Po čem jdeš ty?“

„Ty myslíš, že mně je to lhostejné?“ Dostával se do varu. Oči mu zahořely. „Ten způsob, jakým ti dva chlapi skončili?“

„Mne nezajímá, co je ti lhostejné, nebo ne, Webstere. Proč mi neodpovíš?“

„Chci dělat svou práci,“ odsekl. „Zajistit, aby se ta práce udělala dobře a aby se udělala čistě.“

„Ale Mills a Kohli čistí nebyli.“

Už chtěl něco říct, ale pak zaťal pěsti v kapsách. „K tomu se nemůžu vyjádřit.“

„Já tvoje vyjádření nepotřebuju. Možná, že VZ měly své důvody, aby tyhle informace držely doteď pod pokličkou. Fajn. Já je mám náhodou taky. Jenže pod pokličkou nezůstanou. Už zanedlouho vybouchne spojení s Rickerem. Nad kolika mrtvými policajty mám podle tebe ještě stát, zatímco vy si blbnete s tím vaším vnitřním vyšetřováním? Ty jsi věděl, že jsou špinaví, a nechal jsi je být.“

„Ono to není tak černobílé, jak se zdá.“

„Ty jsi to věděl,“ opakovala a dostávala se stále víc do varu. „Věděl jsi, že je má Ricker v kapse, že mu pomohli vyklouznout z obvinění, která by ho dostala za mříže po celý zbytek jeho prašivého života. Jak dlouho jsi to věděl?“

„Vědět ještě neznamená dokázat.“

„To je kravina, Webstere. To je prostě kravina. Já jsem toho za pár dní na ty dva policajty nasbírala tolik, abych je mohla usvědčit a sebrat jim odznak. Ty jsi je z nějakého důvodu nechal být. A teď na mně chceš, abych nechala být Rickera. Jak můžu vědět, že nemá v kapse i tebe?“

Oči se mu zase zablýskaly, a než se mohl opanovat, skočil k ní a táhl ji od stolu. „To je sprosté.“

„VZ by mohly sprosťárny vyučovat.“

„Ty chceš prorazit zeď kvůli špinavému policajtovi? Kvůli takovému, který by vůbec nezaváhal tě oddělat? Já k tomu, co dělám, mám své důvody a nemusím je před tebou obhajovat. Ty jsi dřív vždycky volila tvrdou, přímou cestu, Dallasová. Kdy se začala kroutit? Od té doby, co ses dala dohromady s Roarkem?“

„Jdi ode mne. Okamžitě.“

Neposlechl. Nedokázal to. „Mills byl odporný parchant. Chceš riskovat, že vybouchne případ, který chystáme celé měsíce, jen kvůli němu? Ten by tě prodal za pár šestáků.“

„Teď je ale mrtvý. Považují snad VZ za spravedlnost, když se někomu vyvalí ven vnitřnosti za to, že bral úplatky? Jestli ho oddělal Ricker, použil k tomu jiného policajta. Je tohle v tom tvém světě oprávněné?“

Zamrkal. „To už je trochu moc.“

„Ne, ne, není.“ Teď ho zblízka pozorovala. „Je to přesně tak. A tys to věděl. Věděl jsi to i v případě Kohliho, a proto jsi…“

Zmlkla, protože se jí útržky začaly skládat do zcela odlišného obrazu. Do obrazu, ze kterého jí zatrnulo v žaludku. „Kohli. O tom ses nezmínil. Jen o Millsovi. Protože Kohli nebyl špinavec, že ne, Webstere? On byl jen nástroj. Nasadili jste ho. Využili jste ho.“

„Nech toho.“

„Houby nechám.“ Její zuřivost byla podobná něčemu živému a to se jí zahryzávalo do mozku. „Dělal vám tajného agenta. On nebral úplatky, ale vy jste mu je strkali. Aby vypadal nepoctivě, aby pro vás mohl získávat informace, aby se dostal k Rickerovým policejním kontaktům.“

Zavřela oči a v duchu to všechno zpracovávala. „Vybrali jste si ho, protože byl čistý, a hlavně proto, že byl průměrný. Téměř neviditelný. Člověk, který přežvykuje údaje a má silný smysl pro dobro a zlo. Zahráli jste to na něj, naverbovali jste ho,“ zabručela, znovu otevřela oči a zahleděla se na Webstera.

„Jeho minulost u vojenské policie, to bylo jeho plus. Uměl přijímat rozkazy. Asi jste mu nabídli mimořádný příplatek, slíbili, že mu pomůžete ušetřit na větší byt pro jeho rodinu, když teď jeho žena zůstala doma s dětmi. Odvedl pěkný kus práce, tak jak to odpovídalo jeho smyslu pro povinnost a smyslu pro rodinu. Pak došlo k tomu Rickerovu případu. Věnoval tomu velké úsilí a musel být strašně zklamaný, když to nevyšlo. Vy jste ho zase postavili na nohy.“

„Nikdo mu pistoli u hlavy nedržel,“ namítl Webster. Hlas měl zdrsněný pocitem viny. „Na té Stoosmadvacítce vznikl vážný problém. Kohliho profil přesně vyhovoval tomu, co jsme potřebovali. Ale mohl taky prostě říct ne.“

„Vy jste věděli, že to neudělá, *právě proto*, že ten jeho profil tak přesně vyhovoval. Webstere, krucinál, toho člověka někdo zabil

proto, že uvěřil tomu vašemu projektu. Někdo ho zabil proto, že je špinavý.“

„Chceš mi tady do očí tvrdit, že tohle jsme měli předvídat?“ Vztekal se a do toho se mísil odporný pocit viny, který ještě přilíval hořkosti. „Krucinál, přišlo to jako rána z čistého nebe. Ale byl ve službě, Dallasová. Věděl o tom riziku. Všichni o něm víme.“

„Jo, máme svoje rizika a žijeme s nimi. Nebo s nimi umíráme.“ Ale přistoupila blíž, strčila tvář až k jeho obličeji. „A mne jsi, Webstere, zneužil stejným způsobem. Přišel jsi za mnou, docela přátelsky a neoficiálně, a naházel jsi mi do cesty spoustu smetí, abych se zaměřila správným směrem, abych našla peníze, které si Kohli uložil, přesně jak jsi mu to poradil. Abych to našla a usoudila, že má špinavé ruce. Přiměl jsi mě podívat se na dobrého poldu a naházet na něj špínu.“

„Myslíš, že mi z toho není nanic?“

„Nevím, z čeho tobě je nanic.“

Chtěla se otočit, ale on ji popadl za ruku. „Bude rehabilitován, až přijde čas. Dostane se mu posmrtného uznání. A o jeho rodinu se postaráme.“

Ruka se jí automaticky sevřela v pěst. Ale nepoužila ji. Místo toho použila chladné pohrdání. „Pusť mě. A odejdi z mého domu.“

„Proboha, Dallasová, nikdo nechtěl, aby se to stalo.“

„Ale jakmile se to stalo, hned jsi po tom skočil. Ještě ani nevychladl.“

„To není moje rozhodnutí.“ V rozčilení popadl i její druhou paži a zatřásl s ní. „Já bych tady dneska večer vůbec neměl být. A neměl bych ti vůbec nic říkat.“

„Tak proč jsi to udělal?“

„Úřad si najde cestu, jak tě z toho případu vykopnout, nebo, když se to bude zdát výhodnější, postavit tě rovnou do cesty Rickerovi. V každém případě poneseš na zádech terč. A mně na tobě záleží.“

Přitáhl ji k sobě, a ona byla příliš šokovaná, než aby tomu stačila zabránit. „No tak!“

„Záleží. A vždycky záleželo.“

Vzepřela se mu oběma rukama o prsa a ucítila překotné bušení jeho srdce. A jeho žár. „Ježíši, Webstere! Zbláznil ses?“

„Uvítal bych, kdybyste sundal ruce z mé ženy dřív, než vám je přerazím,“ řekl Roarke mezi dveřmi. „Ale obojí mi bude vyhovovat.“

Kapitola jedenáctá

Jeho hlas byl sice strnule zdvořilý, ale to Evu ani na okamžik neoklamalo. Když jej slyšela, rozeznala zuřivý podtón, přestože byl elegantně zaobalen. A právě tak dobře jej rozeznala v mrazivé modři Roarkových očí.

Ucítila bodnutí strachu, jako by to byla rána na solar plexus. Výsledkem bylo, že když se vytrhla z Websterova sevření a odhodlaně postoupila mezi něj a svého manžela, měla ostrý a přiškrcený hlas.

„Roarku! Webster a já jsme uprostřed pracovního jednání a profesionálního sporu."

„Neřekl bych. Jdi a najdi si nějakou práci, Evo. Někde jinde."

Urážka dělala, co mohla, aby odhodila strach stranou, ale nepodařilo se jí to. Eva cítila, že se jí začínají chvět svaly, a před očima se jí zjevila představa, že jako vyvrcholení večera bude muset svého manžela zatknout pro vraždu.

„Uklidni se." Snažila se ze všech sil zasáhnout do toho. „Zřejmě si tu situaci špatně vysvětluješ."

„Ne, nevysvětluje. Aspoň co se mne týče." Webster odstoupil od Evy. „Já nemám ve zvyku schovávat se za ženské sukně. Chcete to tady?" zeptal se a kývl na Roarka. „Nebo venku?"

Roarke se usmál a v té chvíli se podobal vlkovi, který se chystá zabíjet. „Tady a hned."

Vrhli se na sebe. Později, když už jí mozek začal zase pracovat, si pomyslela, že na sebe zaútočili jako dva berani v říji. Chvilku byla tak ohromená, že nedokázala nic víc než na ně vyjeveně koukat.

Viděla, jak Webster odletěl, těžce přistál na stole, který zapraskal pod jeho váhou. Galahad vyskočil do výšky, zaprskal a vztekle ho sekl do ramene.

Vztyčil se rychle, to musela uznat, a krvácel. Vylétly pěsti a ozýval se nepříjemný praskot kosti narážející na kost. Zachřestila lampa.

Zařvala na ně, slyšela sama sebe, jak na ně křičí hlasem, který jí připadal úplně cizí. Nakonec ji nenapadlo nic jiného než vytáhnout

zbraň. Rychle se přesvědčila, že je nařízena na nejnižší účinek, a vypálila ránu mezi ně.

Webster leknutím trhl hlavou, ale Roarke nehnul brvou. A jeho pěst, už napřažená, přistála na Websterově obličeji.

Zapraskal další stůl a rozpadl se na třísky. A Webster tentokrát už zůstal na zemi. Respektive byl by zůstal, kdyby ho Roarke nevytáhl za límec.

„Roarku!“ Eva držela zbraň pevnou rukou. „To by stačilo. Nech ho být, nebo tě omráčím. Přísahám, že to udělám.“

Jeho pohled se střetl s jejím, byl tak horký, žhavý, že by byl schopen spálit. Pustil Webstera a ten bezmocně žuchl na zem. A právě když Roarke vykročil k Evě, do místnosti vklouzl Summerset.

„Já vašeho hosta s dovolením vyprovodím ven.“

„Dobře,“ odpověděl Roarke, aniž by z Evy spustil oči. „A zavřete dveře. Tak omráčit mě, to bys chtěla?“ zamumlal hedvábným šepotem, když už byl na stopu od ní.

Napřímila se a téměř slyšela, jak se jí škvaří nervy. „Jestli se neuklidníš, tak ano. Chci se jít podívat, jak moc je zraněný.“

„Ne, nepůjdeš. To ne. Tak mě střel,“ nabídl jí a ona zaslechla v jeho hlase všechny dublinské uličky. „Udělej to.“

Slyšela, jak se zavírají dveře a cvakají zámky. Strach jí sevřel hrdlo a to ji rozzuřilo, i když ustoupila o krok zpátky. „Nic se tady nedělo. Je to od tebe urážlivé, myslet si něco jiného.“

„Milá Evičko, kdybych si myslel, že se něco dělo z tvé strany, už by teď nedýchal.“ Nehnul ani brvou, vymrštil ruku a vyrazil jí zbraň. „Ale ty ses postavila mezi nás.“

„Abych tomuhle zabránila.“ Rozhodila rukama. „Tomuhle výbuchu testosteronu. Sakra, úplně jsi mi zničil pracovnu a napadl policistu, a všechno pro nic. Jenom proto, že jsem měla profesionální spor s kolegou.“

„S kolegou, který byl kdysi tvým milencem, a když jsem vešel, choval se důvěrně.“

„Dobrá, možná. Ale to není omluva. Kdybych já měla skočit po každé z tvých bývalých milenek, musela bych vyhubit ženskou populaci New Yorku a celého vesmíru.“

„To je něco úplně jiného.“

„Pročpak?“ Teď tě mám, pomyslela si se zadostiučiněním. „Co je na tom podle tebe za rozdíl?“

„Protože já ty bývalé milenky nezvu do svého domu a nenechávám je po sobě chmatat.“

„Tak to nebylo. Bylo to –“

„A protože.“ Popadl do pěsti předek její košile a zvedal ji do výšky, až byla nucena stát na špičkách. „Protože ty jsi moje.“ Oči jí málem vypadly z důlků. „Cože? Cože? Jako majetek? Jako jeden z tvých zatracených hotelů.“

„Jo. Jestli se ti to tak zamlouvá.“

„To se mi tedy nezamlouvá. Ani trochu, sakra.“ Odstrčila mu ruku a zakroutila s ní, ale podařilo se jí jenom vytrhnout rukáv košile z ramenního švu. V hlavě se jí rozezněly poplašné zvonky, i když se pokusila vyškubnout se z jeho sevření dalším odvetným manévrem. Skončilo to tak, že ji k sobě přitiskl zády a pevně ji svíral pažemi.

„V krátkém čase jsi překročila řadu hranic, poručíku.“ Hlas, který mluvil do jejího ucha, byl horký. Horký a nebezpečný. Erotický. „To si myslíš, že jsem muž, který bude jen pokorně poslouchat tvoje příkazy? Domníváš se, že mě láska k tobě připravila o zuby?“

Jako by chtěl ukázat opak, lehce se jí zahryzl do krku. Nedokázala myslet, mozek jí zakryla rudá mlha. Nemohla vůbec popadnout dech. „Pusť mě. Jsem příliš rozčilená, než abych s tebou dnes večer mohla jednat.“

„Ne, ty nejsi rozčilená.“ Zase ji obrátil a přitiskl ji zády na stěnu. Pak jí zvedl ruce nad hlavu. A jeho obličej, obličej padlého anděla, byl v tu chvíli těsně vedle jejího. „Ty jsi zaskočená a nechtěně vzrušená. Máš zrychlený pulz a třeseš se. Něco z toho je taky strach, jen tak trochu, aby to okořenil.“ Měl pravdu. Nejradši by ho byla proklela, ale žádostivost jí začala probíhat tělem jako divocí drobní mravenci. „Bolí mě to. Pusť mi ruce.“

„Ne, to neudělám, ale možná, že jsem až příliš často bral moc ohledů, abych ti nezpůsobil bolest. Už jsi zapomněla, co jsi na sebe se mnou vzala, Evo?“

„Ne.“ Sjela očima k jeho ústům. Bůh jí odpusť, ale strašně toužila mít je na svých.

„Jsi moje, a to mi přiznáš ještě dřív, než spolu dneska skončíme.“ Natáhl svou volnou ruku a roztrhl jí košili napůl. „A teď si vezmu to, co je moje.“

Odolávala mu, ale to byla jen pýcha a pýcha byla slabší než vášeň. Zkroutila se a zahákla se nohou za jeho, snažila se mu ji podrazit. Ale on jen přesunul do toho pohybu váhu a strhl ji s sebou.

Šok z pádu jí vyrazil dech, ale zároveň automaticky zvedla koleno, aby ho kopla. Odkulil se od ní, ale ruce jí držel dál. Přitiskl ji k zemi. Kopala, nadávala mu, a když k ní přiblížil ústa, zmítala hlavou ze strany na stranu.

Soustředil se na její krk. Vrhl se na něj a ucítil, jak mu mezi zuby a rty pulzuje její tep.

Byl by se mohl zastavit. Civilizovaná vnější vrstva, kterou se pokryl, byla těžce vybudovaná a těžce získaná. Ale zvíře, které měl uvnitř, bylo vydrážděné k nepříčetnosti. Chtělo se mu pustit je na svobodu. A její vůně, vůně jeho ženy, mu proudila krví.

Eva byla silná. Už víckrát s ní změřil své síly a svou vůli, ale vždycky se smyslem pro fair play. *Tentokrát však ne*, bylo všechno, co si dokázal pomyslet. *Tentokrát ne*.

Sevřel jí rukou ňadro, ucítil, jak má horkou a vlhkou kůži. Vydala jakýsi zvuk mezi zavrčením a zasténáním, a když dopadl svými ústy na její ústa, kousla ho.

Náhlý záblesk bolesti se ještě přidal k původnímu chtíči, který v něm stoupal. Když zvedl hlavu, měl oči divoké a vášnivé. „*Liomsa.*“

Už ji tak oslovil dříve, v jazyku svého mládí. *Moje*. Zápasila, teď už bojovala i sama se sebou, ale když se k ní opět přiblížila jeho ústa, horká, tvrdá a hladová, vzdala to.

Projela jí touha se svými nejprimitivnějšími ostny. Chtěla ho. Potřebovala ho. A její tělo se vzepnulo teď už ne na protest, ale žádostí, a ústa se spojila s jeho se železnou silou.

Pustil její ruce, jen aby ji pozvedl a přetáhl jí přes rameno to, co zbylo z její košile. Její postroj na zbraň se napnul a sevřel jí paže účinněji než pouta. A teď se jí znovu zmocnil strach. Byla bezbranná.

„Opakuj to po mně. Sakra, Evo. Řekni to.“ Jeho ústa se zase přisála k jejím rtům, ale pak jí přejela po hrdle, na prsa. Drásal ji zuby. I rukama.

S pronikavým výkřikem zvrátila hlavu dozadu. Hranou ostrou jako břitva ji rozpoltila slast a zbytek její pýchy zanechala v cárech.

A to už se spolu kouleli po podlaze, pokryté štěpinami dřeva, v horečce, které nedokázala vzdorovat.

Vysvobodila se z řemenů zbraně a roztrhla mu košili. Potřebovala obnažené tělo, jeho tělo. Potřebovala je ohmatat, ochutnat. Každý její nádech byl jako zoufalý vzlyk.

Jeho ruce si ji braly, zmocňovaly se jí, surově po ní přejížděly. Ty dlouhé, zručné prsty ji nemilosrdně vzrušovaly, vzbuzovaly v ní šílenou žádost a víc. Stáhl jí kalhoty z boků a odhodil je. A pustil se do ní brutálními ústy.

Nechala se strhnout proudem, který jí propaloval útroby. Zmítala sebou a ve snaze zachytit se něčeho, co by ji udrželo, zabořila prsty do koberce. Ale to už letěla, katapultovaná mimo jakoukoliv kontrolu.

On však přesto neustával.

Nemohl přestat.

Slabé, zoufalé zvuky, které vydávala, ho rozohňovaly, bičovaly jeho už tak posedlou krev do horečnaté lačnosti. Každý nádech byl naplněný jí, ostrou příchutí ženy. Jeho ženy.

Jeho ústa přeletovala po jejím třesoucím se těle a uchopila její prs, zatímco se do ní zanořil prsty.

Explodovala znovu, brutálně. Její šokovaný výkřik byl pro něj temným zadostiučiněním a náhlá bolest na zádech, kam mu zaťala nehty, mu způsobila zvrácenou slast.

„Řekni to. Opakuj mi to," žádal ji. Dýchal těžce a pozoroval, jak její oči opět slepnou, protože ji znovu poháněl až na samý kraj. „Krucinál, chci to od tebe slyšet."

Nějakým zázrakem, přes tu šílenost, která ji ovládala, porozuměla. Že po ní přes to všechno nežádá, aby se mu podrobila. Ale aby ho přijala. Hrdlo měla jako spálené, celé její tělo křičelo po spojení. Otevřela se mu, zvedla se k němu a přiměla svůj jazyk ke galštině.

„Můj," zablábolila. „Ty jsi také můj." Pak se přimkla ústy k jeho rtům a on do ní vnikl.

Ležela vedle něj, nervy vyčerpané a otupené. V uších jí zvonilo tak, že jí to nedovolilo myslet. Pokoušela se najít sama sebe v tomto těle, které zareagovalo tak primitivně. Ba co víc, prostě se jí chtělo bezmezně se oddávat ozvěně pocitů, které v ní dosud šuměly.

Když se pohnul, chtěla se převalit na břicho, což byla poloha, kterou zaujímala, když ji ovládlo vyčerpání. Ale on ji zvedl z podlahy do náruče. „Ještě jsme neskončili."

Zanechal za sebou trosky kanceláře, vynesl ji ven a položil na postel.

Když se vzbudila, stropním oknem proudilo dovnitř světlo. V těle jí pulzovalo tisíc zlomyslných bolestí. A Roarke byl pryč.

Zůstala ležet, kde byla, na zválené posteli, na prostěradlech potrhaných na kusy, a nechala v sobě hanbu a potěšení svádět tuhý boj. Uvědomila si, že se nic nevyřešilo. Nic se nesrovnalo. Vstala, zašla pod sprchu a přitom přemýšlela, jestli něco napravili, nebo natropili ještě větší škodu.

Podařilo se jí obléct se a připravit na nadcházející den, aniž by zabloudila očima do zrcadla. Její pouzdro a zbraň ležely na stole v obývacím koutě. Když si je připínala, uvažovala, kdy je tam asi položil.

Když měla zbraň při sobě, cítila se jistěji. Až do chvíle, kdy vstoupila do pracovny a našla tam Peabodyovou, jak valí oči na ten masakr.

„Ach… nějaká divoká party," prohodila Peabodyová.

„Měli jsme incident." Eva odkopla polámanou lampu a přistoupila ke svému pracovnímu stolu. Jejím jediným cílem bylo teď ovládnout sama sebe. „Mám informaci, kterou musíme při vyšetřování vzít v úvahu. Sedněte si."

Peabodyová si odkašlala a postavila židli na nohy. Co pamatovala, bylo to poprvé, co její poručík zahájila ranní briefing bez hrnku kafe v ruce. Ale sedla si a vytáhla notes.

„Mám informaci o určité operaci VZ," začala Eva a pak své pomocnici sdělila, co bylo třeba.

Když skončila, položila Peabodyová svůj notes na kolena. „Jestli se k tomu můžu vyjádřit, tak bych řekla, že to smrdí."

„Váš názor byl zaznamenán a přijat."

„Narušili vyšetřování dvou vražd tím, že utajovali důležitá fakta. K tomu přece ani VZ nemají právo.“

„Ne, nemají a já s tím hodlám něco udělat. Mezitím bych byla ráda, kdybyste se spojila s doktorkou Mirovou a požádala ji, abychom naši konzultaci přemístily sem. Nechci, aby VZ chytily nějaký vítr. Zavolejte sem McNaba. Potřebuji, aby se blíž a podrobněji podíval na seznam ze Stoosmadvacítky, a taky chci, aby to udělal tady. Dokud oficiálně neodhalíme ten přívodní řetězec, neřekneme Vnitřním záležitostem nic.“

„To mají za svou solidaritu,“ zamumlala Peabodyová. „Prevíti zatracení.“

„Své osobní pocity odložte stranou. Někdo nám tady vraždí policisty. Nemůžeme si dovolit ohledy ani nenávist.“ Ale sama ji uvnitř cítila, hlubokou a temnou. „Chci Whitneye o nových poznatcích informovat osobně. Budu zpátky za dvě hodiny, pokud budu mít zpoždění, spojím se s vámi.“

„Ano, madam. Přejete si, abych to tu uklidila?“

„To není vaše práce,“ vyštěkla na ni Eva, ale pak sevřela oči a nadechla se. „Promiňte. Byla to soukromá neshoda. Nedělejte si s tím hlavu, jedině kdyby vám něco překáželo. Vyřiďte Mirové, že ta konzultace je teď nesmírně důležitá. A ještě před ní mi sežeňte co nejvíc informací o příslušnících Stoosmadvacítky.“ Zaváhala, zamířila ke dveřím a pokrčila rameny. „A byla bych vám vděčná, kdybyste informovala Roarkovu kancelář, že do večera uvolníme Očistec.“

Očistec ho ani trochu nezajímal, dokonce ani čas, který tam za své hříchy bude muset strávit. A nevypadal ani příliš překvapeně, když spatřil, že na něj v recepci jeho kanceláře ve městě čeká Webster.

Roarkova sekretářka, mimořádná dáma, vyznačující se značnou výkonností a porozuměním, vešla do recepce a elegantně vpadla mezi oba muže. „Dneska dopoledne máte úplně zaplněný program. Tenhle pán s vámi chce mluvit a nechce si sjednat schůzku na později.“

„Já si na něj udělám čas teď. Díky, Caro. Webstere?“

Pokynul směrem k chodbě, která vedla k jeho kanceláři, a s potěšením si všiml, že Websterovi se od pravého oka až po lícní kost táhne výrazná modřina a že má roztržený ret, který by ještě potřeboval ošetřit.

Jeho samotného bolela žebra jako čert, což by ovšem z hrdosti nikdy nepřiznal. Vešel do pracovny a zamířil rovnou ke svému psacímu stolu, ale nesedl si. Zastrčil nedbale ruce do kapes, pohupoval se na podpatcích a měřil si svého protivníka.

„Přejete si další rundu, příteli?“

„Víc než východ slunce,“ odpověděl Webster, pak zakroutil hlavou, když viděl, jak Roarkovi zasvítily oči. „Ale budu to muset pominout. Hrozně nerad to říkám, ale vy jste měl včera večer plné právo vytřást ze mne duši.“

„Tak v tom s vámi naprosto souhlasím,“ pronesl Roarke přívětivě. „A jestli ještě někdy spatřím vaše ruce na tom, co je moje, přijdete o ně. To vám slibuju.“

„Ona by se o to byla postarala sama, kdybyste se o pět minut zdržel. Blbost, stačilo pět sekund. To byste měl vědět.“

„Já jsem o Evině věrnosti nikdy nezapochyboval.“

„To je dobře.“ Webster cítil, že z něj závaží, které ho tížilo celou noc, částečně opadlo. „Nechtěl jsem, aby vás napadlo, že snad ona… krucinál.“ Projel si rukou vlasy. „My máme profesionální spor, ze kterého jsem dělal osobní problém. Problém, který opravdu mám,“ vyrazil ze sebe Webster, „je ten, že myslím, že jsem do vaší ženy zamilovaný.“

„To je tedy opravdu problém. Obdivuju vaši odvahu, že mi to říkáte do očí.“ Roarke chvíli uvažoval, pak se přece jen posadil a vytáhl cigaretu. Zachytil Websterův bleskový pohled na ni a povytáhl obočí. „Dáte si taky?“

„Nezapálil jsem si už pět let, tři měsíce a… myslím dvacet šest dnů. Hodiny jsem už přestal počítat. Čert to vem.“ Vzal si cigaretu a zatáhl z ní tak hluboce, že mu až oči zašilhaly. „Já vás neznám,“ pokračoval Webster. „Ale vím o vás.“

„Já můžu říct totéž,“ odpověděl Roarke. „Myslíte, že mi Eva neřekla o tom, že jste spolu kdysi strávili noc?“

Webster se pokusil ledabyle pokrčit rameny a také si sedl. „Pro ni to nic neznamenalo. To jsem věděl už tenkrát a vím to i dnes. Já znám vaši pověst, Roarku. Jestli po mně budete chtít jít, tak do toho. Jsem na to připravený. Jen bych nerad, aby to nějak ublížilo Dallasové."

„Každý váš pokus chránit ji v ní vzbudí chuť nakopnout vás do koulí."

Webster se poprvé usmál, ale pak zaklel, protože mu poraněným rtem projela palčivá bolest.

„No dobrá," opatrně si sáhl prstem na ret. „Když něco zblbnu, nechci, aby to schytal ještě někdo další."

„Ať o mně víte nebo si myslíte, že víte, cokoli, pak si zapamatujte: já nikdy nezaútočím na ženu, zvlášť když neudělala nic jiného, než že byla sama sebou."

Vzpomněl si na způsob, jakým s ní zacházel předešlou noc, ale pak tu myšlenku nemilosrdně odsunul stranou. Na později.

„Kdybych po vás šel, Evu by to mrzelo. To bych sice mohl riskovat, ale nemám k tomu důvod."

Webster se zadíval na svou cigaretu. „Nejste takový, jak jsem očekával."

„Mohl bych být."

„Co by mohlo být, nic neplatí." Webster povzdechl a dal si posledního sluka. „Platí to, co je. To je ale…" Dotkl se poraněné tváře. „Asi jsem potřeboval, aby se mi to připomnělo." Zamáčkl cigaretu a vstal. Zahleděl se Roarkovi do očí a napřáhl ruku. „Díky, že jste si udělal čas."

Roarke se zvedl. Pocítil kapku soucitu a kapku respektu. Ani jedno z toho nečekal. Přijal podanou ruku a usmál se. „Mám na žebrech podobnou modřinu, velkou jako talíř, a ledviny cítím, jako kdybych do nich dostal ránu cihlou."

Webster zapomněl na roztržený ret a zašklebil se. „Díky." Zamířil ke dveřím a ještě se krátce otočil. „Víte, vy k sobě s Dallasovou pasujete. Zatraceně dobře k sobě pasujete, vy dva."

To je pravda, pasujeme, pomyslel si Roarke, když se za ním zavřely dveře. Ale to pasování není vždycky nejpohodlnější.

Když Eva seznámila inspektora Whitneye s informacemi, které získala, doslova sice nevybuchl, ale měl k tomu blízko.

„Můžete to ověřit?“

„Ne, pane, teď ještě ne. Ale moje informace jsou přesné. Můj zdroj je spolehlivý.“

„A ten zdroj je?“

O této otázce už přemýšlela, probrala ji a došla k názoru, že nemá na výběr. „Lituju, pane, nemám sice o té informaci pochybnosti, její zdroj vám však prozradit nemůžu.“

„Tím je pro mne ovšem o to obtížnější podat si VZ.“

„To mě opravdu mrzí.“

„Když jim to hodím do ksichtu,“ pokračoval a bubnoval prsty do stolu, „tak to popřou, budou se vytáčet, kličkovat. Jestli, jak tvrdíte, je ta operace v chodu už delší čas, budou se velmi zdráhat ji odkrýt, dokonce i pro tento úřad.“

Opřel se dozadu, přivřel oči a zamyslel se. „Politika je pěkně špinavá hra. Ale já se v ní vyznám.“

„Ano, pane.“ Eva si dovolila docela maličký úšklebek. „Vyznáte.“

„Připravte se na to, poručíku, že budete povolána do Věže,“ čímž narážel na úřad policejního komisaře. „Já zatím roztočím kolečka.“

„Budu k dosažení, inspektore. Teď, až do chvíle, kdy bude tato stránka mého vyšetřování vyřešena k vaší spokojenosti, budu se svým týmem pracovat ve své domácí kanceláři.“

Přikývl, ale to už se obrátil ke svému radiotelefonu. „Souhlasím.“

Když spěchala garáží ke svému autu, zastavila ji Carmichaelová.

„Mám takovou maličkost, která by vás možná zajímala. Už jsem probrala většinu svědků ze svého seznamu a narazila jsem na jednu servírku.“

„Na co jste přišla?“

„Zdá se, že ta holka si odseděla nějaký malý trest za podvody. Nic velkého, jen nějaké švindle. Ale přitom se dobře naučila odhadnout policajty. Říká, že hned poznala, že Kohli je policajt, ale

nic si z toho nedělala. Ani z toho druhého policajta, který si občas za ním chodil sednout k baru a ucucával tam whisky s citronem.“

„Co to bylo za policajta?“

„Jo,“ ušklíbla se Carmichaelová. „To jsem se taky ptala. A odpověď zněla, že to byla ženská. Pohledná blondýna. Když jsem do ní ještě chvíli hučela, dala mi docela přesný popis kapitána Rothové ze Stoosmadvacítky.“

„Potvora.“

„Jistě. Ten popis by se mohl hodit na několik stovek žen, ale vypadalo to podezřele. Tak jsem sehnala pár fotek a nechala jsem ji vybrat. Na první pokus vytáhla Rothovou.“

„Díky. Nechte si to pro sebe, ano?“

„Dobře. Právě jsem vám chtěla dát záznam pohovoru na stůl.“ Carmichaelová vytáhla disketu z tašky. „Chcete si ji vzít?“

„Ano. Ještě jednou děkuju.“

Eva si nacpala disketu do kapsy a spěchala k autu. Bude si muset najít čas na návštěvu Stoosmadvacítky.

„Peabodyová,“ zavolala cestou své asistentce, „vytáhněte údaje o Rothové a trochu se v nich povrtejte. Nestarejte se o poplašné praporky. Ať jsou klidně vidět.“

„Ano, madam. Konzultaci s doktorkou Mírovou máte domluvenou na deset třicet u vás doma.“

„Budu se snažit, abych ji nenechala čekat. Dejte se do těch údajů a dělejte okolo toho rozruch.“

Když Eva vešla do Stoosmadvacítky, nečekala žádné uvítací fanfáry. Čeho se jí dostalo, byly chladné pohledy a šeptané poznámky. Jeden obzvláště nápaditý strážník zachrochtal.

Mohla to ignorovat, ale raději přistoupila ke stolu a usmála se. „Máte opravdu vynikající talent, detektive. Necháváte se najímat na večírky?“

Našpulil rty. „Nemám vám co říct.“

„To je dobře, protože ani já vám nemám co říct.“ Hleděla na něj upřeně dál, až uhnul očima a zadíval se jinam. To jí stačilo, otočila se a kráčela ke kanceláři kapitána Rothové.

Byla to rohová místnost, zřejmě tvrdě vybojovaná, s dvěma okny, psacím stolem z tvrdého dřeva a prosperující popínavou rostlinou na parapetu.

Dveře byly skleněné a Eva přes ně uviděla, jak Rothová spěšně vyskočila, když se jejich oči setkaly. Eva se nenamáhala zaklepat.

„Jak se opovažujete šťourat se bez povolení v mých osobních materiálech?“ spustila Rothová. „To už překračujete všechny meze, poručíku.“

„Uvidíme, která z nás dvou je překročila.“ Eva za sebou zavřela dveře. „Proč jste tak znepokojená tím, co bych mohla nalézt ve vašich osobních spisech?“

„Já nejsem znepokojená. Já jsem rozzuřená. Existuje určitá profesionální slušnost, kterou vy v zájmu jakési vendety proti mému útvaru neustále ignorujete. Hodlám na vaše jednání podat stížnost inspektoru Whitneyovi a třeba až do Věže.“

„Na to máte plné právo, kapitáne. Já zas mám, jako vyšetřovatelka dvou vražd, právo ptát se vás, proč jste mi zatajila fakt, že jste navštěvovala detektiva Kohliho v Očistci – a to opakovaně,“ dodala, když viděla, jak sebou Rothová trhla.

„Vaše informace není přesná.“

„To bych neřekla. Promluvíme si o tom tady, kapitáne, anebo na Centrále? Je to na vás – kvůli profesionální slušnosti vás nechávám vybrat.“

„Jestli si myslíte, že vám dovolím, abyste mě zničila, tak jste na omylu.“

„A jestli vy si myslíte, že já vám dovolím, abyste se schovávala za své kapitánské frčky, tak se mýlíte vy. Kde jste byla tu noc, kdy byl detektiv Kohli zavražděn?“

„Nejsem povinna odpovídat na vaše urážlivé dotazy.“

„Ale budete, jestli vás povolám k výslechu. A to já udělám.“

„Tu noc, kdy byl zavražděn Kohli, jsem nebyla nikde v blízkosti Očistce.“

„Dokažte to.“

„Ach, doufám, že se usmažíte v pekle.“ Rothová obešla svůj stůl a zatáhla žaluzii, aby blokovala výhled ze služebny. „Kde jsem té noci byla, to je má soukromá věc.“

„Při vyšetřování vraždy neexistuje nic soukromého.“

„Já jsem policistka, poručíku, a dobrá. Možná, že mi víc sedí práce u stolu než na ulici, ale přesto jsem dobrá policistka. To, že jsem si v tom klubu tu a tam dala skleničku, nemá nic společného s Kohliho smrtí ani s mou funkcí kapitána tohoto útvaru.“

„Tak proč jste mi tu informaci zatajila?“

„Protože nemám pít.“ Zrudla, naprosto pokořená. „Mám problémy s alkoholem a už jsem absolvovala rehabilitaci. Ale znáte to,“ zamumlala a zašla za psací stůl. „Nerada bych, aby porušení mého rehabilitačního procesu ohrozilo mou práci. Když jsem prvně přišla do Očistce, neměla jsem tušení, že si tam Kohli přivydělává. A zašla jsem tam opět, poněvadž to byla přátelská tvář. Nezmínila jsem se o tom, protože jsem to nepovažovala za relevantní.“

„Víte dobře, jak to bylo, kapitáne.“

„No dobrá, krucinál, snažila jsem se krýt. Proč bych nemohla?“

Zase se dostaly do křížku a Rothová zaujala pozici za stolem. Bránila své teritorium. Udělala by cokoliv, aby si udržela to, co pracně získala.

„Já vím dobře, že se snažíte dokázat, že Kohli byl nečestný a Mills že byl také nečestný. Ale nemůžete dokázat, že já také.“

„Na účtu vašeho manžela se objevila řada vysokých vkladů.“

„Krucinál. Volám svému právníkovi.“ Natáhla ruku k linku, ale pak ji sevřela v pěst. V místnosti nastalo naprosté ticho. Eva sledovala její vnitřní boj o získání jistoty. „Když to udělám, bude to v záznamu. Pěkně jste mě přiskřípla.“

Zhluboka se nadechla a vydechla. „Před pár měsíci jsem svého manžela začala podezírat, že má nějakou jinou. Svědčily o tom určité známky. Roztržitost, nezájem, pozdní příchody, promeškané schůzky. Uhodila jsem na něj, on to popřel. Někteří chlapi mají schopnost překroutit takové obvinění tak, aby to vypadalo, že jste vinna vy. Zkrátka a dobře, poručíku, moje manželství se začalo rozpadat a já jsem shledala, že s tím nic nezmůžu. Jste taky policistka, žena a vdaná. Víte dobře, že to není snadné.“

Eva neodpověděla a Rothová to ani neočekávala. „Byla jsem z toho zmatená, otrávená a rozčilená. Řekla jsem si, že by mi snad neuškodilo, kdybych si trochu spravila nervy drinkem. Nebo dvěma.

A skončila jsem v Očistci. Za barem tam pracoval Kohli. Tvářili jsme se, že ani jeden z nás nevidí žádný problém v tom, že tam toho druhého vidí. Mezitím se moje manželství hroutilo. Přišla jsem na to, že můj manžel nejenže se válí v nějaké jiné posteli, ale že pilně převádí prostředky z našeho společného konta na účet pod svým jménem. Než jsem ho stačila zarazit, docela mě finančně zruinoval, dohnal mě k tomu, že jsem se vrátila k flašce a moje pracovní schopnosti začaly upadat.

Asi před dvěma týdny jsem se vzchopila, vykopla jsem toho prolhaného líného ničemu a přihlásila jsem se znovu na rehabilitaci. O svém léčení jsem však nepodala hlášení, což je v rozporu s předpisy. Od té doby jsem v Očistci nebyla a detektiva Kohliho jsem už mimo práci nespatřila.“

„Kapitáne Rothová, chápu, že prožíváte obtížné osobní období, ale potřebuju vědět, kde jste byla tu noc, kdy Kohli zemřel.“

„Až do půlnoci jsem byla na shromáždění Anonymních alkoholiků v podzemí kostela v Brooklynu. Tam aspoň nehrozilo, že narazím na někoho známého, což byl taky účel. Potom jsem s několika dalšími účastníky zašla na kávu. Vyprávěli jsme si příběhy z války. Domů jsem se vrátila, sama, okolo druhé a šla jsem spát. Nemám na příslušnou dobu žádné alibi.“

Rothová, teď už klidnější, pohlédla Evě do očí. „Všechno, co jsem vám řekla, je mimo protokol a nemůžete to použít, protože jste mi nepřečetla má práva. Jestli mě zatknete, poručíku, připravím vám velice horké chvíle.“

„Kapitáne, až se rozhodnu vás zatknout, ujišťuju vás, že pro vás to bude o moc víc horké.“

Kapitola dvanáctá

Potřebovala čas, aby všechny ty nové poznatky vstřebala, přijala a sestavila z nich nový vzorek. A musela také velmi odpovědně uvážit, jestli má poškodit kariéru policistky, dřív než se ujistí, že nespáchala nic víc, než že byla nedbalá.

Ale v koutku duše se obávala, že její pochopení pro tu policistku možná zvyšuje situace v jejím vlastním manželství.

Poradí se s Mirovou, zjistí nové údaje, prověří pravděpodobnosti. Udělá všechno, jak se patří podle pravidel.

Když vstoupila do své domácí pracovny, zjistila, že Mírová už sedí na židli v nyní již uklizené místnosti, zatímco Peabodyová a McNab pracují zády k sobě každý u svého počítače.

„Omlouvám se, že jsem tě nechala čekat.“

„To je úplně v pořádku.“ Mirová odložila stranou šálek s něčím, co Eva odhadla na čaj. „Peabodyová mi vysvětlila, že se možná opozdíš.“

„Nevadí ti, když se přestěhujeme do jiné místnosti?“

„Vůbec ne.“ Mirová vstala, jako vždycky elegantní v přiléhavých šatech v barvě jarní zeleně. „Vždycky si ráda prohlídnu další části tvého domova.“

Ačkoliv si Eva nebyla jistá, jestli se to pro konzultaci tak docela hodí, zavedla ji do jednoho ze salonků. „To je ale překrásný pokoj,“ zašeptala Mirová, když si prohlédla příjemné barvy, půvabné křivky nábytku, lesk dřeva a skla. „Proboha, Evo, snad to není opravdu Monet?“

Eva se zadívala na obraz, kde barvy fádní měkké palety jako by splývaly a vytvářely dohromady dojem zahrady. „Nemám nejmenší tušení.“

„No jasně, že je,“ pravila Mirová, když přistoupila blíž a prohlédla si obraz. „Ach, já ti opravdu závidím tvou uměleckou sbírku.“

„Není moje.“

Mirová se jen otočila a usmála se. „Stejně ji závidím. Můžu si sednout?“

„Ale jistě. Promiň. A taky mi promiň, že jsem na tebe vysypala tolik dat v tak krátké době.“

„Obě jsem zvyklé pracovat pod tlakem. Tyhle vraždy rozčeřily vlny, které se šíří po celém oddělení. Být v centru tohohle vlnění je velice nesnadná pozice.“

„I na to už jsem si zvykla.“

„Ano.“ *Je tu ještě něco jiného*, pomyslela si Mirová. Znala Evu natolik dobře, že nepřehlédla určité drobné příznaky. Ale to může počkat. „Souhlasím s tvojí analýzou, že obě oběti byly zabity jednou rukou. Nehledě na metodologii je tu určitý vzorec chování. Ty mince, samy oběti, brutalita a vědomí bezpečnosti.“

„Je to další policajt,“ prohlásila Eva. „Nebo někdo, kdo jím býval.“

„Velmi pravděpodobně. Náš vrah je rozzuřený, ale kontroluje se natolik, že po sobě odstraňuje stopy, které by ho prozradily. Jeho zuřivost má osobní charakter. Dokonce bych si dovolila říct, že intimní. To by mohlo podpořit tvou teorii o dvou policajtech.“

„Udělal to, protože věřil, že Mills a Kohli jsou prodejní, anebo proto, že on sám je prodejný?“

„Myslím, že to první. Tohle není akt někoho, kdo chrání sebe, ale akt mstitele. Tvůj vrah jedná systematicky a považuje sám sebe za vykonavatele spravedlnosti. Chce své oběti ocejchovat jako Jidáše, chce, aby se po jejich zločinech pátralo.“

„Tak proč je prostě jen neodhalí? Chcete-li fakta, tady jsou.“

„To nestačí. Jenom ztráta odznaku a ponížení. To by bylo příliš snadné. Jejich potrestání musí přijít od něj. On (nebo ona) byl nějakým způsobem poškozený, nejspíš při své práci, a to způsobem, který vnímá jako nespravedlivý. Možná že byl neprávem obviněn z nějakého porušení předpisů. Jeho systém ho nějakým způsobem zklamal a on mu už nemůže věřit.“

„Ti mrtví ho znali, nebo ji.“

„Ano, tím jsem si jistá. Nejen proto, že oběti zřejmě útok nečekaly, ale i proto, že – z psychologického hlediska – jejich vztah ještě umocňuje zuřivost. Je docela možné, že oběti se svým vrahem pracovaly. Je možné, že nějaký jejich čin zavinil, aspoň podle

vrahova soudu, tu nespravedlnost, která se mu stala. Až ho najdeš, Evo, najdeš i tohle spojení.“

„Představuješ si ho v nějaké důležité pozici, jako autoritu?“

„Odznak sám představuje autoritu.“

„Tak tedy ve velitelské pozici?“

„To snad ano. Ale nepřipadá mi jako někdo, komu dodává sebejistotu velení. Jeho sebejistota vychází z jeho vzteku a jeho vztek částečně z deziluze ze systému, jehož byl sám představitelem. Ze systému, na který přísahaly i jeho oběti.“

„Systém je zradil a oni zradily systém. Tak co jim může vyčítat?“

„Protože oni ze své zrady profitovaly, zatímco on ztratil.“

Eva přikývla. Už to nabývalo určitých obrysů. „Teď už je ti jasné, že podezírám Stoosmadvacítku z vážných vnitřních problémů. Spojení s organizovaným zločinem. S Maxem Rickerem.“

„Ano, to z tvé zprávy jasně vyplývá.“

„Musím ti ale říct, doktorko Mirová, že se ukázalo, že detektiv Kohli byl úplně čistý, že byl jen součástí operace Odboru vnitřních záležitostí, která se pokoušela odhalit tuto korupci.“

„Tak je to tedy.“ Oči se jí zachmuřily. „Rozumím.“

„Nevím, jestli už o tom vrah ví, ale pochybuji o tom. Jaká asi bude jeho reakce, až se doví, že Kohli měl čisté ruce?“

Mirová vstala. Její trénink i postavení ji naučily vžívat se do myšlení vraha. Zatímco se o to pokoušela, popošla k širokému oblouku oken a vyhlédla do zahrady, kde se vlnilo moře cukrově růžových tulipánů. Za nimi zahlédla pruh tvarů a barev velmi podobných tomu, co na svém oleji namaloval Monet.

Nic tak neuklidní duši jako správně pěstěná zahrada, pomyslela si.

„Ze začátku tomu nebude chtít věřit. On přece není zabiják, ale ruka spravedlnosti. Když uvidí, že je to nepochybné, rozzuří se. V tom bude hledat záchranu. Ten systém ho opět zradil a vmanévroval ho do zahubení nevinného života. Za to někdo zaplatí. Možná někdo z Vnitřních záležitostí, kde to všechno začalo. A možná že ty, Evo,“ řekla a otočila se zpátky. „Protože ty jsi ten, kdo mu, i když nepřímo, vmetl tu hrůzu do tváře. Bude teď dvojnásobně nabuzený. Za sebe,

ale teď i za Kohliho. A velice rychle potom, co se to doví a co mu to dojde, zabije znovu. A bude zabíjet, Evo, dokud ho nechytíš.“

„Jak ho mám přimět, aby se obrátil speciálně proti mně?“ Mirová se vrátila na své místo a usedla. „Ty myslíš, že bych ti s tímhle pomohla, i kdybych mohla?“

„Lepší je znát jeho cíl než jen hádat.“

„Ano, to si myslíš,“ řekla mírně Mirová. „Zvlášť když chceš takový cíl udělat ze sebe. Ale jeho myšlení nemůžeš nasměrovat, Evo. On má svou vlastní logiku. On už si svou příští oběť vybral. Až se doví tuhle informaci, možná své plány pozmění. Nejdřív bude muset truchlit a pak přehodnotí svá měřítka.“

Eva se zamračila. „Má své svědomí.“

„To ano, a to mu Kohli zatíží. Kohli ho bude stát mnoho. Ale koho bude vinit? To je otázka, na kterou ti nemůžu odpovědět.“

„Proč se sakra nevrhne na Rickera?“

„Možná že to udělá, ale nejdřív si musí vyčistit vlastní dům.“

„Jak můžu ochránit a vyšetřit každého policistu v revíru?“ zamumlala Eva. „A jak to můžu dokázat, když na mne koukají, jako kdybych byla jejich úhlavní nepřítel?“

„To tě nejvíc mrzí? Že se od tebe vlastní lidé odtahují?“

„Ne,“ pokrčila rameny a setřásla to ze sebe. „Ne, já to zvládnu.“

„No, jelikož ti momentálně k tvým profilům už nemůžu prakticky nic říct, ráda bych, abys mi teď pověděla, co tě trápí.“

„Mám plnou hlavu tohohle.“ Eva vstala na znamení, že jsou hotovy. „Jsem ti vděčná, že sis našla čas a přišla sem. Vím, že to pro tebe bylo obtížné.“

Eva však nebyla jediná tvrdohlavá žena v místnosti. „Posaď se. Já jsem ještě neskončila.“

Eva si sedla, trochu zaskočená autoritativním tónem. „Vždyť jsi říkala –“

„Já jsem řekla, že mi máš povědět, co tě trápí. Jsi nešťastná a rozrušená a já mám podezření, že to má osobní příčinu.“

„Když je to osobní,“ namítla Eva chladně, „tak to při této konzultaci nemá co dělat.“

„Přibyly ti zlé sny? Máš více těch záblesků z minulosti?“

„K čertu, ne. Tohle nemá nic společného s mým otcem, s mojí minulostí, s ničím takovým. Je to moje soukromá záležitost.“

„Měla bys pochopit jednu věc. Mně na tobě opravdu moc záleží.“

„Doktorko Mirová –“

„Tak dost.“ A ten příkaz, vyslovený vřelým a příjemným tónem, nepřipouštěl žádné námitky. „Záleží mi na tobě, a to na velice osobní úrovni. I když ti to třeba působí určité rozpaky, Evo, já na tebe pohlížím, jako bys byla moje dcera. Skoda, že je ti to tak nepříjemné,“ řekla vlídně, když spatřila Evin výraz. „Ty neznáš moje děti, ale můžu ti zaručit, že by ti řekly, jak jsem neústupná, když jde o jejich štěstí. Budu se snažit nezasahovat, ale musím znát příčinu.“

Eva byla ohromená, přemohlo ji tolik emocí, které na ni dorážely jedna přes druhou, že se jí sevřelo hrdlo. Neměla matku ani žádnou vzpomínku na ni. A nemohla odolat nabídce ženy, která na ni pozorně hleděla a byla zřejmě odhodlaná se jí matkou stát.

„Nemůžu o tom mluvit.“

„Ale můžeš. Když se to netýká minulosti, musí se to týkat přítomnosti. A jestli je to osobní – tak je to Roarke. Měli jste nějaké nedorozumění?“

Ten výraz, tak kultivovaný, tak civilizovaný, vyvolal u Evy reakci, jakou by nikdy nečekala. Propukla v smích a smála se, až ji všechno bolelo, a nakonec ke svému zděšení zjistila, že smích přešel v něco, co se nebezpečně blížilo vzlykání. „Já nevím, co jsme vlastně měli. Fakt je, že se mnou v podstatě nemluví.“

„Evo!“ Mirová ji uchopila za ruku a stiskla ji. A tohle gesto protrhlo poslední hráz.

Hrnulo se to z ní, všechno od chvíle, kdy vešla do ložnice a uviděla Summerseta, vrávorajícího pod tíhou květin.

„Šla jsem na návštěvu k Mavis,“ pokračovala Eva. „A tam jsem se opila. Zní to blbě, ale –“

„Naopak, zní to naprosto rozumně. Šla jsi k důvěrné kamarádce, která zná vás oba a která sama žije ve věrném, monogamním a láskyplném vztahu. To, že jsi se opila, jen otevřelo záklopku, ale nejdůležitější bylo, že sis o tom s ní mohla promluvit.“

„Ona mi poradila…“ Eva se nějak nemohla přimět k tomu, aby Mavisinu radu doslova opakovala. „Abych ho svedla.“

„Opět velmi rozumné. Sex otvírá dveře ke komunikaci a uvolňuje napětí. Zapůsobilo to?“

„Vlastně jsem neměla příležitost to vyzkoušet. Objevilo se tam jedno individuum, nemůžu ti prozradit jeho jméno, ale má něco společného s případem a ještě dřív měl něco společného i se mnou. Čekal na mne venku. Já jsem ho vzala do své pracovny, abychom prodiskutovali ten případ a… Kristepane… já nevím, co to do něj vjelo. Dalo by se asi říct, že po mně vyjel, čemuž jsem se právě chystala zabránit, když Roarke…“

„Ach, Bože. Dovedu si představit, že se mu to ani trochu nelíbilo.“

Eva na ni chvilku tupě civěla, zaskočená tou větou. Bála se, že se zase rozchechtá. A že nebude moct přestat. „To bych řekla. Padla nějaká slova a pak se na sebe vrhli. Nejhorší na tom je, že jsem snad minutu prostě jen stála s otevřenou pusou. Rozbíjel se nábytek a stříkala krev a já tam stála, úplně zblblá.“

„Předpokládám, že ne moc dlouho.“

„Ne, ale přece jen. Nakonec jsem popadla zbraň.“

„Panebože, Evo.“

„Byla nařízená na omráčení.“ Pozvedla ramena jako na obranu. „Vypálila jsem varovný výstřel, který Roarke úplně ignoroval. Bohužel ten… to individuum přestalo a Roarke ho uzemnil. Summerset ho pak vyvedl ven a já jsem poručila Roarkovi, aby se koukal uklidnit, nebo že ho omráčím. Myslela jsem to doopravdy.“

„To si dovedu představit.“

„Vypadal, že je mu to jedno. Nějakým způsobem mě dotlačil do kouta a já jsem tak nějak nemohla… A pak, hm, mě…“

„Ach.“ Mirová cítila, jak se jí cosi pohnulo v útrobách. „Chápu.“

„Ne, ne, neuhodil mě nebo něco.“

„To jsem si ani nemyslela. On… se s tebou miloval.“

„Ne. Tak to nebylo. On se mě prostě zmocnil. To jsem nemohla strpět. Řekla jsem si, že to nestrpím, ale… K sakru, byla jsem vzrušená a on to věděl a strhal ze mne šaty a nějak jsme spolu trochu

zápasili a pak jsme se octli na zemi a já jsem rvala šaty z něho a vyváděli jsme jako nějaká zvířata či co. Nedokázala jsem ho zastavit, ale sebe také ne, ani jsem nechtěla, protože, panebože, byla jsem tak rozvášněná, že bych ho byla nechala, aby mě snědl zaživa."

„Pane jo," vypravila ze sebe Mirová.

„Neměla jsem ti to vykládat." Eva zničeně stiskla víčka. „Nač jsem myslela?"

„Ne, ne, drahoušku, to byla ode mne velice neprofesionální reakce, omlouvám se. Ale byla naprosto ženská." Pomyslela si, že její manžel bude asi velice potěšen důsledky jejího důvěrného pohovoru s Evou.

„Nejenže jsem ho nechala, aby se mě zmocnil, já jsem mu dokonce pomáhala. Líbilo se mi to." Zkroušeně pohlédla dolů na své prázdné dlaně. „Muselo to být hnusné."

„To by mohlo být, kdyby se ti to *nelíbilo*. Když se ti to líbilo, bylo to naprosto zdravé. Dokonce si dovolím říct, že mimořádně zdravé. Evo, vy dva se milujete. Takový vášnivý sex –"

„Tohle už přesahovalo vášeň."

„Prosím tě, můj organizmus má omezenou výdrž," zasmála se Mirová. „Ty a Roarke jste dvě silné, tvrdohlavé, živočišné osobnosti, které se bezmezně milují. Rozzlobil se na tebe kvůli tvému pokusu chránit ho na tvé vlastní nebezpečí. Stejně by ses rozčilila, kdyby totéž udělal on."

„Ale –"

„Ty víš, že je to tak. A také víš, že bys totéž udělala znova, stejně jako on. Ty jsi mu poranila jeho ego, což je u muže vždycky ošemetný počin, a zvlášť u muže, jako je on. A pak, ještě než se s tím dokázal docela srovnat, je svědkem toho, jak se po tobě sápe jiný muž."

„Musel vědět, že bych byla –"

„Ale jistě že to věděl. Jenže nemohl strpět dva zásahy do svého ega. Zamysli se a odpověz mi upřímně. Přála by sis skutečně, aby je strpěl?"

„Já… Možná že ne," připustila váhavě. Pak vydechla, překvapená, že se cítí o moc líp. „Ne, nepřála bych si, aby to strpěl."

„Jistěže ne. A vzhledem k tomu, čím je, byla jeho reakce fyzická. Ta rvačka mu upevnila jeho ego. Teritoriální záležitost, Evo. Ta žena je moje.“

„To je přesně to, co řekl,“ zabručela.

„Naprosto přirozeně. To taky jsi. Stejně jako on je tvůj. A pak tam stojíš a míříš na něj zbraní. Páni, to musel být pohled. Takže on, řečeno metaforicky, tasí svou.“

Evě se zachvěly rty. „Doktorko Mirová, tohle snad je příliš kruté.“

„Nicméně oba jste zareagovali tak, jak je to pro vás přirozené, oddali jste se výbuchu drsného, živočišného sexu, který vás nepochybně uspokojil.“

„To by sis možná myslela ty, ale my jsme ještě ani nevychladli a on mě sebral z podlahy, odnesl mě do postele a pokračoval v tom znova a znova.“

Mirová na ni nevěřícně pohlédla: „On má nějakou speciální dietu? Vitamíny?“

Eva se musela rozesmát a přitom cítila, jak se jí v obličeji uvolňují svaly až dosud ztuhlé. „Díky. A ani se nemusím jít vyzvracet jako u Mavis, když jsem u ní po všech těch panákách snědla zmrzlinu.“

„To je tedy plus. Evo, ten člověk tě miluje se vším, co má, se vším, čím je. A to znamená, že mu můžeš ublížit. Udělej si čas a jdi si se svým mužem promluvit.“

„Udělám to.“

„Musím se vrátit do kanceláře,“ řekla Mirová a vstala. „Hodlám dneska skončit brzy, jít domů a znásilnit manžela.“

Eva se pobaveně dívala, jak Mirová, symbol důstojnosti a půvabu, kráčí ke dveřím. „Doktorko?“

„Ano?“

„Ta věc, hm, s tou matkou? To bylo zvláštní. Ale milé.“

„Mně je to taky milé. Sbohem, Evo.“

Eva, nabitá novou energií, se vrátila do pracovny a nařídila Peabodyové a McNabovi, aby si udělali dvacetiminutovou přestávku. Ale když viděla, jak si to McNab šine do kuchyňky v pracovně, zahnala ho.

„Tady ne, jděte si debužírovat dolů, nahoru nebo ven. Prostě někam pryč. A vyhýbejte se ložnicím," dodala, když spatřila záblesk v jeho očích.

Usedla a nejdřív se spojila s Feeneyem. Jestli ji budou volat do Věže, chce ho mít u sebe.

„Počítači, proveď test pravděpodobnosti s použitím všech údajů týkajících se kapitána Rothové Eileen jako možné pachatelky uvedených zločinů."

Operace probíhá…

Zatímco počítač přežvykoval data a procenta, Eva se procházela po pokoji. Uvědomila si, že se jí vrátila opět energie. A také byla netrpělivá, aktivní a připravená k akci.

Pomyslela na Rothovou, která se zoufale snažila uvést do souladu svůj profesionální a osobní život. Nakonec jeden ztratila a druhý byl ohrožen.

„To mě nesmí potkat."

Ať to bude stát cokoliv, pomyslela si, postará se, aby to klapalo. Na obou stranách.

Požadovaná analýza následuje… Při použití udaných dat je pravděpodobnost, že kapitán Rothová provedla uvedené zločiny, šedesát sedm celých, tři desetiny procenta.

Nízká, pomyslela si Eva, ale ne vyloučená.

„Počítači, překalibruj operaci s dodatečnými údaji pouze pro moje oči. Opakovaná alkoholická období kapitána Rothové, neúspěšné manželství a finanční krize. Dále fakt, že subjekt Rothová věděla o tom, že oběť je zaměstnaná v Očistci, a navštívila místo činu několik týdnů před událostí."

Vyhodnocování probíhá… Dodatečné údaje zvyšují pravděpodobnost o dvanáct celých, osm desetin procenta, takže celková pravděpodobnost vychází na osmdesát celých, jedna.

„No, to už je rozdíl. Tím se dostáváte na nejužší seznam, kapitáne. Koho tam ještě máme?"

Než mohla pokračovat, zapípal link. „Dallasová."

„Martinezová."

V pozadí byl hluk, velký rámus. Vypadalo to na hluk pozemní i vzdušné dopravy. Martinezová nevolala z revíru.

„Máte pro mne něco?“

„Našla jsem výpadky ve složkách údajů, které neodpovídají mým vlastním záznamům. Šla jsem po tom nazpátek, dělala křížové testy, ale nemůžu přijít na to, kdo s tím hýbal. Někdo se tutově hrabal ve zprávách, udělal malý zásah tu a onde.“

„Pošlete mi kopii, já požádám přítele – velice diskrétního – v Elektronickém oddělení, aby se na to podíval. Je to ohař. Ten to vyčuchá.“

„Nechci to posílat úředním kanálem do Centrály.“

„Do mé pracovny doma.“ Eva jí udala identifikační kód.

„Mám to. Hele, zdálo se mi, že na mě někoho chcete pověsit.“

„To jsem udělala.“

„Tak jestli jste to udělala, tak já jsem přišla ještě na dalšího. A jsou to policajti. Já policajta poznám.“

„Klidně si dělejte svou práci. A nevolejte mi na žádnou linku v oddělení.“

„Já se v tom vyznám, poručíku.“

„Dobrá. Pokud se mnou budete chtít mluvit, zavolejte mi domů nebo na můj osobní link. Píšete si?“ Odvysílala jí příslušné číslo. „Nic neriskujte, nehrajte si na hrdinu. A nevěřte nikomu.“

„Nevěřím. Ani vám ne.“

„Fajn,“ zabručela Eva a přerušila spojení. „Jen tak se udržíš při životě.“

Odešla od linku. Začala prohlížet čerstvé průzkumy a výsledky Peabodyové a našla další tři potenciální případy na Stoosmadvacítce. Aby si udělala vizuální dojem, vyžádala si fotografie z průkazů, zastavila je, trochu se usmála a zaměřila se na jednu.

„A to se podívejme, jestlipak tohle není náš chrochtající detektiv. Vernon, Jeremy K. Tvoje tvář se mi pranic nelíbí, Jerry. Tak se na tebe podíváme zblízka a k čertu s výstražnými světly.“

Zavrtala se do jeho financí a nenalézala žádné varovné signály. Zkoumala a skenovala jiná konta, přičemž zkoušela různé variace Vernonova jména, čísla připomínající jeho data narození, adresu, jeho revír, číslo jeho služebního průkazu.

Už toho prošla spoustu, když se vrátila Peabodyová. „Víte o tom, že máte na jídelním lístku paellu? S opravdickými mušlemi? Paellu jsem k obědu ještě nikdy neměla.“

„Mňam, mňam.“ Eva se ani nenamáhala vzhlédnout. „Sedněte si k druhému počítači a okopírujte údaje o detektivu Jeremym Vernonovi.“

„Našla jste něco?“

„Jo, mám tady takovou drobnost. Kolikpak asi policistů má číslované bankovní účty v jiných městech?“ Vzhlédla a vrhla na Peabodyovou pátravý pohled.

„Já tedy ne. Vždycky, když prvního zaplatím činži, připočtu výdaje na jízdné a na stravu, jsem ráda, když mi zbyde na nové prádélko, které už momentálně zoufale potřebuju. Pěstovat sexuální život je skvělá a milá změna, ale člověk musí mít přece jen slušné spoďáry.“

„Detektivové sice vydělávají víc než strážníci,“ uvažovala Eva, „ale pokud se od mých časů platy výrazně nezvedly, mohl si tenhle chlapík dávat stranou tak tři stovky a nějaké drobné. Ale to nestačí. Zemřelí příbuzní,“ zabručela. „Mills používal zemřelé příbuzné. Kde je sakra ten McNab?“

„Ten si ještě pořád cpe nácka. Máte tam taky jahodové koláčky. Neposílejte mě za ním, abych ho přivedla. Já jsem slabá nátura a ono to vypadalo opravdu fantasticky.“

Eva se otočila k linku. Ještě nikdy nepoužila domácí intercom, ale teď jí k tomu připadl vhodný okamžik. Zapnula zvuk naplno. „McNabe! Koukejte pohnout svým hubeným zadkem sem! Okamžitě.“

„On vlastně není ani tak moc hubený jako spíš pevný,“ namítla Peabodyová a vysloužila si od Evy smrtící pohled.

„Už jsem vám něco říkala.“

„No jo, říkala,“ zabručela Peabodyová. „Tak chcete, abych hledala ty předky?“

„Nechte to McNabovi, ať to udělá. Je rychlejší než my obě dohromady.“

Když mu to předá, bude mít ona víc času na balancování těch stupnic. Vstala.

„Ať je všechny projede a pak si mezi sebe rozdělte jména. Hledejte běžné účty. Až vám dojdou jména, hledejte čísla, data narození, data úmrtí, identifikační čísla, řidičské průkazy, a co vás ještě napadne. Všechny kombinace. Já si beru hodinu osobního volna.“

Vzhlédla, když dorazil McNab. „Člověče, Dallasová, to bylo jako hlas boží. Málem mě z toho klepla pepka.“

„Ještě máte na puse jahodový drobeček. Dejte se do pořádku a alou do práce.“

„Kam jde ona?“ zeptal se McNab, když Eva zmizela.

„Hodina osobního volna.“

„Dallasová? Osobní volno? Tamto byl hlas boží a tohle je zas Konec světa.“

Peabodyová se na něj zakřenila, ale pak si řekla, že na něj v poslední době byla až moc vlídná, a smích si odpustila.

„Má právo na svůj život jako každý jiný. A jestli už nepohneš tím svým kostnatým zadkem, tak ti ho, až se vrátí, nakopne až do New jersey.“

„Ještě jsem ani neměl kafe.“ Ale místo do kuchyně zamířil ke stolu. „Koho má v práci?“

„Tohohle chlapa. Chce finanční průzkum.“

„Hele, toho znám. To je Vernon.“

„Ty ho znáš?“

„Jo, jo, pamatuju si ho. Zavolali mě, abych byl v záloze při nějaké drogové razii. Je to vůl.“

„A pročpak? Nebyl snad náležitě unesený oslnivostí tvého ducha?“

Podíval se na ni kysele. „Je to takovej vejtaha. Děsně se nafukoval. Pořád se strefoval do těch holek, co jsme při zásahu sbalili. Ustavičně se jen vytahoval a přitom ten zátah nestál za moc. Pár pouličních šlapek, pár kavek a pár kilo Exotiky. A on se tvářil, jako kdyby právě odhalil nějaký obrovský kartel. A se strážníky jednal jako s otroky. Slyšel jsem, že jedna ta šlapka ječela něco o sexuálním harašení a jeho si volali na koberec. Dostal přes prsty.“

„To musí být opravdu drahoušek.“

„Jo, úplný malý princ. Zdá se mi, že jsem dokonce zaslechl, že prý honí šlapky kvůli Exotice, protože si při tom vždycky trochu ulije pro osobní potřebu. Jerry, kamaráde, není šprochu…“

Zapomněl na kávu, zatahal se za prsty, až zapraskaly, a pustil se do práce.

Kapitola třináctá

Roarkovy kanceláře ve městě sídlily v jeho vlastní budově, podobné štíhlé, černé věži, která jako kopí mířila z ulice vzhůru do modrého břicha nebes. Toto prosté ebenové kopí bylo oblíbeným námětem turistických pohlednic a holosnímků.

Uvnitř byla věž přesně stejně štíhlá, se záplavou zeleně, s řádkami a ostrůvky nádherných květin, tropických stromů, s obrovskými plochami animovaných map a mořem blyštivých dlaždic.

Ne všechny firmy, které v domě sídlily, byly jeho. Ale patřila mu většina z nich, mezi jiným i řada obchodů, restaurací a módních salonů.

Sám pracoval v posledním patře, kam se Eva mohla dostat soukromým výtahem. Vrazila dovnitř, neohlášená a neočekávaná, rozpálená jako meteor.

Recepční se na ni zářivě usmála. Jelikož to byla moudrá a zkušená dáma, nepřestala se usmívat, ani když postřehla ten bojechtivý výraz v Evině tváři.

„Poručíku Dallasová, tak ráda vás zase vidím. Roarke má bohužel momentálně nějakou schůzku a mám zákaz ho rušit. Mohu pro vás –“

„Je tam vzadu?“

„Ano, ale – ach, poručíku!“ Vysoukala se ze svého místa, zatímco Eva jednoduše pochodovala dál. „Prosím. Opravdu nemůžete –“

„Uvidíme.“

„Je to opravdu mimořádně *důležitá* schůzka.“ Recepční se odhodlala riskovat svou velice přitažlivou tvář a postavila se Evě do cesty. „Kdybyste jen mohla počkat, možná tak deset minut. Brzy budou mít přestávku na oběd. Zatím bych vám mohla donést kávu. A nějaké pečivo.“

Eva se na ni pátravě zadívala. „Jak se jmenujete?“

„Já jsem Loreen, poručíku.“

„Tak, Loreen, já nechci ani kafe ani pečivo, ale stejně vám děkuju. A určitě řeknu Roarkovi, že jste se snažila. A teď uhněte.“

„Ale já –“

„Dělala jste, co jste mohla,“ dodala Eva a pak jednoduše nabrala Loreen ramenem a vtrhla do dveří.

Roarke stál před svým psacím stolem, opíral se o něj a vypadal chladně, nedbale a naprosto přezíravě k ohromujícímu výhledu na město za svými zády. Se zdvořilým zájmem naslouchal něčemu, co vykládal jeden ze šesti střízlivě oblečených lidí usazených u stolu. Ale když se rozletěly dveře, ohlédl se na ně a Evě se naskytlo potěšení postřehnout v jeho očích záblesk překvapení.

Okamžitě se však vzpamatoval. „Dámy a pánové!“ S lenivým půvabem se narovnal. „Moje žena, poručík Dallasová. Evo, představuji ti reprezentanty, právníky a finanční poradce Zemědělského přístavu Green Space. Moji sekretářku, Caro, znáš.“

„Jistě, ahoj. Jak se daří? Musíme si promluvit.“

„Omluvte mě, prosím, na okamžik.“ Došel ke dveřím, uchopil ji pevně za ruku a vystrčil ji ven.

„Omlouvám se, pane,“ spustila Loreen trochu koktavě. „Nemohla jsem ji zadržet.“

„Z toho si nic nedělejte, Loreen. To nedokáže nikdo. To je v pořádku. Vraťte se ke svému stolku.“

„Ano, pane. Děkuji vám.“ Loreen uprchla s cílevědomou hbitostí ženy prchající z hořícího domu.

„To sis nevybrala vhodnou chvíli, Evo.“

„Budeš se muset s tou nevhodnou chvílí smířit, protože mám pár věcí, které ti musím říct, a musí to být teď. Chceš, abych ti to naservírovala před všemi těmi reprezentanty, právníky a finančními poradci Zemědělského přístavu Green Space a před tvou věrnou sekretářkou Caro?“

Nenechal se vyvést z míry jejími způsoby ani situací, do které ho uvrhla. A jeho ruka stále pevně svírala její paži s nepříliš jemným varováním. „Promluvíme si doma.“

„V poslední době jsme toho moc nenamluvili. Řekla jsem, že si promluvíme teď.“ Zvedla bradu. Taky nepříliš jemná výzva. „A jestli si myslíš, že můžeš zavolat bezpečnostní službu, abych změnila své úmysly, seberu tě za nějakou prkotinu a odvezu tě dolů do města.

Vlastně se mi tenhle nápad začíná docela líbit. Já jsem si udělala čas," řekla teď už mírně. „Tak si ho udělej taky."

Zahleděl se jí do obličeje. Kdyby v něm spatřil jenom zlost, byl by na ni odpověděl svou vlastní a vykašlal se na to. Ale on tam spatřil něco víc. „Dej mi deset minut. Caro?" Když jeho ruka sjela po Evině paži jako pohlazení, něco se v ní s úlevou sevřelo. „Mohla byste mou paní odvést do konferenční místnosti C, prosím?"

„Jistěže. Tudy, poručíku. Mohu vám přinést kávu?"

„Když jsem předtím vyděsila Loreen, nabídla mi k ní i pečivo."

Caro se nepřestala usmívat, když vedla Evu chodbami, ale v očích jí pobaveně blýskalo. „V tom případě její nabídku musím splnit. Tady vám bude určitě příjemně." Otevřela půlku dvoukřídlých dveří a zavedla Evu do hezké, téměř útulné místnosti se dvěma pohodlnými sedacími kouty, naleštěným dřevěným barem a s velkolepým a vznosným výhledem na město.

„Tady mi to nepřipomíná žádnou zasedací místnost, a že jsem jich pár viděla."

„Je zajímavé, kolik se dá v takovém pohodlném prostředí dojednat obchodů. Jaký zákusek byste si přála, poručíku?"

„Hmm! Ach, ani nevím. To je jedno. Můžete mi vysvětlit, čeho se ta schůze tam vedle týká?"

„Ale jistě." Caro klidně naprogramovala AutoChefa za barem. „Green Space se sotva drží nad vodou, i když to nechtějí přiznat. Jejich výdaje na provoz vesmírného přístavu za poslední tři roky neustále převyšují jejich profit. Úroveň produktivity klesá, i když kvalita jejich produktů je stále značně vysoká. Zvláště výdaje na dopravu sežerou obrovské sumy a tím jim prudce stoupá režie."

Přinesla porcelánový šálek s vonící horkou kávou a k tomu hezký tácek s lístkovým pečivem.

„Takže on jim nabízí zajištění dopravy?"

„Dost možná. Myslím, že to udělá a tím si získá kontrolní účast nad přístavem. A pověří osobně vybraný tým, aby provedl restrukturalizaci Green Space, dalo by se říct, od hlavy k patě."

„Caro, a oni mu chtějí ten kontrolní podíl prodat?"

„Nechtěli." Postavila podnos na stůl. „Ale dřív, než skončí, budou chtít. Mohu vám donést ještě něco, poručíku?"

„Ne. Děkuji. Takhle vyhrává vždycky?“

Úsměv na tváři Caro neustoupil ani o milimetr. Ani nemrkla. „Jistěže. Tak kdybyste něco potřebovala, zazvoňte na Loreen.“ Namířila ke dveřím, pak se obrátila a její úsměv získal trochu na vřelosti. „Vy jste ho zaskočila, poručíku. To se hned tak někomu nepodaří.“

„Tak fajn,“ zamumlala Eva, když Caro tiše zavřela dveře. „A to jsi ještě zdaleka neviděla všechno.“

Byla rozjetá a nervózní a vůbec ji nezajímalo to zatracené pečivo. Přece jen však jeden kousek snědla, pak usoudila, že trochu cukru nemůže uškodit, a sáhla po dalším.

Když Roarke vešel, olizovala si drobky z prstů. Upřel na ni ty své oči a zavřel za sebou dveře.

Naštvaný, pomyslela si. *Nejen překvapený, ale pořádně naštvaný. Dobrá*. Když máte co dělat s nejbohatším a snad i nejhroznějším mužským na světě, potřebujete každou výhodu, jakou můžete získat.

„Nemám moc času, takže jím musíme šetřit,“ začal. „Jestli sis sem přišla pro omluvu ohledně včerejší noci, tak žádnou nedostaneš. Takže, potřebuješ se mnou prodiskutovat ještě něco jiného? Čekají na mne lidi.“

Takhle on to provádí, uvažovala. Všechny ty transakce, všechna ta soukolí. Chladnokrevně ti narýsuje svou linku a pak na tebe pustí hrůzu. V tom je dobrý, ale ve věznicích už sedí řada odsouzených, kteří by odpřísáhli, že Eva Dallasová je při výslechu taky pěkná mrcha.

„K tomu dojdem, ale jelikož mám taky hodně naspěch, vezměme to od začátku a uvidíme. Moje návštěva u Rickera byla moje práce a nemám se za co omlouvat.“

Sklonil hlavu. „Tak to máme jedna jedna.“

„Dobrá. Nevím, jestli jsem ti o tom měla říct, nebo ne. Asi ne, pokud jsem si myslela, že se tomu můžu vyhnout. A nehodlala jsem ti říct, že za mnou poslal svoje žraloky, protože jsem si s nimi poradila.“

Cítil, jak se mu zevnitř dere do hrdla vztek, ale neřekl nic. Jen přistoupil k baru a nalil si šálek kávy. „Já ti nechci zasahovat do tvé

práce, poručíku. Ale fakt je, že Ricker a já jsme měli něco společného. Tys o tom věděla. Diskutovali jsme o tom.“

„To je pravda. To je naprostá pravda. A také jsme diskutovali o tom, že si s ním sjednám schůzku.“

„Ale nenaznačila jsi, že to chceš provést okamžitě a bez přípravy.“

„Nemusím naznačovat nic, co se týká mé práce, já ji musím dělat. A připravená jsem byla. Po pěti minutách v jeho společnosti mi bylo jasné, že jeho nejvroucnější přání je dostat se ti na kůži. A já jsem mu nehodlala dopřát příležitost, aby k tomu použil mne.“

Pečlivě studoval půvabný vzorek na svém porcelánovém šálku, ale nejradši by s ním byl mrštil o zeď. „Dokážu se o sebe dokonale postarat.“

„Jo? No, ale já taky. No a co? Ty jsi snad se mnou probíral své plány na ovládnutí trhu s brokolicí?“

Pohlédl na ni s mírným zájmem. „Prosím?“

Ach, jak nesnášela, když na ni použil ten formální tón dospělého muže vůči děcku. A on to věděl. „Přece ten kontakt s lidmi z Green Space. Informoval jsi mě o něm?“

„A proč bych to dělal? Probudil se v tobě neodbytný zájem o produkci zeleniny?“

„To není maličkost, spolknout je. A to ty děláš. A se mnou ses o tom neradil. A já zas se nemusím radit s tebou o tom, co dělám já.“

„To je něco docela jiného.“

„Mně to tak nepřipadá.“

„Představitelé Green Space patrně nevypíší prémii na můj život.“

„Podle toho, jak s nimi jednáš, tak možná budou mít chuť. Ale ano, to je ono. Postarat se o kriminální živly je na druhou stranu zase můj píseček. Vzal sis policajtku. Tak se s tím nauč žít.“

„To taky dělám. Ale tohle je něco jiného. To, co on chce, je moje hlava. Když přitom sejme i tvoji, bude to pro něj prostě bonus navíc.“

„Ach, to jsem věděla. To jsem věděla v tom okamžiku, kdy jsem uviděla ty kytky. Proč myslíš, že jsem zpanikařila?“ Přikročila blíž a bouchla rukama o bar. „Ano, zpanikařila jsem a netěší mě to. Když

jsem si přečetla tu kartičku, nejdřív mě to jen znechutilo. Ale pak mi došlo, tvrdě mi došlo, co bys mohl udělat. Právě to, na co on spoléhal, že uděláš. A v tu ránu jsem neviděla jinou cestu, než se jich zbavit. Aby zmizely a tys je vůbec nespatřil a nedověděl se o nich. Možná, že jsem vlastně ani nepřemýšlela, jenom jsem reagovala. Bála jsem se tě. To není dovoleno?“

Na to neměl odpověď. Odsunul kávu stranou a snažil se srovnat si myšlenky. „Ty jsi mi ale lhala.“

„Já vím a řekla jsem, že se omlouvám. A udělala bych to znova. Nedokázala bych si v tom zabránit. Je mi ukradené, jestli to pokoří tvou mužskou pýchu.“

Udiveně na ni pohlédl, napůl otrávený, napůl pobavený. „Ty si snad opravdu myslíš, že tu jde o moje ego?“

„Jsi přece chlap, ne? Podle názoru odborníků jsem ti vážně poranila tvoje ego, což je to samé, jako kopnout chlapa do rozkroku.“

„A kdopak je, prosím pěkně,“ zeptal se s falešnou sladkostí, „ten odborník?“

„Mluvila jsem s Mavis.“ Postřehla záblesk v jeho očích a přivřela víčka. „Vysvětlila mi to, stejně jako Mirová. Měla jsem právo si s někým promluvit, když ty jsi byl jako ledovec.“

Musel si dopřát minutu času, musel to rozchodit. Přešel k oknu a díval se ven tak dlouho, až se mlhou zlosti prodral zdravý rozum. „Dobrá. Měla jsi právo a dost důvodů promluvit si s kamarádkami. Ale jádro problému, Evo, není v tom, že by některé moje reakce měly něco společného s mým poraněným egem. Ty jsi mi nevěřila.“

„To se mýlíš.“ A jestli ho poraněné ego přimělo, aby se na to takhle díval, musí to napravit. „To se hluboce mýlíš. Nikdy v životě jsem nikomu nedůvěřovala tak jako tobě. Tak se ode mne zase neodvracej, kruci. Nedělej to. Měla jsem strach,“ řekla, když se k ní zase otočil. „Já se strachem neumím dobře zacházet. Nechci si ho připustit, ale on se do mě vplazil. Neměla jsem nepravdu a ani tys ji neměl. Každý z nás měl pravdu na jiné úrovni.“

„To je zajímavá a přesná analýza. Sám jsem skoro k něčemu podobnému došel taky, než jsem narazil na tu scénku včera v noci.“ Přistoupil k ní, až měli tváře těsně u sebe. „Evo, čekáš, že snesu dva

kopance do přirození, a pak budu jen na rozkaz poslušně aportovat jako štěňátko?“

Jindy by se při takové představě rozesmála. Ten člověk před ní nikdy nedokáže být poslušný. Ten dělá, co chce, kdy chce, a kašle na následky.

„Šlo o práci.“

Uchopil ji za bradu, pevně ji stiskl prsty. „Neurážej mě.“

„Tak to začalo a nevím, jak to, že to pak dopadlo jinak. Webster měl určité důvěrné informace, a to takové povahy, že by mu mohlo pořádně zatopit, že mi je předal. Probírali jsme to, hádali jsme se a pak… já nevím, co to do něj k čertu vjelo.“

„Ne,“ zabručel Roarke nijak zvlášť překvapeně. „Vidím, že opravdu nevíš.“ Někdy to bylo roztomilé, ale někdy k uzoufání, jak si vůbec neuvědomovala svou přitažlivost.

„Vyvedl mě z míry,“ pokračovala. „Ale byla bych si s ním poradila. Jenže vtom už jsi tam byl ty. A vy dva jste byli jak dva vzteklí psi, kteří se perou o kost. A neříkej, že tě urážím.“

„Vytáhla jsi na mě zbraň.“ Přes tohle se pořád nedokázal přenést. A nebyla si jistá, jestli to vůbec někdy dokáže.

„Máš pravdu.“ Odstrčila mu ruku ze své brady. „Myslíš, že jsem tak blbá, že bych se vlastním tělem vrhla mezi dva šílené chlapy, kteří se snaží navzájem rozsápat? Měla jsem ji nařízenou na omráčení.“

„No jó! Tak co tady tak zbytečně ječím? Ty jsi ji měla nařízenou na omráčení!“ Musel se rozesmát. „Kristepane, Evo.“

„Nebyla bych ji použila na tebe. Pravděpodobně. A kdybych musela, bylo by mi to opravdu líto.“ Pokusila se o úsměv a zdálo se jí, že zahlédla jeho záblesk i u něho. Takže se rozhodla vyklopit mu to už všechno.

„A pak jsi tam stál, celý zpocený a rozervaný a rozzuřený jako čert. A tak zatraceně sexy. Chtělo se mi skočit po tobě a zakousnout se ti… sem,“ řekla a přejela mu prstem po straně krku. „Takovou reakci jsem sama od sebe neočekávala. Ale než jsem ji stačila uskutečnit, už jsi mě přitlačil na zeď.“

„Taky jsem tě mohl seřezat, ale tohle se mi zdálo zábavnější.“

„Proč jsi byl dneska ráno pryč? Proč jsi se mne, co jsem tady, dotkl jen dvakrát?“

„Řekl jsem ti, že se nebudu omlouvat za to, co se mezi námi dělo včera v noci. Nebudu. Nemůžu. Ale přece jen… Přece jen,“ opakoval a teď už se jí dotkl, i když jí jen lehce přejel prsty přes konečky vlasů. „Já jsem ti nedal na vybranou. Když ne fyzicky,“ přerušil ji, než mohla něco namítnout, „tak emočně. Chtěl jsem to tak. Ale později to ve mně začalo hlodat, obavy, že ti to možná připomnělo tvé dětství.“

„Dětství?“

Nemohla tušit, jak na něj zapůsobí její zmatený výraz. Jak to zchladí a zmírní všechny rozjitřené hrany v jeho duši. „Tvého otce, Evo.“

Teď se její zmatek proměnil v šok. „Ne. Jak sis tohle mohl myslet? Já jsem tě přece chtěla. A ty jsi věděl, že tě chci. Mezi námi dvěma neexistuje nic, co by mě…“ Myšlenka na to v ní vzbudila ošklivé představy, ale potlačila je. „Tenkrát v tom nebyla žádná láska, žádná vášeň, ba ani potřeba. On mě znásilňoval, protože mohl. Znásilňoval dítě, své vlastní děcko, protože byl netvor. Ale už mi nemůže ublížit, když jsem s tebou. Nedopusť, aby mi ublížil.“

„Pořád ještě neříkám, že toho lituju.“ Zvedl ruku a přejížděl jí prsty po tváři. „To bych nemyslel doopravdy. Ale chci říct, že tě miluju. A nikdy jsem nic nemyslel víc doopravdy.“

Přitáhl si ji do náruče. Přitiskla tvář k jeho rameni a nechala ji tam opřenou. „Byla jsem z toho tak zničená.“

„To já taky.“ Přejížděl jí rty po vlasech a cítil, jak se jeho svět opět usazuje na své pevné místo. „Stýskalo se mi po tobě, Evo.“

„Nechci už dopustit, aby tohle moje práce zase pokazila.“

„Nepokazí. Postaráme se o to spolu.“ Odtáhl ji dozadu a lehce se dotkl ústy jejích rtů. „Ale že nám to připravilo horké chvilky, co?“

Vzdychla a odstoupila od něj. „Je to pryč.“

„Co je pryč?“

„Měla jsem už pár dní pořád takovou tupou bolest hlavy. Teď je pryč. Asi jsi to způsobil ty.“

„Miláčku! To je tak sladké.“

„Ano, já jsem takový cukroušek. Překazila jsem ti tu transakci s Green Space?“

„Ale no tak. Co znamená pár set milionů proti věčnému schématu hodnot?“ Byl by si s tím ještě chvilku takhle pohrával, ale Eva se zatvářila zmateně. „To nic. Jen jsem žertoval. Je to v pořádku.“

„Jsem ráda, že jsi zase našel svůj smysl pro humor. Ale já mám moc práce. A jestli si ještě budeš chtít popovídat o té brokolici, můžeme se k tomu třeba vrátit později.“

„Myslím, že o brokolici už bylo řečeno úplně všechno.“

„Dobrá. Víš, i když už jsme zase jako dvě hrdličky, je mi zatěžko tohle říct. Ale přišla by mi vhod určitá pomoc. V tomto případě tvůj druh pomoci.“

„Ale, poručíku, to by pro mě byl opravdový svátek.“

„Já jsem si to myslela, i když pro mne to tak moc svátek není.“

Zazvonil její komunikátor. Vytáhla jej a uslyšela Whitneyovu asistentku, která jí vyřizovala příkaz, aby se okamžitě dostavila do Věže. „Rozumím. Zazněl zvon pro další kolo,“ řekla Roarkovi.

„Sázím na tebe.“

„Já taky.“ Vstala, pevně ho políbila na ústa, pak se od něj odtrhla a kráčela ke dveřím. „Mimochodem, frajere, dlužíš mi novou lampu.“

Když vešla do Věže, měla v sobě nově načerpanou energii a odhodlání k boji. Tady vládl komisař Tibble pevnou a někdy nemilosrdnou rukou.

Většina policistů se ho bála. Eva ho respektovala.

„Poručíku Dallasová!“ Neseděl za svým psacím stolem, ale stál před ním. Ten styl, ta pozice jí připomněly Roarka. To, že stál, mu umožňovalo přehlédnout lidi přítomné v místnosti i situaci, která je sem přivedla.

Na jeho pokyn zaujala místo mezi Whitneyem a kapitánem Baylissem z Odboru vnitřního vyšetřování. Kapitán Rothová seděla strnule na druhé straně od Baylisse. Feeney si hověl, nebo se tak aspoň tvářil, ještě dál za Rothovou.

„Začneme tím, že jsem se dověděl o jakémsi vnitřním vyšetřování zaměřeném převážně na Protidrogové oddělení Stoosmadvacátého okrsku.“

„Komisaři Tibble! Ráda bych proti takovému vyšetřování, které bylo zahájeno a prováděno bez mého souhlasu, podala svůj protest.“

„Beru na vědomí,“ řekl a pokývl na Rothovou. „Odbor vnitřních záležitostí však má pravomoc takové vyšetřování provádět, aniž by o něm informoval kapitána útvaru. Ovšem,“ sklouzl pohledem na Baylisse, „neinformovat však inspektora a komisaře, to už tuto pravomoc přesahuje.“

„Pane!“ Bayliss se chystal vstát, ale Tibble ho pohybem ruky usadil.

Výborně, usoudila Eva. *Jen pěkně zkroťte toho mrňavého hlodavce.*

Bayliss zůstal sedět, ale ve tváři trochu zrudnul. „Odbor vnitřního vyšetřování si může dovolit určité odchylky v technických postupech, když se domnívá, že jeho vyšetřování má zůstat v tajnosti. Když byly zhodnoceny všechny informace, vzniklo podezření, že došlo k určitým únikům, což se v některých případech dokonce potvrdilo. Bylo proto rozhodnuto, že tato operace zůstane výhradně v pravomoci VZ a jejich vybraných důstojníků.“

„Aha.“ Tibble se opřel vzadu o stůl způsobem, který Evu přiměl k tajnému spokojenému úsměvu. „A mohu se zeptat, kapitáne, kdo to tak rozhodl?“

„Prodiskutoval jsem to s několika vysoce postavenými příslušníky svého oddělení.“

„Aha. A mezi sebou jste se usnesli, že budete ignorovat služební podřízenost.“

„Ano, pane,“ odpověděl ztuha a umíněně. „Měli jsme důvod se domnívat, že ten únik informací jde po tomto řetězci vzhůru. Kdybychom informovali jiná oddělení, pohřbili bychom své vyšetřování dřív, než začalo.“

„Mám tomu rozumět tak, že inspektor Whitney se vašemu oddělení jevil jako podezřelý?“

„Ne, pane.“

„Tak snad jsem se předmětem vašeho vnitřního vyšetřování měl stát já?“

Bayliss otevřel ústa a raději je hned zase zavřel, aby dopřál mozku trochu času, než se rozjede. „Pane, vy nejste podezřelý z ničeho.“

„Už ne?“ zeptal se medově Tibble. „To je úleva, kapitáne. A když jsme si teď ujasnili, že ani já ani inspektor jsme nebyli v podezření z porušování předpisů nebo z aktivit, které ohrožují činnost VZ, zůstává stále otevřená otázka, proč jste ani jednoho z nás neinformoval o svém vyšetřování.“

„Hon na čarodějnice,“ zabručela si pro sebe Rothová a vysloužila si od Baylisse podmračený pohled.

„Nezdálo se mi nutné to udělat, pane, dokud ta operace nebude uspokojivě uzavřena.“

„Musím vám vysvětlovat, kapitáne, v čem jste se mýlil?“

Bayliss statečně odolával pronikavému pohledu. „Ne, pane. Upřímně lituji toho přehlédnutí. A vám, komisaři Tibble, jsme už podle vašeho rozkazu předali veškeré záznamy, dokumenty a poznámky týkající se oné operace.“

„Předpokládám, že včetně všech údajů, které mají vztah k vyšetřování vraždy, které právě provádí poručík Dallasová?“

Baylissova tvář se pokryla umíněností jako ztvrdlý beton. „Já se domnívám, že ty dvě záležitosti nemají nic společného.“

„Opravdu? Co o tom soudíte vy, poručíku Dallasová?“

„Domnívám se, pane, že kapitán Bayliss se dopustil dalšího chybného úsudku. Dva policisté, oba ze Stoosmadvacítky, byli v jednom týdnu zavražděni toutéž rukou. Domnívám se, že jednoho z nich, Millse, útvar VZ sledoval a že se prokáže, že bral úplatky, falšoval důkazy a konspiroval s cílem narušit soudní proces. Detektiv Kohli, nasazený Vnitřními záležitostmi, souhlasil s tím, že bude vystupovat v roli policisty z Newyorské centrály, který také bere úplatky. I kdybychom této části operace přiznali určité opodstatnění, zůstává faktem, že vyšetřování Kohliho smrti bylo ovlivněno a narušeno tím, že nám VZ tuto jeho úlohu zatajily. Neznám žádný precedens, že by Vnitřní záležitosti dostaly pravomoc narušovat vyšetřování vraždy, jen aby kryly nějakou svou operaci.“

„Já také o žádném nevím. A vy, kapitáne?“

„Naše operace byla ve velice ošemetném stadiu.“ Bylo vidět, že už je silně rozrušený, natočil se v křesle a vrhl na Evu zlý pohled. „Podívejte se, Kohli do toho šel s otevřenýma očima. Nikdo ho nenutil. Stál o extra práci a extra plat. Neměli jsme žádný důvod k obavám, že jeho život je v nebezpečí, a naopak jsme se domnívali, že ve své pozici v Očistci se dostane do Rickerovy blízkosti.“

Měla chuť se zeptat, co má Ricker společného s Očistcem, ale toho se neodvážila. Ne tady a ne teď. „A když už byl mrtvý, kapitáne?“

„Na tom jsme nemohli nic změnit, ale domnívali jsme se, že když zachováme Kohliho krycí postavení a necháme vyšetřovatele, aby přišel na to, že měl špinavé ruce, umožní nám to zjistit, kudy unikají informace ze Stoosmadvacítky.“

„Vy jste zneužili jednoho z mých lidí,“ vybuchla Rothová. „Myslíte, že já jediná mám v oddílu takového Millse? Policajti, kteří berou, nejsou moje výlučné vlastnictví.“

„Jenže vy jich tam máte víc, než je obvyklé.“

„Já jsem dostala falešnou informaci,“ vpadla do toho Eva. „To je porušení stanov. A nadto – vedle toho, nebo – snaha zahnat vyšetřování vraždy kolegy do slepé uličky tím, že se ten mrtvý policista použije jako nastrčená figura, je sprosťárna. Podle mého názoru zemřel Kohli v čestné službě. A zaslouží si plnou úctu.“

„Poručíku,“ zašeptal Whitney, ale nijak důrazně. „To by stačilo.“

„Ne, pane, to zdaleka ještě nestačí.“ Když se postavila, Tibble nic nenamítl. „VZ to udělaly záměrně, protože nepoctivý policajt pošpiní nás všechny. Ale když si nějaký kancelářský poskok pěstuje svou vlastní agendu a přiměje ty, kteří jsou mu podřízeni, aby obcházeli předpisy, snaží se využít policejní vyšetřování vraždy pro své vlastní cíle; je stejně špinavý policajt jako ti, o kterých prohlašuje, že je chce stíhat.“

„Tak tohle už překračuje všechny meze,“ vyskočil Bayliss. „Myslíte, že mě můžete takhle osočovat? Já jsem strávil patnáct let tím, že jsem se snažil, abych udržel oddělení čisté. Vy taky nejste čistá jako lilium, poručíku. Spojení vašeho manžela s Rickerem bylo

možná pohřbeno, ale dá se zase vykopat. Vy byste tenhle případ neměla vůbec dělat.“

„Koukejte se držet zpátky od mého důstojníka,“ přikázal tiše Whitney. Zvedl ruku a přivolal Feeneye, který vstal ze židle a blížil se k Baylissovi.

„A koukejte se přestat navážet svými poznámkami do jejího osobního života a do její profesionální způsobilosti. Kdybych se chtěl pouštět do nějakého osobního špičkování, řekl bych vám s potěšením, že byste si mohl gratulovat, kdybyste dosáhl aspoň poloviční úrovně, jakou má poručík Dallasová. Ale… nehodlám se do toho pouštět. Komisaři Tibble, rád bych učinil prohlášení.“

Tibble rozhodil ruce. „Inspektore!“

„Na základě studia dokumentace, opožděně dodané Odborem vnitřního vyšetřování, jsem došel k názoru, že kapitán Bayliss vážně překročil svou pravomoc a měl by být podroben disciplinárnímu řízení. A dále, po dobu, kdy bude prováděna analýza a ověřování řečených dat, a dokud se nedojde k rozhodnutí, zda má vnitřní vyšetřování pokračovat, nebo být přerušeno, doporučuji, aby byl kapitán Bayliss poslán na pracovní dovolenou.“

„Máme tady policajty, kteří krmí Rickera,“ namítl Bayliss. „A já už jsem téměř u cíle, abych tuhle síť protrhl.“

„Ať je to, jak chce, kapitáne, není zákona bez pořádku.“ Tibble se na něj zahleděl. „To platí obzvláště pro ty z nás, kdo přísahali, že budou zákon ctít. Vy si teď vezmete dovolenou, placenou a bez omezení prémií. Ještě uvážím, jak to bude s disciplinárním řízením. Radím vám, abyste se spojil s představitelem odborů, respektive soukromým právním zástupcem. Můžete jít.“

„Komisaři Tibble –“

„Můžete jít, kapitáne. Poslechněte, co vám říkám, a nenuťte mě, abych se teď pouštěl do osobních komentářů.“

Bayliss zatnul zuby a otočil se na podpatku. Ještě než vyšel z místnosti, sežehl Evu spalujícím pohledem.

„Kapitáne Rothová?“

„Pane, jestli k tomu můžu něco říct,“ spěšně se postavila, „žádám, abych dokumentaci o vyšetřování svého personálu dostala

také k nahlédnutí. Moji lidé jsou v podezření, můj úřad je pod palbou.“

„Kapitáne Rothová, váš úřad je naprostý chaos. Váš požadavek se zamítá. Dávám vám lhůtu do zítřejšího poledne, abyste sepsala zevrubnou zprávu a provedla kompletní analýzu stavu, v jakém se nalézá váš útvar. Budu se vaším útvarem osobně důkladně zabývat a zítra v poledne vás budu očekávat i se zprávou v této místnosti.“

„Ano, pane. Komisaři Tibble?“

„Ano, kapitáne.“

„Hlásím se k plné zodpovědnosti za tento stav. Mills byl můj člověk a já jsem ho nezvládla. Až bude tato situace vyřešena, budete-li žádat moji rezignaci –“

„Nepředbíhejme událostem, kapitáne. Zítra v poledne.“

„Ano, pane.“

Když odešla, komisař se znovu opřel o psací stůl. „A teď vy, poručíku. Jak moc jste se do těchto zmatků namočila vy a kdo je váš informátor? Mohu vám poručit, abyste sdělila jeho jméno. Považujte to tedy za rozkaz.“

„Pane, namočená jsem až po uši a nejsem schopna splnit rozkaz a sdělit jméno svého informátora.“

Tibble střelil pohledem po Whitneyovi. „Jak se zdá, dlužím vám padesátku. Váš inspektor se se mnou vsadil, a já jsem byl takový blázen, že jsem tu sázku přijal, že si to jméno necháte pro sebe. Taky jsem se dozvěděl, že jste dosti do hloubky prověřovala kapitána Rothovou.“

„Ano, pane. Zahájila jsem pátrání v souvislosti s vyšetřováním vražd Kohliho a Millse. Domnívám se totiž, že oba dva zavraždil někdo ze sboru.“

„To jsem pochopil. To je ale velice nebezpečný směr vyšetřování.“

„Ano, pane.“

„Podezíráte kapitána Rothovou?“

„Je kapitánem útvaru. Byla by ode mne nedbalost, kdybych o ní neuvažovala. Vyslechla jsem ji, analyzovala její data a provedla jsem test pravděpodobnosti.“

„A výsledek?“

„Okolo šedesáti.“

„To je nízké, ale znepokojivé. Nebudu mařit váš čas, poručíku, podrobným rozborem vašich vyšetřovacích postupů. Aspoň prozatím,“ doplnil. „Ale ptám se vás, poručíku, jestli je váš manžel ve spojení s Rickerem, ať už na osobní, nebo na obchodní úrovni. A jestli by se toto spojení mohlo dotknout tohoto úřadu.“

„Můj muž není s Maxem Rickerem v obchodním spojení. Pokud vím, tak svého času, asi tak před deseti lety, spolu snad určité obchodní styky měli.“

„A na osobní úrovni?“

To už byl těžší oříšek. „Pane, během svého rozhovoru s Rickerem jsem nabyla dojmu, že Ricker cítí vůči Roarkovi silnou averzi. Neřekl nic určitého, ale naznačil to. Roarke je úspěšný člověk a dost proslulá osobnost,“ vyjádřila to, jak nejlépe uměla. „Taková věc vyvolává u určitého typu jedinců odpor a závist. Nevidím však důvod, proč by se Rickerova potenciální averze měla dotýkat tohoto oddělení.“

„Jste upřímná, Dallasová. A opatrná. Téměř jako politik. A jak se zdá, tohle moje hodnocení vám nejde pod nos.“

„Dalo by se to tak říct,“ připustila Eva.

„Máte problém vyrovnat se s tím, že pronásledujete vraha, který je možná vaším kolegou, i když jeho oběti byly nepoctivé, nebo se tak aspoň jevily?“

„Vůbec ne. Zákon a pořádek, komisaři Tibble. My respektujeme zákon. A nemůžeme si dovolit, ani to není naším úkolem, soudit a zpochybňovat.“

„Dobrá odpověď. Dělá ti čest, Jacku. Poručíku,“ pokračoval, zatímco se vzpamatovávala z překvapení nad jeho poznámkou, „budete o svých výsledcích referovat svému veliteli a informovat ho o každém pokroku. Vraťte se ke své práci.“

„Ano, pane. Děkuji vám.“

„Ještě jedna věc,“ poznamenal, když už byla skoro u dveří. „Bayliss by vaši kůži dostal rád na skřipec – a usmažil si ji.“

„Ano, pane. To je mi jasné. Ale nebude první.“

Když se za ní zavřely dveře, vrátil se Tibble za svůj stůl. „To se nám vyvalilo ven zatracené svinstvo, jacku. Nezbyde nám, než popadnout lopaty a začít ho vyklízet.“

Kapitola čtrnáctá

„To se ti povedlo, Dallasová.“ Feeney s ní sjížděl dolů do vestibulu. „A teď ti povím ještě něco já. Jestli se Bayliss ještě někdy dostane za svůj stůl, půjde po tobě jako čert.“

„Takový krysácký hovňousek, jako je Bayliss, mě nemůže rozházet. Mám v márnici dva policajty a jednoho svědka. Dokud se neprokoušu vším tím svinstvem až na dno, může si Bayliss třeba plivat žhavou síru.“

„Jen si dej pozor, aby tě s ní neopařil. Kryj si záda. Chci zajet k tobě domů, musím něco probrat s McNabem.“

„Tak se tam potom sejdeme. Já se teď musím zastavit u Kohliů, promluvit si s vdovou. Vezmu si s sebou Peabodyovou. Znáš protidrogového detektiva jménem Jeremy Vernon?“

Feeney našpulil ústa a probíral se svou mozkovou kartotékou. „Ne. Nic mi to neříká.“

„Je to náramný pozér – a má tučné bankovní konto. Asi si ho kvůli tomu podám, nejpozději zítra. Chceš u toho být?“

„Tvoje pohovory si vždycky ohromně užívám.“

Rozešli se a Eva kráčela davem chodců spěchajících na pozdní oběd ke svému autu. Počkala, až přejede maxibus, a mezitím zavolala Peabodyové. „Jedu ke Kohliovým. Sejdeme se tam spolu. Potřebuji ještě důkladněji vyslechnout vdovu.“

„Hned vyrazím, Dallasová. McNab přišel na další tři konta detektiva Vernona. Už to dělá přes dva a půl milionu a lezou ještě další.“

„Není to zajímavé? Poslyšte, Feeney tam právě jede. Chci, aby McNab prověřil ty Vernonovy finance. Ať se ujistí, že ten pacholek nevyhrál v nějaké loterii nebo nezdědil balík po nějakém bohatém příbuzném. Spočítejte jeho příjmy a výdaje. Až se na něj vrhnu, nechci mu dopřát žádný manévrovací prostor.“

„Ano, madam. Dostavím se ke Kohliům tak rychle, jak mi to jen naše vynikající městská doprava dovolí.“

„Vemte si taxíka. Připište to na účet režijních výdajů.“

„Já nějaký mám?“

„Kristepane, Peabodyová, připište to na můj. Ale už sebou hněte.“

Přerušila spojení, a zatímco projížděla městem, nechala své myšlenky bloudit po složitém reliéfu svého případu.

Máme tu problém s korupcí ve Stoosmadvacítce. V Oddělení drog a možná i někde jinde. Korupce směřovala k Maxi Rickerovi a dva detektivové z přepadové jednotky, která ho měla usvědčit, jsou mrtví. Jednoho z nich měl Ricker v kapse.

Odbor vnitřních záležitostí zosnoval nepovolenou a utajovanou operaci, jejíž součástí bylo nastrčení druhého z detektivů jako falešné figury.

V Očistci, musela si připomenout. V Roarkově podniku. Co měl Ricker společného s Roarkovým klubem?

Že by tam Bayliss lovil, aby vytáhl na povrch staré spojení? Ten chlap na ni působil jako fanatik, ale tohle bylo příliš.

A přece VZ vyslaly Webstera, který zase představoval staré spojení s ní, aby jí nakukal dezinformace o Kohlim.

Kapitán Rothová buď dopustila, aby se její muži vymkli její kontrole, anebo byla sama do té korupce namočená. Buď měla problém, nebo byla sama problém. V každém případě nechávala Eva tuto vysoce postavenou policistku na svém užším seznamu podezřelých.

Ricker byl klíčem, možná, že *hlavním* klíčem. Získal některé policisty a sám samozřejmě věděl, kteří členové oddělení jsou na jeho výplatní listině. Dovedla si představit, že jeho obchody na nich významně závisely. Kdyby se jí podařilo najít takových policistů víc, vytáhnout je z té smyčky, vylezl by? Šel by po ní?

Tohle by si docela užila, stejně jako možnost tahat z jeho kapes prodejné policisty. Jenže všechno jsou to jen druhořadé cíle. Hlavním cílem její honby za těmi policisty je najít vraha.

Odplata za ztrátu nebo zradu, pravila Mirová. Ne pomsta, *odplata*. A tenhle rozdíl byl podle Evina názoru dalším klíčem. Vymáchat odznak v krvi, aby se očistil.

Fanatik? uvažovala. *Určitá paralela Baylisse. Člověk, který odhazuje všechna pravidla stranou, když to vyhovuje jeho záměrům.*

Pátrala po parkovacím místu a byla příjemně překvapená, když našla jedno přímo na úrovni ulice a ani ne půl bloku od bytu Kohliových.

Už když tam zajížděla, zastavilo vedle ní další auto. Otráveně na něj pohlédla. Když se však dveře blokujícího vozu otevřely, její instinkty ji okamžitě varovaly. Rychle vyskočila z vozu a zůstala před ním stát s vytaženou zbraní.

Byli čtyři a jediným letmým pohledem zjistila, že jsou lépe a důkladněji vyzbrojeni než ti, které za ní Ricker poslal poprvé.

„Nemá cenu dělat nějaký rozruch, poručíku," promluvil zdvořile ten nejvíc vlevo a držel svou dalekonosnou laserovou pistoli těsně pod šosem svého elegantního jarního převlečníku. Koutkem oka spatřila Eva, že ten na pravém konci se začíná otáčet. Už uvažovala o tom, že by ho mohla omráčit, a téměř už sevřela prsty na spoušti.

Vtom za skupinou mužů vyrazil asi desetiletý kluk na omláceném kole. Jeden z nich ho z kola shodil. Kolo se zřítilo na ulici, chlapec začal křičet a chlap mu přitiskl hlaveň pistole na krční tepnu.

„On, nebo vy."

Bylo to řečeno tak nedbale, že ji to rozzuřilo.

„Okamžitě ho pusťte." A schválně odjistila spoušť své zbraně.

Chlapec měl oči doširoka otevřené a plné strachu. Slabounce kňoural jako vyděšené kotě. Neodvážila se na něj podívat.

„Zalezte do auta, poručíku. Potichu a rychle, ať nepřijdou k úrazu nevinní lidé."

Jestli to má udělat, musí to udělat rychle. Zbraň jako by jí sama skočila do ruky, vypálila a zasáhla muže, který držel chlapce, mezi oči. Viděla, jak dítě padá, ale se sladkou úlevou uslyšela jeho vyděšený křik. Sehnula se do úkrytu a vypálila znova.

Odkulila se pod auto, popadla chlapce za nohu a přitáhla ho k sobě, i když mu patrně trochu sedřela kůži na noze. „Zůstaň tady. A buď zticha."

Právě když se kutálela zpátky, aby ho svým tělem zakryla a vylezla na druhé straně, uslyšela zasvištění z další zbraně.

„Polož to! Polož to, ty svině, nebo ti ten tvůj mrňavej mozeček proleze ušima ven."

Webster, došlo jí, vyskočila zpod auta jako blesk, zasáhla svůj cíl naplno uprostřed těla, až se zapraštěním odletěl doprostředka vozovky. Nadzvedla mu hlavu, nechala ji šikovně spadnout na dláždění, pak vzhlédla a spatřila odzbrojeného Webstera, kterému nezbývalo než stát s rukama nahoře.

„Ty už mě zase sleduješ, Webstere?“

„Potřeboval jsem s tebou mluvit.“

Zvedla se, trochu sebou škubla, pohlédla dolů a zjistila, že má dlouhou, ošklivě zející ránu na koleně. „Ty se ale v poslední době něco nameleš pantem. Tyhle jsi přivolal ty?“

„Jo.“ Trochu se ušklíbl, když uslyšel sirény. „To jsou posily. Dovolil jsem si přivolat je.“

Pajdala kolem, posbírala zbraně a prohlížela tři bezvládné muže. Pak se vrátila a sehnula se pod auto.

Kluk byl zticha, to musela přiznat. Po pihatých tvářích se mu koulely obrovské kulaté slzy. „Už můžeš vylézt. Je po všem.“

„Já chci k mamce.“

„To se ti nedivím. Tak pojď.“

Vysoukal se ven. Přejel si rukou pod nosem. „Já chci domů.“

„No jo, za moment. Praštil ses moc?“

„Ne.“ Třásly se mu rty. „Není to kolo rozbitý?“

„To nevím. Sezenem někoho, kdo se ti na něj podívá.“

„Mamka mi zakázala jezdit po ulici.“

„No, příště radši poslouchej mamku.“ Jakmile dorazil policejní vůz, mávla na strážníka. „Pošlete někoho pro kolo tohohle chlapce. Řekni strážníkovi, jak se jmenuješ,“ přikázala chlapci. „On tě zavede domů. Jestli se mnou maminka bude chtít mluvit…“

Zalovila v kapse a docela ji překvapilo, když objevila, že si nezapomněla vizitky. „Ať mi zavolá na tohle číslo.“

„Dobře.“ Trochu popotáhl a prohlížel si ji, teď už spíš se zájmem než se strachem. „Vy jste taky u policie?“

„Jo.“ Vytáhla ze zadní kapsy pouta. „Já jsem taky policajt.“

Obrátila prvního chlapa, zkusila mu pulz a zvedla oční víčka. Tak tenhle želízka potřebovat nebude.

„Neměla jsi riskovat pouhé omráčení,“ promluvil jí za zády Webster. „Měla jsi vystřelit na zabití, když jsi chtěla zajistit bezpečí civilistů.“

„Však já vím, co jsem měla udělat,“ odpověděla trpce.

„Stačilo, abys byla maličko pomalejší, o trochu méně přesná, nebo abys o něco sklonila tu zbraň a tenhle kluk by už za maminkou nešel.“

„To vím taky. A díky za pomoc.“

Přikývl, pak ustoupil a čekal, až Eva zorganizuje práce na místě činu a pověří jednoho strážníka, aby rozehnal pár čumilů, kteří se tu shromáždili.

Přijeli zdravotníci a hned po nich taxík. Viděl, jak z něj vyskakuje Peabodyová a utíká ke svému poručíkovi. Udivilo ho, jak rozhodně zavrtěla hlavou, když ji Eva chtěla odstrčit stranou. Z jeho pohledu to vypadalo jako krátká, prudká hádka. Eva nakonec zvedla ruce a pak se odbelhala k jednomu ze saniťáků, aby jí ošetřil nohu.

Webster pobaveně přistoupil k Peabodyové. „Jak jste to dokázala?“

Dala najevo překvapení, že ho tady vidí, ale pokrčila rameny. „Pohrozila jsem jí Roarkem.“

„Jak to myslíte?“

„Upozornila jsem ji, že když přijde domů a nebude mít tu ránu ošetřenou, naštve se a ošetří jí to sám. A naleje jí do krku sedativum. A to ona nesnáší.“

„Takže on to s ní umí.“

„Jeden s druhým to umí. Funguje jim to.“

„To jsem si všiml. Dovolíte mi, abych s ní na minutku promluvil?“

„O tom já nerozhoduju.“ Peabodyová odešla dohlédnout na transport zadržených.

Webster zašel k sanitce, vlezl dovnitř a sledoval, jak Evě ošetřují ránu. „Není to tak zlé, ale ty kalhoty se už neuzdraví.“

„Je to jen šrám.“

„Máte v tom štěrk,“ prohlásil saniťák.

„Máte v tom štěrk,“ pitvořila se po něm a zamračeně pozorovala, jak sešívá ránu. „Vy medici mi jdete na nervy.“

„Jo, já vím. Kolega mi slíbil dvacku, když vás ošetřím místo něj.“ Skončil se svou prací, zatímco ona seděla a tiše soptila, a pak ustoupil stranou.

„Tak a je to. Přejete si lízátko?“

Jelikož se jí trochu třásly rty, neriskovala sprostou nadávku, ale prostě jen vstala. „To byla snadno vydělaná dvacka, kamaráde.“

Když odcházela, stále trochu kulhala a Webster s ní srovnal krok. „Tak teď když máme tu malou zábavičku za sebou, můžeš mi věnovat minutu?“

„Musím dokončit jeden dodatečný výslech, pak se musím vrátit a podat si tyhle chlapy, napsat hlášení…“ Vzdychla. „Co vlastně chceš?“

„Omluvit se.“

„Dobrá. Přijímá se.“ Ale než se stačila obrátit k odchodu, chytil ji za paži. „Webstere!“

„Jen minutu.“ Opatrně odtáhl ruku a raději obě zastrčil do kapes. „Včera v noci jsem to přehnal a mrzí mě to. Přivedl jsem tě do trapné situace. Byl jsem naštvaný daleko víc na sebe než na tebe, ale snad mě omlouvá… Dobrá, tak pravdu, do háje. Já jsem tě ze sebe nikdy nedokázal dostat.“

Kdyby jí byl vlepil facku, nešokovalo by ji to víc. „Cože? A co jsi ze sebe měl dostat?“

„No, uf. Tohle dá mému egu na příštích pár týdnů co proto. Řekněme zkrátka, že jsem byl posedlý. Ne že bych na tebe v posledních letech myslel každou minutu, ale byly takové chvíle. A když jsi minulou zimu měla ten průser a měli jsme spolu pár pohovorů, zase to vylezlo na povrch. Ale je to můj problém, ne tvůj.“

Chvíli uvažovala, snažila se mu na to něco říct, ale na nic nepřišla. „Já vážně nevím, co ti na to mám říct.“

„Nic. Jen jsem to chtěl vysvětlit, dostat to ze sebe. Roarke měl plné právo mi vyrazit zuby.“ Webster si je na zkoušku opatrně přejel jazykem. „Což taky sakra skoro udělal. No nic.“ Pokrčil rameny. „Rád bych za tím udělal tečku, jestli souhlasíš.“

„Dobrá, spláchneme to. Já musím…“

„A ještě jedna věc, když už si čistím svědomí. Když jsem za tebou přišel kvůli Kohlimu, postupoval jsem podle rozkazu. Nelíbilo se mi to. Vím, že jste měli sezení ve Věži, s Baylissem.“

„Ten tvůj kapitán je vůl.“

„Jo. Jo. To je.“ Nadechl se. „Hele, já jsem šel do Vnitřních záležitostí, protože jsem chtěl dělat pořádnou práci, protože jsem věřil, že to pomáhá uchovat čistý dům. Nechci ti tady recitovat verše o zneužívání moci, ale –“

„To je dobře, protože já bych mohla přidat zatraceně dobré rýmy o tvém kapitánovi.“

„To já vím. Já jsem za tebou včera nepřišel jen proto, že jsem byl posedlý. Ta operace a to, jaký vzala směr, mi lezou krkem. Bayliss pořád opakuje, že si mám všímat celkových obrysů, ale když nevidíš detaily, tak k čemu to celé je?“

Díval se, jak sanitky a jejich policejní doprovod odjíždějí pryč. „Skládám dohromady různé detaily, Dallasová, a vychází mi z toho úplně nový obraz. Jdeš po vrahovi policistů, a najednou se ocitneš tváří v tvář Rickerovi.“

„Řekni mi radši něco, co ještě nevím.“

„Dobrá, řeknu.“ Pohlédl jí do očí. „Chci do toho jít taky.“

„Na to zapomeň.“

„Jestli myslíš, že mi nemůžeš věřit, tak jsi na omylu. A jestli si myslíš, že ti budu působit nějaké osobní těžkosti, tak se taky mýlíš.“

„Mně nejde o žádné osobní těžkosti. I kdybych tě chtěla k sobě vzít, nemám k tomu pravomoc.“

„Jsi hlavní vyšetřovatel. Svůj tým si vybíráš sama.“

Ustoupila dozadu, zahákla si palce do kapes a měřila si ho odshora dolů téměř opovržlivým pohledem. „Kdy jsi naposledy sloužil na ulici, Webstere?“

„Už je to dost dávno, ale to máš jako sex. Základní kroky se nezapomínají. A zrovna jsem ti zachránil život, ne?“

„Já jsem si ho chránila sama, díky. A proč bych tě k čertu měla k sobě brát?“

„Mám informace. A můžu jich získat víc. Třeba je to má poslední služba ve VZ. Uvažuju o tom, že požádám o přeložení možná zpátky do Vražd nebo do Násilných činů. Já jsem dobrý

policajt, Dallasová. Vždyť už jsme spolu dělali. Slo nám to dobře. Tak mi dej příležitost, ať se mohu trochu vykoupit.“

Našla by se hromada důvodů k odmítnutí. Ale jeden nebo dva je přebíjely. „Dobrá, budu o tom uvažovat.“

„Bezva. Víš, kde mne najdeš.“ Obrátil se k odchodu, pak se otočil a zašklebil se na ni. „A nezapomeň, mám svůj podíl na likvidaci těch pacholků.“

Zamyšleně za ním hleděla a přemýšlela o možných důsledcích.

„Jsme tady hotoví, poručíku.“ Vrátila se k ní Peabodyová, hořící zvědavostí. „Strážníci si zapisují údaje toho jediného grázla, co ještě stál na nohách. Zbraně jsme zkonfiskovali. Ten mrtvý je už na cestě do márnice a ti druzí dva jedou pod policejním dohledem do nemocnice. Mám jméno a adresu toho kluka. Mám zavolat někoho od dětského dozoru, aby byl při tom, když ho budete vyslýchat?“

„Ještě s tím počkejte. Ať tam později odpoledne zajde některá ze strážníků a zapíše jeho svědectví. Vzhledem k tomu, že došlo k použití maximální síly, bude lepší, když to nebudu dělat já. Až se vrátím, všechno to sepíšu a Whitneyovi předám hlášení, jen co si promluvím s tím holomkem, co se ještě drží na nohách. A teď půjdem udělat to, kvůli čemu jsme sem přišly.“

„Co noha?“

„V pořádku.“ Protože ji Peabodyová bedlivě pozorovala, vynaložila všechny své síly na to, aby nekulhala. „Ten Webster se tu objevil jako na zavolanou.“

„Jo, přesně tak. A u toho zatím zůstaneme.“

„No, jak myslíte, vy jste tady velitel.“

„Snažte si to pro příště zapamatovat,“ řekla trochu prudce Eva, ale to už vešly do Kohliho domu. „A ne do mě rejt kvůli lékařskému ošetření před celým houfem strážníků a vejrajících civilistů.“

Hlavně ze to splnilo účel, pomyslela si Peabodyová, ale měla dost rozumu, aby si dala pusu na zámek.

U Kohliů jim otevřela dveře žena, kterou Eva neznala. „Ano?“

„Jsem poručík Dallasová z Newyorské policejní centrály.“ Eva jí nastavila před oči svůj odznak. „Ráda bych mluvila s paní Kohliovou.“

„Není jí dobře.“

„Je mi líto, že ji ruším v téhle těžké situaci, ale vyšetřuju smrt jejího manžela. Musím se paní Kohliové zeptat na pár věcí, které by mohly pomoct při vyšetřování.“

„Kdo je to, Carlo?“ Patsy přišla ke dveřím a vyhlédla ven. „To jste vy.“ Otevřela dveře, zatímco druhá žena vydávala jen bezmocné a chlácholivé zvuky. „Jak se sem vůbec *opovažujete* chodit? Jak se tady opovažujete ukazovat?“

„Patsy, no tak, Patsy. Měla by sis jít lehnout. A vy jděte pryč,“ vyzvala Evu. „Jednoduše vypadněte.“

„Ne, ne, jen ji pusť dovnitř. Musím jí říct pár věcí.“ Když Eva vešla, připojil se ke skupince u dveří ještě seržant Clooney. „Patsy, uklidni se přece.“

„Jak se můžu uklidnit, když se zítra chystám pochovat manžela, a tahle ženská se ho snaží očernit? Pošpinit jeho dobré jméno? Všechno, pro co se snažil pracovat.“

Netekly žádné slzy, překonala je zuřivost. Evě to bylo milejší. „Paní Kohliová, vy se mýlíte.“

„Myslíte, že jsem se o tom *nedoslechla?* Myslíte, že o tom *nevím?*“ Ušklíbla se pohrdavě, když viděla, že Evin pohled padl na Clooneye. „Ne, od něj ne. On mi pořád opakuje, že děláte jen svou práci. Ale já dobře vím, co děláte.“

„Patsy!“ Clooney jí položil ruku na záda, mluvil tiše a klidně. „Nechceš přece polekat děti.“

A těch tu je požehnaně, konstatovala Eva. Dvě mimina a jedno větší dítě, které se na nejistých nožkách batolilo okolo a znervózňovalo ji. Chlapeček, kterého při jejich první návštěvě vzala Peabodyová do parku, seděl na zemi s holčičkou asi stejně starou a oba na ni upírali vykulené oči.

O moc líp si věděla rady s těmi čtyřmi ozbrojenými zabijáky, které právě odeslala pryč.

„Carlo!“ Patsy se opanovala a strnule se obrátila na druhou ženu, která, jak Eva pochopila, byla její sestra. „Mohla bys, prosím tě, vzít děti do parku? Moc tě prosím.“

„Nerada bych tě tu nechala samotnou.“

„Neboj se o mě. Jen vem děti ven. Už tu byly zavřené moc dlouho.“

Eva stála na místě a sledovala něco, co vypadalo jako dobře nacvičené, i když dost zmatené cirkusové představení. Mimina byla naložena do nějakého vozíku, kde se vrtěla a vystrkovala kulaté pěstičky. To, které bylo více nebo méně schopné chodit, si kecnulo na vycpaný zadeček, srdečně se zachichtalo a bylo upoutáno do kšírů.

Starší děti dostaly příkaz, aby se chytily za ruce. Chvilku zoufalého hledání si vyžádalo, než se našel chlapcův kabátek. Povyk už dosahoval nebezpečné hladiny, a pak náhle zmlkl, když celá výprava vyšla ze dveří.

„Nezvu vás, abyste si sedla," prohlásila odměřeně Patsy. „Ani vám nenabídnu občerstvení. Můj muž byl řádný člověk." Hlas se jí zachvěl a téměř se zlomil. Přesto však pokračovala. „Čestný muž. Neudělal by nic, co by pošpinilo jeho jméno nebo přineslo hanbu mně nebo dětem."

„Já to vím, paní Kohliová," řekla Eva a přerušila hrozící tirádu v samém počátku. „Všechno, co jsem při vyšetřování smrti vašeho manžela zjistila, mi potvrdilo, že to byl čestný policista."

„Tak jak to, že o něm šíříte takové hnusné pomluvy? Jak můžete dopustit, aby si lidé mysleli – aby si jeho vlastní spolupracovníci mysleli –, že bral peníze?"

„Patsy!" Než mohla Eva odpovědět, vzal Clooney ženu za ruku. „Poručík Dallasová dělá jen svou práci, zrovna tak, jako ji dělal Taj. Pojď a posaď se."

„Já chci slyšet odpověď." Ale přece jen šla s Clooneyem, který ji zavedl k židli. „Snad si zasloužím odpověď."

„Ano, madam, máte pravdu. Ale všechno, co vám zatím můžu říct, je, že jsem se dověděla, že detektiv Kohli pracoval inkognito a součástí jeho nasazení bylo předstírat, že dostává pokoutně značné sumy peněz. Byl součástí operace, která měla odhalit korupci v oddělení. Podle mého názoru, paní Kohliová, zemřel ve službě jako oběť svého povolání. A to také uvedu ve svém oficiálním hlášení."

„Já tomu nerozumím." Složila tvář do dlaní a vypadalo to, že každou chvíli propukne v pláč. „Ničemu z toho nerozumím."

„Já vám to v tuto chvíli nemůžu vysvětlit do všech podrobností. Paní Kohliová, já hodlám najít vraha vašeho muže. A vy mi můžete pomoct.“

„Já nevím, jak bych vám mohla pomoct. Promiňte mi a posaďte se. Přinesu kávu.“

„Není třeba –“

„Sama se taky musím uklidnit.“ Vzchopila se. „Potřebuju se chvilku zamyslet. Omluvte mě.“

„Ona se tak dobře držela,“ zamumlal Clooney, když Patsy odešla. „Skoro až moc dobře. Asi kvůli dětem. A pak tohle.“

„Jaké tohle, Clooneyi?“ Eva si nesedla, ale obrátila veškerou pozornost na něj. „Co jste jí namluvil?“

„Že její muž byl dobrý člověk,“ odsekl jí. „A vy že děláte svou práci.“

Odmlčel se a zvedl ruku, jako by si vyžadoval čas na uklidnění. „Podívejte, já nevím, kde vzala ty informace, že na něj házíte špínu. Nechtěla mi to říct. Vím jen, že mi před několika hodinami zavolala. Měla téměř hysterický záchvat.“

Sebral z polštáře na gauči malý nakladaček a obrátil jej v dlani. „Ty děti,“ prohodil, jako by si taky dopřával čas na uklidnění. „Když máte v domě děti, nikdy nemáte jistotu, na co si sednete.“

„Co od vás chtěla, seržante?“

„Útěchu. To nakonec chtějí všichni pozůstalí. A tu jsem se jí taky snažil poskytnout. Posledních pár dnů jsem mezi mužstvem zaslechl nějaké řeči, ale nepřikládal jsem jim váhu.“ Zase se odmlčel. „Vás neznám, takže jsem to nemohl ani zpochybňovat. Ale moje funkce tady není popichovat pozůstalé. Takže jsem se ji od chvíle, kdy jsem přišel, snažil uklidnit.“

„To je od vás hezké. Ale dovedete si představit jediný důvod, proč bych chtěla očerňovat čestného policistu, kterého jsem ani neznala?“

„Ne.“ Clooney vydechl. „To jsem jí právě pořád opakoval. A to jsem říkal i sám sobě.“ Nepokládal za moudré prozradit, že totéž říkal i svému kapitánovi. „Ale vy jste ve Stoosmadvacítce vyvolala hodně nepříznivých pocitů. To se dá těžko ignorovat.“

Patsy se vrátila s podnosem a postavila jej na stůl. „Taj by chtěl, abych se pokusila," řekla mírně. „Jistě by chtěl, abych spolupracovala. Já jsem o té… operaci nic nevěděla. Nikdy mi o tom nic neřekl. Teď už vím o těch penězích, o těch cizích kontech. Já… já jsem si myslela, že jste je tam dala vy. Máte bohatého manžela. To mě hrozně rozzlobilo."

„No tak to jsme dvě." Eva si sedla. „Vůbec se mi nelíbí, když mě někdo zneužívá k tomu, abych působila bolest nebo abych špinila reputaci muže, jehož smrt jsem si vzala za úkol objasnit. Kdo vám řekl, že jsem tam ty peníze nastrčila já?"

„Vlastně mi to tak doslovně neřekl nikdo." Patsy už zase vypadala vyčerpaně a také rozpačitě. Žhavý vztek vyprchal a zanechal ji prázdnou a zmatenou. „Z někoho to prostě vylítlo v momentálním rozčilení. On měl ve své jednotce hodně kamarádů. Ani jsem nevěděla, že jich bylo tolik. Byli ke mně tak hodní. Kapitán sem dokonce osobně zašla, aby mě ujistila, že Taj bude mít oficiální pohřeb."

„To kapitán Rothová vám řekla, že očerňuju reputaci vašeho muže?"

„Ne, ne. To ani ne. Jenom prý, že ať si kdo chce co chce říká, můžu být na Taje hrdá. Hodně to pro mě znamenalo, že mi to řekla, přímo do očí. Zašla za mnou i řada dalších, projevovali mi účast a nabízeli pomoc."

„Ale někdo za vámi přišel až dnes?"

„Ano, ale taky se snažil mi pomoct. Chtěl mě jen ujistit, že všichni z jednotky stoprocentně stojí za Tajem. Já jsem tomu nejdřív nerozuměla, a on pak řekl, že by se z okrsku nemělo vynášet smetí, které by mi přidělalo starosti. Že to všechno bylo narafičené. Když viděl, že o ničem nevím, chtěl dokonce odejít, ale já jsem na něj naléhala. A tak mi to pověděl."

„Kdo to byl?"

„Nerada bych, aby z toho měl nepříjemnosti." Sepjala ruce a téměř si je zkroutila, když se rozhodovala, jestli má porušit důvěru, nebo volit spravedlnost pro manžela. „Jerry Vernon to byl, detektiv Vernon. Ale chtěl mi jenom pomoct."

„Aha. A oni byli s vaším mužem velicí kamarádi?"

„Ani bych neřekla. Nijak zvlášť. Taj se se svými spolupracovníky moc nekamarádil. Výjimečně sem někteří zašli na večeři, hlavně ti, s jejichž manželkami jsem přišla do styku já.“

„Pomohlo by mi, kdybych věděla, kdo byli jeho přátelé.“

„Ach, no tak dobře.“ Vzpomněla si na několik jmen, a jak mluvila, zdálo se, že se už trošku uvolnila.

„Patsy, ty zraňuješ moje city,“ ozval se Clooney.

„No samozřejmě i vy, Arte.“ Vzala ho za ruku, přímo se na ni pověsila.

„Taj se kamarádil s mým synem,“ vysvětlil jí Clooney. „Když si spolu vyšli na pivo, vzali mě občas s sebou. Ale jinak byl Taj většinou nejradši doma.“

„Paní Kohliová, vy jste mi říkala, že vás Taj tu noc zavolal a přitom se zmínil, že až skončí v Očistci, má s někým smluvenou schůzku.“

„Ano, ale neřekl mi s kým a já jsem se neptala. Víte, trochu mi už šlo na nervy, že tam tráví tolik času. Takže jsem s ním nejdřív mluvila trochu odměřeně, ale on mě umluvil. Vždycky jsem se nechala,“ usmála se. „Sliboval mi, že už to moc dlouho nepotrvá, že už má skoro všechno, co potřeboval. Pak mě požádal, abych za něj dala dětem pusu, a řekl mi: ‚Mám tě rád, Patsy.‘ A to byla poslední slova, která mi řekl. Jako by chtěl, aby tohle byla jeho poslední slova.“

Kapitola patnáctá

Ukázalo se, že útočník se zdvořilým hlasem a elegantním převlečníkem se jmenuje Elmore Riggs. Krátký průzkum pak prokázal, že se skutečně pod tímto jménem zhruba před třiceti devíti lety narodil ve Vancouveru v Kanadě.

S kanadskými úřady se trochu nepohodl ohledně pašování výbušnin přes hranice, a tak si pár let odseděl, než byl uznán za napraveného, a odstěhoval se do New Yorku.

Jako adresu udával spořádanou, poměrně zámožnou enklávu severně od města a jako povolání bezpečnostní poradenství.

Pro nájemného vraha jako ušité, usoudila Eva.

Vyzbrojena těmito údaji se vydala do patra výslechových místností, aby tam spolu s Feeneyem sáhla Riggsovi na zoubek.

Když vyjela pohyblivým pásem nahoru, narazila přímo na Vernona.

„Nejste trochu mimo své území, detektive?“

„Vy si myslíte, že mě zastrašíte?“ Strčil do ní tělem, až se pár kolemjdoucích policistů udiveně zastavilo.

Eva jen mávla rukou, aby je zadržela. „Já nevím, Jerry. Vy už trochu ustrašeně vypadáte.“

„Každý ví, že se snažíte na naši jednotku házet špínu. Děláte svinskou službu pro Vnitřní záležitosti. Ale jestli si myslíte, že na mne budete házet to, co na Kohliho a Millse, tak si to dobře rozmyslete. Já už jsem se spojil se svým odborovým důvěrníkem a skočíme po vás.“

„Ježíši, Vernone, teď jste mě vyděsil. Vážně, s odborovým důvěrníkem?“ A schválně se otřásla strachem.

„Však se přestanete vytahovat, až na vás podám žalobu a začnu ždímat krev z toho bohatého manžílka, co jste ho ulovila.“

„Panebože, Peabodyová, žalobu. Já asi omdlím.“

„Nebojte se, poručíku, já vás chytím.“

„Seberou vám odznak,“ ušklíbl se Vernon. „Jako už to udělali jednou, jenže tentokrát si ho nechají. Než s vámi skončím, budete si přát, abyste nikdy neslyšela moje jméno.“

„Vidíte, ještě se mnou zdaleka nekončíte a já už si to přeju teď, Jerry.“ Ušklíbla se na něj. „Mám vás v hrsti, a až se to donese Rickerovi, až si začne lámat hlavu, jak sleduju ta číslovaná konta, která jste si zřídil, až k němu, začne s vámi být velice nespokojený. A nemyslím, že by vám byl váš odborový důvěrník moc platný tam, kam on dosáhne.“

„Máte prdlajs. Jen se snažíte mě převézt. Se mi zdá, že máte zálusk na místo Rothové ve Stoosmadvacítce a nás chcete proti ní poštvat, aby dostala kopačky a vy jste se tam mohla usadit. Však ona to taky dobře ví.“

„Tohle nezapomeňte uvést v té své obžalobě. Že jsem vytáhla vaše jméno z klobouku a rozhodla jsem se ničit vás i vaši jednotku, abych si mohla kecnout za stůl. To určitě pofrčí.“

Přistoupila k němu ještě blíž a zavrtala se do něj očima. „Jenže radši byste se měl starat o to, jak budete krýt sám sebe. Ty prachy, co jste si ulil, vám moc nepomůžou, protože jsem ta konta nechala zmrazit. A když už se budete starat o tohle, mějte na paměti, že já jsem tady ta jediná, kdo má aspoň nepatrný zájem udržet vás při životě. Já po vás jdu otevřeně, ale Ricker vám bude dýchat na záda. Běhá nám tu vrah policistů, který stíhá nepoctivé policajty. Nebudete ani tušit, z které strany se přiblíží.“

„To jsou všechno sračky.“

Napřáhl pěst, ale ona jen vystrčila bradu. „To bych nedělala,“ řekla měkce. „Ale teď už koukejte mazat.“

„Já vás zničím,“ ustoupil dozadu a zaťal pěsti na bocích. „Máte to spočítaný.“ Protáhl se kolem ní a naskočil na sestupný pás.

„Ještě nemám, ale brzy budu,“ zabručela Eva. „Nasadíme na něj pár lidí. Nechci, aby vzal roha.“ Pokrčila rameny. „Víte, co bych teď nejradši udělala?“

„Nakopla někoho pořádně do zadku, madam?“

„A právě k tomu mám teď příležitost. Jdeme si podat Riggse.“

„Vy už zase kulháte.“

„Ale nekulhám. A vy držte klapačku.“

Ale přece jen, čert to vem, kulhala až do výslechové místnosti A, kde už čekal Feeney a házel si oříšky do pusy. „Co tě tak zdrželo?“

„Trochu cukrování s blízkým osobním přítelem. Má Riggs právníka?“

„Ne. Někam telefonoval. Prý manželce. Divil bych se, je to vykuk. A úžasně zdvořilý. Náramně studený a náramně dobře vychovaný je ten náš chlapec.“

„Je Kanaďan.“

„No, to by to možná vysvětlovalo.“

Vešli do místnosti, kde už na zoufale nepohodlné židli ukázněně seděl Riggs.

„Dobré odpoledne, pane Riggsi,“ pozdravila ho Eva a přistoupila ke stolu.

„Dobrý den, poručíku. Je mi potěšením vás vidět.“ Pohlédl na její roztržené kalhoty. „Těch kalhot je škoda. Tak vám sluší.“

„Jo, jsem z toho úplně zoufalá. Spusťte záznam.“ Zatímco si sedala, odříkávala formuli. „Žádný advokát, Riggsi?“

„V tuto chvíli ne, ale děkuju za optání.“

„Takže jste srozuměn se svými právy a povinnostmi v tomto případě?“

„Naprosto. Nejdřív mi ale dovolte prohlásit, že upřímně lituji, čeho jsem se dopustil.“

Chytrý, pomyslela si. Žádný blbeček. „Vážně?“

„Absolutně. Lituji toho, co se dnes stalo. Samozřejmě že jsem vůbec neměl v úmyslu způsobit nějakou škodu. Teď vidím, jaký to byl nezodpovědný a neuvážený přístup. Rád bych se omluvil.“

„To je od vás opravdu velkorysé. Jak se to tedy stalo, že jste byl při jízdě po newyorské ulici vybaven zakázanými zbraněmi s úmyslem unést, respektive napadnout policejního důstojníka?“

„Dostal jsem se do špatné společnosti,“ odpověděl s mírným úsměvem. „Na to, že jsem měl u sebe ilegální zbraně, nemám žádnou omluvu. Chtěl bych ale podotknout, že v mém povolání, bezpečnostním poradenství, se občas přihodí, že narazíte na kriminální elementy a dostanete se i k ilegálním zbraním. Měl jsem samozřejmě tyto zbraně odevzdat příslušným úřadům.“

„Kde jste ty zbraně získal?“

„Od toho muže, kterého jste zastřelili. Chápejte, on si mne teprve dnes ráno najal.“

„Ten mrtvý chlapík si vás najal.“

„Ano. Já jsem přirozeně nevěděl, že jste policejní důstojník, když jsem tu práci přijímal. Bylo mi řečeno, že jde o nebezpečné individuum, které vyhrožovalo jemu a jeho rodině újmou na zdraví. Byl jsem samozřejmě oklamán a obávám se, že jsem přijal jak tu historku, tak ty zbraně za bernou minci. To bylo ode mne velmi pošetilé.“

„Když jste nevěděl, že jsem policejní důstojník, tak proč jste mě na místě činu oslovil poručíku?“

„Nepamatuju se, že bych to udělal.“

„Tak vy jste prostě jen přijal tu práci. Jak se jmenuje ten chlápek, co vás najal?“

„Haggerty, Clarence Haggerty. Aspoň tak mi to tehdy řekl. Dovedete si představit můj šok, když jsem objevil, že jeho úmyslem není to, co mi předtím řekl, totiž pouze postrašit ženu, která ohrožovala jeho rodinu, ukázkou síly.“

„Pokouším se představit si to,“ řekla Eva mile. „Zřejmě mu jako vhodný způsob, jak mě postrašit, připadalo popadnout nějaké nevinné dítě a přiložit mu na krk zbraň, která mu mohla způsobit trvalé ochrnutí nebo i smrt.“

„Všechno se to stalo strašně rychle. Byl jsem šokovaný, když toho chlapce popadl. Obávám se, že jsem reagoval příliš pomalu. Haggerty – nebo kdo to vůbec byl – nebyl zřejmě člověk, za jakého jsem ho pokládal. Každý, kdo dokáže takhle ohrozit dítě…“

Umlkl a truchlivě pokýval hlavou. „Jsem opravdu rád, že jste ho zabila, poručíku.“ Opět se usmál. „Ani vám nedokážu říct, jak jsem rád.“

„Pozor, ať se nerozplynete blahem.“ Naklonila se dopředu. „Vy si vážně myslíte, že téhle ubohé pohádce někdo uvěří, Riggsi?“

„A proč by ne? Jestli si žádáte nějakou dokumentaci, která by potvrdila mé krátké zaměstnání u pana Haggertyho, s radostí ji dodám. Mám vynikající záznamy.“

„Vsadím se, že máte.“

„To samozřejmě žádným způsobem nepopírá moji zodpovědnost za to, co se stalo. Bezpochyby přijdu o svou

bezpečnostní licenci. Hrozí mi uvěznění nebo aspoň domácí vězení a já jsem připraven přijmout takové potrestání, jaké si žádá zákon.“

„Vy pracujete pro Maxe Rickera.“

„Takové jméno si bohužel nevybavuji. Jestli si mě nějaký pan Ricker někdy najal jako konzultanta, bude to nepochybně v mých záznamech. Rád vám podepíšu plnou moc, abyste si ty záznamy mohla prohlédnout.“

„S vámi to vypadá na takových pětadvacet let, Riggsi. Minimálně.“

„Já doufám, že soud nebude tak tvrdý, protože jsem si skutečných plánů nebyl vědom, když jsem byl najat. A určitě jsem neudělal nic, co by ublížilo tomu chlapci. Prostě jsem naletěl.“ Zvedl ruce, ale stále si zachovával klidnou tvář. „Nicméně jsem připraven přijmout trest, který mi náleží.“

„Počítáte, že je to přece jen lepší než skončit jako Lewis.“

„Prosím? Já žádného Lewise neznám.“

„Toho už žerou červi. A my oba víme, že Ricker si s vámi může vyrovnat své ztráty tak, že skončíte stejně.“

„Odpusťte, poručíku, ale já vám prostě nerozumím.“

„Tak si to znova probereme, slovo od slova.“

Propírala ho víc než hodinu, občas ho přehrála Feeneyovi a mezitím vystřídala nový postup, tvrdě se obracela zpátky a pomalinku postupovala vpřed.

Riggs se však ani nezapotil, dosud na svém příběhu nezměnil ani to nejmenší. Zdálo se jí, jako by vyslýchala nějakého zatraceně dobře naprogramovaného androida.

„Odveďte ho,“ poručila nakonec zhnuseně a vypotácela se z místnosti.

„Tenhle chlap nic nepustí,“ řekla Feeneyovi, když se k ní přidal. „Ricker tentokrát poslal inteligenty. Ale Riggs nebyl tak úplně na všechno připravený. Nečekal, že ten pacholek popadne toho kluka. Takže i když on je chytrý, není tím řečeno, že jsou chytří i ti ostatní. Hodlám posílit stráže u těch dvou v nemocnici a zjistit jejich momentální stav.“

„Když bude mít Riggs slušného advokáta a bude se držet své verze, nedostane ani pět let.“

„Já to vím a on to ví taky. Samolibý pacholek. Teď si zjistíme něco o těch dvou ve špitálu a uvidíme.“

„Já to zmáknu. Není třeba, abychom kolem toho zatím vypouštěli moc kouře, takže budu radši pracovat mimo svou kancelář.“

„Dobře. Já tohle sepíšu a pak zajedu domů. Musím tam dořešit nějaké rozdělané problémy.“

Než všechno zpracovala, bylo dávno po pracovní době. Propustila Peabodyovou a vydala se do garáže. Noha ji bolela a to ji štvalo. V hlavě jí hučelo, ale to nebylo to nejhorší.

Když však dorazila na parkoviště a spatřila, v jakém stavu je její vozidlo, měla pocit, že v nejbližší chvíli exploduje.

„Sakra, sakra.“

Měla tohle auto – které jí opravdu spolehlivě sloužilo – necelých osm měsíců. Bylo ošklivé, už bylo jednou havarované a znovu opravené, ale bylo její a ona se ho snažila udržovat ve slušném stavu.

Teď však byla kapota, kufr a dveře na obou stranách promáčknuté, pneumatiky rozřezané a zadní sklo vypadalo, jako by zažilo laserový útok.

A to všechno, pomyslela si, v policejní garáži s plnou bezpečnostní ostrahou.

„No, maucta.“ Za ní se objevil Baxter. „Slyšel jsem, že jste měla nějakou nepříjemnost, ale že jste přitom zničila auťák, to jsem nevěděl. Z toho nebudou údržbáři zrovna na větvi.“

„Já jsem ho nenabourala. Jak se sem dovnitř k čertu mohl někdo dostat, kdo mi takhle zmasakroval moje auto?“ Chtěla přistoupit blíž, ale Baxter ji chytil za ruku.

„Radši se k tomu nepřibližujte. Zavolejte někoho přes výbušniny. Ten váš nepřítel je nějak moc temperamentní. Mohl tam něco nainstalovat.“

„Máte pravdu. Jo, to máte zatraceně pravdu. Kdyby to vybouchlo, už mi nikdy žádný nový nedají. Materiální zásobování mě přímo nenávidí.“

Bomba tam nebyla, zato se jí podařilo získat čtyři nové pneumatiky, protože údržbářům zavolal Baxter a vydyndal je z nich. Zatímco je vyměňovali a dva otrávení chlapi z Údržby dělali něco s

dveřmi, aby se daly otvírat a zavírat, prověřovala Eva garážový bezpečnostní systém.

Výpadek záznamu, sdělili jí.

„Tak co vám řekli?“ zeptal se Baxter, když se vrátila.

„Výpadek, patnáct minut sněžení na obrazovce a zablokovaný zvuk. Nevšimli si toho.“ V přivřených očích se jí objevil žlutavý záblesk. „Ručím za to, že příště už si všimnou. Už se nezdržujte, Baxtere.“

„Dallasová! Možná, že tohle je vaše hra, ale my se taky chceme dostat k míči. Měla byste něco udělat s tou nohou. Kulháte.“

„Nekulhám.“ Vzdychla a otevřela potlučené dveře auta. „Děkuju.“

„A co pusinka na rozloučenou?“

„Ale jistě, cukroušku, pojď blíž.“

Zasmál se a couvl. „Určitě, abyste mě nakopla. Jedete domů?“

„Jo.“

Přešel ke svému vozu. „Jedu taky do města,“ řekl nedbale, ale neoklamal ji ani na minutu. „Pojedu za vámi.“

„Nepotřebuju chůvu.“

Ráda by se na něj naštvala, ale nějak se jí to nepovedlo. Za jízdy byla ve střehu, dávala pozor, jestli ji někdo nesleduje nebo nevyrazí ze zálohy. Ale kromě příšerného kvílení, které se ozývalo, jakmile zvýšila rychlost přes třicet mil za hodinu, a bouchání, když zabočovala doleva, se během cesty domů nepřihodilo nic neobvyklého.

U brány zamávala na Baxtera a rozhodla se, že pro něj z Roarkových zásob musí uzmout láhev nemíchané skotské jako splátku za jeho ochotu.

Když stoupala po schodech, uvědomila si, že má sama chuť se napít. Možná že si dá sklenku vychlazeného vína anebo si půjde krátce zaplavat, aby si uvolnila ztuhlé svaly.

Měla tušení, že ji čeká dlouhá noc.

„Soudím,“ spustil Summerset, kterému se mezi nohama protáhl kocour, aby Evu pozdravil, „že jste se stala účastnicí jakési automobilové nehody.“

„To soudíte špatně. Můj vůz se stal obětí jakési automobilové nehody.“ Sehnula se, zvedla Galahada a přišlo jí příjemné otřít se tváří o jeho srst. „Kde je Roarke?“

„Ještě dnes večer nepřišel domů. Kdybyste si prostudovala jeho rozvrh, věděla byste, že nepřijde dřív než za hodinu. Ty kalhoty jsou úplně zničené.“

„To mi dneska říká každý.“ Postavila kocoura na zem, sundala si sako a hodila je přes zábradlí schodiště. Prošla kolem něho s úmyslem sestoupit dolů k bazénu.

„Vy kulháte.“

Pokračovala dál, ale dovolila si jediné krátké zakňučení.

Plavání jí pomohlo, a jakmile byla sama a nahá, pořádně se podívala na ránu na noze. Zdravotníci odvedli dobrou práci, musela uznat. Hojilo se to dobře, i když to pořád bolelo jako čert.

Kromě toho měla po těle řadu dalších škrábanců a modřin. Některé z nich patrně utržila při tom zběsilém sexu s Roarkem. Když tyhle odečetla, nevypadalo to zas tak moc zle. Cítila se o hodně líp, navlékla si župan a vzhledem ke svému kolenu vyjela do ložnice výtahem.

Když z něj vycházela, málem narazila na Roarka, který se chystal do něj nastoupit.

„Ahoj, poručíku. Právě jsem měl v úmyslu sjet dolů a připojit se k tobě.“

„Já už jsem si zaplavala dost, ale můžu si tam sednout a pozorovat při plavání tebe. Pokud se svlékneš do naha.“

„Nebo si to můžeme zopakovat později společně.“ Zatáhl ji do ložnice. „Co se ti to stalo s autem?“

„Nemám důkazy, ale myslím, že to provedl Ricker. Takhle vypadalo, když jsem přišla do garáže. Zdá se, že se předháníme, kdo koho víc otráví.“ Přistoupila ke skříni.

„Pročpak kulháš?“

Obrátila oči, ale odolala nutkání mlátit hlavou o stěnu. „Poranila jsem si koleno, no. Koukej, já se chci oblíct, tak si zatím dej panáka. Všechno ti povím.“ Začala si rozvazovat župan, ale vzpomněla si na množství modřin a škrábanců. „Dneska jsem se dostala do takové

skrumáže a musela jsem se válet po zemi. Jsem trošku potlučená, tak se z toho, prosím tě, nezblázní.“

„Pokusím se zachovat při zdravém rozumu.“ Jediná jeho reakce, když se svlékla, byl povzdech. „Velice barvité. Polož se.“

„Ne.“

„Evo, koukej se položit, ať tě nemusím srazit. Ošetřím ti to, a hotovo.“

Popadla košili. „Poslouchej, ty chytráku, dneska jsem si odpustila řadu kopanců, které by mi byly udělaly moc dobře. Jestli chceš, tak mi můžeš za jejich terč posloužit sám.“ Ale když k ní o krok přistoupil, zase košili odhodila. „Dobrá, dobrá. Nemám náladu se prát. Ale pokud si chceš hrát na doktora, tak si nejdřív přeju něco k pití.“

Odpajdala k posteli, hodila sebou na břicho a řekla tónem, o němž doufala, že ho trochu popudí: „Víno. Bílé a studené.“

„K službám, madam.“ Vzal sklenici, propašoval do ní tajně prášek proti bolesti, protože věděl, že by se rozzuřila, kdyby to zjistila. Přinesl si pomůcky k ošetření, položil je a obrátil ji.

„Sedni si a žádné kvičení.“

„Já nekvičím.“

„Jen zřídka,“ souhlasil. „Ale když už, tak množství vynahradíš kvalitou.“

Vzala sklenici, zatímco on jí přejížděl její poranění hojivou tyčinkou. „Proč si sem nevlezete ke mně, doktore?“

„To hodlám, ale až za chvilku. Tak si totiž vybírám svůj honorář.“

Měla už v sobě půl sklenice, když si všimla jejích účinků. „Co jsi mi to do toho dal?“ uhodila na něj. „Ty jsi mi tam dal něco na bolest!“ Když se chystala odsunout sklenici, prostě ji vzal z jejích rukou, popadl ji zezadu za vlasy, zvrátil jí hlavu a nalil jí zbytek do krku.

Zakuckala se a prskala. „Já to *nenávidím*!“

„Ano, já vím, ale mně se to tak líbí. Otoč se.“

„Polib mi prdel.“

„Drahoušku, velice rád, jen co se otočíš.“

Musela se zasmát. Překulila se a připustila, aspoň v duchu, že se nejhorší bolesti zmírnily. A ještě lepší bylo, uznala s povzdechem, když jí svými nádhernými ústy začal přejíždět po zadečku. „Jen tak dál!“ pobídla ho.

„Později. Nejdřív musíme uklidnit tady ty bolístky.“

„Mně už je dobře.“

„Já se s tebou chci milovat, Evo.“ Opět ji obrátil a naklonil se nad ní. „Pomaloučku, důkladně a hodně, hodně dlouho. A než k tomu dojde, chci, aby ti bylo o moc líp než jen dobře.“

„Já se ale začínám cítit opravdu moc dobře.“ Natáhla se po něm, ale on ji vzal za ruce a přidržel je.

„Nejdřív mi pověz, co se stalo.“

„No, když se mnou nechceš nic mít, tak já se tedy obleču.“

„Jen župan.“ Přidržel jí ho. „Něco volného ti udělá o moc líp. A já s tím později budu mít míň práce.“

Uznala, že s jeho logikou nic nepořídí, navlékla si župan a přešla k AutoChefu. „Dáš si něco?“

„Cokoli si dáš ty.“

Objednala pro oba těstoviny s kořeněnou omáčkou. Sedla si k němu a začala jíst, aby se posílila na nadcházející noc, a vyprávěla mu své zážitky.

Poslouchal a fakt, že během jejího vyprávění neutrousil žádnou poznámku, jí začal šimrat nervy vzadu na krku. I když jí vynikající italská pasta pomalu začala připadat jako pasta na zuby, jedla dál.

„Chci rozjet určité plány a velká úleva pro mne je, že mám plnou podporu policejního komisaře. Dělalo mi dobře u srdce, když jsem ho pozorovala, jak stírá Baylisse. Nemilosrdně. To člověk musí obdivovat.“

„Evo!“

Setkala se s jeho očima, chladnýma jako zima, modrýma jako ledový oceán. Zvláštní, že předešlý pohled na čtyři ozbrojené muže jí adrenalinem sotva pohnul. Jeden jediný Roarkův pohled byl daleko účinnější.

„Už po tobě šel třikrát. Ať se ti to líbí, nebo nelíbí, já si to s ním už musím vyřídit.“

„Dvakrát,“ opravila ho. „Po třetí to bylo jen auto a skóre je pořád v můj prospěch. Ale,“ pokračovala, „já jsem tvou reakci očekávala. Asi to nebude nic platné, ale chci ti zdůraznit, že vzhledem k charakteru mojí práce už po mně šli předtím a půjdou zase. A ta osobní záležitost mezi vámi dvěma by do toho neměla vstupovat.“

„To se mýlíš.“ A jeho hlas byl otřesně mírný.

„Ale protože tomu nemůžu zabránit, chci, abys na tom pracoval společně se mnou.“

Přímo cítila, jak v něm roste zuřivost.

„Myslíš, že mě můžeš uchlácholit, Evo?“

„Ne. Sakra, ne. A přestaň se na mě takhle dívat. Kazíš mi chuť.“ Odložila vidličku. „Mně by se tvoje pomoc hodila. Už jsem tě o ni dneska žádala, ještě než se to stalo, ne? Všechno, co se změnilo, je, že na mě poslal další bandu zabijáků a já jsem je zase zneškodnila. To ho určitě rozžhaví doběla. Když na to takhle půjdeme dál, budeme pracovat společně, můžeme oba dosáhnout toho, co chceme.“

„No, přesně to, co chceme, to asi nebude, protože to by podle mého znamenalo sežrat Rickerova játra urožněná na pomalém plameni. Ale můžeme se k tomu přiblížit tak blízko, jak to jen zákon dovolí.“

„Zákon je míra pro tebe, pro mne ne.“

„Roarku!“ Položila mu dlaň na ruku. „Můžu ho dostat i bez tebe, ale nebude to tak rychlé a určitě to nebude tak uspokojivé. Ty ho můžeš dostat beze mne. Možná rychleji a možná způsobem, který tě víc uspokojí. Ale pomysli na tohle: Nepřál bys mu radši dlouhý a ubohý život v kleci než jenom stisknout kohoutek?“

Chvilku uvažoval. „Ne,“ řekl nakonec.

„Ty jsi strašlivý člověk, Roarku. Opravdu strašlivý.“

„Ale budu na tom s tebou pracovat, poručíku. A budu se snažit, podle toho, jak ta práce bude pokračovat, vyrovnat se s takovým postupem. Udělám to pro tebe. Ale přísahám, že je to pro mne daleko větší oběť, než si dovedeš představit.“

„Já to vím. Takže ti děkuju.“

„Neděkuj mi, ještě to neskončilo. Protože jestli ten tvůj způsob nebude fungovat, bude muset nastoupit ten můj. Takže co potřebuješ?“

Vydechla si. „Především bych potřebovala vědět, proč Vnitřní záležitosti vyslaly Kohliho do Očistce. Co v tom klubu chtěly zjistit nebo po kom šly? Bayliss se dneska zmínil o Rickerově spojení s klubem, ale tys mi přece řekl, že jsi s ním obchodní styky přerušil už před deseti lety.“

„To je pravda, přerušil a odnesl jsem si s sebou řadu z jeho nejlukrativnějších kont. Později jsem je prodal nebo zlikvidoval. Co se týče Očistce, nemá k němu žádný vztah. Ale měl. Před pěti lety jsem jej od něj koupil. Nebo bych spíš měl říct, že jej moji zástupci získali od jeho zástupců.“

„Ten podnik býval jeho? A to jsi mi neřekl?“

„Poručíku, dovol, abych podotkl, že ses mě neptala.“

„Prokristapána,“ zavrčela, vstala a začala přecházet a přemýšlet.

„A v době, kdy byl zabit Kohli, jsem si na to nevzpomněl, nenapadly mě žádné souvislosti a nepovažoval jsem to za důležité. Ten klub mi patří už řadu let a byl kompletně přebudován, přestavěn, a přišli tam noví zaměstnanci.“

„Jestli jej používal jako zástěrku, je možné, že tam někteří z jeho lidí stále docházejí. Dělat obchody.“

„O ničem takovém jsem nedostal žádné zprávy. Jestli to tak bylo, muselo jít o nějaké drobnosti.“

„Umřel tam policajt. To je drobnost?“

„Máš pravdu.“

„Proč to prodal?“

„Podle průzkumu, který jsem si tenkrát dělal, tam začínalo být trochu moc horko. On se často zbavuje obchodů a majetku, když už pro něj ztratily účel. To je jeho základní obchodní praxe.“

„Když na tebe měl pifku, proč to prodal zrovna tobě?“

„On to nevěděl, až když už to bylo hotové.“ Opřel se dozadu a také se zamyslel. „Možná, že pustil do oběhu řeči, že se tam dělají nějaké pokoutní obchody, nebo pověřil pár svých lidí, aby tam něco takového prováděli. Třeba doufal, že si tak na mne vytvoří určitou páku. Už to chápu. Počkal by si, až bude klub dobře zaběhnutý, až

bude všechno hladce klapat, a pak by se pokusil ho zlikvidovat. Ten parchant je trpělivý. Pro něj pár let čekání nic neznamená.“

„A vzhledem ke svým známostem v oddělení měl i hlásnou troubu na šíření pomluv. Vnitřní záležitosti se na ně chytily, začaly po nich pátrat a nasadily tam Kohliho. To sedí. A taky to čím dál tím víc vypadá na to, že ten chudák umřel pro nic za nic.“

„Však ty to dokážeš.“ Roarke vstal.

„Ano, dokážu. Ale potřebuju se podívat na určité údaje, údaje, které bych neměla znát, a nechci, aby někdo věděl, že se na ně podívám.“

Roarke se usmál. „Myslím, poručíku, že s tím ti můžu pomoct.“

V zářivě osvětleném salonu svého nákladného connecticutského sídla dupal Max Ricker zuřivě po obličeji domácí androidky jménem Martha.

Tu už nikdo nikdy nespraví do původní podoby.

Canarde se moudře klidil z dosahu tohoto přívalu vzteku. Už to párkrát zažil a nebyl to vždycky pouhý android, koho Ricker rozcupoval na kusy, když ho popadla zuřivost.

Nějakou dobu bylo jediným zvukem v místnosti chraplavé supění a rozčilující praskání plastu. Pravda, Canarde už to párkrát viděl. Ale tyhle ztráty sebekontroly byly čím dál tím horší.

Začínal uvažovat, že bude brzy na čase zahájit pečlivě propracovaný plán úniku a strávit zbytek svých dnů v relativním klidu a eleganci domova, který si pod falešným jménem zakoupil v kolonii Paradise.

Ale v tuto chvíli spoléhal na to, že snad tuhle bouři ještě přežije.

„Jedna ženská, jedna jediná ženská, a nedovedou si s ní poradit? *Vyřídit* si to s ní? Tak to ti povídám a slibuju, že si to já vyřídím *s nimi*.“

Odkopl to, co zbývalo z Marthiny hlavy. Ve vzduchu bylo cítit pach spálených obvodů. Už trochu klidnější, jako vždycky po podobné… epizodě, přešel k baru, nalil si sklenku své oblíbené růžové tekutiny, což byl oslazený rum s pořádnou dávkou barbiturátů.

„Jeden mrtvý, říkáš?“ Teď už mluvil mírně a mírnýma očima pohlížel na Canarda. Stejně dobře by se takovým tónem mohl zeptat: „Večeře pro dva?“

„Ano. Yawli. Ynese a Murdocka odvezli k ošetření do špitálu. Riggs je zatčený, a co se týče jeho příběhu, držel se mých instrukcí. A bude se jich držet dál. Je to inteligentní chlap.“

„Je to blbec, stejně jako ti ostatní. Chci se jich zbavit.“

Canarde byl na tuto direktivu připravený a přistoupil blíž. „Co se týče Ynese a Murdocka, bylo by to asi vhodné. Ale myslím, že kdybyste tak postupoval u Riggse, i když se ukáže jako loajální, mohlo by to vážně narušit morálku organizace.“

Ricker se napil a jeho stříbřité oči sklouzly po Canardově tváři. „A co tě vede k názoru, že mi nějak zvlášť záleží na morálce?“

„Ale mělo by,“ odpověděl Canarde, i když věděl, že tím strašně riskuje. „Dal byste tím najevo, že za těchto okolností je na místě dobrá vůle, ba co dím, shovívavost – zatímco u Lewise si okolnosti vyžádaly, aby se mu připomněla disciplína. Tím byste vyslal těm, kteří pro vás pracují, jasné poselství. A –,“ dodal, „s Riggsem se to vždycky dá vyřídit později, až uplyne nějaký čas.“

Ricker dál upíjel a pomalu se uklidňoval. „Máš pravdu. Samozřejmě, máš pravdu.“ Jeho úsměv přišel rychle a byl téměř děsivě zářivý. „Děkuji ti. Obávám se, že jsem si tou otravnou policajtkou nechal příliš ovlivnit svůj zdravý úsudek. Jsou věci, na které se vyplatí počkat si.“

Myslel tím Roarka. Tady taky čeká. Už celé roky. A nenašel snad nakonec přesně to pravé místo, kam udeřit?

Ale teď bylo stále těžší čekat, bylo těžší jasně vidět, když už měl chuť krve téměř na jazyku.

„Ujisti pana Riggse, že oceňuju jeho loajalitu a také ji náležitě odměním.“

Vykročil k prosklené stěně a všiml si pozůstatků androidky, rozesetých po zemi. Na moment na ně zíral nechápavě, pak podrážděně. Nakonec je odehnal ze svého vědomí, obešel je, odsunul skleněné dveře a vstoupil na terasu, odkud byl výhled na travnaté pozemky.

„Strávil jsem celý život, abych vybudoval to, co mám, a jednoho dne to předám svému synovi. Správný muž má mít majetek, který by předal synovi.“ Začínal být sentimentální, mluvil zasněným hlasem. „Ale než ten čas přijde, mám před sebou ještě řadu úkolů, které musím splnit. Ten nejnaléhavější z nich je rozdrtit Roarka. Srazit ho na kolena. A já to dokážu, Canarde, o tom nepochybuj.“

Napil se svého zářivého koktejlu a rozhlédl se po pozemku, spokojený a stále vitální muž. „Dokážu to,“ opakoval, „a přinutím tu jeho policajtku, aby žadonila o milost pro něj.“

Kapitola šestnáctá

Inventář v utajené místnosti Roarkovy soukromé pracovny byl špičkový, početný a neregistrovaný. Vševidoucí pátravé oko Počítačového dozoru sem nedohlédlo. Nic, co toto zařízení vyprodukovalo nebo naskenovalo, se žádnými vnějšími prostředky nedalo odhalit.

A v rukou talentovaného muže, jakým byl Roarke, neexistovaly údaje, ke kterým by se, když je třeba, nedokázal dostat.

Přestože bezpečnostními dveřmi nevešel kromě Roarka nikdy nikdo jiný než Eva a Summerset a přestože to byla místnost určená hlavně k obchodním záležitostem, měl ten pokoj s širokými odstíněnými okny a podlahou z překrásných dlaždic svůj půvab.

Eva často uvažovala, že ta naleštěná plocha kontrolního pultu ve tvaru U připomíná mimořádně citlivě navržený vesmírný stroj.

Tady teď bude překračovat pravidla. Vlastně nechá Roarka, aby je překračoval kvůli ní.

„Nejdřív Rothová," začala Eva. „Tvrdí, že manžel vysál její finanční konta a převedl je do hnízdečka, které si nachystal pro sebe a pro svou milenku. Rothová Eileen, kapitán. Adresa je –"

„To není potřeba."

Tenhle typ práce ho ohromně bavil, skoro tak, jako ho bavil Evin otrávený výraz, se kterým sledovala, jak s lehkostí tančí přes zábrany a překážky, s nimiž si ani chytré mozky z Oddělení elektronické detekce nedokázaly poradit. Místo aby přikázal počítači přečíst nalezené údaje, promítl je na nástěnnou obrazovku.

„No, zrovna moc impozantní to hnízdečko není," usoudil. „Ale asi se dá předpokládat, že se tam s tou svou kalupinkou může celkem pohodlně usadit. On je spisovatel bez práce. Některé ženy tenhle typ umělců zápasících o místo na slunci silně přitahuje. Takový ten bledý byronovský typ."

„Vážně?" Evin hlas byl suchý jako prach.

„Jistě. Aspoň co já vím. Ona také není první," dodal a vystřihl na druhou obrazovku další data. „Ten pán má za sebou dvě manželství a tři spolužití a tenhle systém vyždímání partnerčiných

finančních zdrojů opakuje vždycky, když se vztah začíná chýlit ke konci.“

„Člověk by řekl, že Rothová je dostatečně chytrá, aby takový druh triků prokoukla. Kristepane, vždyť je to policajtka.“

„Láska,“ prohlásil Roarke, „je slepá.“

„Ále houbes. Já tě snad vidím docela jasně, ne?“

Jeho úsměv byl rychlý a oslnivý. „Podívejme se, poručíku, úplně se mi z tebe rozbušilo srdce.“ Popadl ji za ruku a pokryl jí kotníky prstů polibky.

„Nech toho laškování,“ plácla ho bezmyšlenkovitě, což ho ještě víc rozesmálo.

Je to fajn, říkal si, že spolu zase našli společný krok.

„Má tady dvě platby nějakému Luciovi Breckovi,“ poznamenala Eva. „Pokaždé tři tisíce. Kdo je to Breck?“

Jelikož netušila, že ji Roarke také zapojil do systému, málem vyskočila leknutím, když jí zdvořilý hlas počítače na její otázku odpověděl:

Breck Lucius. Poradce v majetkoprávních záležitostech. Kancelář 529 Šestá Avenue, New York City. Bydliště…

„To mě nezajímá. Ale celé to souhlasí s příběhem, který mi vylíčila. Kristepane, vždyť ona je finančně už prakticky bankrot, a přesto platí jak mourovatá soukromému advokátovi, i když by takové služby mohla mít z prostředků oddělení zadarmo. A stejně to prohraje. Ani své velitelské místo si neudrží, než se to celé přežene.“

A tahle ženská teď podezírá mě, že po tom jejím místě pasu. Zavrtěla hlavou. Ne, děkuju pěkně. Eva sice kapitánské výložky jednoho dne dostane, ale ať visí, jestli se jim kvůli tomu podaří vytáhnout ji z ulice.

„Už nenacházíš žádná konta, která by jí patřila?“

„Nemůžu najít, co tu není,“ řekl Roarke střízlivě. „Jak jsi sama viděla, tvoje kapitán Rothová je téměř totálně finančně zruinovaná. Aby mohla zaplatit Breckovi, musela si vybrat peníze ze svého penzijního účtu. Její životní náklady jsou jinak střídmé.“

„Takže ona je čistá, ale její jednotka ne, a to by mohlo ukazovat na motiv. Byla velitelkou obou obětí a navštěvovala Kohliho v Očistci. Procento pravděpodobnosti, že spáchala zločin, je sice pořád

nízké, ale to se může změnit, když připočtu analýzu jejích osobních záznamů z oddělení i svoje vlastní poznatky.“

„A tvůj odhad je?“

„Je tvrdá, má mizernou povahu a snažila se stoupat po žebříčku až moc rychle, takže jí unikaly podrobnosti. Své osobní chyby je ochotná krýt překrucováním, jen aby si uchovala postavení. Možná, že toho kryla víc, i ve svém útvaru, aby ji nadřízení nevyhodili. V té první vraždě byla spousta vzteku. A jak jsem řekla, to ona má.“

Obrátila se zpátky na Roarka. „Vernon Jeremy, detektiv. Už toho mám na něj dost, abych si ho mohla podat – ale nejdřív ho nechám ještě chvilku dusit.“

„A co potřebuješ ode mne?“

„Potřebuju spojit jeho prachy s Rickerem. Pravda, když se to dovím tímhle způsobem, nebudu to moct použít jako důkaz. Ale můžu ho přinutit, aby věřil, že bych mohla. Když zlomím Vernona, budu mít v ruce další šňůrky, za které mohu zatáhnout. On je napojený na obě oběti i na Rothovou. A na Rickera.“

„Ricker bude asi opevněný důkladně. Všechny prostředky, které tímto způsobem rozděluje, budou zřejmě vyprané.“

„A můžeš je najít?“

Zvedl obočí. „Chápu to jako řečnickou otázku. Ale bude to chtít čas.“

„Tak proč už s tím nezačneš? Můžu zatím použít tuhle pomocnou jednotku a sjet si na ní pár dalších jmen?“

„Počkej.“ Vydal několik příkazů, kterým nerozuměla, a pak ještě něco seřídil ručně. Počítač přijal příkaz a začal jemně hučet. „Projedu ti zahajovací manévry automatem,“ vysvětlil jí. „Tak rychle, jak to půjde. Jaká tam máš další jména?“

Pohlédla na něj. „Rue MacLeanová.“

Pokud ho to otrávilo nebo překvapilo, nedal to najevo. „Podezíráš ji?“

„Ona Očistec řídí a ví, nebo by měla vědět, co se tam děje. Teď jsi mi řekl, že ten podnik kdysi vlastnil Ricker, a ukázalo se, že Odbor vnitřních záležitostí má nebo měl podezření, že existuje nějaké spojení. Jestli tam Ricker provozuje nějaký obchod, měla by o

tom vědět. A koneckonců," uzavřela to, „ty jsi na to už taky pomyslel."

„Proklepl jsem ji včera. Hodně do hloubky. Počítači, promítni na obrazovku výsledky průzkumu MacLeanové Rue. Můžeš si to prohlédnout sama," navrhl Evě. „Nenašel jsem nic alarmujícího. Nijak zvlášť. Fakt ovšem je, že kdyby měla nějaké pletky s Rickerem, byla by určitě zvlášť opatrná, natolik mě zná."

„Myslíš, že by to riskovala?"

„Nečekal bych to."

Eva nejdřív prověřila její finance. „Prokristapána, Roarku, vždyť ty jí platíš děsný balík."

„To odjakživa posiluje loajalitu. Ona v podstatě ten klub řídí. Zaslouží si svůj plat. Uvidíš, že si své prostředky s chutí užívá a nijak se neomezuje. Tuhle zimu si dopřála dovolenou na Saint Barthélemy. Je mimochodem známo, že tam poblíž má svou základnu také Ricker."

Odmlčel se na okamžik a šel si nalít brandy. „Zítra se jí na to hodlám vyptat."

„Jen se zeptat?"

„Ano, a dobře poznám, kdyby mi lhala."

Eva pozorovala jeho chladnou, tvrdou a nelítostnou tvář. Ano, on to pozná, a pokud MacLeanová zalže, pomoz jí Pánbůh. „Raději bych, kdybys to nedělal. Zeptám se jí sama."

„Jestli má nějaký vztah k Rickerovi, má to s tvým případem velice nejasnou souvislost. Ale ona je můj zaměstnanec a já si to s ní musím vyřídit."

„Jen abys ji nevyplašil –"

„Jestli má důvod být vyplašená, nebude mít kam jít. A pak ji předám k výslechu tobě. Máš ještě nějaká další jména?"

„Když ty nespolupracuješ."

„Naopak." Rozhodil ruce a ukázal na celou místnost a na pilně pracující přístroje. „Řekni mi jednu věc, poručíku. Jdeš po vrahovi, nebo po Maxi Rickerovi?"

„Jdu po vrahovi," odsekla. „A protože je do toho někde nějak zapojený Ricker, chci je dopadnout oba dva."

„Protože je zapojený do případu, anebo proto, že má, nebo kdysi měl, spojení se mnou?“

„Obojí.“ Přenesla váhu a zaujala postoj, jako by se podvědomě chystala na zápas. „A co má být?“

„Nic. Jenomže až přijde čas, chceš se postavit mezi nás.“ Prohlížel si zblízka brandy ve sklence. „Ale proč si koledovat o nepříjemnosti? Říkej jména.“

Nechtěla si koledovat o žádné nepříjemnosti, ale rozhodně měla v úmyslu dorazit k Rickerovi první. „Webster Don, poručík.“

Přes ústa mu přelétl náznak úsměvu. „No ne, není tohle zajímavé? Z čeho toho podezíráš? Že je vrah, nebo že je terčem.“

„Momentálně ani z jednoho, což může znamenat, že z obojího. Dneska mě sledoval. Možná to bylo tak, jak řekl, že se chtěl omluvit za svoje idiotské chování. Nebo to celé bylo předem připravené. Než se rozhodnu, že mu budu důvěřovat, musím znát všechna fakta.“

Roarke na to neřekl nic, ťukal chvíli do kláves a vydal pokyn promítnout údaje na obrazovku.

„Ty už jsi ho měl proklepnutého?“

„Pochybovala jsi o tom?“ zeptal se Roarke chladně. „Vypadá to, že Webster je čistý jako tradiční sníh. Což ho, podle měřítek, která jsi použila na Rothovou, řadí na tvou listinu podezřelých.“

„Až na jednu věc.“ Přistoupila blíž k obrazovce a zachmuřeně prohlížela údaje. „Znal Kohliho a pomáhal to celé připravit. Proč by toho poctivého policajta zabíjel? Podle všech důkazů, podle mého vlastního instinktu a podle profilu, který vypracovala Mirová, hledám někoho, kdo provádí odplatu. Někoho, kdo zabíjí policisty, kteří zklamali. Webster byl jedním z mála, kdo věděl, že Kohli zůstal čistý. Takže ne, z tohohle ho nepodezírám, pokud je ovšem sám čistý.“

„A kdyby nebyl?“

„Tak bych si to musela vysvětlit tak, že Kohliho zabil proto, že Kohli měl čisté ruce, ale o Websterovi věděl, že je nemá. Co je to tady za platby? Poslední dva roky každý měsíc stálý příspěvek na jméno La Donna Kirk.“

„Má sestru, která se rozvedla. Studuje medicínu. On ji podporuje.“

„Hmm. To by mohlo být falešné.“

„Ne, je to správné. Ověřil jsem si to. Mimochodem, patří mezi nejlepších deset procent ve svém ročníku. On občas sází,“ pokračoval Roarke a napil se brandy. „Malé částky, typické sázení pro zábavu. Má celoroční předplatné na halové míčové hry a potrpí si na obleky šité v přehnaně drahém, ale politováníhodně podřadném salonu. Neukládá moc na horší časy, ale vyjde s tím, co má. Což není tak obtížné. Vydělává dvakrát tolik, co ty v tomtéž oboru. Být tebou, tak bych si stěžoval.“

„Kancelářské krysy,“ podotkla Eva s netajeným pohrdáním. „Kdo by to řekl? Propral jsi ho opravdu do hloubky.“

„Potrpím si na důkladnost.“

Rozhodla se, že to za daných okolností nechá být. „Chce se zapojit.“

„Prosím?“

„Do toho případu, Roarke. Chce, abych ho přibrala k vyšetřování vraždy. Má pocit, že ho tím způsobem, jakým to bylo nastrojeno, zneužili. A tomu věřím.“

„Ptáš se mě na můj názor?“

Zachmuřeně si pomyslela, že lidské vztahy jsou často tou nejhorší osinou v zadku. „Jen se tě ptám, jestli to mezi námi způsobí nějaké problémy, když ho k sobě vezmu.“

„A kdybych řekl, že ano?“

„Tak ho nevezmu. Mohl by být užitečný, ale zas tak nutně ho nepotřebuju.“

„Drahá Evičko! Nemusíš si dělat starosti…“ Vzpomněl si na jednu její větu a na tón, jakým ji vyslovila. „Že by mi to uskřípl o frantíka. Dělej to, co ti vyhovuje. Teď si žádá moji pozornost tenhle,“ pravil a ukázal na hlavní počítač, který oznámil pauzu. „Máš ještě nějaká jména?“

„Pár jich ještě mám.“

„Tak si poslu ž.“ Ukázal na pomocnou jednotku a pak si sám sedl za svůj pult.

Manželství je skládačka, uvažovala Eva, usedajíc na své sedadlo, kterou patrně nikdy nebude schopná vyřešit. Příliš mnoho kousků a jejich tvary se jí stále měnily před očima. Zdá se, že mu

vůbec nevadí představa, že Eva bude pracovat s Websterem, chlapem, kterého předešlé noci nemilosrdně zmlátil.

Nebo možná, že vadí a že jeho ochotný souhlas je pouze uskok.

Ale s tím si bude lámat hlavu až potom.

Dala se do práce. Tohle aspoň bylo něco, čemu rozuměla. Prověřila jména, která jí dala Patsy Kohliová. Jména kamarádů jejího manžela z řad policistů. Detektivy Gavena a Pierce a strážníka Goodmana a také seržanta Clooneye.

Na první pokus vypadali všichni čistí jako sklo. Detektiv Arnold Gaven dostal řadu pochval a měl za sebou pěkný počet uzavřených případů. Je spořádaným manželem, má pětiletou dcerku a je prvním pálkařem policejního softballového týmu.

Detektiv Jon Pierce je na tom prakticky stejně, liší se jen tím, že má syna, tříletého.

Strážník Thomas Goodman je o dva roky mladší a má se co nevidět stát detektivem. Nedávno se oženil a je laickým kazatelem ve své farnosti.

Náboženství, pomyslela si. Třicet stříbrných.

Veterán ze Šestadvacátého Clooney sloužil ve Stoosmadvacítce dvanáct let. Eva si s údivem všimla, že svého času byli s Rothovou partneři. Pak však ho Rothová na žebříčku důstojníků předběhla. Taková věc by určitý typ jedince dokázala pořádně naštvat.

Clooney má ženu, která má podle záznamu jinou adresu než on, ale nikde není ani zmínky o legálním rozchodu nebo rozvodu. Jeho syn, Thadeus, byl zabit ve službě, když se snažil zabránit loupeži.

Přišel tam, když už to probíhalo, zaznamenala Eva zamračeně. Podle svědků vytáhl zbraň a snažil se postavit jako štít před jednoho z civilistů, ale byl napaden zezadu. Utrpěl řadu bodných ran a byl na místě mrtev.

Útočníci vybílili samoobsluhu a zmizeli. Případ zůstal otevřený.

Thadeus Clooney po sobě zanechal ženu a dcerku.

Utrpěl ztrátu, uvažovala. Velikou. Mohla by taková ztráta ze starého veterána z šestadvacátého roku, s neposkvrněným záznamem, udělat vraha?

Ale že by dával tu ztrátu za vinu jinému policistovi?

Poslední složka, kterou prověřovala, patřila kapitánu Boydovi Baylissovi.

Bože, jak ten je čistý, pomyslela si, když pročítala jeho údaje. Zejména když si člověk všímá jen lesklého povrchu. Chodí pravidelně do kostela, účastní se práce v komunitě, je členem představenstva několika dobročinných organizací, jeho děti navštěvují nóbl privátní školy. Osmnáct let žije v manželství se ženou, která mu poskytla peníze i sociální postavení.

Vida, nikdy nepracoval na ulici. Dokonce i když byl ještě v uniformě, ze které se vysvlékl, jak rychle jen mohl, byl určen k práci v kanceláři: úřadoval, třídil důkazy, pomáhal na velitelství. Rozený ouřada.

Ale chytrý. Soukal se vzhůru a pak až nahoru, do OVZ.

A tam zřejmě našel své poslání, uvažovala.

Zajímavé, že ta poslední záležitost nebyla prvním případem, kdy byl oficiálně pokárán. Už předtím dostal varování pro své metody. Ale ať už to bylo jakkoliv, on vyhrabával špínu. Oddělení mu šlo mlčky z cesty, možná trochu otráveně, ale nekladlo mu vážné překážky.

Obcházel pravidla: kladl pasti, odposlouchával hovory a sledoval pohyb. Jeho oblíbeným trikem bylo postavit dva policisty navzájem proti sobě.

Policista proti policistovi. Jak daleko je od zničené kariéry ke zničenému životu?

Zajímavé bylo, že brzy po debaklu s Rickerem byl Bayliss vyšetřován a vysloužil si další důtku, tentokrát za pokus diskreditovat seržanta odpovědného za zajišťování důkazů.

Došel tak daleko, že pronásledoval i jeho ženu a děti a že seržanta nahnal do vyšetřovací místnosti v Oddělení vnitřního vyšetřování a držel ho tam celé čtyři hodiny, aniž by mu dovolil zavolat si poradce nebo právního zástupce.

Vyšetřovací komise dostala anonymní upozornění, které sice nebylo vystopováno k Baylissovi a jeho týmu, ale stejně vyústilo v důkladný audit seržantových financí. Nebylo při něm nalezeno nic podezřelého, ale audit stál nešťastného policistu tisíce na právních poplatcích a ztraceném času.

Měla by se opravdu podrobně podívat jak na Baylisse, tak i na rehabilitovaného seržanta Matta Myerse.

Byla by šla ráda víc do hloubky, ale neměla na to dostatek technických znalostí. Pohlédla na Roarka, ale z jeho zaujatého a soustředěného výrazu poznala, že by mu přerušení nebylo vhod.

Řekla si, že nestojí za to, aby se marně pokoušela proniknout do Baylissových osobních dat, a zkusila jinou cestu.

Spojila se s Websterem.

„Bayliss," vysypala na něj bez úvodu. „Povídej."

„Fanatik, převlečený za křižáka. Tenhle převlek jsem mu bohužel dost dlouhou dobu žral. Svému vlastnímu poslání je nesmírně oddaný. V tom je přímo charismatický, jako nějaký prorok, který káže nové náboženství."

Opřela se dozadu a zahučela: „Opravdu?"

„Ano, dokáže tě úplně hypnotizovat a může tě vtáhnout dovnitř až do chvíle, kdy zjistíš, že stojíš až po kolena v samých sračkách. Na druhé straně skutečně odhaluje korupci a dostal už pryč od policie řadu nepoctivců."

„Jakýmikoliv prostředky."

„Vlastně ano." Webster vzdychl, poškrábal se vzadu na krku. „To je pravda, zvlášť v posledním roce. Z jeho metod mi začínalo být už trochu nanic. Jsem si naprosto jistý, že má materiály, a velice obsáhlé, na každého policistu z oddělení. Ne že by mi je ukazoval. Překračuje svou pravomoc, pokud jde o soukromí a náležitý postup. Dřív jsem si myslel, že oprávněně."

„A co tak změnilo tvůj názor?"

„Seržant Myers. To byl policista zodpovědný za protokol důkazů proti Rickerovi, které záhadně zmizely nebo někdo uplatil jejich stažení. Kristepane, Bayliss ho uštval k smrti. Byl přesvědčený, že Myerse platí Ricker, ačkoliv o tom neexistovaly žádné zřejmé ani skryté důkazy. Podle mého si usmyslel, že Myerse za každou cenu odstraní ze služby, ale ten chlapík to ustál. Nezlomil se, nesesypal se. Když ho oddělení očistilo, přešel na okrsek v Queens. Bayliss na to nikdy nezapomněl, stále v něm vře vztek, že dostal z Věže přes prsty."

„Tibble ho setřel."

„Přesně tak. A hned potom zahájil Bayliss tu operaci s Kohlim. Možná, že si myslel, že si tím spraví reputaci a skončí se slávou. Já nevím, Dallasová, toho chlapa je těžké rozlousknout.“

„Nevíš, jestli ten Myers je pořád živ a zdráv v Queens?“

„Nic jsem nezaslechl, že by nebyl.“ Webster vykulil oči. „Kristepane, Dallasová, snad si nemyslíš, že to Bayliss zabíjí ty policisty?“

„V každém případě je vyřadí ze služby, ne?“ namítla. „Tak nebo onak. Webstere, říkal jsi, že by ses rád zapojil. Myslel jsi to vážně?“

„Jo. Jo. Myslel jsem to vážně.“

„Tak tady máš svůj první úkol. Prověř toho Myerse, ujisti se, že v poslední době neměl žádnou nehodu. A jestli pořád ještě dýchá, zjisti, jestli se občas nevyskytoval tady u nás.“ Ve vraždách už nepracoval pár let, ale chytil se rychle. Přikývl. „Ten by měl dost důvodů, aby nenáviděl špinavé policajty. Jaká hlediska chceš použít?“

„Mám jich plno. Teď chci nejdřív ze všeho požádat o přístup k Baylissovým osobním materiálům.“

„To tedy nevím, jestli se ti to podaří,“ zamumlal.

„Až to budu mít,“ pokračovala chladně, „chci, abys mi pomohl se v nich zorientovat. Dám ti vědět.“

Přerušila spojení, a když se obrátila, spatřila Roarka, jak ji pozoruje. „Kvůli tomu sleduješ Baylisse?“

„Víš, existuje špinavý a špinavý. On má pod svou manikúrou za nehty špínu. Jak moc velký je rozdíl mezi tím, když někomu zruinuješ život, nebo mu jej vezmeš?“ Pokrčila rameny. „Webster si doufám pospíší, aby mi sehnal nějaké údaje o Myersovi, a uvidím, kam to povede. Neřekla bych, že Bayliss je má první volba. Spíš si myslím, že na krev nemá žaludek – a stále tu máme okolnost, že Kohli nebyl v ničem namočený. Ale ať je to, jak chce, nějaké spojení tu je.“

„K jeho osobní složce není těžké se dostat.“

„Bylo by, pro tebe. Já chci získat povolení a jít přímo. Jestli mám Baylisse dostat do výslechové místnosti, a to chci, potřebuju, aby to proběhlo správně a čistě.“

„Tak když už jsi v tom, mohla bys požádat o další povolení. Na Vernona.“

„Už ho mám na svém seznamu,“ začala, ale pak pomalu vstala. „Ty jsi ověřoval jeho finance.“

„Ano, prověřoval, klikatou, zamotanou a namáhavou cestou až k Maxi Rickerovi, společnosti s ručením neomezeným. Na jejím konci sice neuvidíš, jak Max Ricker osobně předává Vernonovi do ruky peníze, ale je v tom namočená jeho korporace. Už není tak chytrý, jako býval,“ zabručel Roarke. „Ani tak opatrný. To by mi to bylo trvalo dvakrát tak dlouho, vystopovat to všechno až k němu.“

„Možná, že ty jsi taky dvakrát chytřejší, než jsi býval.“ Popošla, aby mohla pozorovat obrazovku, a přitom Roarkovi položila ruku na rameno. Většina toho, co viděla, byla ovšem změť kont, jmen, podniků. Ale z toho všeho vyskočilo speciálně jedno jméno, při kterém se musela usmát.

„Canarde, čtu to správně, ano? Je to právní zástupce Northeast Manufacturing, přidruženého závodu Rickerových podniků.“

„Správně.“

„A schválně, jestli čtu správně i tohle? Canarde zařídil elektronicky převod prostředků dodaných ze základního jmění do Northeast, přes něj do jiné korporace, dále do kasina na Vegas II., kde si je Vernon vyzvedl údajně jako sázkovou výhru.“

„Jsem na tebe hrdý.“ Sundal její ruku z ramene a vtiskl jí do dlaně polibek.

„Díky, ale na tom tvém diagramu by dotyčné body dokázal spojit i úplný debil. Přála jsem si na toho blazeovaného hajzla Canarda získat nějakou tutovku. A teď ji mám. Až na to, že ji nemůžu použít,“ řekla otráveně. „Ledaže bych dokopala Vernona, aby to vyvalil.“

A ona ho k tomu dokope, usmyslela si a pak se vzdálila z kontrolního centra tak, aby na obrazovce jejího komunikátoru nebylo vidět nic jiného než zatemněné okno. Teprve potom se spojila se svým velitelem.

Potřebovala se zajistit nějakou těžkou váhou. Chtěla získat sílu pro svůj úder.

Roarke zůstal sedět, kde byl, pozoroval ji, poslouchal, jak referuje o svém případu: jasně, přesně, detailně a nezaujatě. Vyznal se v ní jako v knize a mohl už teď odhadnout kroky, které plánuje.

Vůbec ho nepřekvapilo, když na Whitneye, který souhlasil, že nazítří podpoří její požadavek na zatykač, začala naléhat.

„Pane, potřebuju uhodit na Baylisse už dnes večer.“

„Poručíku, kapitán Bayliss je dosud řádným policejním důstojníkem. Přesvědčit soudce, aby vydal okamžitě příkaz podrobit Baylisse výslechu k případu dvou vražd, bude i tak tvrdý oříšek.“

„To je mi jasné, inspektore. Právě proto se obracím na vás, v naději, že vy zas byste se mohl obrátit na komisaře Tibbla.“

„Vy chcete, abych kvůli tomu volal Tibbla?“

„Dostala jsem určitou informaci, podle které soudím, že náčelník Tibble by tomuto požadavku mohl být nakloněný. V této fázi vyšetřování nemůžu dost dobře odhadnout, jestli je kapitán Bayliss podezřelou osobou, nebo terčem. Ale nemám pochybnosti, že na jednu stranu této linie zapadne. Jestli je terčem, může mu rychlá akce zachránit život. Jestli je podezřelou osobou, může taková akce zachránit život někoho dalšího.“

„Dallasová, vaše osobní pocity –“

„Tu nehrají roli a neovlivnily mé současné nálezy.“

„Jen aby,“ zamumlal Whitney. „Zavolám šéfovi.“

„Děkuju vám, inspektore. Zároveň žádám o další předvolání pro detektiva Jeremyho Vernona ze Stoosmadvacítky, aby se dostavil k formálnímu výslechu zítra ráno v devět nula nula, ve věci téhož vyšetřování.“

„Kristepane,“ zněl jeho první a poslední výkřik. „Vy ale máte naspěch.“

„Ano, pane,“ řekla tak suše, že se musel krátce zasmát.

„Seženu ty příkazy, poručíku. Připravte se na to, že jak já, tak nejspíš i náčelník Tibble budeme tyto výslechy sledovat. Musíme si tady dát pozor. Musíme postupovat tak, jako kdybychom si vytrhli stránku ze statutu Útvaru vnitřních záležitostí.“

„Rozumím. Budu čekat na ověření a potvrzení těch příkazů.“

„To se ti povedlo,“ poznamenal tiše Roarke, když ukončila hovor.

„Ještě není všechno hotové. Musím se jít obléct. Děkuju ti za pomoc.“

„Moment.“ Vstal a přistoupil k ní. Uchopil její tvář do dlaní, přiblížil ústa k jejím rtům a políbil ji s tichou, až zoufalou něhou.

Pocítila, jak se jí v odpověď zachvělo srdce, a dokonce i žaludek jí pomalu, klouzavě poklesl. Ruce se jí samy ovinuly kolem jeho pasu. „Roarku –“

„Jenom chviličku zůstaň v klidu.“ Trochu se naklonil a prohloubil polibek do dlouhé, vláčné výpravy do blaženosti.

Klouzala po něm rukama a snažila se přitáhnout ho k sobě pažemi. Pochopila, že jí chce ukázat a nabídnout jinou stránku vášně. Její něžnost a slib do budoucna.

Když se od ní odtáhl, přistihla se, že se usmívá, ačkoliv se jí bláznivě točí hlava. „Možná, že minutku bych ještě vyšetřila.“

„Přijď domů brzy.“ Tentokrát jí přitiskl rty na čelo. „A budeme mít tolik času, kolik si budeme přát.“

„Dobrý nápad.“ Vykročila ke dveřím, pak se zasmála a obrátila se na něj. „Víš, když uděláš něco takového jako před chvílí, vždycky se potom cítím trochu opilá. Ale docela se mi to líbí.“

Počkala ještě okamžik, dokud mu v obličeji nebleskl úsměv, a pak vyklouzla ze dveří.

Za hodinu už s Peabodyovou stála před jinými dveřmi. Bayliss bydlel v elegantním prostředí elegantního newyorského předměstí. Jeho dům byl půvabná, i když nepříliš nápaditá stavba v úhledném šiku podobných domků. Trávníky byly pečlivě posekané, vkusně oplocené a měly bezpečnostní osvětlení.

Samotný dům byl temný a mlčenlivý a diskrétní tabulka vedle dveří varovala, že pozemek je střežený firmou Alarm Dog Security Systems.

Přesto však, jakmile stiskla zvonek, se téměř okamžitě ozval zdvořilý hlas, žádající identifikaci.

„Policie.“ Eva ukázala svůj odznak. „Mám příkaz. Žádám, abyste mi otevřeli dveře.“

Téměř v okamžení otevřela dveře půvabná služebná androidka v prostém šedém úboru. „Lituji, poručíku, ale ani kapitán ani paní Baylissová nejsou dnes večer doma.“

„A kde jsou?“

„Paní Baylissová je se svou sestrou v Paříži na jarním nákupním výletu. Je už pryč tři dny. A kde je kapitán Bayliss, to vám nedokážu říct. Doma není.“

„Toto oprávnění mi dovoluje vstoupit do domu a přesvědčit se sama.“

„Ano, poručíku. Já jsem plně naprogramovaná na znalost zákonů.“ Ustoupila dozadu. „Ale uvidíte sama, že kapitán dnes večer není doma.“

Eva vešla dovnitř. „A byl tu dnes vůbec?“

„Ó, ano. Odpoledne přišel domů krátce po čtvrté hodině. A odešel přibližně padesát osm minut nato. Neočekávám, že by se dnes v noci vrátil.“

„A proč to?“

„Kapitán odešel se zavazadlem.“

„Kde je jeho pokoj? Jeho ložnice?“

„V druhém patře, první dveře vlevo. Mám vás tam zavést?“

„Ne.“ Eva dupala po schodech nahoru, strčila do dveří a zaklela.

Musel mít hodně naspěch, usoudila. Dveře od skříní zotvírané a také dvě zásuvky byly vytažené.

„Další mistr převleků,“ zamumlala. „Těžko říct, kolik si toho vzal. Peabodyová, zjistěte adresu, na které bydlí v Paříži jeho žena. On má nějakou chatu, víkendový nebo prázdninový domek, něco takového. Myslím, že v Hamptons. Sežeňte adresu.“

„Myslíte, že se skrývá?“

„Já jen vidím, že je zkrátka pryč,“ řekla Eva ostře. „Sežeňte ty adresy. Musí tady mít někde pracovnu. Jdu se po ní podívat.“

Našla pracovnu v prvním patře, ale než tam došla, udělala už si obrázek o Baylissově životním stylu. Ten dům byl tak chladný a spořádaný jako počítač. Všechno mělo své místo.

Také si všimla, že nemá s manželkou společnou ložnici. Ani postel, protože ložnice, která byla na opačné straně haly než Baylissova, měla vysloveně ženské rysy, byla tam i šatna, dvoupatrová vestavěná skříň a v obývacím koutě byl psací stolek, vybavený ozdobným dopisním papírem se jménem jeho ženy nahoře.

Jeho pracovna byla také přísně uspořádaná a Eva hned viděla, že jí zřejmě rychle prolétl. Židle byla odstrčená od stolu a přihrádka na disky měla poněkud odsunuté víko.

Nervy, usoudila. Nervy způsobily, že tentokrát nebyl tak chytrý a tak pečlivý. Čeho se obáváš, Baylissi?

Vytáhla svůj kapesní videotelefon, prokázala se odznakem a identifikačním číslem a nechala si zjistit rezervace na lety do Paříže. Ačkoliv nenašla žádnou na Baylissovo jméno, nemohla vyloučit, že nepoužil falešné.

Došla ke dveřím a zavolala na Peabodyovou, která hned přiběhla. „Mám pro vás informace.“ A vychrlila je ze sebe.

„Dobrá. Využijeme příkaz do poslední čárky. Spojte se s Feeneyem. Tady je počítač,“ a ukázala palcem za sebe. „Chci, aby ho prohlédl pod drobnohledem. On si data odvezl, ale Feeney snad najde něco v přístroji. A zatímco se tím bude zabývat, vy projděte celý dům centimetr po centimetru.“

„Ano, madam. Kam jdete vy?“ zeptala se, když viděla, že Eva odchází.

„Já si vyjedu na pobřeží.“

Kapitola sedmnáctá

Eva si zajistila bezpečnostní pásy a potlačovala nutkání, rostoucí zoufalé nutkání, zavřít prostě oči. „Já zas přece jen tak moc nespěchám.“

Roarke, který v hasnoucím západním nebi pilotoval svoje sportovní proudové vozidlo země – vzduch, povytáhl obočí. „To jsi neříkala, když jsi mě prve žádala, abych tě tam dopravil.“

„To jsem ještě nevěděla, že máš tuhle novou hračku a umíráš touhou ji vyzkoušet. Ježíši.“ Dopustila se té chyby, že pohlédla dolů a spatřila, jak pod ní fičí pobřeží s komplexem domů, hotelů a pobřežních sídlišť. „A snad bychom taky nemuseli letět tak vysoko.“

„Nejsme nijak moc vysoko.“ Jestli měla Eva nějakou fobii, tak to byla výška. Podle jeho názoru jí nebude líp, dokud nepřistanou, takže proč nezvednout stroj výš, ať ukáže, co umí? „Dost vysoko na zřícení,“ zamumlala a nařídila si myslet na něco – cokoliv – jiného. Trvalo by jí o moc déle, než by se dostala k Baylissovu pobřežnímu zapadáku ve svém autě, zvlášť teď, když ji pořád zlobilo.

Dokonce i kdyby využila jedno z Roarkových speciálních aut, po silnici by tu vzdálenost tak rychle neurazilo.

Takže nejlogičtější řešení bylo přimět ho, aby ji tam dopravil vzduchem. Logické, jestli to ovšem přežije.

„Bayliss má něco za lubem,“ řekla do jemného hučení motorů. „Prolétl svým domem příliš rychle, nepřeprogramoval služebnou androidku a vzal s sebou důležité materiály.“

„Za pár minut už budeš mít možnost zeptat se ho osobně, co má za lubem.“ Roarke zkontroloval palubní desku, zvedl štíhlý stroj ještě o dvacet stop výš a pak provedl obrátku.

Eva střelila očima jeho směrem, když dával manuální a pak hlasové příkazy. „Co to děláš?“

„Jen všechno kontroluju. Řekl bych, že tohle bejby je schopné jít do výroby.“

„Jak to, *do výroby*?“

„Tohle je zatím jen prototyp.“

Cítila, jak jí z obličeje mizí barva. Skutečně to cítila. „Jako že je *experimentální*?“

Černé vlasy se mu zmítaly ve vzduchu proudícím dovnitř otevřeným okénkem. Vyslal k ní široký, spokojený pohled. „Už ne. Jdeme dolů.“

„Cože?“ Všechny buňky v těle se jí sevřely. „Cože?“

„Úmyslně, drahoušku.“

Kdyby byl letěl sám, byl by nechal tryskáč prudce padat, aby mohl sledovat probíhající reakce, ale s ohledem na svou ženu nařídil sestup pomalý a povlovný, namířil na silnici a chvíli se nad ní vznášel.

„Přepnout na pozemní provoz,“ nařídil.

„Přepnutí potvrzeno. Křídla sklopena a zatažena.“

„Dosednout.“

„Dosednutí potvrzeno. Přepnutí na pozemní dráhu.“

Stříbrný tryskáč téměř ani nenadskočil, když dosedl na kola. A téměř také nesnížil rychlost, zaznamenala trpce Eva.

„Zpomal, frajere. Tohle je veřejná silnice.“

„Jedeme za úředním posláním. Až se trochu oteplí, můžeme zkusit sklopit střechu.“

Co se Evy týkalo, ani peklo by nebylo dost teplé, aby ji přimělo řítit se v tom podivném dvousedadlovém vozidle ještě bez střechy. Ale podívala se na palubní desku a zjistila, že je tam nejen zakreslený cíl – Baylissův dům, ale také, že Roarke přistál necelou míli od místa určení.

Teď, když měla pod sebou znovu pevnou zem, uznávala, že logika se vyplatila.

Už zaslechla vodu, pravidelný zvuk nárazů a ústupů vln na východě. Domy, převážně ze skla a recyklovaného dřeva, se stále jen vynořovaly a míhaly. Pozemky mezi nimi byly vyzdobeny suchomilnými travinami, růžemi a zvláštními drobnými skulpturami s mořskou tematikou.

Tu a tam problesklo světlo, ale povětšině byly domy temné. Sem se uchylovali bohatí a privilegovaní o víkendech nebo během dlouhého parného léta.

„Jak to, že tady taky nemáš dům?“

„Po pravdě tady mám řádku nemovitostí, které pronajímám, ale nikdy se mi nezachtělo v některé z nich bydlet. Je to příliš obyčejné a ordinérní.“ Zasmál se na ni. „Ale kdybys chtěla některou z nich…“

„Ne. To by znamenalo takové ty sousedské poměry. Přijedeš si sem lehnout na záda, ale místo toho se musíš bavit s lidmi. A pěstovat všelijaké návštěvy a zábavy.“

„Odporná představa.“ Pobaveně se zasmál a stočil se na příjezdovou cestu za objemný černý sedan. „Dá se předpokládat, že je to jeho auto?“

„Jo.“ Obhlížela dům. Moc se nelišil od ostatních, které lemovaly pobřeží. Velké oblouky vyplněné sklem se otvíraly na terasy, přeplněné obrovskými květináči s obrovskými rostlinami nebo pěstěnými stromy. Konstrukce byla světlá, leskla se v bledém světle a ve třetím patře vybíhala do trojúhelníků. Tam se jako prsten vinula další terasa.

„Dost procovské na policajta,“ poznamenala. „Ale on má ovšem bohatou manželku.“ Pohlédla na Roarka. „Taková věc se hodí.“

„Taky jsem slyšel.“

„Jestli je uvnitř, tak je tam potmě. To se mi nelíbí.“ Původně měla v plánu přesvědčit Roarka, aby počkal v autě, což by ji asi stálo dost námahy. Teď jí však něco říkalo, aby zvolila jiný plán.

Vydali se po úzké pobřežní cestičce a každý jednou stranou postupoval k hlavnímu vchodu. Tvořily jej vysoké skleněné panely, ozdobené stylizovanými mušlemi. Přes ně bylo vidět do ústřední obývací místnosti s vysokým stropem a světlými stěnami.

Instinktivně si rozhrnula sako, aby měla rychlý přístup ke zbrani. A stiskla zvonek. „Člověk by řekl, že ten dům je prázdný, co? Ale je tu ten vůz.“

„Mohl si vyjít na procházku po pobřeží. To tady lidi dělají.“

Zakroutila hlavou. „Ten určitě nemá náladu brouzdat se v příboji.“ Rozhodla se, sehnula se a z pouzdra na lýtku vyndala záložní zbraň.

„Potřebuju, abys to obešel a kryl zadní část. Tohle radši nepoužívej, ano? Nepoužívej to, dokud nebudeš v bezprostředním ohrožení.“

„Já znám pravidla.“ Zasunul zbraň do kapsy. „Myslíš, že je Bayliss nebezpečný?“

„Ne. Ne, nemyslím. Ale někdo nebezpečný je. Jdu nahoru do druhého patra. Všude to obejdu dokola, zleva doprava. Dávej pozor.“

„Ty taky.“

Rozešli se a každý z nich spoléhal, že ten druhý dokáže zvládnout situaci, ať přijde cokoliv. Eva přešla na stranu a vydala se po venkovním schodišti nahoru, na terasu. Dveře tady byly průhledné skleněné tabule se zataženými žaluziemi. Vykročila pomalu doleva a očima přebíhala sem tam.

Pod nohama se jí něco zablesklo, takže se zastavila a sehnula. Asi voda, usoudila. Někdo vylil na terasu vodu, která tam vytvořila potůček. Narovnala se a pokračovala v cestě.

Hluk moře zesiloval, klouzavé nárazy a odsávání. Začínaly vycházet hvězdy a dodávaly indigovému nebi mírný svit. Našpicovala uši a zaslechla kroky, stoupající po pravé straně. Prsty jí zatančily ke zbrani. Když Roarke vystoupil zezadu budovy, měla už ji v ruce.

„Na schodech je voda,“ oznámil jí.

„Tady taky.“ Zvedla ruku a dala mu znamení. Postranní dveře byly otevřené.

Roarke přikývl, postavil se na jejich jednu stranu a ona na druhou. Jejich oči se setkaly, nadechla se a zadržela dech. Vpadli dovnitř. Mířila do výšky, on dolů.

„Dej se vpravo. Rozsvítit světla,“ nařídila. Když se tak stalo, musela nejdřív světlu přizpůsobit oči a pak ustoupila doleva. „Kapitáne Baylissi!“ zavolala. „Zde je poručík Dallasová. Mám příkaz k zadržení. Prosím, ozvěte se, kde jste.“

Její hlas se odrážel od vysokých stropů a pískově zbarvených stěn.

„Nechce se mi to líbit,“ zabručela. „Vůbec se mi to nechce líbit.“ Se stále napřaženou zbraní sledovala potůček vody. Uviděla na posteli Baylissův otevřený kufr a vedle něj nedbale pohozené sako.

Pohlédla na Roarka, pozorovala, jak prohledává velikou vestavěnou skříň, a pak učinila totéž na druhé straně. Pak sledovala vodu až ke dveřím.

Zase dala Roarkovi znamení a počkala, až se k ní připojí. Volnou rukou otočila knoflíkem dveří, pak je rozevřela a pod Roarkovou paží vešla dovnitř.

Uvnitř šílela hudba. Trhlo to s ní, když z opulentní koupelny slyšela ječet Mavisin hlas. Koupelna zářila bílou a zlatou barvou, jasně bílými stěnami, ze kterých téměř bolely oči, a zlatými rámy zrcadel. Dvojice umyvadel měla takové rozměry, že by se v nich dalo koupat.

Pod řevem muziky zaslechla vrčení motoru. Přešla přes podlahu, mokrou a zářivě bílou, k druhému koutu místnosti ve tvaru L.

Vana byla po pás hluboká a bílá jako Alpy, až na krvavý proud, který stékal po jejím boku těsně vedle jediné ruky. Rudá krev kapala na odznak, pohozený na podlaze.

„Sakra. Krucinál fagot.“ Sklonila se k vaně a hned viděla, že na jakýkoliv lékařský zásah je už dávno pozdě.

Na dně vany se blýskaly kredity. Věděla, že jich bude třicet.

„Přece jen jsem nebyla dost rychlá. Někdo ho potřeboval mrtvého víc než já živého.“

Roarke jí zezadu položil ruku na krk a trošku jí jej promnul. „Budeš potřebovat svou polní brašnu.“

„To jo,“ přisvědčila znechuceně. „Ať to udělal, kdo chtěl, je pryč, ale stejně si dej pozor.“ Sáhla po komunikátoru. „Musím to oznámit místním orgánům. To je předpis. A pak to zavolám k nám. Zatím tě angažuji jako pomocníka. Než se sem vrátíš, nastříkej si izolaci a ničeho –“

„– se nedotýkej,“ dokončil za ni. „To musela být pekelná smrt,“ dodal ještě. „Museli ho nechat naživu, při vědomí, a připoutali ho tady, zatímco hladina vody stoupala. Místnost je zvukotěsná. Nikdo ho neslyšel křičet.“

„Slyšel ho ten vrah,“ odpověděla Eva, otočila se a zapnula vysílačku.

Než přijela místní policie, natočila místo činu a provedla předběžnou prohlídku. S vědomím, že musí správně vyvážit autoritu a diplomacii, požádala šerifa, aby rozeslal své lidi do okolí zaklepat na dveře sousedních domů.

„Zrovna teď tu moc lidí není,“ informoval ji šerif Reese. „Začátkem června už to bude něco jiného.“

„To je mi jasné. Ale třeba budeme mít štěstí. Šerife, tohle je vaše území, ale ta oběť pochází z mého. Stejně jako vrah. Jelikož ta vražda souvisí s mým současným vyšetřováním, spadá pod moji pravomoc. Ale budu vděčná za veškerou pomoc, kterou mi můžete poskytnout. A za vaši spolupráci.“

„Na to se můžete spolehnout, poručíku.“ Chviličku ji pozoroval. „Někdo by řekl, že tady dávají lišky dobrou noc, ale my nejsme žádní troubové. Nemáme tu moc často takové zločiny jako u vás ve městě, ale když na ně narazíme, víme, co si s nimi počít.“

„To mne těší.“ Podala mu izolační sprej. „Znal jste kapitána Baylisse?“

„Jistě.“ Reese si postříkal boty i ruce. „Jezdil sem s manželkou pravidelně. Obyčejně tu strávili celý srpen. A po zbytek roku tak jeden víkend měsíčně. Ale i jinak sem tu a tam zaskočil. Pořádal večírky, utrácel dost peněz ve vsi. S místními neměl moc společného, ale choval se přátelsky. Nedělal žádné potíže.“

Eva se s ním vydala nahoru. „Měl Bayliss ve zvyku jezdit sem sám?“

„Ani ne. Někdy přijel v pátek večer a zůstal do neděle, ale to tak jednou dvakrát do roka. Vyjel si na člunu a trochu si zarybařil. O to jeho žena moc nestála. Už jste jí dala vědět?“

„Dozvěděla jsem se, že je v Paříži. Ale spojíme se s ní. Vozil si sem Bayliss někoho jiného kromě své ženy?“

„To bych ani neřekl. Někteří to dělají, chlapi si s sebou vezmou kamaráda nebo nějakou bokovku, jestli mi prominete ten výraz. Ostatně ženské dělají totéž. Ale Bayliss se držel své manželky. Nikdy jsem neslyšel, že by si sem vzal nějaké… rozptýlení.“

Přikývla a vešla s ním do koupelny. Reese pohlédl dolů a dlouze vydechl. „Kristepane, to je ale nadělení. Abych pravdu řekl, jsem šťastný, že to patří vám, poručíku.“ Podrbal se na hlavě. „Jestli chtěli, aby to vypadalo jako sebevražda, proč tady toho člověka takhle uvázali?“

„Pachatel nechtěl předstírat sebevraždu. On jen potřeboval krev na odznaku. To je taková značka. Už jsem místo činu natočila a teď,

když jste se stal oficiálním svědkem, můžeme vypustit vanu a ohledat tělo.“

„Tak do toho.“ Ustoupil a spatřil Roarka, který vešel dovnitř.

„To je můj dočasný pomocník,“ vysvětlila mu Eva. „A tohle je šerif Reese.“

„Já vím, kdo jste,“ prohlásil Reese. „Viděl jsem vás často na obrazovce. Vy tady máte v okolí nějaký majetek.“

„To je pravda.“

„Máte to dobře udržované. To se tady oceňuje. To je vaše fáro tam venku?“

„Ano.“ Roarke se usmál, když Eva vypnula motor. „Je to nový typ.“

„Vypadá dobře.“

„Ukážu vám je blíž, než odsud odejdeme,“ nabídl mu Roarke.

„To bych rád.“

„Oběť je muž, bílá rasa,“ spustila Eva. „Identifikovaný jako Boyd Bayliss, kapitán. Věk čtyřicet osm. Příčinou smrti se zdá být utonutí. Jediná řezná rána na levém zápěstí je potenciálně životu nebezpečná.“

Nasadila si mikrobrýle. „Žádné známky odporu,“ oznámila a opět čočky sundala. „Oběť má na sobě zlatý snubní prsten a zlatou náramkovou časovou soupravu. Přes krk, prsa, levé zápěstí, tělo, břicho a boky, obě stehna a kotníky byla oběť připoutána silnou lepicí páskou k vaně. Nejsou patrné žádné známky, že by se bránila.“

Voda vytekla, a zatímco mluvila, slabě zabublala v odpadu. Jak její hladina opadla, vystoupily na povrch Baylissovy vlasy a genitálie.

„Musím vlézt dovnitř, abych mohla obhlédnout tělo. Šerife, můžete to zaznamenávat?“ Stáhla si rekordér ze saka a podala mu jej. Připevnil si jej na košili a přistoupil blíž.

„Moje práce se mi zamlouvá líp než ta vaše,“ poznamenal.

Stoupla si na plošinu a přehodila nohu přes okraj. V duchu už si představovala celou scénu. Musel být v bezvědomí, tím si byla jistá. Jinak by nebylo možné dostat zdravého, statného dospělého muže do vany a připoutat ho tam bez jakýchkoli známek zápasu.

Zakotvila nohy z obou stran těla, tak jak si představovala, že to udělal vrah. Sehnula se a začala se obírat páskou. „Je to silný materiál. Vypadá to jako lepicí páska, kterou se omotávají balíky a těžký náklad na lodi. Něčím ostrým si ji přiřezával. Řezy nejsou roztřepené. Zřejmě velké nebo malé nůžky. Přesná a pečlivá práce. Dal si na čas."

Páska zapraskala, jak ji strhávala z hladkého a vlhkého povrchu vany. Dala si s ní práci a pečlivě nechávala každý kus sklouznout do sáčku na důkazy.

Když mrtvému uvolnila hlavu, zvedla ji a otočila. Ani na ní nebyly vidět žádné rány.

Zřejmě ho omráčil zbraní, pomyslela si. Použil zbraň. Podle všeho těžký policejní typ omračující zbraně. Sakra.

Postupovala dál po těle a podávala Roarkovi sáčky s kusy lepenky, kterou uvolnila.

Roarke obdivoval její pohyby, rázné a účelné. V jejích očích nebyl žádný výraz. Distancovala se, jak jen mohla, zaměřila svou mysl a svůj um na práci.

Nepovažovala se za odvážnou, ale on věděl, že musí mít dost odvahy. Přemoci se, postavit se nad smrt a pracovat houževnatě na vyrovnání účtu, dokonce i kvůli muži, kterého, jak věděl, nesnášela. „Čočky," zavelela a Roarke jí je opět podal.

Nasadila si je, sehnula se a studovala odřenou kůži tam, kde se Bayliss marně snažil vyprostit z pásky. *Ano*, pomyslela si, *vrah ho chtěl mít živého a bdělého, až voda začne stoupat. Chtěl, aby křičel, prosil, vzlykal.*

Volal na tebe jménem? Vsadila bych se, že ano.

Otočila tělo. Ruce měla podvědomě šetrné. Na zádech a na hýždích spatřila slabé stopy toho, jak se tělo přitlačilo a třelo o vanu.

Na bocích měl maličké tetování, zlaté a černé, repliku odznaku, který teď byl poskvrněný krví.

„Policajt do morku kostí," poznamenala. „Aspoň tak se sám viděl. Nenáviděl by způsob, jakým zemřel. Nahý, bezmocný a ponížený."

Sebrala mince roztroušené po dně vany. „Třicet," podotkla a potřásla jimi v dlani, než je vysypala do sáčku, který jí Roarke

nastavil. „Mění svou metodu, ale nemění svou symboliku. Bayliss není mrtvý dlouho. Neminuli jsme ho o moc. V nižších partiích se krev ještě ani nezačala usazovat a to, co se rozlilo, je stále ještě vlhké. Potřebuju měřidlo teploty, abych určila dobu smrti.“

„Poručíku!“ Roarke jí podal měřidlo. „Myslím, že přijel tvůj tým.“

„Hmm?“ Vzala měřidlo. Teď už také zaslechla tlumené hlasy, které stoupaly zezdola po schodech a otevřenými dveřmi dovnitř. „Dobrá. Já jsem tady téměř hotová. – Jedna hodina,“ poznamenala otráveně, když si přečetla údaje na měřidle. „Propásli jsme ho o necelou hodinu.“

Vylezla z vany a vtom vešla Peabodyová. „Poručíku!“

„Záznam probíhá. Dohlédněte, ať ho zabalí a zařídí transport, Peabodyová. A tady ať se začnou činit technici. Přivezla jste někoho z elektroniky?“

„Feeney a McNab jsou hned za mnou.“

„Až dorazí, ať se pustí do bezpečnostních zařízení a pak do videotelefonů. Jestli se tam dá něco najít. Děkuju, šerife.“

Napřáhla ruku pro rekordér. „Tohle je má pomocnice, strážník Peabodyová. Bude to tady dirigovat, jestli proti tomu nic nemáte?“

„Vůbec ne.“

„Musím si projít dům. Bayliss si s sebou vzal důležitou dokumentaci. Potřebuju ji najít.“

„Kancelář v prvním poschodí,“ vpadl do toho Roarke a snažil se přitáhnout její oči. „Můžu ti ukázat, kde to je.“

Něco v jeho tónu jí napovědělo, že by jí to nerad ukazoval ve společnosti někoho dalšího. Potlačila automatický dopal, že chodil po domě bez ní, a obrátila se na Reese. „Kdybyste zatím mohl zjistit u vašich chlapců, jestli se jim nepodařilo něco se dovědět od sousedů. A kdybyste se mohl spojit s vašimi hlídkovými vozy a zeptat se, jestli si dnes v noci některý nevšiml v okolí nějakého cizího vozidla.“

„Hned se na to podívám. Venku, jestli dovolíte, už bych se rád nadechl trochu čerstvého vzduchu.“

„Díky.“ Vyšla s Roarkem ven, ale na schodech museli počkat, dokud je nemine technická skupina, která právě dorazila na místo

činu. „Co tě to napadlo slídit po domě na vlastní pěst? Nemůžu nechat civilisty, aby si tu dělali, co se jim zlíbí.“

„Já jsem to dělal ve své funkci dočasného pomocníka,“ namítl nevinně. „Mimochodem, všechna ostatní okna i dveře byly zajištěny. Poplašný systém je jeden z mých výrobků, nejlepší svého druhu. A nebylo s ním hnuto. Ten, kdo ho obešel, musel znát kód. Taky jsem lokalizoval bezpečnostní kamerový dohled,“ pokračoval. „Feeney určitě zjistí, že i tento systém někdo obešel. Po sedmé hodině v něm nebudou žádné záznamy aktivit uvnitř domu ani venku.“

„Čilý chlapec.“

„Já, nebo vrah?“

„Haha. Nepanikaří, nepospíchá, zametá za sebou stopy. A všechno tohle dělá za vzteku, který se v něm vaří. Musí to být náramně dobrý policista.“

Vešla dveřmi, na které Roarke ukázal, do velké kanceláře, odkud bylo přes skleněnou stěnu vzadu vidět na moře.

Tady byly viditelné známky spěchu. Řada věcí nebyla na svých místech. Na stole překocená sklenice, jejíž obsah se vylil na leštěný chromový povrch. Změť disků, na podlaze nepořádná hromada šatstva. Rozeznala v ní oblek, který měl Bayliss na sobě při schůzi.

„Vytáhl ho rovnou odsud. Překvapil ho při práci. Bayliss si udělal něco k pití.“ Zvedla sklenici a přičichla k ní. „Je z toho cítit skotská. Usadil se ke stolu a začal prohlížet soubory. Něco zaslechne, vzhlédne a spatří někoho mezi dveřmi. Prudce vyskočí a vyleje svůj drink. Možná má ještě čas vyslovit jméno a pak je vyřízený.“

Obcházela pokoj, obešla stůl. „Vrah ho odstrojí tady. Už má hotový plán. Vešel sem horem, prozkoumal dům. Počkat, možná, že už tu dokonce někdy předtím byl na nějakém večírku, takže zná uspořádání. Vyjde ven, zneškodní bezpečnostní kamery a odstraní disky, na kterých byl zaznamenán. Jestlipak si tu lepicí pásku přinesl s sebou?“

Zkusila otvírat zásuvky. „Ne, podívej. Tady je celá role stejného materiálu, nenačatá. Co potřeboval, našel přímo tady v Baylissově pracovně. Zbytku tamté role se zbavil a také nástroje, který používal k nařezání pásky. To nenajdeme.“

„Poručíku,“ pravil tiše Roarke, „podívej se na ty disky.“

„K těm se taky dostanu. Pak Baylisse odnese nahoru. Je silný. Neviděla jsem žádné stopy, že by oběť byla vlečena, ani oděrky a Škrábance na chodidlech. Položí ho do vany. Neshodí ho tam. Opět žádné oděrky. Prostě ho tam rozloží a připoutá ho. Na tu práci si zul boty, ale šaty ne. Ve vaně nejsou stopy podrážek a okolo je nacákáno příliš mnoho vody, než aby mohl uschnout.“

Ano, přímo to před sebou viděla. Trpělivost, zatímco uvnitř jím zmítá zuřivost. Trpělivá pečlivost přetažená přes vražednou zuřivost.

„Pak už jen čeká, až Bayliss přijde k sobě. Když se probere, odehraje se krátký rozhovor. Takové a takové jsou důvody, abys zemřel. Pro tohle si zasloužíš umřít. Prožít si strach a ponížení. A pak spustí vodu, horkou, a poslouchá, jak Bayliss žadoní o svůj život. A jak voda stoupá a motor zabírá a chrlí horkou pěnu, on zůstává chladný. Chladný jako led. Tak to vypadá, když člověk stojí nad smrtí. Zůstává chladný, aby to do sebe nevstřebal. Stojí tam, přímo nad ní, a sleduje, jak přichází.

Nevzrušuje ho to, nedojímá. Je to prostě práce, kterou bylo třeba vykonat, a vykonat dobře. Vykonat promyšleně. Když voda zaplní Baylissovy plíce, když přestane zápasit a oči strnou a zírají, vezme mince a hodí je do vody, rozhodí je po těle. Jidášovy peníze.

Pak vystoupí z vany ven, otřepe se, obuje si boty a odejde stejnou cestou, kterou přišel. Dveře nechá otevřené, protože nechce, aby se odhalení vraždy příliš protáhlo. Chce, aby se o tom vědělo. Aby se to oznámilo. Aby se o tom mluvilo. Práce není kompletní, dokud celé oddělení nebude vědět, že je mrtvý další policista.“

„Já bych neuměl vytvořit takový obraz, jako to dokážeš ty,“ řekl Roarke. „Je to obdivuhodné.“

„Je to základní předpoklad.“

„Ale ne, ten způsob, jakým to děláš ty,“ zamumlal. Kolik scén, podobných té, kterou právě popsala, už je uloženo v její paměti? Kolik je tam obětí a kolik vrahů?

Zůstat chladný, říkala, aby se to do tebe nevstřebalo. Věděl, že tuto schopnost Eva neovládá. Právě ten fakt, že všechno do sebe vstřebává, způsobuje, že je tak skvělá. A tak pronásledovaná obavami.

„Podívej se na ty disky, Evo.“

„Už jsem se podívala.“

Byly jich tam desítky, na mnohých byla jména, která znala. Policisté, Baylissův odporný soubor policistů. Soubor, který sahal, jak si všimla, až do nejvyšších míst.

„Aspoň že byl v tom svém honu na čarodějnice demokratický.“ Uviděla na jednom štítku i své jméno. „Vezmeme je všechny. Bude to namáhavá a odporná práce, projít je všechny. Jeho přístroj je stále zapnutý.“ Sedla si k němu a zamračila se na prázdnou obrazovku.

„Uvnitř je ještě jeden disk. A myslím, že nepatří žádné oběti.“

„Ty jsi tady na to sahal?“ Otočila se v židli a zavrčela na něj: „Říkala jsem ti, abys ne –“

„Buď už zticha, Evo, a přehraj ten disk.“

Měla toho na jazyku víc, mnohem víc. Ale to může počkat, až budou sami a bude na něj moct uhodit v soukromí. Obrátila se zpátky k obrazovce. „Přehrát tento disk,“ nařídila.

Na obrazovku tiše vyplula slova. Nebylo tam žádné zvukové pozadí nebo předčítání, ale prostě jen zřetelná, chladná písmena na kouřově šedém podkladě.

Poručíku Dallasová, protože jste hlavním vyšetřovatelem smrti Kohliho, Millse, a teď i Baylisse, adresuji své poselství vám.

Hluboce lituji smrti detektiva Taje Kohliho. Byl jsem zaveden na nesprávnou cestu, hlavně působením muže, kterého se chystám popravit za jeho zločiny. Zločiny proti odznaku, který zneužil kvůli své vlastní žádostivosti a touhy po moci. Je to snad menší zrada přísahy než Millsova zrada odznaku pro peníze?

Jestli se mnou souhlasíte, nebo ne, o to se nestarám. Zavázal jsem se k tomu, co jsem udělal, a budu v tom pokračovat.

Protože jste do věci zapojená, našel jsem si čas a přečetl si materiál, který na vás Bayliss nashromáždil. Jestli jsou tvrzení, obvinění a údaje, která na vás nahromadil, založeny na pravdě, tak jste i vy znesvětila svůj odznak. Nejsem nakloněn věřit slovům lháře, pokřiveného policisty, lačnícího po moci. Ale musím je brát v úvahu.

Dávám vám dvaasedmdesát hodin, abyste se očistila. Jestli jste přes svého manžela ve spojení s Maxem Rickerem, zemřete. Jestli jsou ta obvinění falešná a vy jste tak schopná a svědomitá, jak říká vaše reputace, jistě najdete cestu, jak do té doby zlomit Rickera a

jeho organizaci. Vyžádá si to vaši plnou pozornost a všechny vaše schopnosti. Abych byl spravedlivý, a spravedlnost je mým cílem, dávám vám své slovo, že do té doby nepodniknu žádné kroky proti vám ani nikomu jinému.

Dostaňte Maxe Rickera, poručíku. Nebo já dostanu vás.

Kapitola osmnáctá

Eva si vzkaz okopírovala, zabavila a zaevidovala disky a složky a přenechala počítač Feeneyovi. Ten si ho odveze na Elektronické oddělení, rozebere ho, oskenuje a prozkoumá. Věděla, že je to jen formalita. Vrah na přístroji nezanechal nic svého, kromě toho jediného osobního vzkazu pro ni.

Rickera měla na svém seznamu a hodlala jej dostat. Ale on nemohl být a nebude tím hlavním cílem. Ať bylo jeho spojení s vrahem jakékoliv, Ricker nebyl ten, kdo mačkal knoflíky.

Ona pátrá po zvrhlém policistovi, a jestli se chce utkat přímo s ní, taky dobře. Ale nenechá se od něj nutit, aby změnila své hlavní zaměření. Má před sebou postup, který musí dodržet, a hodlá jej dodržet pečlivě krok za krokem.

Pobízela techniky, osobně navštívila laboratoř a připojila několik pohrůžek ke své žádosti o přednostní zpracování vzorků, které tam poslala. Pokud šlo o ni, když bude třeba, aby pracovala od pondělka do neděle čtyřiadvacet hodin denně, udělá to. A musí to udělat i každý člen jejího týmu.

Roarke měl na práci něco docela jiného, jinou prvořadou věc. A úplně odlišný styl. Neztrácel čas vyptáváním, co hodlá Eva dělat, nebo handrkováním o to, jak jí hodlá zajistit osobní bezpečnost.

Nechal ji s její prací a vrátil se do New Yorku sám. Než tam dorazil, už měl vymyšlenou osnovu svých plánů.

Zastavil se u Očistce, odkódoval dveře. Trosky už byly odklizené a probíhaly už první opravy. Ještě to nebyla ta elegantní aréna hříchu, ale bude. Velice brzy.

Světla byla rozsvícená a ozařovala lesk podlahy, nově obložené třpytivými stříbrnými čtverci a kruhy. Za barem už bylo vyměněno zrcadlo, podle jeho instrukcí s tmavomodrým sklem. Celkový dojem působil trochu nadpozemsky.

Nebo možná podpozemsky, pomyslel si, a to byl vlastně jeho záměr.

Přistoupil k baru a právě naléval do dvou sklenek brandy, když po dlouhých točitých schodech sestoupila dolů Rue MacLeanová.

„Prověřovala jsem bezpečnostní kamery," oznámila s lehkým úsměvem. „Všechno už je v chodu. Pracujete rychle."

„Provoz zahájíme za dvaasedmdesát hodin."

„Sedmdesát –" Popadla skleničku, kterou jí podával přes bar, a prudce vydechla. „Ale jak?"

„Já už to zařídím. Od vás chci, abyste na zítra ráno svolala personál a dnes večer připravila pracovní rozvrhy. Otevřeme v pátek večer a otevřeme s parádou." Zvedl svou sklenku a pozoroval ji.

„No, vy jste tu šéf."

„No právě." Vyndal cigarety, nechal pouzdro ležet na baru a jednu si zapálil. „Jak se vám dostal na kůži?"

Nejdřív jí v očích probleskl maličký záblesk paniky a pak nasadila udivený výraz. „Cože?"

„Využíval můj podnik ke svým malým kšeftíkům. Ach, nic moc nápadného, nic moc významného. Jen tolik, aby mohl tajně sedět ve své malé pevnosti a nechat mě oblbovat mými vlastními lidmi. Časem by začal být neopatrný, jestli už nebyl. Tak to u něj chodí. Taková nedbalost ho činí nebezpečným. Možná, že ten policista, co tu pracoval, začal něco čichat, jen takový závan. Takže než v tom mohl pokračovat, byl mrtvý."

Náhle byla bledá, tak bledá, že její pokožka byla téměř průsvitná. „Vy si myslíte, že toho policistu nechal zabít Ricker?"

Nadechl kouř, pak jej vydechl a pozoroval ji přes jeho závoj. „Ne, nemyslím, aspoň ne přímo. Ale to načasování je zajímavé. To načasování bylo špatné pro policajta. Potenciálně i pro mne, a zcela určitě pro vás, Rue."

„Nevím, o čem mluvíte."

Začala couvat, ale Roarke jí prostě položil dlaň na ruku a tím stiskem ji dostatečně varoval, aby zůstala, kde je. „Nedělejte to," promluvil tak mírně, až se zachvěla. „Jenom byste mě víc popudila. Já se vás ptám, jak se k vám dostal. Ptám se, protože jsme už nějaký čas vycházeli jako dobří přátelé."

„Vy přece víte, že mezi mnou a Rickerem nic není."

„Doufal jsem, že není." Naklonil hlavu. „Vy se třesete. Myslíte si, že vás uhodím? Už jste někdy viděla, že bych uhodil ženu, Rue?"

„Ne.“ Jedna slza, veliká, se přehoupla přes víčko a přistála jí na bílé tváři. „Ne, to byste neudělal. To není váš způsob.“

„Ale jeho ano. Jak vám ublížil?“

Teď to byla hanba, co jí vyhnalo slzy z očí a způsobilo, že se jimi začala zalykat. „Panebože, Roarke. Lituju toho. Hrozně toho lituju. On poslal dva své chlapy, aby mě sebrali z ulice, rovnou z ulice. Odvezli mě do jeho domu a on – kristepane, právě obědval a jídlo měl rozházené po celém soláriu. A řekl mi, co bude dál a co se stane, když nebudu spolupracovat.“

„Takže jste spolupracovala.“

„Hned ne.“ Sáhla po cigaretě z jeho pouzdra a pokoušela se ji zapálit. Roarke ji uchopil za třesoucí se ruku a pevně ji držel, dokud jí oheň nezapálil.

„Vy jste ke mně byl hodný. Choval jste se ke mně s respektem a čestně. Vím, že mi to nemusíte věřit, ale nejdřív jsem ho poslala do háje. Řekla jsem mu, že až se dovíte, o co se pokusil, tak že… no, vymyslela jsem si celou hromadu zajímavých ošklivých věcí, které uděláte. On tam jen seděl a škodolibě se šklebil, dokud jsem neskončila. Měla jsem hrozný strach. Strašně mě vyděsilo, jak na mě koukal. Jako kdybych byla nějaký brouk, kterého se chystá rozmáčknout, až se mu zlíbí. A pak vyslovil jméno a adresu. Jméno mé matky a adresu mé matky.“

Zadrhl se jí dech, sáhla po sklenici, napila se, rychle a zhluboka, aby se uklidnila. „Ukázal mi videonahrávky. Nechal ji sledovat – tam nahoře v jejím domku, který jsem jí opatřila – který jste mi pomohl jí opatřit. Jak jde nakoupit, jak jde k sousedům na návštěvu, prostě její každodenní život. Chtělo se mi rozčílit se, rozzuřit se, ale nemohla jsem překonat hrůzu z toho všeho. Když prý budu pěkně spolupracovat – a co mi to nakonec udělá, řekl –, nikdo mou matku nepřepadne, nebude ji mučit a mrzačit.“

„Já bych dohlédl na to, aby byla v bezpečí, Rue. Měla jste mi věřit, že bych jí zajistil bezpečí.“

Zavrtěla hlavou. „On vždycky dokáže najít slabé místo. Vždycky to pozná. To je jeho dar. A na to místo tlačí tak dlouho, dokud neuděláte cokoliv, abyste ho zastavil. Takže jsem vás radši zradila, jen aby toho nechal.“ Setřela si slzy. „Je mi to líto.“

„Vaší matky se nedotkne, to vám slibuju. Vím o místě, kam může jít a zůstat tam tak dlouho, dokud s ním neskoncujeme.“

Rue na něj zůstala koukat. „Já vám nerozumím.“

„Vy se budete cítit líp, když na ni dohlédnu, a já potřebuju, abyste svou energii v příštích pár dnech soustředila na klub.“

„Vy mě tu necháte? Po tom všem?“

„Já matku nemám, ale vím, jaké to je mít někoho nade všechno rád a co by člověk všechno neudělal, aby svou lásku ochránil od všeho zlého. Řekl bych, že jste mi mohla důvěřovat, Rue, opravdu jste mohla. Ale nevyčítám vám to.“

Sedla si a zabořila tvář do dlaní. Zatímco bezhlesně plakala, dolil jí brandy, pak přinesl láhev vody, otevřel ji a postavil před ni.

„No tak, napijte se a trochu se uklidněte.“

„Tohle je důvod, proč vás nenávidí.“ Mluvila chraplavě, ale vyrovnaně. „Pro všechno, čím jste a čím on nikdy nemůže být. Nemůže přijít na to, co to ve vás je, co vás utváří. Tak prostě nenávidí. On vás nechce vidět jen mrtvého. On vás chce vidět zničeného.“

„S tím já počítám. A teď vám povím, jak to všechno provedeme.“

Eva si představovala, že když už má za sebou rok manželství, ví už, jak na to. Usoudila, že nejsnadnější způsob, jak se při řešení svého případu vyhnout problémům s Roarkem, je nemluvit s ním o něm tak dlouho, jak jen to bude možné.

Aby ušetřila čas, zavolala domů z auta videofonem a přepnula jej tak, aby nezvonil, jenom blikal. Zvolila linku v ložnici, protože tušila, že Roarke je nejspíš ve své pracovně. Takže až zamrká světýlko záznamníku, neuvidí je a nebude reagovat.

„Ahoj.“ Krátce a roztržitě se usmála do kamery. „Chtěla jsem ti sdělit, že budu v Centrále. Snad najdu chvilku, abych si tam zdřímla. A pak budu povětšině v laboratoři, musím honit Dickheada, aby mi urychleně dodal výsledky. Jak budu mít možnost, ozvu se. Papá.“

Přerušila spojení a ani si neuvědomila, že si s úlevou odfoukla, až když zachytila pronikavý pohled Peabodyové. „Co je?“

„Chcete slyšet názor svobodné dívky na ty vaše manželské kejkle?“

„Ne.“

„Vy víte, že se chystá podat si vás za to, že ignorujete tu hrozbu.“ Peabodyová pokračovala dál a nevšímala si Evina zamračení. „Takže se snažíte kolem něj tancovat. Máte hrozně napilno a nemůžete s ním mluvit.“ Nemohla si odpustit ironické odfrknutí. „Jako kdyby to bylo něco platné.“

„Buďte zticha.“ Eva se zavrtěla na sedadle; nejdřív to chtěla odbýt mlčením, ale pak to nevydržela. „Proč by to nemělo být platné?“

„Protože vy jste sice mazaná, Dallasová, ale on je o moc mazanější. Možná, že vás chvilku nechá takhle se pitvořit a pak… pink.“

„Pink. Co to k čertu znamená, pink?“

„To já nevím, protože já se v mazanosti nevyrovnám ani jednomu z vás. Ale obě to poznáme, až na to dojde.“ Peabodyová potlačila zívnutí, když zahýbaly k laboratoři. „V takovéhle policejní kraksně už jsem nejela, ani nepamatuju.“ Poplácala úzké a žalostně nepohodlné sedadlo. „Ani se mi nestýskalo.“

„To bylo nejlepší, co jsem mohla splašit. Určitě to schytám, že jsem tohle na místě činu zabavila, ale můj auťák je na mraky.“

„Ale kdepak.“ Peabodyová zase zívla a protřela si oči. „Ten strážník, co jste mu tuhle rachotinu sebrala, z toho byl úplně vedle. Asi si dovnitř nechá přidělat pamětní desku. *Zde seděla Eva Dallasová.*“

„Dejte už pokoj.“ Ale když vystupovaly z auta, musela se té myšlence zachechtat. „Spojte se s Údržbou. K vám nemají takový odpor jako ke mně. Ještě. Přinuťte je, aby mi dali moji káru zase do pořádku.“

„Určitě by to šlo rychleji, kdybych ten požadavek podala pod nějakým jiným služebním číslem.“

„Jo, to máte pravdu. Zkuste Baxterovo. Jste vyčerpaná,“ dodala, když Peabodyová znovu zívla. „Jak to tady vyřídíme, tak si buď na hodinu odpočiňte, nebo si vemte nějakou tu probouzecí pilulku. Potřebuju, abyste byla soustředěná.“

„Chytím druhý dech.“

Vrátný u dveří vypadal na to, že svůj druhý dech definitivně vypustil a klesá pod třetím. Měl téměř zavřené oči, pomačkanou uniformu a pravou tvář celou zmuchlanou od spánku.

„Jste zakódované," zabručel jenom a odvlekl se zpátky na své stanoviště.

„Tohle místo je jak hrobka v noci," otřásla se Peabodyová. „Horší než márnice."

„Tak to tady musíme trochu oživit."

Nečekala, že by Dickie byl štěstím bez sebe, že ji vidí. Na druhé straně však taky nečekala, že první, co uslyší, až vejde do hlavní laboratoře, bude Mavisin pronikavý hlas.

Šéf laboratoře Berenski, nelichotivě známý jako Dickhead, byl skloněný k obrazovce počítače a jeho kostnatý zadek sebou škubal v rytmu melodie, kterou si pobrukoval.

V tu chvíli Eva věděla, že si může poručit třeba měsíc a hvězdy. Má možnost vyrukovat s bezvadným úplatkem z ryzího zlata.

„Hej, Dickie!"

„Pro tebe pan Dickie." Zvedl hlavu a viděla, že měla pravdu. Opravdu nebyl štěstím bez sebe. Oči měl oteklé a tlusté rty nasupené. A jak si všimla, měl naruby košili. „Vytáhla jsi mě z postele uprostřed noci. U tebe je vždycky všechno kvaltovka. Všechno je priorita číslo jedna. Dej mi s tím pokoj. Dostaneš výsledky, až je budu mít, a ani o minutu dřív. Jdi do háje a přestaň mi dýchat na krk."

„Ale já jsem sem pospíchala, jen abych ti byla nablízku."

Přejel po ní očima nahoru dolů a zatvářil se podezíravě. Obyčejně, když sem přišla, měla obě boty nachystané k nakopnutí do zadku. Když začala s úsměvy a žertíky, nemohli jste jí věřit ani slovo.

„Na někoho, komu se hromadí mrtvoly jedna přes druhou a komu se panstvo nahoře chystá prohnat faldy, jsi nějak náramně vesele naložená."

„Co ti na to mám říct? Tahle muzika mě dokáže tak úžasně naladit. Víš, že tady Mavis příští týden chystá velikou show? Slyšela jsem, že je vyprodáno. Taky jste to slyšela, Peabodyová, že je úplně vyprodáno?"

„Taky.“ Peabodyová byla sice hodně ospalá, ale chytila se okamžitě. „Bude to jediné vystoupení. Ona je opravdu jednička.“

„Ona je víc než jednička,“ prohlásil Dickie. „Mně se podařilo sehnat dva lístky. Musel jsem zatahat za pár provázků. Mám druhý balkon.“

„To se ty tvoje provázky moc nevytáhly.“ Eva si prohlížela nehty. „Já můžu mít dvě místa v přízemí. A s možností návštěvy v zákulisí. Kdybych ovšem měla kamaráda, s kterým bych šla.“

Vztyčil hlavu a popadl svými šikovnými pavoučími prsty její paži. „Beze srandy?“

„Naprosto beze srandy. Kdybych měla kamaráda,“ opakovala, „který by dokázal hejbnout kostrou a dodal mi výsledky, které potřebuju, dodala bych zase já ty vstupenky a zařídila to zákulisí.“

Dickiemu zvlhly naběhlé oči. „Já jsem tvůj nový nejlepší kamarád.“

„Ale to je roztomilé. Tak mě do hodiny začni krmit výsledky, Dickie, a ty vstupenky ti spadnou do tvých chtivých ruček. A kdybys mi našel něco, cokoliv, co by mi na toho chlápka poskytlo nějaké vodítko, zamluvím ti u Mavis velkou mlaskavou pusu.“

Poklepala mu po hlavě a vyrazila ven. U dveří se otočila zpátky a viděla, že tam pořád ještě stojí a čučí s pootevřenými ústy.

„Padesát pět minut, Dickie. Čas běží.“

Téměř střemhlav se vrhl na svůj mikroskop.

„Mazaná,“ poznamenala Peabodyová, když vyšly ven. „Jste přece jen mazaná.“

Když se vrátily na Centrálu, poslala Eva Peabodyovou, aby vypracovala předběžnou zprávu ze záznamu a poznámek na místě činu. A sama se ujala povinnosti promluvit si s nejbližšími příbuznými mrtvého.

Trvalo to déle, než měla v plánu, a téměř jediným výsledkem byla ještě větší deprese. Baylissova žena jí na nic nedokázala dát žádnou odpověď, a jestli nějaká existovala, pohřbená pod zármutkem a šokem, trvalo by příliš dlouho, než by ji odkryla.

Vdova odmítla nabídku, aby identifikovala zemřelého z videozáznamu, čím dál víc propadala hysterii a nakonec rozhovor převzala její sestra.

Eva slyšela, jak v pozadí vzlyká vdova, a v záběru obrazovky se objevila pobledlá bruneta. „Nemůže to být nějaký omyl?“

„Ne, omyl je vyloučen. Mohu zařídit, aby k vám do hotelu zajel náš poradce z Policejní centrály.“

„Ne, ne, bude jí nejlépe jen se mnou. Rodina je pro ni nejlepší. Cizí lidi by to jen zhoršili. Ach bože, dnes odpoledne mu koupila manžetové knoflíčky.“

Bruneta zavřela oči a nadechla se. K Evině velké úlevě se zdálo, že se uklidňuje. „Vracíme se okamžitě. Postarám se o to. A o sestru se taky postarám.“

„Pak se se mnou co nejdřív spojte. Potřebuju s paní Baylissovou ještě nutně mluvit. Cítím s vaší ztrátou.“

Eva se opřela dozadu a hleděla na osleplou obrazovku.

Kohli, Mills, Bayliss. Zapomněla na chvíli na důkazy a snažila se vidět lidi. Policisty. Ačkoliv všichni měli odznak, každý z nich jej nosil jiným způsobem. Byla přesvědčená, že všichni svého vraha znali. První dva ho znali tak dobře, že mu důvěřovali.

Zvláště Kohli. Povídal si s ním pozdě v noci nad drinkem v prázdném klubu. To je něco, co si dovolíte jen s přítelem. Ale své ženě se zmínil o nějaké schůzce. Jestli to myslel tak doslova, tak mohlo jít spíš o nějakého společníka než o přítele. O někoho, koho si vážil. O někoho, s kým se chtěl třeba o něčem radit. Neformálně. U piva.

Třeba, uvažovala, o někoho z jeho vlastního úřadu. Měla své podezření, že mohlo jít o někoho, kdo měl nějaký vztah k Rickerovi.

„Počítači, předlož mi soupis všech, kdo působili na Okrsku sto dvacet osm, včetně penzistů, v posledních dvou, ne, opravuju, třech letech. U všech vyhledej a oskenuj veškeré případy policejního vyšetřování, které se týkaly Maxe Rickera. Kromě toho vyhledej a oskenuj všechny údaje o… jak on se jmenuje, ten syn. Alex. Alex Ricker. A konečně tentýž průzkum případů, v nichž jako právní zástupce u výslechu nebo soudu působil Canarde.“

Vyhledávání údajů probíhá… Požadavek obsahuje řadu otázek. Vyžádá si nejméně čtyři hodiny dvacet minut.

„Tak abys pohnul zadkem.“

Příkaz nesrozumitelný. Prosím, přeformulujte…

„Kristepane. Začni s vyhledáváním.“

Posilnila se kávou a opustila hučící počítač. Vyklouzla ven a zašla do zasedačky. Tam na počítači shromáždila veškeré dosavadní údaje o Vernonovi. Byla by asi mohla hodnotit jeho data na svém počítači zároveň s probíhajícím procesem vyhledávání a skenování. Byl to nový přístroj, úplný klenot ve srovnání s kvílející a koktající hromadou plechu, kterou měla předtím.

Ale radši nebude pokoušet své štěstí.

Strávila hodinu probíráním Vernonových dat. Zakrátko si ho zavolá k výslechu. Chtěla na něj uhodit, a to tvrdě.

Vliv kávy už začínal odeznívat a slova jí splývala před očima, ale vtom zapípal její komunikátor.

„Dallasová?“

„Zdá se, že jsem si vysloužil velký vlhký francouzský polibek.“

„Neříkala jsem francouzský,“ namítla Eva a umínila si varovat Mavis, aby držela zuby pevně zaťaté. „Tak co máš,

Dickie?“

„Něco, po čem se zatetelí i tvoje chladné, kamenné srdce. Na okraji vany jsem našel maličký kousek izolace.“

„Panebože, řekni mi, že je tam otisk, a přijdu tě líbat osobně.“

„Policajti vždycky chtějí zázraky,“ syčivě se nadechl a vydechl. „Mám prostě tu izolaci. Já bych hádal, že použil izolaci na ochranu rukou a nohou, ale že to trochu přehnal. Víš, co se stane, když to naneseš příliš tlustě?“

„Jo, tak to nějak zrosolovatí. Může se stát, že s tím někde ťukneš, anebo se o něco otřeš, a trochu tam toho zůstane. Ale sakra, Dickie, co je mi ždibek izolace platný?“

„Chceš to slyšet, nebo mlít pantem? O ten kousek izolace patrně přišel, když tlačil toho tvého chlápka zápasícího o poslední dech do bublající koupele. A proto je zatraceně pravděpodobné, že ta malinká šupinka nehtu, kterou jsem na ní našel a kterou moje genialita a umění lokalizovaly, patří tvému vrahovi.“

Stále ještě se držela a nevybuchla. „Porovnal jsi DNA s Baylissovou?“

„Za co mě máš? Za debila?“

Už už otvírala pusu, ale pak si připomněla, že ho potřebuje, a zase ji energicky sklapla. „Promiň, Dickie, mám za sebou dlouhou noc.“

„To mi povídej. Ne, s Baylissovou se neshoduje. Získal jsem to – a je to opravdu drobeček, ten můj miláček – ze spodní strany lepicí pásky. Porovnal jsem to s Baylissovym chlupem. Ten by měl být z Baylissovy paže, aspoň na evidenčním sáčku je taková informace, ale nečekala bys, že najdeš kousínek nehtu mrtvoly na spodní straně pásky, ne?“

„Ne, to ne. Zatraceně, Dickie, to je dobré. Úplná nádhera. Asi se do tebe zamiluju.“

„Tak nakonec dopadnou všechny. Teď tady mám předběžné údaje.“ Přesunul se se svou oblíbenou pojízdnou židlí přes celou místnost. „Muž. Běloch. O moc víc toho pro tebe nemám. Jestli po mně chceš, abych ti určil přibližný věk a národnost a všechny tyhle srandičky, pak to bude muset počkat. A já z toho chlápka moc materiálu nemám. Třeba ještě něco najdu. Porušil tu izolaci na jednom místě, mohl ji porušit ještě někde. Zatím vím, že ten jediný chlup patří Baylissovi.“

„Tak v tom pokračuj. Dobrá práce, Dickie.“

„Jo. A víš co, Dallasová? Když toho chlapa dostaneš, tak ho u soudu rozcupujem. Víš čím? *Nehtama*.“

„Jo, chápu. To je teda fór.“

Přerušila spojení a opřela se.

Kousíček nehtu, pomyslela si. Někdy i tak málo může přivést chlapa na šibenici.

Kousíček nehtu. Neopatrnost. První maličký příznak.

Třicet stříbrných. Symbolizmus. Náboženský symbolizmus. Jestli měla být oběť Jidáš, kdo je potom postava Krista? Ten vrah ne, usoudila, když si to rozmyslela. Kristus byl oběť a byl čistý. Syn. Jak zní ta věta?

Jediný syn Boha všemohoucího.

Osobní poselství vyšetřovateli. Svědomí. Ten zabiják má svědomí a jeho omyl s Kohlim ho natolik trápí, že se potřebuje utěšit vysvětlením, ospravedlněním. A vyhlášením ultimata.

Dostaň Rickera. Zase se to otáčí zpět k Rickerovi.

Ricker. Syn. Očistec.

Roarke.

Kšefty, usoudila. Staré kšefty.

Je v posteli, ve tmě, ale nespí. Nebylo by bezpečné usnout a zahalit se do snění.

On pil a není sám.

Zaslechla slova, když některý z nich zesílil hlas, což se dělo často. Zaměřila se na hlas otce, protože on byl ten, kdo k ní mohl ve tmě vklouznout, když toho nevypil dost. Tak akorát dost. Otevřel by dveře a v nich by se v jasném světle rýsoval jeho stín. Jestli se s tím druhým chlapem pohádá a nebude dost opilý, nějak jí ublíží. Možná, že ji jen zfackuje. Když bude mít štěstí.

Ale když nebude mít štěstí, budou ji jeho ruce drápat a svírat – a jeho dech, páchnoucí po cukrátkách, se začne zrychlovat a zostřovat. Obnošené tričko, které nosila na spaní, ji neochrání. Když bude žadonit a bránit se, ještě víc ho to rozběsní, rozběsní ho to tak, že se jeho dech ještě zrychlí, víc a víc, jako obrovský stroj.

Pak jí zacpe rukou ústa, aby ztlumil její výkřik, když do ní vrazí tu svou věc.

„Tatínek pro tebe něco má, holčičko. Ty moje kurvičko."

Třese se v posteli a naslouchá.

Ještě jí není osm.

„Potřebuju víc prachů. To já tady riskuju. To já tady nastrkuju zadek."

Jeho hlas už je breptavý, ale ne dost. Ještě ne.

„Měli jsme přece dohodu. Víš, co se stane lidem, kteří mě chtějí podfouknout? Poslední můj zaměstnanec, který se pokusil… měnit podmínky, nezůstal naživu ani tak dlouho, aby toho stačil litovat. Občas někdo z East River vyloví nějaký malý kousek toho chlapa."

Tenhle hlas je tišší; musí napínat sluch, aby ho zachytila. Ale není opilý. Nene, ona rozezná hlas člověka, který pil, a tenhle to není. Ale přece v ní jeho tón probouzí chvění. Pod kultivovaným hlasem zaznívá jakýsi ošklivý spodní tón.

„Já nechci žádný potíže, Rickere." Tohle už je kňourání, které se jí protiví. Jestli má strach, bude k ní krutý. Použije pěsti. „Měl jsem moc vydání, musím se starat o holku."

„Mne nezajímá tvůj soukromý život, ale moje zboží. Koukej ho doručit zítra večer, na smluveném místě a ve smluvenou dobu, a pak dostaneš zbytek svých prachů.“

„Budu tam.“

Ozvalo se zaskřípání židle o podlahu. „Bylo by dobře – pro tebe i pro tvoji holku, abys tam byl. Jsi ožraly. Já nesnáším opilce. Koukej, abys zítra večer byl střízlivý.“

Je slyšet kroky, dveře se otvírají a zavírají. Pak ticho.

Přeruší je třesk skla. Hlasité proklínání. Začíná se v posteli třást a chystá se na nejhorší.

Zaduní stěna, jak do ní buší pěstí. Lepší než do mne, je všechno, co si dokáže pomyslet. Jen ať tluče do zdi, ať si najde další flašku. Prosím, prosím, ať jde ven pro další pití a najde si někoho jiného, koho by mohl ztrestat. Prosím.

Ale dveře pokoje se přece jen rozletí. A už tam stojí, velký, tmavý stín s ostrým a jasným světlem za zády.

„Na co čumíš? Že ty jsi poslouchala můj soukromý rozhovor? Strkala jsi nos do mých záležitostí?“

Ne, *ne*. Nemůže promluvit, jen rychle a horlivě kroutí hlavou.

„Měl bych tě tu nechat krysám a policajtům. Krysy ti okousají prsty u rukou i u nohou. A pak přijdou policajti. A víš, co dělají malým holkám, který si nehleděj‘ svýho?“

Připotácí se k ní a popadne ji za vlasy tak, že bolestí vykřikne, ačkoliv si umínila, že bude zticha.

„Strčí je do tmavý díry ve sklepě a nechají je tam na pospas všelijakejm broukům a ti jim nalezou až do uší. Do takový díry se chceš dostat, holka?“

Teď už pláče. Nechtěla, ale slzy jí prostě prýští z očí. Dá jí facku. Jednu, druhou, ale téměř bezmyšlenkovitě, takže ona už zase začíná doufat.

„Pohni svým líným zadkem z toho pelechu a spakuj si svoje krámy. Musíme jinam, za jinejma lidma. Jede se na jih, holka.“

Zašklebí se s vyceněnými zuby, ale v očích mu přitom zůstává vztek. „Ricker si myslí, že mě vyděsí. Čerta starýho. Mám půlku z jeho prachů a ty zatracený drogy. Uvidíme, kdo se bude smát nakonec. Max Ricker je jen všivej zkurvysyn.“

Vyleze z postele a poslušně si sbalí do tašky těch pár věcí, co má, myslí jen na to, že pro tuhle noc je zachráněná, ušetřená. Díky někomu, kdo se jmenuje Max Ricker.

Eva se vymrštila ze spánku s tlukoucím srdcem a suchým hrdlem.

Ricker. Bože. Ricker a její otec.

Sevřela opěradla židle, aby se uklidnila, aby se udržela v přítomnosti. Byla to realita, nebo jen produkt únavy a fantazie?

Realita. Když se jí občas vynořily takové malé záblesky minulosti, byly vždycky reálné. Úplně se viděla, změť vlasů, obrovské oči, hubené ruce, schoulená v posteli jako zvířátko v kleci.

Slyšela hlasy.

Naklonila se dopředu a přitiskla si prsty na spánky. Max Ricker tedy znal jejího otce. V New Yorku. Ano, byla si jistá, že tu noc byli v New Yorku. Jak dlouho to trvalo, než zakotvili v Dallasu? Jak dlouho před tou nocí, kdy našla ve své ruce nůž, když ji otec napadl?

Jak dlouho předtím, než ho patrně zabila?

Dost dlouho na to, aby se peníze rozkutálely. Dost dlouho, uvědomila si, aby je Ricker začal pronásledovat, aby poslal svoje vlky na stopu po muži, který ho okradl, a aby ho oddělal.

Ale ona ho předešla.

Vstala a začala chodit po místnosti. Co se stalo tehdy, nemá už význam a ona nesmí dovolit, aby se jí to pletlo do jejího vyšetřování nebo ji to ovlivnilo.

Ale přece jen, jaká plíživá ruka osudu sem ten kruh zase stočila? Rickera k jejímu otci. Rickera k Roarkovi.

A bezpochyby Rickera k ní.

Má nějakou šanci, že se jí podaří udělat tomu konec?

Kapitola devatenáctá

Potřebovala něco víc než kávu. Potřebovala se trochu vyspat. A potřebovala si odpočinout od vyhledávání a skenování údajů.

Ale v mozku jí cosi uvízlo a přimělo ji, aby se začala znovu probírat dosavadními údaji a provádět další průzkum.

Právě s tím začala, když přišlo pozvání z Věže.

„Já na tohle nemám čas. Zatracení politici. Nemám čas běhat za Tibblem a informovat ho o současném stavu šetření, aby tím mohl nakrmit sdělovací prostředky."

„Dallasová, mažte do Věže. Já ten průzkum dokončím za vás," navrhla jí Peabodyová.

Eva by se do toho průzkumu radši pustila sama. Byla to pro ni osobní záležitost. A v tom vězí celý ten zatracený problém, připustila. Dovolila, aby se z toho stala osobní záležitost. „Vernon má přijít za hodinu. Jestli se opozdí třeba o půl minuty, pošlete uniformované policisty, aby ho sebrali. Prostudujte si jeho profil," dodala a popadla sako. „Spojte se s Feeneyem, chci, aby on a McNab byli přítomni při výslechu. Chci, aby tam bylo plno policistů."

Zaváhala a otočila se k počítači. Nemá cenu ztrácet čas, napomenula se. Žádnou cenu. „Všechny ty nové údaje zařaďte do složek a spočítejte pravděpodobnost u všech tří našich vražd."

„Ano, madam. U koho?"

„To poznáte," řekla Eva a vykročila z místnosti. „A jestli nepoznáte, tak nepatříte do oboru."

„Miluju nátlak," zamumlala Peabodyová a sedla si.

Řekne jim to stručně, umínila si Eva. A poví jim to na rovinu. Tibblovi možná leží na srdci image oddělení, politika, všechno to plácání a kydání hnoje ve Vnitřních záležitostech, ale jí ne.

Ona má jen jediný úkol – uzavřít svůj případ.

Nenechá se od toho zdržovat nějakou zatracenou tiskovou konferencí, kterou by měla ještě vtěsnat do svého programu. A jestli si někdo myslí, že ji může vytrhnout z případu jen proto, aby vyluzovala pro média ty správné zvuky, tak si může…

Ale ouha.

Její věci nijak nepomůže, když napochoduje do Tibblovy pracovny s nějakým zatvrzelým postojem. A stejně tak jí nepomůže nějaká potlačovaná sebelítost, kdyby se její podezření ohledně vraha prokázalo jako oprávněné.

Jejím úkolem je *opravdu* uzavřít případ. A ať byli ti mrtví čímkoliv, zaslouží si její plné úsilí.

Co se týče Rickera, i tento kruh hodlá uzavřít.

Tibble ji nenechal čekat. Trochu ji to překvapilo. Ale to nebylo nic ve srovnání se šokem, který utrpěla, když vstoupila do pracovny a spatřila Roarka, který se tam zcela chladnokrevně a spokojeně usadil na židli.

„Poručíku!“ Tibble jí od svého stolu pokynul, aby šla dál. „Posaďte se. Máte za sebou dlouhou noc,“ dodal. Obličej měl klidný a bezvýrazný. Stejně jako inspektor, který tam seděl s rukama na stehnech.

Eva měla pocit jako člověk, který přišel pozdě na partii pokeru s vysokými sázkami a nezná výšku posledního vkladu.

„Pane! Předběžná zpráva o Baylissovi byla doplněna o další údaje.“ Významně se zahleděla na Roarka. „Důkazy však nemohu specifikovat v přítomnosti civilní osoby.“

„Ta civilní osoba se vám včera docela hodila,“ namítl Tibble.

„Ano, pane.“ Věděla, že si nesmí nechat moc nahlížet do karet, a tak jen přikývla. „Bylo životně důležité zajistit co nejrychlejší dopravu do Baylissova víkendového domu.“

„Ale přece jen to nebylo dost rychlé.“

„Ne, pane.“

„To nebyla kritika, poručíku. Vaše instinkty ohledně kapitána Baylisse byly správné. Kdybyste je nebyla poslechla tak, jak jste to udělala, pravděpodobně bychom ještě teď o jeho zavraždění nevěděli. A jelikož oceňuji vaše instinkty, poručíku, chystám se také využít ty svoje. Ustanovil jsem Roarka jako dočasného civilního pověřence pro vyšetřování Maxe Rickera, zatímco vy povedete dál vyšetřování těch vražd.“

„Komisaři Tibble –“

„Máte snad nějaké námitky, poručíku?“ zeptal se Tibble sametovým tónem. Kdyby se nemusela tak soustředit na to, aby nevybuchla, snad by v něm zaslechla i záblesk ironie.

„Mám jich spoustu, počínaje tím, že Rickerova záležitost teď není prvořadá. Právě analyzuji nové důkazy a data, které, jak doufám, povedou v rámci mého současného vyšetřování k zatčení. Vztah k Rickerovi zde existuje,“ pokračovala, „dokonce je klíčový, ale nadcházející zatčení nijak nemůže ovlivnit. Ten vztah je, jak se domnívám, spíše emoční než hmatatelný. Proto je stíhání Rickera až druhořadé a já se domnívám, že by bylo vhodné, aby vycházelo z výsledků výslechu osoby podezřelé z vražd. Žádám, aby jakékoliv kroky týkající se Rickera byly odloženy až na dobu, kdy bude uzavřen můj případ.“

Tibble se na ni zahleděl. „Ale vy jste se teď stala terčem.“

„Každý policista je terčem. Vrah se mě pokouší přimět, abych přesunula svou pozornost z něho na Rickera. V tom mu nemíním vyhovět. A se vší úctou, pane, ani vy byste neměl.“

To poslední prohlášení zaznělo tak ohnivě, až Tibble pozvedl obočí a koutky jeho úst se zvedly něčím, co vzdáleně připomínalo pobavení.

„Poručíku Dallasová, od té doby, co si všímám vaší práce, jsem ještě nezažil, že byste se nechala byť jen o stupínek odklonit ze směru, který jste si stanovila. Ale možná, že mi něco ušlo, anebo současná situace představuje něco, co nejste schopná rozumově ovládnout. Jestli je to tak, předám Rickerovu záležitost jinému důstojníkovi.“

„To je už druhé ultimátum, které jsem za poslední hodiny dostala. A já ultimáta nemám ráda.“

„Nikdo po vás nežádá, abyste je měla ráda. Po vás se žádá, abyste dělala svou práci.“

„Komisaři Tibble,“ přerušil ho Roarkův mírný hlas. „My jsme poručíka zaskočili po obtížné noci. Moje přítomnost zde tomu přidává osobní charakter. Snad bychom mohli vysvětlit důvody, proč tu jsem, než se to příliš vyhrotí.“

Už jí to skoro vyletělo z úst, ošklivá jízlivá poznámka, kterou by Roarka nevybíravě upozornila, že není zvědavá na to, aby ji obhajoval. Ale do toho vstal Whitney a pokývl.

„Myslím, že bychom se měli nadechnout a uklidnit. Já osobně bych si dal kafe, pane. S vaším dovolením bych nějaké přinesl pro všechny, zatímco Roarke nastíní poručíku Dallasové základní plán."

Tibble krátce přikývl, pokynul Roarkovi a usedl do svého křesla.

„Jak jsem ti řekl a jak jsem sdělil tvým nadřízeným, byl jsem kdysi s Maxem Rickerem na krátkou dobu v určitém obchodním spojení. Spojení," dodal Roarke, „které jsem přerušil, když jsem zjistil, že ne všechny Rickerovy aktivity jsou legální. Nerozešli jsme se příliš přátelsky. To, že jsem přerušil spolupráci, stálo Rickera značnou částku peněz a ztrátu kont řady klientů. Jeho nenávist dokážou probudit daleko méně závažné důvody, ale také si umí pro odplatu zvolit vhodný čas. Nemohu říct, že by mě to nějak zvlášť trápilo, až doteď."

Vzhlédl, když mu Whitney podal hrnek kávy. Policajtské kafe, pomyslel si Roarke s vnitřním odporem, ale přesto je přijal. „Jak víte, zakoupil jsem přes prostředníka podnik, který patřil Rickerovi. Přestavěl jsem jej, přijal nový personál a dal jsem klubu nové jméno – Očistec. Docela dobře prosperuje, a to legálním způsobem, ale po vraždě jednoho z vašich lidí jsem zjistil, že Ricker využívá můj klub a jednoho z mých zaměstnanců k vlastnímu podnikání."

MacLeanová, pomyslela si Eva. Vsadila by se.

„Šlo hlavně o drogy," dodal Roarke. „Jelikož se dá těžko věřit, že potřebuje pro takový účel právě můj podnik, bylo zřejmě jeho cílem provozovat tam ilegální činnost, v podstatě mně pod nosem, a později ji na mě hodit. Což by způsobilo mně a mojí ženě spoustu potíží a nesnází."

„Ona tě prodala." Eva cítila, jak jí v krku bublá zuřivost. „Rue MacLeanová."

„Naopak." Nenechal se vyvést z míry. „Ona Rickerovo pronikání odhalila a včera večer mě o všem informovala."

To si povídej koňovi, pomyslela si Eva, ale zatím to přešla. „Odbor vnitřních záležitostí na to dostal tip – zřejmě prostřednictvím

některého z Rickerových poskoků – a vyslal Kohliho, aby to vyčenichal. Vědělo se, že má dobrý nos. Určitě by na něco přišel.“

„A myslím, že přišel. Dřív, než si Ricker přál. Provozoval tam jen malé kšefty. Avšak zabít policajta, respektive nechat zabít policajta v mém podniku, to bylo něco jiného.“

„Nebyl to Ricker.“ Vylétlo to z ní bezmyšlenkovitě, téměř jako obhajoba; pak se přiměla uvažovat. „On jen odpálil rozbušku,“ zamumlala. „Měl styky uvnitř oddělení, uvnitř Stoosmadvacítky. Věděl, který knoflík stisknout, do kterých ran je třeba vsypat sůl. Nemohl vědět, co odstartuje. Nemohl to předpokládat, ale přesto to všechno do poslední kapky využíval.“

Odmlčela se, ale pak na Tibblův pokyn pokračovala. „Ta razie minulý rok ho rozzuřila, navztekala. Martinezová už ho měla, všechny důkazy do sebe zapadaly. Ale vložil se do toho Mills, naboural tu akci a zmanipuloval nalezené důkazy. Ricker z toho sice vyklouzl, ale celá ta záležitost ho nepřestala užírat.“

„A protože si potřebuje dokázat, že má stále ještě moc ve svých rukách, kompenzuje si svoje pokoření tím, že mi do podniku nechá nasadit policajta. Logika jeho počínání snad někdy vyjde najevo. A má to vlastně nějaký význam? Hlavně, že ho pro tebe dostanu. Nestačí to?“

Až moc, chtělo se jí odpovědět. Obávala se, že toho bude až moc. „Já ho dokážu dostat sama.“

„O tom nepochybuju,“ připustil Roarke. „Ale já ti můžu pomoct tím, že to udělám rychle, aniž bys na to musela vynakládat svou energii a své pozoruhodné schopnosti na úkor vyšetřování svých vražd. Nebo aspoň minimálně. Očistec znovu otvírá v pátek v osm hodin večer. Ricker tam bude v deset.“

„Proč?“

„Aby se mnou uzavřel obchod. Obchod, který jsem ochoten uskutečnit, protože si dělám starost o bezpečnost své manželky. Evo,“ promluvil k ní tiše. „Přece dokážeš spolknout svou hrdost aspoň na tak dlouho, než ho stačím zpracovat a předhodit ti ho, abys ho mohla sama nakopnout do zadku.“

„On ti nebude věřit.“

„Ale ano, bude. Jednak proto, že je to pravda, a za druhé proto, že budu předstírat, že to pravda není, a nechám ho, aby mě prokoukl. Předpokládá podvod, protože sám je podvodník a lhář. Přijde na to, že už mě nebaví sekat dobrotu. Chci si zase užít trochu vzrušení. A pak jsou tu peníze. Daleko víc prachů se dá získat, když si člověk neláme hlavu s nějakými prkotinkami.“

„Vždyť tobě už stejně patří polovina vesmíru.“

„Proč se spokojit s polovinou, když můžeš mít celý?“ Napil se trochu kávy a shledal, že je přesně tak hořká a špatná, jak předpokládal. „On mi uvěří, protože chce uvěřit. A protože už není tak chytrý, jako býval, ani tak opatrný. Moc rád by mě držel pod palcem, aby mě mohl rozcupovat, až se mu to bude hodit. My ho povedeme k přesvědčení, že se to může stát. A až bude úmluva hotová, můžeš ho mít.“

„Nastrčíme do klubu své lidi.“ Whitney převzal od Roarka slovo. „A Roarke zařídí, aby jeho kamery nahrály celý rozhovor. Vedoucí klubu bude fungovat jako spojka a zorganizuje setkání. Vy musíte Roarkovi dodat všechny informace o Kohlim, aby mohl Rickera navést tím směrem. Jestli měl Ricker v té vraždě prsty, chci, aby si to odnesl.“

„On pozná, že je to past. Proč by s tebou jednal o obchodu mimo své území? Bude trvat na tom, aby to tam jeho lidé prohledali, jestli tam nejsou bezpečnostní kamery.“

„Bude se mnou jednat,“ opravil ji Roarke. „Protože neodolá. Protože ten klub pořád považuje za svoje území. A prohlídku ať si udělá. Nenajde nic, co mu nedovolím najít.“

Odvrátila se od něj a vstala. „Pane, Roarke v téhle záležitosti není dost objektivní a není pro ni trénovaný. Je pravděpodobné, že se ho Ricker za těchto podmínek pokusí fyzicky napadnout. Takže takový plán zcela jistě znamená vystavit civilní osobu značnému riziku a popřípadě jí způsobit vážné potíže se zákonem.“

„Poručíku Dallasová, ujišťuju vás, že ta civilní osoba si zajistila veškerou legální ochranu. Na jakékoliv informace a obvinění, ať už dřívější, současné nebo budoucí, které by vyplynuly z jednání v této operaci, je zajištěna imunita. A co se týče fyzického rizika, myslím, že se o sebe dokáže postarat stejně dobře jako v legální oblasti. Jeho

spolupráce v této věci ušetří našemu oddělení spoustu služebních hodin a finančních nákladů. Naprosto objektivně, poručíku, toto je příležitost, kterou si nesmíme dovolit propást. Jestli se necítíte na to, abyste vedla tým nebo se zúčastnila operace, stačí jen říct. Za daných podmínek vám to nikdo nebude mít za zlé.“

„Já svou práci zvládnu.“

„Výborně. Byl bych zklamaný, kdybych od vás slyšel něco jiného. Takže zkoordinujte své plány. Najděte si čas a předejte Roarkovi veškeré informace o Kohlim. Sama se seznamte s bezpečnostními opatřeními v Očistci. V příštích čtyřiadvaceti hodinách zapojte a rozmístěte všechny členy týmu. Nesmí dojít k žádnému kiksu, k žádné chybě, k žádné legální kličce, která by Rickerovi pomohla uniknout. Přineste mi tu jeho zatracenou hlavu na tácu.“

„Ano, pane.“

„V šestnáct nula nula chci mít na stole veškeré dostupné informace o všech souběžných případech. Rozchod.“

Když s ní Roarke vyšel ven, nepromluvila ani slovo. Neodvážila se. Ať by vypustila z úst cokoli, bylo by to žhavé a smrtelné a mohlo by je to oba spálit.

„V poledne,“ vyhrkla nakonec, když měla pocit, že už je schopná se aspoň trochu kontrolovat. „V mé domácí pracovně. Přines veškerou dokumentaci o bezpečnostních opatřeních, všechna data. Seznam a charakteristiky všech zaměstnanců, kteří budou v pátek večer ve službě. Pokud už sis naplánoval, jakou dohodu hodláš Rickerovi předhodit, chci znát každý její detail. Nepřeju si už žádná další zatracená překvapení. Teď už buď zticha,“ nařídila mu sípavě. „Ani slovo. Tohle byl od tebe podraz. Svinský podraz.“

Než mohla odejít, uchopil ji za rameno, až se otočila se zaťatou a nachystanou pěstí. –

„Jen do toho,“ vyzval ji mírně. „Jen mi ji vraž, jestli ti to udělá dobře.“

„Nebudu tady dělat divadlo.“ Musela sebrat veškerou rozvahu, aby zkrotila svůj hlas. „Už takhle to vypadá dost ošklivě. Pusť mě. Jdu pozdě na výslech.“

Namísto toho ji prostě vtáhl do výtahu. „To sis myslela, že nic nepodniknu? Ze zůstanu stranou a nebudu nic dělat?“

Třásla se a byla si toho vědoma. Co se to s ní k čertu děje? Třese se, je vyčerpaná a má jen krůček ke zhroucení. „Myslím, že nemáš právo strkat nos do mé práce.“

„Jenom když ti to vyhovuje? Jenom když mě potřebuješ? Tak to je pak v pořádku, když do ní strkám nos? Jenom na rozkaz.“

„No jo, výborně! Fajn, fajn!“ Vytrhla mu ruce, rozzuřená, protože si uvědomovala, že on má pravdu a ona je na omylu. „Víš ty, cos udělal? Víš, co riskuješ?“

„Dovedeš si vůbec představit něco, co bych pro tebe neriskoval? Nedovedeš, protože nic takového neexistuje. Absolutně nic.“ Vzal ji za ramena, pevně a těsně ji sevřel.

Vždycky ji až magicky fascinovalo, když ho přistihla, jak ztrácí kontrolu, když se v jeho hlase vynoří to zubaté ostří. Ale teď nebyla ochotná nechat se fascinovat. „Zvládala jsem to a byla bych to ukončila.“

„No, tak teď to tedy *zvládáme spolu*. A *spolu* to taky ukončíme. Až budeš polykat svou pýchu, Evo, dej pozor, ať se s ní neudusíš.“ Tím skončil, a když se dveře výtahu otevřely, vykročil ven a nechal ji uvnitř funět zuřivostí.

Vernon měl tu smůlu, že Eva byla zrovna ochotná žvýkat třeba střepy. Když vešla do výslechové místnosti, rychle vyskočil.

„Vy jste mě nechala sebrat. Nechala jste mě sebrat a přivléct sem jako nějakého kriminálníka.“

„Máte pravdu, Vernone.“ Prudce do něj strčila a přiměla ho si sednout.

„Chci advokáta, do hajzlu!“

Tentokrát ho popadla jednou rukou za límec a mrštila s ním o stěnu, zatímco Feeney, McNab a Peabodyová stáli stranou a přihlíželi se střídavým stupněm zájmu.

„Já vám dám advokáta. Budete ho zatraceně moc potřebovat. A víte co, Vernone? Pořád ještě jste mimo záznam. Všiml jste si? A všiml jste si taky, že tady moji kamarádi se vůbec nepokoušejí zadržet mě, abych vám nerozbila hubu? Než zavoláme toho zatraceného advokáta, tak si vás nejdřív párkrát pořádně podám.“

Pokusil se ji odstrčit, ale utržil ránu loktem do břicha. „Dejte pryč ty pracky.“

Chtěl se po ní vrhnout, ale letěl naprázdno, protože uskočila stranou. A když ho kolenem nabrala do rozkroku, složil se a dávil se bolestí.

„Mám tu tři svědky, kteří dosvědčí, že jste mě napadl. To vás dostane do basy, kde si budou všichni ti silní ostří hoši tahat slámku, kdo z nich vás v pátek večer vezme na rande. Vsadím se, že víte, co tihle silní ostří hoši dělají v base s policajty, nebo nevíte, Vernone? Můžou toho stihnout spoustu za těch pár hodin, než se mi, vzhledem k mému fyzickému šoku z předcházejícího napadení, podaří spojit s vaším právním zástupcem.“

Při každém nádechu jako by se mu zařízl do hrdla ostrý střep.

„Vidíte, já jsem sem přišla s úmyslem, že si spolu trochu zatančíme, ale začínám ztrácet chuť. Když se mnou a s mými kamarády nechcete mluvit, jednoduše vás obviníme z útoku na policistu a skončíme tím, že vám k tomu přibalíme korupci, zneužívání úřední autority, přijímání úplatků, styky s osobami podezřelými z organizovaného zločinu a navrch ještě účast na vraždě.“

„Kravina.“ Už se mu skoro vrátil dech, ale tvář měl pořád bílou a splavenou potem.

„To nemyslím. A ani Ricker si to nebude myslet, až se dozví, že tady kvičíte jako prase. A on se to dozví, protože mám zatykač i na Canarda.“

Ještě nemá, ale bude mít.

„Jestli vás pustíme, budete si ještě moc přát, abyste byl v lochu a hrál si tam na tatínka a maminku s chlapíkem jménem Bruno.“

„Přišel jsem se sem dohodnout.“

„Jo? Ale to jste přišel trochu pozdě.“

„Zdržel jsem se.“

„A mně se zas nelíbí váš postoj. Faktem je, Vernone, že už vás nepotřebuju. Ještě dnes budu mít svůj případ v kupě a hodlám potopit i Rickera, jen tak pro svou zábavu. Vy jste pro mne tak říkajíc přebytečný.“

„Jenom blafujete. Myslíte, že nevím, jak to chodí? Jsem přece doprdele policajt.“

„Jste doprdele ostuda a už si v mé přítomnosti nikdy neříkejte policajt, nebo vás nakopu do zadku.“

Jestli má Canarda, pomyslel si, jestli se takhle blízko dostala k Rickerovi, je to jeho konec. Musí koukat zachránit sám sebe, hezky rychle. „Když chcete mít svůj případ, určitě budete chtít vědět to, co vím já. A já toho vím hodně. Ještě jste se ve Stoosmadvacítce nedostala pod povrch.“

„Ale dostala, a teď už mi zbývá jen vyškrábat to svinstvo ze dna. Tam jsem vás totiž vylovila.“

„Můžu vám toho dát ještě víc.“ Zoufalství ho přimělo k nejistému úsměvu. „Pomůžu vám k povýšení. Jména, Dallasová, a nejen ze Stoosmadvacítky. Jména z úřadu starosty, z médií a dál až do Východního Washingtonu. Chci za to imunitu, novou identitu a základní kapitál k přestěhování.“

Zeširoka zívla. „Ježíši, Vernone, vy mě nudíte.“

„To je přece dobrý návrh.“

„Tak tady je ten můj. Peabodyová, odveďte tenhle kus svinstva do lochu. A poohlédněte se, jestli je ve městě Bruno.“

„Myslím, že je a že se mu stýská.“

„Počkejte, kristepane. Proč jste si mě předvolala, když se nechcete dohodnout? Já musím dostat imunitu. Když mě zavřete, už nikdy nevyjdu ven. To víme oba. Co je mi platné, že budu mluvit, když stejně dostanu injekci do srdce?“

„Ale, Vernone, vy mi teď snad zlomíte srdce. Imunitu, ano, Za všechno kromě účasti na vraždě. Když tu vám dokážou, je s vámi konec. A co se týče nového jména, obličeje, bydliště, to už je váš problém.“

„To nestačí.“

„Ale ano, to je všechno. A i to mi nechává v puse takovou pachuť, že potrvá týdny, než se jí zbavím.“

„Já se zabíjením policajtů nemám nic společného.“

„Tak se nemusíte ničeho bát, ne?“

„Mám právo na zástupce odborů,“ kňoural teď takovým způsobem, že jí to na okamžik připomnělo jejího otce. „To jistě

máte," řekla jen a obrátila se ke dveřím. „Počkejte. Dobrá, počkejte. Tihle zástupci věci jen komplikují, že jo? Budeme jednat na rovinu. Když mi do záznamu slíbíte imunitu, budeme jednat na rovinu."

Otočila se zpátky ke stolu. Sedla si. „Výslech detektiva Jeremyho Vernona, provádí poručík Eva Dallasová. Dále přítomni kapitán Ryan Feeney, detektiv lan McNab a Deliah Peabodyová, strážník. Vyslýchaný Vernon nabídl, že vydá prohlášení a zodpoví otázky výměnou za poskytnutí imunity pro všechna obvinění z korupce a zneužívání pravomoci. Vydáte toto prohlášení a souhlasíte, že zodpovíte otázky ze své vlastní vůle?"

„Souhlasím. Chci spolupracovat. Chci udělat správnou věc. Cítím –"

„To stačí, Vernone. Jste řádný detektiv Newyorského policejního ředitelství, souhlasí?"

„Jsem u policie šestnáct let. Posledních šest let jsem byl detektivem v Protidrogové sekci Stoosmadvacátého okrsku."

„A jste připraven dosvědčit, že jste v té době přijímal finanční úplatky a jiné výhody výměnou za předávání informací, pomáhal při ilegálních praktikách a vůbec se řídil příkazy Maxe Rickera?"

„Bral jsem peníze. Fakt je, že jsem se bál nebrat je. Stydím se za to, ale bál jsem se o svůj život a zdraví. Nebyl jsem sám."

Jak jednou spustil, už ho nikdo nezastaví, pomyslela si Eva. Celou první hodinu ze sebe sypal proudy jmen, aktivit, spojení.

Potápěl Stoosmadvacítku, i když tvrdošíjně šlapal vodu, aby udržel vlastní hlavu nad hladinou.

„Kapitán Rothová?"

„Ta?" Vernon, teď už sebejistější, se ušklíbl. „Nic neviděla. Nic nechtěla vidět, jestli to chcete vědět. Měla svou agendu. Chce se stát inspektorkou. Vyzná se v politice, ale má jeden problém. Není mužský, a ráda by byla. Neustále vykládá, jak od ní někteří chlapi nechtějí přijímat rozkazy, protože je ženská. Pak ten její manžel, to je budižkničemu, jen ji vysává. A Rothová pije. Byla tak nažhavená, aby dopadla Rickera, že si nechránila záda a nedívala se, kam šlape. Proto nebylo těžké ji podfouknout. Prostě jsme předali údaje, ztratili některé podstatné důkazy, zkreslili pár hlášení a bylo to."

„Jo, bylo to."

„Poslyšte,“ Vernon se naklonil dopředu, „Ricker je mazaný. On ví, že nepotřebuje celou posádku. Stačí, když si zajistí klíčové osoby a ty se porozhlédnou a naberou další. To poznáte, kdo by byl ochotný brát, a kdo ne.“

„Ale Kohli nebyl.“

„Kohli, ten byl rovný jako šipka. Některý z chlapů ve Stoosmadvacítce se třeba doslechne o nějaké operaci, řekněme Sedesátčtyřky. Rád obchází kolem, poklábosí si o práci. A tady máte chlapa, který ví, jak rozpitvat údaje, a dostanete od něj detaily. Předáte to Rickerovi a odměna vás nemine.“

Zvedl ruce a zasmál se. „Snadné. Prosté. Kdyby se ta operace týkala některého z Rickerových spojenců, má dost času distancovat se, zdrhnout, cokoliv, a operace vybouchne. Pokud je to někdo z konkurence, může Ricker klidně sedět, počkat si, až nastane průser, a převzít klienty nebo třeba i zboží. Má své lidi v Důkazech, jsou po ruce, když je potřebuje. Pak má poskoky v médiích, kteří překroutí své zprávy podle jeho přání, politiky, kteří dokážou věci ututlat. Ovšem všiml jsem si, že tak poslední dva roky začíná ten chlap jančit.“

„Ricker?“

„Jasně. Začíná trochu moc surově rýpat do svých lidí. Věčně srká ten svůj drink ochucený drogami, při každé příležitosti. Dneska už je to pořádný notorik, brzy z něj bude smradlavá troska. Každou chvíli ujede, udělá nějaký kopanec. A pak oddělal policajta. Opravdu hrůza.“

Eva vylítla a popadla ho za zápěstí. „Víte najisto, že Max Ricker zorganizoval vraždu Taje Kohliho?“

Byl by rád řekl, že ano. Měl tendenci zabřednout do bohapustého chvástání. Ale když nebude mluvit pravdu, ona to pozná a najde si cestu, jak ho přivést na šibenici. „Nemůžu říct s jistotou, že to nařídil, ale něco jsem zaslechl.“

„A co jste zaslechl, Vemone?“

„S jedním z Rickerových poskoků jsme si šli tu a tam něco vypít nebo za kurvami. Řeknu vám, že jsem nebyl sám, kdo si všiml, že Ricker občas ztrácí soudnost. Tak ten Jake Evans mi asi tak před měsícem vykládal, že si Ricker pohrává s Vnitřními záležitostmi, že

se baví vzájemným rozeštváváním policistů. Věděl, že Vnitřní záležitosti poslaly do toho klubu svého muže, aby tam pátral po policajtech, kteří tam kšeftují. Jenomže tam žádní takoví policajti nebyli. Rozumíte?“

„Ano, rozumím.“

„Dobrá. Ricker to takhle pustil do vzduchu, byla to taková jeho hra. Evans mi řekl, že si Ricker umanul, že ten klub dostane do průseru, a proto posílal své lidi, aby přes ten klub pašovali drogy. Ale zdá se, že pak ho napadlo ještě něco lepšího, a vymyslel si, že přece jen poštve policajta na policajta. Evans mi povídal, že v tom byla nějaká psychologická finta. Jednomu z těch policajtů dodal nějaké vylhané údaje na toho druhého. Ten druhý policajt… Vyznáte se v tom?“

„Vyznám. Pokračujte.“

„Dobrá. Tak ten druhý policajt měl nějaké problémy. Osobní problémy nebo co a Ricker je rozjitřil, rozdráždil tím, že tomu policajtovi přihrál všelijaké náznaky, aby si myslel, že ten druhý policajt, to je Kohli, udělal nějakou špinavost. Ale bylo v tom něco víc, protože ať už ta špína byla cokoliv, toho prvního policajta se to nějak týkalo. Evans povídal, že to bylo komplikované a riskantní a Ricker o tom moc nemluvil, ale jemu, jako Evansovi, se to vůbec nelíbilo. Pak ten Rickerův člověk ve Vnitřních záležitostech… měl tam jednoho. Tenhle člověk se měl postarat, aby všechny ty vymyšlené věci jako by tomu druhému policistovi padly do klína. A zřejmě to vyšlo.“

Vernon se snažil nedat na sobě znát žádné vzrušení. „A tak když Kohliho zabili a začalo se povídat, že ho oddělal nějaký policista, usoudil jsem, že to zařídil Ricker.“

„A jméno toho člověka z Odboru vnitřního vyšetřování?“

„To nevím. Přísahám,“ dodal, když přivřela oči. „My se mezi sebou ani všichni neznáme. Většinou na to přijdeme, ale ne na každého a ne vždycky. Třeba to byl Bayliss, ne? Bayliss je mrtvý. Heleďte, Dallasová, vždyť jsem vám udal skoro dvacet jmen. Když jich pár zmáčknete, dozvíte se víc.“

„To jistě, dozvím se víc.“ Vstala. „Ale vás už mám plné uby. McNabe, odveďte tohle individuum do bezpečí. Dva muži nepřetržitě hlídat po osmihodinových směnách. Feeneyi, můžeš je vybrat?“

„Dallasová, dal jsem vám toho fůru. Mohla byste mi píchnout s tou identitou.“

Ani se na něj nepodívala. „Peabodyová, jdeme.“

„Dallasová, haló!“

„Lízej si rány, kreténe,“ zabručel Feeney, když Eva odešla. „Zatím máš koule jenom modrý. Kdybys s ní strávil ještě chvilku, tak pokud ti je neufikne ona, ufiknu ti je já.“

„Já ani nedokážu pořádně zuřit.“ Peabodyová se zastavila na chodbě před výslechovou místností. „Je mi tak nanic od žaludku, že ani nedokážu zuřit. Jsem ráda policajtem, ale on zavinil, že se za to stydím.“

„To je chybný postoj. Vy se kvůli takovému chlapovi nemáte co stydět. Prostě si dělejte svou práci, den za dnem, a nebudete se mít za co stydět. Teď potřebuju udělat kopii z výslechu a poslat ji Tibblovi. To už bude jeho problém, bohudík. V poledne mám další schůzku. Povím vám o ní, až se vrátím.“

„Ano, madam. A co s Canardem?“

„Ještě počkáme. Šetřím si ho na později.“

„Chcete výsledky toho vyhledávání a skenování, které jste mi uložila?“

„Stačí to na zatčení?“

„Pravděpodobnost podle dosavadních údajů je necelých sedmdesát šest procent. Ale –“

„Ale,“ opakovala Eva. „Počítač nezapočítává žal a duševní hnutí. Ani to, že Ricker štve policajta proti policajtovi. Přivedeme si ho. Uděláme to v klidu, jen co se vrátím.“

„Může se pokusit o další útok.“

„Ne, dal své slovo. On ho neporuší.“

Kapitola dvacátá

Eva vešla do domu, vyslala hluboké a temné zavrčení směrem k postávajícímu Summersetovi a vydala se přímo po schodech nahoru. Měla dostatek témat k diskusi a hodlala se do toho pustit okamžitě.

Nové, tentokrát tlumené zavrčení se ozvalo, když zjistila, že její pracovna je prázdná. Ale dveře do Roarkovy pracovny byly otevřené. A když se k nim přiblížila, zaslechla jeho netrpělivý hlas.

„Momentálně není možné ani vhodné, abych odcestoval."

„Ale, pane, ta situace vyžaduje vaši osobní účast. Vzhledem k tomu, že Tanaka nad tou akvizicí přešlapuje na místě a vzhledem k tomu, že očista prostředí v tropickém sektoru má zpoždění, můžeme bez vašeho okamžitého zásahu těžko stihnout termín. Náklady rostou a pokuty –"

„Máte mé plné oprávnění poradit si s tím. Za to vás přece platím, abyste si dokázal poradit. Příštích pár dní prostě na Olympus odcestovat nemohu, a možná že se to ještě protáhne. A jestli Tanaka přešlapuje na místě, tak mu podražte nohy. Rozumíte?"

„Ano, pane. Ale kdybyste přece jen mohl aspoň přibližně odhadnout, kdy si uděláte čas a podíváte se na to osobně, bylo by to –"

„Dám vám zprávu, až to budu vědět."

Roarke skončil rozhovor, opřel se dozadu a zavřel oči.

A Eva si rázem uvědomila dvě věci. Za prvé, že Roarke má kromě jejího života ještě svůj vlastní komplikovaný, vitální a náročný život, o kterém se příliš často domnívala, že je bez problémů.

Za druhé, a to bylo závažnější, že vypadá unaveně.

On přece nikdy nevypadal unaveně.

Okamžitě vycítil její přítomnost a otevřel oči. „Poručíku!"

„Roarke!" řekla přesně tímtéž chladným a odměřeným tónem. „Musím s tebou projednat řadu věcí."

„To je mi naprosto jasné. Dáváš přednost svojí pracovně?"

„Můžeme začít třeba hned tady. Za prvé, svou vlastní neohrabanou cestou jsem zúžila své vyšetřování – svoje vyšetřování

vražd – na jediného podezřelého. Toho podezřelého zadržím a předvedu k výslechu ještě dnes.“

„Gratuluji.“

„To je předčasné. Výslech ještě neznamená zatčení. Zároveň jsem díky jinému zdroji a díky policejnímu postupu propojila s těmito vraždami Rickera – velice volně, ale přece jen propojila – a doufám, že ho budu moct obžalovat ze spiknutí. Situace je vypjatá, ale mohlo by to vyjít a určitě to bude stačit na to, abych ho mohla předvolat a vyslýchat. Tyhle věci jsem dokázala, aniž bys musel za mými zády a přes mou hlavu domlouvat s mými nadřízenými nějakou svou operaci. Operaci, která tě vystaví značnému riziku, nejen fyzickému, ale takovému, o kterém oba víme své. Když ta operace vybouchne, všechno, co si s Rickerem povíte, bude moct být využito u soudu.“

„Toho jsem si zcela vědomý.“

„Dohoda o tvé imunitě tě sice uchrání před uvězněním, ale může – a ty to víš – potenciálně poškodit tvou pověst a tvé obchody.“

I přes únavu postřehla v jeho očích záblesk vzdoru. „Poručíku, moje reputace a moje obchody byly ukovány v tomtéž nemilosrdném ohni.“

„To je možné, ale teď se věci mají trochu jinak. Co se tebe týče.“

„Ty si opravdu upřímně myslíš, že se s tím nedokážu vyrovnat?“

„Ne, Roarku. Já myslím, že se můžeš a dokážeš vyrovnat s čímkoliv, úplně se vším. Myslím si, že neexistuje nic, co bys svými schopnostmi nezvládl, když se pro to rozhodneš. Je to téměř děsivé. Ale nasral jsi mě,“ dodala.

„To je mi naprosto jasné.“

„Ty jsi věděl, že se to stane. Kdybys byl s tím nápadem přišel nejdřív za mnou –“

„Času bylo málo a oba jsme měli moc práce. A tahle záležitost je právě tak moje, Evo, ať se ti to líbí, nebo ne.“

„Nelíbí se mi to, ale možná, že pro to mám jiné důvody, než si myslíš.“

„Na tom nezáleží, já jsem jen udělal to, co mi připadá užitečné. To, co považuji za nejpřímější cestu. A nelituju toho.“

„Žádné omluvy? Mohla bych tě k nim přinutit, kamaráde.“

„Vážně?“

„Jo, určitě. Protože pro mě máš slabost. Zeptej se, koho chceš.“ Blížila se ke stolu a pozorovala, jak vstává. „Já na tebe mám taky slabost. To nevíš, že právě proto, nebo aspoň částečně proto, jsem se tak naštvala? Nechci, aby se k tobě přiblížil. Nechci, aby na tebe mohl vztáhnout ruku. Myslíš, že tuhle snahu můžeš mít jenom ty? Nepřát si, aby ten, kdo to s tebou nemyslí dobře, na tebe vztáhl ruku?“

„Ne.“ Vzdychl, a jak si prohrábl rukou vlasy, vypadal vzácně bezradně. „Ne, nemyslím.“

„Tím druhým důvodem byla pýcha a ani tu nebylo snadné překousnout. Ani pro tebe to není snadné. Víš, to, jak jsi mi řekl, že tě nechám strkat nos do svých věcí, jen když se mi to hodí? Měl jsi pravdu. Já netvrdím, že se to změní, ale měl jsi pravdu. Já z toho taky nejsem zvlášť šťastná. A ještě jednu věc vím. Že ve chvíli, kdy bys mi nejraději jednu vrazil, radši ode mne jdeš dál, tak jak jsi to udělal naposledy.“

„To znamená, že takhle budu muset odcházet dost často.“

Nezasmála se, jak by si byl přál. „Ne, to je právě to, co chci říct. Abys to nedělal.“ Obešla stůl a pult a pak prostě uchopila jeho obličej do dlaní. „Zkrátka a dobře, neodcházej ode mne.“

„Evo.“ Přejel jí rukama po pažích až k ramenům.

„Počkej, ještě jsem neskončila. Ten plán je dobrý. Ne úplně senzační, ale můžeme ho ještě vyladit. Já bych to ovšem radši řešila jinak. Přála bych si, abys znovu zavolal tomu, s kým jsi před chvílí mluvil. Abys oznámil, že souhlasíš, že odletíš mimo planetu a že sakra uděláš, co je potřeba a co zřejmě nikdo jiný nedokáže vyřešit. To by mi bylo milejší, Roarku, protože pro mne znamenáš víc než všecko na světě. Vím ovšem, že to neuděláš. Ale jestli se ti v pátek večer něco stane…“

„Nestane.“

„Jestli se ti něco stane,“ opakovala, „tak vynaložím všechno své úsilí, abych ti ze života udělala peklo.“

„Tak dobrá,“ zamumlal, protože to už byla se svými rty až u jeho úst.

„Jednu hodinu," ovinula se kolem něj. „Nechme všeho přesně na hodinu. Potřebuju být s tebou. Potřebuju být tím, co jsem, když jsem u tebe."

Milovala mořské pobřeží – horko, vodu, písek. Tam se dokázala uvolnit, tak jak si to dovolila velice zřídka.

V holosále, kde iluze stačilo jen naprogramovat, jí dokázal poskytnout na hodinu pláž a užít si ji spolu s ní.

Ostrov, který zvolil, s dlouhou půlměsícovou křivkou písku bílého jako cukr, s líně mávajícími palmami a bujnými rozkvetlými rostlinami – to byla scéna, která jim oběma vyhovovala. Zlatý kotouč slunce vysílal sálající horko, mírněné lehkým větříkem, který spolu s nárazy vln vanul od moře a přinášel s sebou jeho vůni.

„To je blaho." Zhluboka se nadechla a cítila, jak jí ze zátylku a z ramen klouže napětí. Přála si, aby totéž pocítil i on. „Fakticky blaho." Málem se zeptala, jestli nastavil budíček, ale pak se rozhodla, že nebude kazit ten okamžik a tu náladu.

Namísto toho svlékla sako a setřepala boty.

Průzračnou a dřímající modř vody vroubila při břehu bílá pěna jako krajkový lem. Nač váhat?

Nejdřív odložila závěs se zbraní, pak kalhoty. Naklonila hlavu a pohlédla na něj. „Ty si nepůjdeš zaplavat?"

„Později. Rád se dívám, jak se svlékáš. Je to tak… působivé."

Zasmála se. „No, tak se tedy dobře bav." Svlékla košili a hluboce vystřižené tílko pod ní. Nahá jako novorozeně se rozběhla k moři a ponořila se do vln.

„To mám taky v úmyslu," zamumlal a pozoroval, jak vyráží vpřed, vždycky o kousek dál za bezpečnou hranici, a pak se také svlékl.

Plavala jako úhoř, rychle a odvážně. Na chvíli si s ní změřil síly v přátelském soupeření. Pak se jen převrátil naznak a nechal se unášet proudem. Přenechal vodě, sluncí a současné chvíli, aby z něj smyly únavu, která na něj doléhala.

A čekal na ni.

Vyplavala na povrch vedle něj, šlapala vodu. „Už je ti líp?"

„Podstatně."

„Předtím jsi vypadal unaveně.“ Byla by od něj ráda tu únavu odehnala. „To se stává málokdy.“

„Předtím jsem byl opravdu unavený.“

Vjela mu prsty do vlasů. „Až chytíš druhý dech, dáme si závod zpátky ke břehu.“

Měl zavřené oči a držel je tak. „Kdo říká, že nemám druhý dech?“

„No, pořád se tady jen vznášíš jako nějaký utopenec. Nebo možná ztroskotanec. Nikdy nevím, který je ten pravý.“

„Já jsem v určitých kruzích slyšel, že tomuhle se říká relaxace. Ale…“ Vklouzl rukou pod hladinu a pak ji ovinul okolo ní. „Když ty máš tolik nadbytečné energie.“

„Hej,“ zasmála se trochu, sotva se jejich nohy navzájem propletly. „Tady zdaleka nestačíme.“

„To mám právě nejradši.“ Jeho ústa se přiblížila k jejím, vlhká a lákavá. Přitáhl si ji blíž k sobě.

A potopili se pod hladinu.

Teplá, průzračná voda, na jejímž povrchu tančilo slunce. Ústa na jejích rtech tak měkká a tělo tak pevné. Podvolila se společnému přání, vzdala se a klesala hlouběji do tekuté modři. Klesala hlouběji do jeho polibku. Když se vynořili na povrch, zhluboka se nadechla a přitiskla se k němu tváří.

Nechali se kolébat vodou, ten stálý vlnivý rytmus odrážel jejich náladu. Vlhkou pokožku jim lehce hladily vlnky, byla v tom něha, kterou oba potřebovali. Když jí přejel rty po rameni, jen se usmála a vznášela se na tom požitku stejně lehce, jako se vznášela na vodě.

Obrátila se k němu tváří, znovu nalezla jeho ústa a opájela se jeho chutí.

Líně se přibližovali ke břehu, s každou vlnou stoupali a klesali, naráželi na sebe a zase se vzdalovali, jen tak daleko, aby na sebe opět dosáhli.

Když ucítila pod nohama písek, postavila se ve vodě, která jí sahala do pasu, a sledovala výraz jeho obličeje, zatímco jí prsty bloudil po těle.

„Hrozně rád se dívám, jak vypadáš, Evičko. Jak vypadáš pod mýma rukama.“

Když něžně uchopil do dlaní její malé a pevné prsy, jako by se tím dotekem zahřály. Voda se jí rozstřikovala po pokožce, drobné diamanty, které se změnily v slzy a znovu splynuly s modrou vodou.

„Vzdej se mi.“ Jeho prsty jí cestovaly po těle. „Pojď pode mne.“ A vklouzl do ní.

Její výdech přešel ve vzdech, pak se opět se zasténáním nadechla. Slast, malátná a tekutá, jí zaplavila smysly. Slunce jí tak oslnilo oči, že všechno, co viděla, bylo modré. A on jí tak oslnil tělo, že všechno, co cítila, bylo dokonalé blaho.

A právě, když ji zaplavil vrcholný požitek, až se jí napětím zachvěla kolena, převalila se přes ně vlna, vyrazila jí dech a odhodila je blíž ke břehu.

Jak se kutáleli spolu po písku, pocítil, že dospěla k vyvrcholení. Její tělo se otřáslo, zatímco je vlna stáhla zpátky a zanesla zase do vody. Eva se kolem něj obemkla – byl to výraz důvěry, potřeby, pozvání – všeho, co si mohl přát, když se navzájem propleteni houpali v příboji.

Přitáhl si opět její ústa, stále ještě trpělivý, i když už v něm začínala pulzovat žádostivost jako neklidné srdce. Přejel jí rty dolů po hrdle, po ramenou, po ňadrech, a mezitím ho její ruce hladily, vzrušovaly, pobízely.

„Roarku!“ Hlas měla chraplavý vášní a dech už se jí zase začal zrychlovat. „Vzdej se mi. Pojď pode mne.“

Zaplavila ho láska; proudila v něm víc než žádost, zbavila ho dechu, srdce, myšlenek. A s očima upřenýma do jejích očí, teď a navěky do jejích očí, se nechal utopit.

Ta hodina musela skončit. Ale nebude si vyčítat, že si ji vzala. Usušená, oblečená, stála ve své pracovně; chystala se předat Roarkovi své informace a prostudovat jeho plán bezpečnostního systému v Očistci.

Ještě se na to podrobněji podívá Feeney, říkala si, a nakonec všechno s Roarkem zkoordinuje. Ona se usídlí v kontrolním středisku, odkud bude moct přehlížet klub, monitorovat akce a dozírat na všechny členy týmu.

A být připravená na jakoukoliv Rickerovu akci.

„On znal mého otce.“

Vyhrkla to, aniž by si uvědomila, jak se to v ní vůbec vzalo a jak ji to tížilo v samém centru jejího myšlení.

Roarke, který připravoval obrazovku, aby jí podal instruktáž, se obrátil a zadíval se na ni. Nemusela vyslovit žádné jméno, nemusela říkat vůbec nic. Poznal jí to na obličeji.

„Víš to jistě?“

„Včera v noci jsem zase měla ten záblesk vzpomínky… vlastně dnes ráno,“ opravila se, najednou podivně nejistá. „Myslím, že mi to musel vybavit některý z údajů, které jsem právě studovala, a najednou mě to hodilo nazpátek, prostě nazpátek.“

„Posaď se a vyprávěj mi to.“

„Nemůžu sedět.“

„Dobře. Ale pověz mi to.“

„Byla jsem v posteli. Ve svém pokoji. Netušila jsem, že jsem nějaký svůj pokoj měla – totiž vím, že trvale jsem ho neměla. Ale asi tenkrát bylo trochu víc peněz. Počítám, že to byly Rickerovy prachy. Byla tam tma a já jsem napjatě poslouchala, protože otec ve vedlejším pokoji pil a já jsem se modlila, aby pil dál. Mluvil s někým o nějaké dohodě. Tomu jsem nerozuměla. Ani mě to nezajímalo. Hlavně jsem spoléhala, že dokud bude mluvit, dokud bude pít, nepřijde. Byl tam Ricker. On ho oslovil jménem.“

Bylo to těžké. Nečekala, že bude tak těžké to vylíčit, i když to všechno v duchu a před sebou viděla tak nelítostně jasně. „Ricker mu hrozil, co se stane, když nedodrží dohodu. Myslím, že šlo o drogy. Na tom nesejde. Rozpoznala jsem jeho hlas. Chci říct, že v tom záblesku vzpomínky jsem ho rozpoznala. Nevím, jestli jsem ho už před tou nocí někdy slyšela. To si nepamatuju.“

„Viděla jsi ho? Viděl on tebe?“

„Ne, ale věděl o mně. Můj otec se mu o mně zmínil, když z něj chtěl dostat víc peněz za ten kšeft. Takže on o mně věděl. A když odešel, otec šel za mnou. Byl rozzuřený. Vyděšený a rozzuřený. Dal mi pár facek a pak mi poručil, abych se spakovala. Že prý pojedeme na jih. Měl peníze a myslím, že i ty drogy, nebo aspoň jejich část. Víc si nepamatuju, až na to, že se tohle všechno odehrávalo v New Yorku. Vím jistě, že to bylo v New Yorku. A myslím, myslím, že jsme skončili v Dallasu. Když se penízky rozkutálely, byli jsme v

Dallasu. Prachy už zřejmě došly, protože jsme měli děsný pokoj a skoro žádné jídlo a on taky v Dallasu neměl dost peněz, aby se pořádně opil. Ach, bože.“

„Evo!“ Teď už byl vedle ní a hladil ji po rukách nahoru a dolů. „Zůstaň tady. Zůstaň tu se mnou.“

„Zůstanu. Chci zůstat. Jen mě to zas vyděsilo, to je všechno.“

„Já vím.“ Na chvíli ji vzal do náruče. A uvědomil si, že ji zřejmě zavolali do Věže hned vzápětí po tom jejím záblesku.

Přepadli ji ze zálohy.

„Je mi to líto.“ Zabořil jí ústa do vlasů.

„Je to kruh, bludný kruh. Jeden článek se váže na druhý. Ricker na mého otce, můj otec na mne. Ricker na tebe, ty na mne. Já jsem nikdy na takové věci nevěřila, a vidíš to.“

„Prese mě k tobě neproniknou. Nikdy se přese mě nemůžou k tobě dostat a ublížit ti.“

„Ne, tohle já nemyslím.“

„Já vím, ale stejně je to tak. My ten kruh rozbijeme. Provedeme to společně. Já mám větší sklon věřit na takové věci, jako je osud.“

„Jedině když vypluje na povrch tvůj irský původ.“ Podařilo se jí usmát se, ale odtáhla se od něj. „Myslíš, že o mně věděl? Že si mě dokázal spojit s tím, co se stalo už tak dávno?“

„To se dá těžko říct.“

„Jestli se pokusil vystopovat mého otce, mohl přijít na to, kdo jsem? Myslíš, že by na mě mohl vyhrabat údaje z doby před tím?“

„Evo, ty mě žádáš, abych spekuloval –“

„Mohl bys?“ Přerušila ho a znovu se na něj zahleděla. „Kdybys chtěl, mohl bys takové informace najít?“

Věděl, že nechce být utěšovaná, ona chce fakta. „Kdybych na to měl dost času, tak ano. Ale já mohu využít daleko víc údajů než on.“

„Ale myslíš, že by to dokázal i on? Má takové schopnosti? Zvlášť jestli tenkrát pronásledoval mého otce, když ho podvedl.“

„Je to možné. Ale nevěřím, že by plýtval svým časem na vystopování osmileté holky, kterou do sebe vtáhl úřední systém.“

„Ale když jsem u něj byla na návštěvě, věděl, že jsem v tom systému byla. Věděl, kde mě našli a v jakém stavu.“

„Protože si prověřoval minulost poručíka Evy Dallasové. Ne proto, že by pátral po malé zneužívané holčičce.“

„Ano, to máš asi pravdu. Konečně, stejně je to jedno.“ Zastavila se u svého stolu a zvedla vyřezávanou krabičku, kterou jí daroval na všelijaké drobnosti. „Ale stejně, mohl bys najít ty údaje?“

„Ano, mohl bych je najít, jestli o tohle opravdu stojíš.“

„Ne.“ Zase krabičku položila. „Nestojím o to. O co stojím, je tady. V tamté době není nic, co bych potřebovala vědět. Neměla jsem si to tak připouštět. Neuvědomila jsem si to.“

Vzdychla, ale tentokrát se k němu obrátila s úsměvem. „Předtím jsem na tebe dostala takový vztek, že jsem si na to ani nevzpomněla. Teď musíme udělat spoustu práce v krátkém čase. Asi bys měl jít rovnou se mnou.“

„Já jsem myslel, že chceš ještě probrat to bezpečnostní zajištění.“

„To ano, ale až v Centrále. To setkání tady jsem si vymyslela jen proto, abych na tebe mohla ječet v soukromí.“

„Není to legrační? Já jsem zase souhlasil se schůzkou zde proto, abych já na tebe mohl ječet v soukromí.“

„To jen dokazuje, jací jsme oba pošukové.“

„Naopak.“ Zvedl ruku na obranu. „Já bych řekl, že to ukazuje, jak jsme jeden pro druhého přímo stvoření.“

Jelikož jakýkoliv pokus vtěsnat do Eviny přecpané kanceláře víc než dva lidi narážel na řadu fyzikálních zákonů, uspořádala schůzi v zasedací místnosti.

„Máme málo času,“ začala, když se všichni členové týmu rozsadili. „Protože případy vražd a situace kolem Maxe Rickera do sebe navzájem zapadají, budeme je všechny sledovat současně. Laboratorní zprávy, výsledky průzkumu dat a stanovení pravděpodobností, týkající se vražd, máte ve svých materiálech. Ještě jsem si nevyžádala zatykač, ale udělám to, zároveň s předvoláním na povinný test DNA, teprve když se podezřelý odmítne dostavit dobrovolně. Já s Peabodyovou ho sebereme, potichu, hned po téhle schůzi.“

„Ta pravděpodobnost je malá,“ upozornil Feeney, když si přečetl údaje ve své složce.

„Však ona půjde nahoru, jestli jeho DNA bude souhlasit s tou, kterou ukazuje úlomek nehtu nalezený u Baylisse na místě činu. Vzhledem k počtu let, které seržant Clooney strávil ve službě oddělení, vzhledem k jeho vzornému záznamu, vzhledem k emočnímu stavu a okolnostem, které se kolem něj vytvořily nebo byly vytvořeny, bych ho ráda přivedla osobně a doufám, že ho přesvědčím, aby učinil plné doznání. Doktorka Mirová je připravena přijít si s ním pohovořit a nabídnout testování.“

„Sdělovací prostředky to rozcupují na kusy,“ poznamenal McNab.

Eva souhlasně přikývla. „Sdělovací prostředky můžeme usměrnit a usměrníme.“ Už předtím se rozhodla, že se spojí s Nadine Furstovou. „Policejní veterán s dokonalým služebním záznamem, jehož syn – jediný syn – jde v jeho stopách. Otcova pýcha. Synova oddanost. Ale v útvaru, kde je několik zkorumpovaných policistů – zůstaňme pro veřejnost u několika policistů –, se díky této oddanosti, díky úctě k odznaku, stane terčem.“

„Důkazy –,“ ozval se Feeney.

„Nemusíme nic dokazovat,“ přerušila ho. „Takhle to zkrátka musí být formulováno, a tak se tomu musí uvěřit. Byl za tím Ricker,“ pokračovala. „Vůbec o tom nepochybuju. A co je hlavní, ani Clooney o tom nepochyboval. Jeho syn byl čistý a chtěl zůstat čistý. Postupoval po žebříčku k hodnosti detektiva. Byl na ni navržen už v časných fázích operace proti Rickerovi, to vím z poznámek Martinezové. Byl jen pěšák na šachovnici, ale dobrý polda. Dědičný polda. Dejte si tohle všechno dohromady,“ navrhla a sedla si na kraj konferenčního stolu.

„Je čestný, je mladý a je chytrý. Je i ctižádostivý. Přepadová akce proti Rickerovi je pro něj dobrá příležitost a on z ní hodlá vytěžit co nejvíc. Vrtá do toho, šťourá. Rickerovi špehové v oddělení o tom předávají informace dál. Jsou z něj nervózní. Ricker se rozhodne udělat z něj exemplární příklad. Jednoho dne se ten dobrý polda zastaví u blízké samoobsluhy. Chodí kolem ní pravidelně, když se vrací po směně domů. Právě tam probíhá loupežné přepadení. Podívejte se na zprávu. Obchod nebyl nikdy předtím ani potom přepaden, ale tu noc, právě ve vhodnou chvíli, se tam odehrávalo

přepadení. Dobrý polda vnikne dovnitř a je zabit. Majitel vyděšeně telefonuje o pomoc, ale posádce hlídkového vozu trvá plných deset minut, než dorazí na místo. A teprve po dalších deseti minutách, údajně kvůli jakési technické poruše, přijíždí sanitka. Chlapec zatím na podlaze vykrvácí. Oběť."

Chviličku počkala a věděla, že teď už to každý z přítomných policistů vidí před sebou stejně jasně jako ona. „Policejní auto bylo obsazeno dvěma muži a jejich jména figurují na seznamu, který mi dnes ráno nadiktoval Vernon. Byli to Rickerovi lidé. Nechali schválně umřít svého kolegu. A tím byl vyslán signál. Tohle se stane každému, kdo mi zkříží cestu."

„Dobrá, to sedí," souhlasil Feeney. „Ale jestli Clooney sledoval stejnou logiku, proč nezabil ty dva poldy z hlídkového vozu?"

„Zabil. Jeden z nich přešel před třemi měsíci do Filadelfie. Našli ho oběšeného v ložnici. Úřední posudek zněl sebevražda, ale myslím, že policejní orgány budou muset ten případ znovu otevřít. Ten druhý se utopil na Floridě, uklouzl ve vaně, když tam trávil dovolenou. Uzavřeno jako nehoda. Byly tam rozsypané mince."

„On už je likvidoval celé měsíce," vydechla Peabodyová. „Prostě je odpočítával, systematicky pokračoval ve své práci."

„Až do Kohliho. Kohli ho zaskočil. Měl Kohliho rád, znal se s jeho rodinou, byl mu blízký. Navíc se jeho syn s Kohlim kamarádil, byli přátelé. Když Ricker přes Vnitřní záležitosti nasadil Kohliho do baru a rozšířil pomluvy, že bere peníze, bylo mu, jako kdyby ztratil dalšího syna. Usmrcení Kohliho je proto daleko zuřivější, daleko osobnější a daleko symboličtější. Krev na odznaku. Nedokáže přestat. To, co teď dělá, dělá na památku svého syna. Na synovu počest. Ale když se doví, že zabil nevinného muže, dobrého policajta, zlomí ho to. A to je to, co se Rickerovi hodilo. Teď může jen klidně sedět a pozorovat, jak odhalujeme jednoho po druhém."

„On už není tak chytrý, teď už ne," promluvil Roarke. „Není schopný porozumět člověku, jakým je Clooney, ani charakteru jeho lásky a žalu. Měl prostě štěstí," usoudil. „Rozhodil kamínky náhodně na tác a štěstí, nebo chcete-li, láska, sestavily tenhle obrazec."

„To je možné, ale to malé rozhození kamínků ho bude stát krk. Což mě přivádí k druhé paralele tohoto vyšetřování. Jak už asi víte,

Roarke byl přijat jako dočasná civilní spojka k případu Max Ricker. Peabodyová, víte, jak se na ulici říká takové spojce?“

Peabodyová se zašklebila. „Ano, madam.“ Když Eva jen vyčkávala, Peabodyová povolila. „Ehmm… fretka, poručíku. V galérce se mu říká *fretka*.“

„Mám dojem,“ řekl Roarke, „že fretky jsou dobré na chytání krys.“

„Dobrej.“ Feeney se naklonil dopředu a poplácal Roarka po zádech. „Zatraceně dobrej.“

„No, v každém případě máme před sebou pořádnou krysu.“ Narovnala se, strčila ruce do kapes a nastínila svému týmu celý plán.

Nemůže být pochyb, kdo tady velí, pomyslel si Roarke. Kdo má všechno pod kontrolou. Neopomněla žádný detail, žádný úhel pohledu. Procházela se místností sem a tam, přemýšlela při chůzi, hovořila vyrovnaným hlasem.

V některém z předchozích životů musela zřejmě nosit generálské výložky. Nebo brnění.

A tahle žena, tahle bojovnice, se mu před chvílí chvěla v náručí. V tom byla jejich vzájemná síla. Jejich zázrak. „Roarku?“

„Ano, poručíku?“

Něco v jeho pohledu způsobilo, že jí poskočilo srdce. Potlačila ten pocit a zamračila se na něj. „Nechám na tobě, abys s Feeneyem a McNabem prošel bezpečnostní opatření. Nesmí v nich zůstat žádné díry. Ani jako od špendlíku.“

„Nic takového tam nebude.“

„Ujistěte se o tom. Povolávám Martinezovou, aby se té razie zúčastnila. Když to vyjde, dostane frčky. Nějaké námitky?“ Počkala, nebyly žádné. „Peabodyová, vy jdete se mnou.“

Zamířila ven a ohlédla se zpátky. Roarke ji pořád ještě pozoroval s nepatrným úsměvem na svých vražedných ústech, s nepatrným zábleskem ve vášnivých modrých očích.

„Kristepane, člověku se přímo sbíhají sliny.“

„Prosím, madam?“

„Ale nic.“ Zahanbeně vykročila. „Nic. Je už moje auto opravené nebo vyměněné?“

„Dallasová, vy jste ale naivka. Netušila jsem, že ještě věříte na pohádky.“

„Do prčic. Musíme někde něco ukrást.“ Pak se pomalu usmála. „Vezmu si jednoduše Roarkovo.“

„Páni, řekněte mi, že je to XX. Šestitisícovka. To je můj favorit.“

„Jak si sakra představujete, že přivezeme podezřelého v dvousedadlovém sporťáku? Dneska to bude elegantní sedan. Mám k němu kód. Ten bude překvapený, až sejde dolů a zjistí, že je fuč. Myslím –“

V roztržitosti málem vrazila do Webstera. „Poručíku, věnuj mi minutu.“

„Minut se mi nedostává, povídej cestou.“

„Jedete pro Clooneye.“

„Sakra.“ Ačkoliv mluvil tiše, prudce se ohlédla, jestli je někdo nezaslechl. „Proč myslíš?“

„Ještě mám svoje zdroje.“ Tvářil se vážně a mluvil tiše. „Nechováš za sebou drobečky. Pořád dokážu sledovat pěšinku.“

„Brousil jsi v mých složkách?“

„Dallasová!“ Položil jí ruku na paži a ucítil, že se třese vztekem. „Jsem v tom až po krk. Na tom, co se pak stalo, nesu část viny tím, co jsem podle rozkazů prováděl. Dělal jsem interní průzkum Clooneyova syna. Cítím se za něj zodpovědný. Dovol mi, abych ho jel zadržet s tebou.“

Naklonila hlavu. „Vím, že někdo ve Vnitřních záležitostech je nepoctivý, poplatný Rickerovi. Jak můžu vědět, že to nejsi ty?“

Klesla mu ruka. „To tedy nemůžeš.“ Hluboce vydechl. „To nemůžeš. Dobrá.“ Ustoupil a začal se otáčet.

„Počkej. Peabodyová!“ Pokynula jí a poodešla s ní pár kroků stranou. „Bylo by vám proti mysli, kdybyste teď zůstala na brífinku a dodělala pak papírování?“

Peabodyová se ohlédla na Webstera, který tam stál s rukama v kapsách jako hromádka neštěstí. „Ne, madam.“

„Tak dobrá. Připravte výslechovou místnost, zablokujte přístup do pozorovatelny. Nechci, aby tam někdo okolkoval, až budu hovořit s Clooneyem. Dopřejme mu tolik důstojnosti, kolik bude možné.“

„Postarám se o to. Mnoho zdaru.“
„Jo.“ Vrátila se k Websterovi. „Tak jedem.“
Zamrkal a pak se nadechl. „Díky.“
„Mně neděkuj. Beru tě s sebou jen jako protiváhu.“

Kapitola dvacátá první

Peabodyová okouněla. Flákala se. Lelkovala. A pak, když už se to nedalo odkládat, vrátila se do zasedací místnosti.

Na obrazovce byl nějaký složitý schematický nákres a Feeney nad ním pohvizdoval, jako kdyby to byl obraz nahé a vnadné ženy.

„Ahoj, pusinko. Co se děje?“ zeptal se McNab.

„Jen změna plánu. Mám sedět na školení o bezpečnosti.“

„Dallasová nejede pro Clooneyho?“ zeptal se Feeney.

„Ale ano, jede.“ Jako by to byl nejnáročnější úkon na světě, vybrala si židli, oprášila sedadlo a usadila se na ni.

„Sama?“ Když uslyšela Roarkův tón, byla by se nejradši někam propadla, tak se raději jen zadívala někam za něj a pokrčila rameny. „Ne, někoho s sebou má. Bože, nemohli byste mi tohle schéma vysvětlit anglicky? Já rozumět jen základní technický slova.“

„Kdo je s ní?“ zeptal se Roarke, ačkoliv už to věděl. To se jí podobalo.

„S ní? Nó, ehm, Webster.“

Rozhostilo se ticho, jako když se zhroutí cihlová zeď. Peabodyová zaťala ruce v kapsách a připravila se na nadcházející explozi.

„A ták.“ Když se Roarke prostě jen obrátil zpátky k obrazovce, nevěděla, jestli si má oddechnout, nebo být vyděšená k smrti.

Webster si s velkým úsilím odpustil pár sžíravých komentářů o elegantním luxusním automobilu a raději se v něm usadil, aby si tu jízdu v něm hezky užil.

Vlastně se spíš jen snažil, ale nervy v něm brnkaly.

„Dobrá, tak abychom to sprovodili ze světa. Já nejsem Rickerův člověk ve Vnitřních záležitostech. Myslím, že mi došlo, že tam někdo takový musí být, ale zatím nemám typ. Ale budu mít. Dám si na tom záležet.“

„Webstere, kdybych si myslela, že jsi Rickerův člověk, tak by ses touhle dobou pořád ještě plazil po zemi v Centrále a sbíral své zuby.“

Musel se zasmát. „To pro mne hodně znamená.“

„Jo, no, ušetři si to.“

„Takže… Dostal jsem se do tvých materiálů. Nakopnout mě můžeš až potom, když budeš chtít. Měl jsem tvůj kód a heslo. Obojí vyšťoural Bayliss. Neměl jsem žádné právo – bla, bla, bla, ale udělal jsem to. Sledoval jsem tvoji trasu až ke Clooneyovi. To byla skvělá práce.“

„Čekáš, že se zapýřím a řeknu, oh, neříkejte? Zkus to ještě jednou a budeš se válet bez zubů před informační tabulí.“

„Tak dobrá. Nemáš s sebou zatykač.“

„To nemám.“

„To, co na něj víš, je sice slabé, ale je toho dost, aby dal soudce souhlas.“

„Já nechci zatykač. Měl by mít právo na trochu šetrnosti.“

„Bayliss nenáviděl policajty, jako jsi ty.“ Webster se podíval z okénka na New York, na jeho zmatek, tlačenici, barvitost, drzost. „Já už jsem pomalu zapomněl, jaké to je, pracovat tímto způsobem. Ale teď už to nehodlám znovu zapomenout.“

„Tak poslouchej, uděláme to takhle. Clooney bydlí na West Side. Má tam byt. Odstěhoval se od své ženy z předměstí dva měsíce potom, co zemřel jeho syn. Když už jsme u toho, můžeš na Rickerův účet připsat jedno zničené manželství.“

„Jsme uprostřed pracovní doby. Nebude doma.“

„Spatně jsi prostudoval jeho složku. Dneska má volný den. Jestli nebude doma, zaklepeme na sousedy a někdo z nich nám snad poradí, kde by mohl být. A buď ho půjdeme hledat, nebo počkáme. Mluvit budu já. Půjde s námi dobrovolně. Takhle to celé zařídíme.“

„Dallasová, uvědom si, že zabil tři policajty.“

„Pět. Vidíš, ani jsi moje poznámky nedočetl do konce. Děláš chyby, Webstere. Jen důsledný policajt je šťastný policajt.“

Našla adresu a už chtěla zaparkovat v druhém proudu, ale pak si uvědomila, že má Roarkův elegantní sedan, a tedy na něm nemůže rozsvítit tabulku Ve službě.

Tlumeně zaklela a objížděla okolí, dokud nenašla parkovací prostor. O dva bloky dál a o patro výš.

„Budova je zajištěná,“ poznamenala a pokynula hlavou směrem k bezpečnostní kameře a kódové skříňce. „Musíme to obejít. Nechci, aby měl čas se na nás připravit.“

Webster otevřel ústa a chtěl ji upozornit, že nemá zatykač. Pak je však zase zavřel. Koneckonců, tohle představení režíruje ona.

Použila svůj univerzální klíč a ohlásila číslo odznaku. Dokonalejší systém by si vyžádal, aby doložila svou policejní pravomoc, ale tenhle prostě jen otevřel dveře vchodu.

„Čtvrté patro," ohlásila mu a kráčela dovnitř k jedinému výtahu. „Ozbrojený?"

„Ano."

„Nebyla jsem si jistá, jestli vy hoši od Vnitřních záležitostí nosíte taky něco jiného než zápisník. Zbraň nech v pouzdře."

„Krucinál, a já se tak těšil, že vyrazím dveře. Nejsem takový blbec, Dallasová."

„Vnitřní záležitosti, blbec. Vnitřní záležitosti, blbec. Nikdy nedokážu rozeznat rozdíl. Ale dost srandiček. Zůstaň vzadu," poručila mu, když dorazili do čtvrtého patra. „Nechci, aby tě viděl kukátkem."

„Třeba ti ani neotevře."

„Ale jo, otevře. Je na mne zvědavý." Stiskla zvonek vedle dveří. Čekala. Cítila, že ji někdo pozoruje, ale nepohnula brvou.

Za malou chviličku otevřel Clooney dveře. „Poručíku, já jsem —," zmlkl, když se do dveří vsunul Webster. „Já jsem nečekal někoho dalšího."

„Můžeme jít dál, seržante, a promluvit si?"

„Jistě, jistě. Odpusťte ten nepořádek. Zrovna jsem si dělal takový staromódní sendvič."

Ustoupil dozadu, nenápadně, zvolna. Jako dobrý zkušený polda, uvědomila si později. Právě proto to nepostřehla.

Prudkým, plynulým a rychlým pohybem vytáhl nůž a namířil ho na její krk. Ona však byla také dobrý zkušený polda. Třeba by stačila uskočit. Jenže to už se neměla nikdy s jistotou dovědět.

Webster do ní strčil tak prudce, že ji porazil, a tím pohybem se dostal přímo do dráhy nože.

Něco vykřikla, ale to už vytryskla krev. A Webster šel k zemi. Sama se právě začala znovu drápat na nohy a sahat po zbrani, když Clooney přeběhl pokoj. Kdyby byla vypálila bez varování a zasáhla

ho do zad, měla by ho. Ale instinktivní zaváhání a vrozená loajalita ji připravily o ten pravý okamžik.

Clooney unikl oknem a šplhal dolů po požárním schodišti. Spěchala k Websterovi. Dýchal krátce, mělce, a z dlouhé rány, která sahala od ramene až na prsa, prudce prýštila krev. „Kristepane, kristepane."

„To je dobrý. Jdi."

„Tiše. Prosím tě, nemluv." Vytrhla svůj komunikátor, vyskočila na nohy a běžela k oknu. „Zraněný policista. Zraněný policista." Diktovala adresu a přitom se rozhlížela po Clooneyovi. „Okamžitě pošlete sanitku na tuto adresu. Podezřelý prchá pěšky směrem na západ. Podezřelý je ozbrojen a nebezpečný. Běloch, věk šedesát let."

Zatímco mluvila, svlékala už se ze saka a sháněla po bytě ručníky. „Výška sto pětasedmdesát centimetrů, váha sedmdesát kilogramů. Vlasy šedé, oči modré. Podezřelý z několika vražd. Webstere, parchante mizerná, vydrž. Jestli mi umřeš, tak mě k smrti nasereš."

„Promiň." Když mu roztrhla košili a přitiskla složené ručníky na ránu, sykl bolestí. „Kristepane, fakt to bolí. Co to měl k čertu…" Zapřel se, snažil se zůstat při vědomí. „Co to měl, krucinál, za nůž?"

„Jak to mám hergot vědět? Velký a ostrý." Příliš mnoho krve, na nic jiného nedokázala myslet. Tolik, že už prosákla ručníky. To je zlé. To je opravdu zlé.

„Neboj se, zase tě zaštupujou. Za tenhle škrábanec vytlučeš sakramentský metál. Pak ho budeš moct ukazovat všem svým ženským, ty budou omdlívat hrůzou."

„Hovno." Snažil se zasmát, ale neviděl ji. Všechno mu před očima šedlo. „Rozpáral mě jako pstruha."

„Mlč už. Povídám, abys byl zticha." Maličko vzdechl a pak jí vyhověl tím, že upadl do bezvědomí. Držela ho v náručí, vysušovala krev a čekala, až uslyší sirény.

Setkala se s Whitneyem v čekárně chirurgie. Košili i kalhoty měla nasáklé Websterovou krví, v obličeji byla bledá jako smrt.

„Podělala jsem to. Byla jsem si tak jistá, že se s ním dá rozumně mluvit, že ho budu moct sebrat a předvést. Namísto toho je v prachu a další dobrý policajt umírá."

„Webster dostane to nejlepší ošetření. Každý z nás je odpovědný sám za sebe, Dallasová.“

„Já jsem ho s sebou vzala.“ *Teď mohla ležet na operačním stole Peabodyová*, pomyslela si. *Panebože, neuteču tomu*.

„On se vám nabídl. Ať je to, jak chce, identifikovala jste podezřelého a dosáhla jste toho důkladnou vyšetřovací prací. Seržant Clooney nebude na svobodě dlouho. Máme podrobný popis. Víme, o koho jde. Uprchl s holýma rukama. Nemá peníze, nemá prostředky.“

„Zkušený policajt ví, jak se uklidit. Já jsem ho nechala utéct, inspektore. Nevyužila jsem příležitosti, abych ho paralyzovala, ani jsem ho nepronásledovala.“

„Kdybyste byla znova nucená se rozhodnout, jestli pronásledovat podezřelého, nebo zachránit život kolegovi policistovi, co byste volila?“

„Udělala bych zase to samé.“ Pohlédla k operačnímu sálu. „Jen aby to bylo něco platné.“

„Já bych jednal taky tak. Jděte domů, poručíku. Vyspěte se trochu. Budete potřebovat všechny síly, které máte, abyste tuhle záležitost dokončila.“

„Pane, ráda bych tu počkala, až nám budou schopni o Websterovi něco říct.“

„No dobrá. Tak si můžeme dát kafe. Nemůžou tady mít horší než u nás na Centrále.“

Když se dovlekla domů, celý její organizmus si žádal vypnout, ale mozek odmítal. Stokrát si v duchu přehrávala ten moment mezi Clooneyovými dveřmi. Nepropásla v jeho očích nějaký záblesk, který měla vidět a zareagovat na něj okamžik před tím, než vytáhl ten nůž?

Kdyby do toho nebyl vletěl Webster, nemohla uhnout a odrazit ho?

Co je to všechno platné? ptala se sama sebe, když vcházela do domu. Na věci to nic nezmění.

„Evo!“

Roarke vyšel z předsíně, kde na ni čekal. Už víckrát přišla domů zakrvácená, víckrát vyčerpaná a zahalená v plášti zoufalství. Teď tam stála, všechny tyhle věci se nad ní vznášely, a jen na něj zírala.

„Ach, Roarku!“

„Je mi to líto.“ Přistoupil k ní a objal ji. „Je mi to hrozně líto.“

„Nedávají moc naděje, že se z toho dostane. Přímo to neřekli, ale dá se jim to vyčíst z obličeje. Obrovská ztráta krve, těžká vnitřní zranění. Nůž zasáhl srdce, plíce, a kdovíco všechno. Zavolali jeho příbuzné, radili jim, aby si pospíšili.“

I když to bylo sobecké, tohle pro něj nebylo to nejdůležitější. Pořád si jen opakoval: *Mohla jsi to být ty. Mohla jsi to být ty a mně by teď radili, abych si pospíšil*.

„Pojď nahoru. Musíš se umýt a trochu se vyspat.“

„Jo, nic jiného mi nezbývá, než se trochu vyspat.“ Vykročila s ním ke schodům, ale pak na ně prostě klesla a zabořila tvář do dlaní. „Co jsem si já blázen k čertu namlouvala? Kdo jsem sakra myslela, že jsem? Cvokař je tady Mirová, ne já. Jak jsem mohla věřit, že tomu chlapovi můžu proniknout do hlavy a pochopit, co se mu v ní děje?“

„Protože ty tohle umíš a dokážeš to. Ale nemůže ti to vyjít vždycky.“ Hladil ji po zádech. „Pověz mi, co si myslí teď.“

Potřásla hlavou a vstala. „Jsem moc utahaná, na to jsem moc utahaná.“

Vyšla nahoru a cestou přes ložnici se postupně svlékala. Už chtěla vstoupit do sprchy, ale Roarke ji vzal za ruku. „Ne, raději do vany. Bude se ti líp spát.“

Sám jí natočil vodu. Horkou, protože tak to měla ráda, přidal do ní bylinky a naprogramoval uklidňující bublinky. Svlékl se, vlezl si k ní a přitáhl si ji k sobě zády.

„On to udělal pro mne. Clooney po mně šel a Webster mě srazil na zem, postavil se proti tomu noži sám.“

Roarke jí přitiskl ústa na temeno. „V tom případě mu dlužím tolik, že mu to nikdy nebudu schopen splatit. Ale ty ano. Tím, že to dovedeš do konce. A to taky uděláš.“

„Ano, dokončím to.“

„A teď odpočívej.“

Únava na ni začala doléhat jako nesmírná tíha. Přestala se jí bránit a klesla pod ní.

Vzbudila se do slunečního světla a do vůně kávy. První, co spatřila, byl Roarke s hrnkem v ruce.

„Co mi za tohle zaplatíš?“

„Řekni si cenu.“ Sedla si, vzala ho od něj a vděčně se napila. „Tohle je jedna z nejpříjemnějších stránek mého manželského života.“ Nechávala kofein proniknout do celého organizmu. „Chci říct, že sex je taky docela fajn, ale kafe… Kafe je prostě něco úžasného. A ty jsi taky většinou celkem přijatelný. Díky.“

„Není zač.“

Uchopila ho za ruku, než stačil vstát. „Včera večer by se mi těžko usínalo, kdybys tu nebyl.“ Stiskla mu ruku a pak se přesunula k telefonu na nočním stolku. „Musím zavolat a zeptat se, co je s Websterem.“

„Už jsem tam volal.“ Věděl, že nestojí o žádné báchorky, tak jí pověděl přesně všechno, co se dozvěděl. „Přestál noc. Dvakrát ho málem ztratili a zase oživili a budou ho ještě operovat. Je pořád v kritickém stavu.“

„Tak dobrá.“ Postavila hrnek a promnula si dlaněmi obličej. „Dobrá. Měl pocit, že potřebuje rehabilitaci. Tak mu ji poskytneme.“

Očistec se dával do gala. Kouzlo a půvab s blýskavým závanem neřesti.

„Ti si s tou opravou pospíšili,“ mumlala Eva, která se tam procházela a přejížděla pohledem trojici otevřených schodišť, jejichž stupně byly ozářeny ohnivě červenými světly. Při bližším pohledu si všimla, že zábradlí, které se kolem nich obtáčelo, tvoří hladcí, vlnící se hadi, z nichž každý se po několika stopách zakousne do ocasu svého předchůdce.

„Zajímavé.“

„Ano.“ Roarke přejel elegantním pohybem po jedné hadí hlavě. „Taky si myslím. A praktické. Pojď nahoru.“

„Proč?“

„Udělej mi to potěšení.“

Pokrčila rameny a vystoupila po prvních třech schodech. „Tak co?“

„Feeneyi, zaregistroval jsi nějaké zbraně?“

„To bych řek‘. Skener ukazuje laser policejního typu na schodišti jedna a záložní zbraň v pouzdru u kotníku.“

Eva se zadívala směrem ke kontrolnímu středisku a ke skrytým reproduktorům, odkud se ozýval Feeneyův hlas. Ohlédla se na Roarka a trochu se ušklíbla. „Proč ty nevyjdeš dál nahoru a nenecháš se taky oskenovat na zbraň, chytráku?“

„Radši ne. Podobné skenery jsou umístěny ve všech vchodech a východech, v koupelnách i v privátních pokojích. Budeme dobře vědět, s čím v které oblasti máme co dělat.“

„Co výbušniny?“ zeptala se a sešla zase dolů. „Nože?“

„Výbušniny dokážeme taky naskenovat. S noži je to horší, i když detektory kovů zaznamenají podezřelé útvary z tohoto materiálu. Hodinu před zahájením naposledy pročešeme celou budovu, jen pro jistotu.“

„Kde se chystáš uskutečnit tu schůzku?“

„Rozdělili jsme budovu na dvaadvacet sektorů. Každý z nich bude pod zvláštním bezpečnostním dohledem a všechny záběry se budou soustřeďovat v centrálním kontrolním středisku. Já budu mít svůj soukromý box v sektoru dvanáct, tady.“

Ukázal na stůl na okraji jeviště. Přejela očima zlaté a rudé žerdě, které se tyčily z pódia, sloupy s plošinou nahoře, pozlacené klece v lidských rozměrech.

„Přímo u centra děje.“

„No jistě, protože show musí běžet dál. Ten box byl vybaven speciálně pro naše účely. Audio a video budou přenášeny přímo do kontrolního centra.“

„On to tam bude chtít oskenovat, eventuálně zapojit rušičku.“

„To určitě, ale ten náš systém odolá všemu, co si vymyslí.“

„Ty jsi nějak moc nafoukaný.“

„Sebejistý, poručíku. Ten systém jsem sám navrhl a už jsem ho otestoval. Kromě toho tam během toho setkání bude jako ostraha dvojice mých výběrových účinkujících.“

„Ty máš striptérky jako gorilky?“

„Nebuď proti nim zaujatá jen proto, že jsou krásné. Když přijde na to poradit si s některým z Rickerových poskoků, zvládnou to.“

„V dohodě se neříká nic o ostraze z řad civilistů. Budeme mít své policisty v každém sektoru.“

Přikývl s úsměvem. „Já bych samozřejmě mohl ten svůj bezpečnostní tým nasadit, aniž bych tě o tom informoval. Ale jako dočasný civilní pověrenec cítím povinnost předat všechny důležité informace veliteli celé operace.“

„Nech si to, ty kašpare.“

„Já tě taky miluju.“

„Ty koupelny jsou špičkové,“ prohodila Peabodyová, která se k nim přidala. „Počkejte, až je uvidíte, Dallasová. Umyvadla jsou jako jezírka a jsou tam snad miliony pultíků. A na stěnách sexy obrázky. A dokonce kanapíčka.“

Zarazila se dřív, než jí Eva stačila odpovědět, a odkašlala si. „Už jsme s McNabem všechno prošli, madam, a veškeré zabezpečení – audio, video a skenování – je v bezchybném provozu.“

„Máte špatně zapnutou uniformu, strážníku Peabodyová.“

„Cože…“ Pohlédla dolů, zrudla až ke kořínkům zastřižených vlasů a spěšně si upravovala zlaté knoflíky, které jí McNab tak překotně rozepnul.

„Prokristapána, Peabodyová, copak jste nějaký pošukaný králík? Jděte se někam upravit a podržte své hormony aspoň chvilku na uzdě.“

„Ano, madam. Promiňte, madam.“

Peabodyová zmizela a zanechala zamračenou Evu s Roarkem. „Nemysli si, že nevím, jak se královsky bavíš. Já jsem ti říkala, že tahle záležitost s McNabem moji pomocnici úplně zkazí.“

„Jako současný přidělenec Newyorské centrály považuji takové jednání za nedůstojné.“ Obrátil se zády a odcházel s úsměvem, který dodal jeho obličeji neskutečně mladý a neuvěřitelně krásný výraz. „Absolutně nedůstojné. Myslím, že bychom se měli sebrat a projít ty salonky osobně. Hned teď.“

„Perverzní zvrhlíku!“ Zabořila ruce do kapes a právě se chtěla vydat nahoru ke kontrolnímu středisku, když se otevřely vstupní dveře a vešla Rue MacLeanová.

Zaváhala, když ji Eva přejela chladným pohledem, ale pak narovnala ramena a vykročila přes místnost. Sešly se před barem, u kterého Kohli servíroval svůj poslední koktejl.

„Slečno MacLeanová!“

„Poručíku, vím přesně, co si o mně myslíte, a můžete mi to plným právem říct do očí.“

„Nač se namáhat. Já jen vím, že jsem se na téhle podlaze brodila krví policisty. To snad stačí.“

„Evo,“ Roarke se dotkl jejího ramene. Obrátil se k Rue. „Viděla jste Rickera?“

„Ano. On je –“

„Tady ne.“ Zarazil ji a ukázal na boční stěnu. V nástěnné malbě Adamova pádu byl skrytý kontrolní panel i výtah, který ovládal. Dveře do malé soukromé kabiny se klouzavě otevřely. Vyjeli mlčky až do kanceláře majitele.

Roarke přistoupil k ledničce za kouřovým zrcadlem, vytáhl orosené láhve pramenité vody a nalil. „Radši se posaďte, Rue. Konverzace s Rickerem dokáže s člověkem zamávat.“

„To ano, díky.“

„Nejsme my párek zdvořilých pokrytců?“ Eva rozzuřeně odstrčila vodu, kterou jí Roarke nabídl. „Jsme tak úžasně zdvořilí a dobře vychovaní! Koukej, chlapče, jestli jí chceš důvěřovat, je to tvoje věc. Ale ode mne takovou ohleduplnost nečekej. Ona tě prodala.“

„Máš pravdu.“ Roarke vložil Rue sklenici do nejisté ruky. „A teď nám to oplácí službou. A ne bez rizika.“

Roarke vzal Rue za ruku, a ačkoliv se mu ji snažila vyškubnout, klidně jí rozepnul manžetu a vysoukal jí rukáv nahoru po paži. Všiml si už předtím, že si ji snažila chránit.

Od zápěstí až po loket se táhly tmavé ošklivé modřiny.

„On vás zranil. To je mi líto.“

„On rád lidem ubližuje. Ty modřiny zase vyblednou. Vaše žena si zřejmě myslí, že si zasloužím mnohem horší věci.“

„Má ruce jako drápy,“ dodala pouze Eva, ale cítila, že se v ní něco hnulo. „Proč vás tak zřídil?“

„Protože mohl, to byl asi hlavní důvod. Kdyby mi opravdu neuvěřil, byla bych to schytala mnohem hůř. To, že přináším informace od vás, ho dobře naladilo.“

Napila se a odstrčila sklenici. „Postupovala jsem téměř přesně podle vašeho scénáře. Nejdřív jsem za svou informaci žádala peníze.

To ho naštvalo, ale nechala jsem ho, aby se mnou chvíli cloumal, a pak jsem mu ji dala zadarmo. To mu udělalo dobře.“

Bezděčně si zapínala manžetu. „Řekla jsem mu, jak jste podrážděný a rozladěný, jak všechny mermomocí popoháníte, abyste mohl znovu otevřít podnik, protože když byl zavřený, stálo vás to spoustu peněz. A že jste celý naježený, protože vám policie dýchá za krk. A jako přídavek jsem mu prozradila, že jsem vyslechla, jak jste se pohádal s manželkou.“

„Prima.“ Roarke se posadil na opěradlo křesla.

„Dohadovali jste se o tom vyšetřování, jak to pro vás vypadá, a hlavně, do jaké se sama staví pozice. Hrozně vás to štve a naléhal jste na ni, aby odešla od policie. Oba jste se rozzuřili do nepříčetnosti.

Prozradila jsem mu, že padla spousta ostrých slov o tom, že jste na opačných stranách barikády, a vy že jste v té hádce prohrával. Doufám, že vám nevadí, že jsem vás barvitě vylíčila jako chlapa, který je bezmocný. Ze už jste unavený z toho, že musíte neustále tancovat mezi vejci. Že jste unavený i z toho, že přicházíte o prachy, když svoje obchody musíte přizpůsobovat její představě práva. Padla spousta výhrůžek a výčitek. Vy jste plakala,“ řekla Evě s malinkou dávkou satisfakce.

„No, to vám pěkně děkuju.“

„Jemu se právě tohle moc líbilo. Ostatně, když jste pak celá rozrušená vyrazila ven, nabídla jsem Roarkovi chápavé ucho. On je vděčně přijal, a tak jsme si spolu dali pár panáků. A právě tehdy jste se mi svěřil, že už máte dost řádného života. Jste otrávený, nespokojený, a vaše manželství se otřásá v základech. Ne že byste svou ženu nemiloval, ale potřebujete nějaký ventil. Ona přece nemusí vědět, že chcete vklouznout zpátky do rybníka, ne? Vy že potřebujete něco, co by vás rozptýlilo z věčných starostí o ni. A že jste si vymyslel, že třeba zabijete dvě mouchy jednou ranou, když zajdete za Rickerem a nějak se s ním dohodnete. Založíte nějaké šikovné obchodní společenství, ze kterého budete mít vysoký profit, a on nechá vaši ženu na pokoji. Hodláte ji časem přinutit, aby od policie odešla, ale rád byste, aby nepřišla k úrazu, než se vám to podaří. Jste do ní sice bláznivě zamilovaný, ale nenecháte se sakra od ní vykastrovat a vodit na provázku. V tom jsem s vámi souhlasila a

slíbila jsem, že s Rickerem o vás promluvím. Tuhle část mi už tak snadno nespolknul. Chvíli mu trvalo, než to strávil.“

Přejela prsty po poraněné ruce. „Přesvědčila jsem ho, že jste na tohle řešení přistoupil, protože už nejste, co jste býval. V některých věcech jste moc měkký a neopatrný. Myslím, že to nakonec zbaštil, za prvé proto, že si to tak přál, a za druhé proto, že věřil, že bych neměla odvahu lhát mu.“

Popadla sklenici a svlažila si hrdlo. „Nebylo to tak strašné, jak jsem čekala,“ usoudila. „Lapal po návnadě ještě dřív, než jsem ji stačila zavěsit. Tomu právníkovi, Canardovi, se to nezdálo, ale Ricker ho okřikl, aby držel klapačku. A když nedržel, hodil po něm Ricker těžítko. Sice se netrefil, ale ve zdi zůstal pořádný rýpanec.“

„Ach, být tak mouchou,“ zabručela Eva.

„Jo, byla to opravdu podívaná,“ souhlasila Rue. „V každém případě Canarde sklapl a Ricker přijde. Nenechá si ujít příležitost, aby vás ponížil a trochu vás zašlapal do země. Ale jestli pozná, že měl radši poslouchat svého advokáta, bude vás chtít na místě oddělat. Pokud se mu nepodaří vás zruinovat, bude vás muset zabít. Přesně tak to řekl.“

„Tak v tom případě je to perfektní,“ prohlásil Roarke a cítil, jak se mu v žilách rozproudila horká lovecká krev.

„Ne tak docela.“ Eva si zahákla palce do předních kapes a obrátila se na Rue. „Pročpak jste Roarka taky nerozplakala?“

Rue se po ní podívala s tak hlubokou vděčností, že Eva zadoufala, že všechno klapne.

Kapitola dvacátá druhá

Čas se krátil. Vzhledem k tomu, že probíhaly dvě kritické operace, musely se do každé hodiny vtěsnat dvě hodiny práce a starostí. Eva zanechala Očistec v Roarkových, možná až trochu moc kompetentních, rukou a sama se pro změnu vydala do předměstského domu Clooneyových.

„Whitney už poslal Baxtera, aby jeho ženu vyslechl," informovala ji Peabodyová a vysloužila si za to od Evy pichlavý pohled.

„A já to dokončím. Dělá vám to snad nějaké problémy, strážníku?"

„Ne, madam. Vůbec žádné."

Evě možná připadalo, že čas pádí, ale Peabodyové se zdálo, že se příštích třicet hodin potáhne jako hlemýžď. Rozhodla se, že bude nejlepší nekomentovat hlídkový vůz, zaparkovaný zcela otevřeně před jednopatrovým selským domem, postaveným na maličkém pozemku.

Clooney by si vozu musel taky všimnout, kdyby se pokoušel dostat k domu. A v tom byl zřejmě právě ten vtip.

Beze slova se pustila za Evou po cestičce a postavila se u dveří.

Otevřela jim paní, která by svým zakulaceným a domáckým způsobem mohla být docela hezká. Teď však vypadala vyčerpaně, nešťastně a vyděšeně. Eva se ohlásila a ukázala odznak.

„Vy jste ho našli. Je mrtvý."

„Ne, ne, paní Clooneyová, o vašem manželovi nevíme. Můžeme jít dál?"

„Já vám ale nemůžu říct nic jiného než to, co už jsem pověděla." Otočila se a s rameny svěšenými jako pod těžkým břemenem přešla přes útulný malý obývací pokoj.

Kretonové potahy a krajkové dečky. Vybledlé koberce, staré pohodlné židle. A, jak si všimla, na stole soška Panny Marie – Bohorodičky –, která smutným soucitným pohledem přehlížela pokoj.

„Paní Clooneyova, musím se vás zeptat, jestli s vámi manžel nenavázal spojení."

„Nenavázal. Kdepak. Jak už jsem řekla tomu druhému detektivovi. Já si pořád myslím, že v tom musí být nějaký hrozný omyl.“ Nepřítomně si odhrnula z tváře pramen hnědých vlasů, vybledlých stejně jako ty koberce. „Art se necítil dobře, už delší čas to nebyl on. Ale neudělal by ty věci, co říkáte, že udělal.“

„Jak to, že se vám neozve, paní Clooneyova? Jste přece jeho žena. Tady je jeho domov.“

„Ano.“ Musela si sednout, nohy už ji nemohly unést. „To je pravda. Ale on už ho tak přestal vidět, přestal tomu věřit. Je ztracený. Ztratil svou cestu, svou naději, svou víru. Nic z toho už pro něj neplatí od té doby, co umřel Thad.“

„Paní Clooneyova,“ Eva si proti ní sedla a naklonila se dopředu, aby navodila atmosféru důvěry. „Já mu chci pomoct. Já bych mu ráda poskytla ten druh pomoci, který potřebuje. Kam mohl jít?“

„To je právě to, co nevím.“ Vytáhla z kapsy zmuchlaný kapesník. „Přestal se mnou mluvit, už mě k sobě nepouští. Hned po tom, co Thada zabili, jsme k sobě zpočátku víc přilnuli, truchlili jsme spolu. Náš Thad byl ten nejúžasnější mladý muž.“

Pohlédla na fotografii v rámečku z leštěného stříbra, obrázek mladého muže v parádní uniformě. „Byli jsme na něj tak hrdí. Když jsme ho ztratili, přimkli jsme se k sobě navzájem a utěšovali se tou láskou a hrdostí. Sdíleli jsme tu lásku a hrdost s jeho ženou a roztomilým dítětem. Pomáhalo nám, že máme poblíž to vnouče.“

Vstala a zvedla další fotografii. Tentokrát na ní byl Thad zachycen s usmívající se mladou ženou a baculatým dítětem. „Jaká to byla roztomilá rodinka!“

Něžně přejela prsty přes tváře, postavila fotografii zpátky a zase se posadila.

„A pak, pár týdnů po Thadově smrti, se Art začal měnit, začal být zádumčivý a zlostný. Nechtěl se mi svěřit. Přestal chodit do kostela. Nejdřív jsme se hádali, pak i s tím jsme přestali. V tomhle domě,“ rozhlédla se okolo sebe po všem tom známém a klidném, jako by to patřilo cizím lidem, „už jsme jenom existovali, namísto abychom tu žili.“

„Dokážete si vzpomenout, paní Clooneyova, kdy tahle změna u vašeho manžela začala?“

„Ach, už jsou to skoro čtyři měsíce. Asi se to nezdá být tak dlouho, když berete v úvahu třicet let společného života. Ale mně se to zdá jako věčnost.“

Ten čas by souhlasil, počítala Eva a zasunula další kamínek do mozaiky první vraždy.

„Někdy nepřišel domů celou noc. A když přišel, vyspal se v Thadově bývalém pokoji. A pak se odstěhoval. Řekl mi, že se omlouvá. Že dřív, než mi zase bude moct být manželem, musí dát pár věcí do pořádku. Nic z toho, co jsem mu dokázala říct, nezměnilo jeho úmysl. A Bůh mi odpusť, v té době už jsem byla tak unavená, tak rozzlobená a uvnitř prázdná, že mi bylo jedno, když odešel.“

Stiskla rty a snažila se mrkáním zahnat slzy. „Já nevím, kde je, ani co udělal. Ale chci svého muže nazpátek. Kdybych věděla o něčem, co by vám mohlo pomoct, řekla bych vám to.“

Eva se rozloučila, obešla okolí, promluvila si se sousedy a nezískala nic než projevy ohromené nevěřícnosti. Že byl Clooney dobrý kamarád, milující manžel a otec, spolehlivý člen komunity.

Nikdo o něm neslyšel – nebo to nepřiznal. „Věříte jim?“ zeptala se Peabodyová, když zamířily zpátky do města.

„Věřím jeho ženě. Je příliš vystrašená a zmatená, než aby lhala. On ví, že střežíme dům. I kamarády a příbuzné. Není tak hloupý, aby šel k někomu známému, ale musela jsem se ujistit. Pojedeme zpátky do Centrály a probereme ještě jednou všechny jeho údaje. Třeba na něco kápneme.“

Ale ani po dvou hodinách nekápla na nic. Přitiskla si prsty na oči, uvažovala o dalším hrnku kávy, pak oči otevřela a spatřila ve dveřích Mirovou.

„Evo, ty to přeháníš.“

„Jsem v koncích. Promiň, snad jsme neměly schůzku?“

„Ne, ale řekla jsem si, že by se ti v téhle chvíli mohl hodit můj profesionální názor na Clooneye.“

„To víš, že ano.“ Rozhlédla se a vzdychla. „Je to tady jak v nějakém chlívku. V posledních dnech jsem sem nepustila žádné uklízeče. Teď zrovna není žádné bezpečnosti dost.“

„S tím se netrap.“ Mirová se usadila na kraj Evina stolu. „Nevěřím, že změnil nebo změní agendu. Pořád ještě bude zaměřený na tebe, to znamená, že nebude daleko.“

„Taky ale řekl, že nezabije dalšího policajta. Ovšem do Webstera vrazil ten nůž bez zaváhání.“

„To byl spíš náhlý impulz než promyšlený čin. Chtěl tebe, a i tak by to byl považoval za sebeobranu. Ty jsi pro něj šla. A měla jsi s sebou příslušníka Vnitřních záležitostí. Já myslím, že je pořád ještě ve městě a stále využívá všechny myslitelné možnosti, aby dál pozoroval a přeskupoval síly. Ty bys to neudělala?“

„Ano, to je přesně to, co bych dělala, kdybych se rozhodla, že něco musím dovršit. Nasadila bych třeba život a stále bych se o to pokoušela.“ Tohle už si pečlivě promyslela při jedné ze svých výprav do Clooneyova mozku. „On chce přece umřít, nemyslíš, doktorko?“

„Ano, myslím. Dopřeje ti čas až po stanovený termín, a jestli se neosvědčíš k jeho spokojenosti, pokusí se tě zabít. Zakončí to možná plánovanou vraždou Rickera a pak téměř s určitostí spáchá sebevraždu. Neodváží se podívat do očí své ženě, svým kolegům, svému knězi. Ale bude se chtít podívat do tváře svému synovi.“

„A to mu právě nehodlám dovolit.“

Zamýšlela jít rovnou domů. Zavolala nemocnici, aby zjistila, jak to vypadá s Websterem, ale řekli jí, že nedošlo k žádné změně. Ale stejně jako s Clooneyovou ženou, musela se přesvědčit na vlastní oči.

Procházela chodbou k jednotce intenzivní péče a každý krok jí byl odporný. Nenáviděla ten pach, ty zvuky, ten pocit nemocnice. Když se jí sestra zeptala, jestli je z rodiny, nezaváhala. Zalhala.

A za malou chviličku se ocitla v úzké kabince, ještě stísněné postelí a všemi těmi přístroji, a hleděla do Websterovy bledé tváře.

„No, to je teda senzace, že jo? Neříkala jsem ti, že mě to nasere? Dobře víš, jak se mi dělá zle, když mám na tebe koukat, jak si tady jen ležíš a vůbec se nesnažíš? Sakra, Webstere!“

Zmlkla a položila dlaň na jeho ruku. Jak je studená, pomyslela si. Má tu ruku opravdu hrozně studenou. „Myslíš, že mám na tohle čas? Mám práce nad hlavu a ty, místo abys mi pomohl, tak se tu válíš – a schováváš se do komatu. Měl by ses koukat trochu vzchopit.“

Sehnula se a promluvila jasně a hlasitě do jeho obličeje. „Slyšíš mě, ty pacholku? Měl bys pohnout zadkem, protože já mám v poslední době mrtvých policajtů až po krk. Nepřipustím, aby ses k nim přidal ještě ty. A jestli si myslíš, že bych ti na hrob přinesla kytku a uronila slzu, tak jsi na velkém omylu, kamaráde. Já bych na něj leda plivla."

Stiskla mu ruku a čekala na odpověď, která však nepřišla. „Kreténe," zamumlala s větším citem, než si uvědomovala, že k němu cítí.

Obrátila se a prudce se zarazila, když spatřila u dveří Roarka. V hlavě jí zavířily tisíce myšlenek, ale ani jedna se jí jasně nevybavila.

„Myslel jsem si, že se tu zastavíš."

„Já jsem jen…" Pokrčila rameny a konečně se bezpečně trefila rukama do kapes.

„Chtěla pomoct příteli," dodal a přešel k ní. Položil jí ruce na ramena, dotkl se rty jejího čela. Bylo to gesto nesmírně něžné, nesmírně nápomocné a velice manželské. „Myslíš, že ti to mám za zlé?"

„Snad ne. Jenže… ta situace je trochu pitomá, to je všechno."

„Chceš tu u něj zůstat ještě chvíli?"

„Ne, řekla jsem mu, co jsem mu chtěla říct." Přece se však ohlédla zpátky. „Až se z toho dostane, stejně mu nakopu zadek, až poletí."

„Já ti přitom podržím kabát." Roarke kolem ní ovinul paži. „Pojďme domů, poručíku. Zítra nás čeká rušný den."

Rušný opravdu byl a utekl strašně rychle. Ze své pozice v bezpečnostním kontrolním středisku mohla na obrazovkách sledovat kteroukoli a každou část klubu.

Pohádali se o světlo – Evě se zdálo, že je příliš tlumené – ale on je odmítl zesílit. Pak zas měla námitky k hudbě – že je příliš hlučná – ale on si i tady prosadil svou. A teď viděla, že opomněla ještě jedno hledisko, o kterém se s ním měla dohadovat. Nával.

Vůbec se nenadálá, jak obrovské množství lidí bude proudit, cpát se a prodírat se dovnitř, aby se mohli zúčastnit znovuotevření klubu. Pak se trochu uklidnila, když si uvědomila, že Roarke to jistě předpokládal.

„Těch policistů tu není dost,“ stěžovala si Feeneyovi. „Ještě není otevřeno ani celou hodinu, a už je tam narváno, jako kdyby se tam nabízelo pití zadarmo a skupinový sex pro každého druhého návštěvníka.“

„Co ty víš, třeba ano. On se vyzná v tom, jak rozhýbat kšefty. Bude to v pořádku, Dallasová. To bezpečnostní jištění všechno zvládne. Jen se podívej, tady v sektoru dvě máme zrovna jednoho výtečníka, který své dámě právě koření pití. Hádal bych, že je to špetka Exotiky.“

„Tyhle věci ať si vyřídí Roarkovi bezpečáci.“ Položila Feeneyovi ruku na rameno a sledovali společně obrazovku. „Nechci, aby se policie míchala do rutinních záležitostí.“ A zároveň se chtěla přesvědčit, jak dobrá ta jeho bezpečnostní služba je.

Zatraceně dobrá, usoudila, když během třiceti vteřin přistoupil k dotyčnému stolu vysoký pán v černém obleku, zkonfiskoval nápoj a pomalu vyprovodil provinilce směrem ven.

„Hladce a v pohodě,“ prohodil Feeney. „Jedině tak se udrží situace v klidu.“

„Mně se to nelíbí. Celá ta záležitost se mi nelíbí. Příliš mnoho věcí se může zvrtnout.“

„Nic se nezvrtne. Tobě jen brnkají nervy.“

„Co že mi?“

„Máš brabence v kalhotách, nervy ti cvrlikají.“

„Sakra, Feeneyi, já jsem v životě necvrlikala.“

„Tak to děláš teď,“ prohlásil slavnostně. Ale sám se tomu musel zachechtat. „Ten chlap se o sebe dokáže postarat, Dallasová. Jako nikdo jiný.“

„No jo, možná že právě to mi leze na nervy.“ Roarka na obrazovce našla snadno, sledovala ho, jak se prodírá davem, jako kdyby mu ze všeho nejvíc záleželo na střihu jeho obleku.

A ona je o dvě patra výš a může se jen tiše potit.

Právě proto, že je o ta dvě patra výš, připustila. Cítila by se o mnoho líp a byla by klidnější, kdyby byla tam dole v akci. Jako Peabodyová, pomyslela si, která v civilu posedává u baru.

„Peabodyová, slyšíte mě?“

Peabodyová u baru sotva znatelně přikývla, když jí Evin hlas zahučel do ucha.

„Doufám, že to, co tam cucáte, je bez alkoholu.“

Zahlédla jen nepatrný úšklebek.

Z nějakého důvodu se hned cítila líp.

U dveří se ozval bzučák. S rukou na zbrani se Šla podívat na bezpečnostní obrazovku. Pak odemkla a otevřela dveře.

„Martinezová, jak to, že jste opustila své stanoviště?“

„Ještě je čas. Můžu na minutku? Neměla jsem dřív příležitost,“ pokračovala tlumeným hlasem. „A jestli všechno půjde tak, jak chceme, třeba ji už ani nebudu mít. Chci vám poděkovat, že jste mě na tohle přibrala.“

„Zasloužila jste si to.“

„Když myslíte. Ale nemusela jste mě vzít. Kdybyste ode mne nebo od mého útvaru kdykoliv něco potřebovala, je to předem splněno.“

„S díky přijímám.“

„Říkala jsem si, že byste se taky třeba chtěla dovědět o Rothové. Byla protokolárně pokárána. Posílají k nám odborníka a ona bude nucena podrobit se lékařskému vyšetření. Dostane šestiměsíční lhůtu, než se rozhodne, jestli ji nechají na velitelském místě.“

Tohle je tvrdá rána pro ženskou, jako je Rothová, pomyslela si Eva. Ale… „Mohlo to pro ni dopadnout hůř.“

„Jo. Leckdo už uzavíral sázky, že se na to vykašle a odstoupí. Ale kdepak. Ona se z toho vyhrabe.“

„Ano, myslím, že ano. No tak, drby jsme probraly, tak se vraťte na své místo.“

„Ano, madam,“ usmála se Martinezová.

Eva znovu zajistila dveře a vrátila se k obrazovkám. Už se chystala usadit, ale najednou ztuhla. „Panebože. Jak to, že jsem na to nepomyslela? To je Mavis. Mavis a Leonardo.“ Zatrnulo jí v útrobách nebo v srdci a zavolala Roarkův kanál.

„Zrovna přišla Mavis. Mavis a Leonardo procházejí sektorem pět. Nějak se jich zbav. Pošli je domů.“

„Postarám se o ně,“ zašeptal a jí nezbylo než bezmocně přihlížet.

„Roarku!“ zaječela nadšeně Mavis, oděná ve změti modrých peříček na zlatém mejkapu, a vrhla se mu do náručí. „Ten podnik je super! Daleko víc super než předtím! Kde je Dallasová? Copak ona se nezúčastní slavnostního večera?“

„Má práci.“

„Ale to je hanba! No tak ti budeme dělat společnost my. Ta muzika! Je tak vzrušující. Už se nemůžu dočkat, až si zatančím.“

„Ale z druhého patra byste měli lepší rozhled.“

„Když tady se toho tolik děje.“

„Tam taky.“ Nedostane je odsud pryč bez nějakého vysvětlení. Ale aspoň je musí usadit co nejdál, aby Evu trochu uklidnil. „Rue?“ zamával na svou manažerku. „To jsou moji přátelé. Zajistěte jim ten nejlepší stůl v druhém patře. Jejich útrata jde na účet domu.“

„To je od vás velkorysé.“ Leonardo se zavěsil do Mavis. „Ale není to nutné.“

„Bude to pro mě potěšení. Teď musím ještě na něco dohlédnout. Jen co budu hotový, přijdu za vámi na skleničku.“

„To je od vás roztomilé. Tak na shledanou potom nahoře.“

Když se Roarke ujistil, že už jsou na cestě, zašel za McNabem. „Dávejte na ně pozor. Dbejte na to, aby byli uklizení, než se to všechno přežene.“

„Nebojte se,“ ujistil ho McNab.

Tanečnice na jevišti se svlékaly a natřásaly a tvářily se, že jim ten tělocvik působí ohromné potěšení. Kapela zavířila divokým bubnováním a od země se začala vznášet jemná a vzdušná modrá mlha.

Mezi tanečnice se vkrádal hologram prskajícího černého pantera s obojkem ze stříbrných hrotů. Pokaždé, když škubl hlavou dozadu a zařval, celá skupina mu odpověděla divokým zavytím.

Roarke se k zářivé srsti a ke krvelačným kočkám otočil zády, aby mohl věnovat plnou pozornost Rickerovi, který právě vcházel do Očistce.

Nepřišel sám, to Roarke ani neočekával. Rojil se kolem něj dobrý tucet mužů, kteří tvrdýma očima prozkoumávali prostor. Polovina z nich se začala prodírat davem.

To bude přední průzkumný oddíl, usoudil Roarke, mají na sobě zřejmě miniskenery s vysokou rozlišovací schopností, které mají lokalizovat a zaregistrovat bezpečnostní kamery, alarmy a teleskopy.

Najdou jen to, co předem určil, aby našli.

Přestal si jich všímat a prodíral se třpytivým davem směrem k Rickerovi, aby ho pozdravil.

„Výborně," promluvila Eva ze své stanice. „Tak na značky. Každý se bude hlásit na své výchozí pozici. Tohle musí klapnout."

Tam, kde se předtím potila netrpělivostí, zaujala teď chladnou velitelskou pozici. „Feeneyi! Hlaste mi výsledky průzkumu zbraní. Chci vědět, kdo je má a kolik."

„Pracuju na tom."

Stejně tak jako Roarke, pomyslela si s očima upřenýma na obrazovku.

„Dlouho jsme se neviděli," řekl Roarke.

Rickerovi se rty jen maličko zvlnily v koutcích. „Velice dlouho." Na moment spustil z Roarka oči a přelétl jimi rychle po klubu. „Impozantní," poznamenal s maličkým nádechem znuděnosti. „Ale striptýzový klub je pořád jen striptýzový klub, ať je jak chce elegantní."

„A kšeft je pořád kšeft."

„Slyšel jsem, že ty vaše kšefty se nějak nedaří."

„Však já si s tím dokážu poradit."

„Opravdu? Prý jste v posledním roce ztratil dost klientů."

„Musel jsem provést určité… restrukturalizace."

„A ták. Zřejmě jako svatební dar pro tu vaši roztomilou paničku."

„Moji ženu z toho vynechte."

„To je těžké, ba co dím, nemožné." Udělalo mu dobře, velice dobře, že v Roarkově hlase slyší náznak napětí. Bývaly časy, uvažoval Ricker, kdy by na sobě nenechal nic znát. „Ale můžeme si snad popovídat o tom, co byste za daných okolností rád podnikl."

Roarke se jakoby s obtížemi nadechl a vypadal, že se snaží uklidnit. „No, tak pojďme do mého boxu, zvu vás na něco k pití."

Když se chystal otočit, jeden z Rickerových strážců mu položil ruku na paži a přistoupil k němu, aby ho prohledal, jestli má zbraň. Roarke se prostě natočil, popadl ho za palec a vyvrátil mu jej zpátky.

Projevit moc rychle přílišnou slabost by bylo nakonec až podezřelé.

„Zkus to ještě jednou a utrhnu ti ho až u kořene a nacpu ti ho do huby.“ Obrátil pohled k Rickerovi. „A vy víte, že bych to udělal.“

„Těší mě, když vidím, že aspoň něco se nezměnilo.“ Ricker mávnutím poslal svého muže pryč. „Ale těžko ode mne můžete očekávat, že si s vámi půjdu dát drink, aniž bych se postaral o svou bezpečnost.“

„Ať některý z vašich průzkumníků oskenuje mne i ten box. Jestli vám to nestačí, trhněte si nohou. Teď to tady patří mně.“

Rickerovi zacukal na tváři sval a celým tělem mu projelo horko. Ale přikývl. „Ta vaše irská povaha se mi nikdy zvlášť nelíbila, i když je tak barvitá. Ale jak říkáte, je to váš podnik. Aspoň momentálně.“

„V pořádku,“ poznamenala Eva. „Už jdou do boxu. Feeneyi, přísahej, že jeho systém odolá jejich skenování.“

„Odolal i mému. Žádal jsem Roarka, aby mi ukázal schéma, ale on se jen usmál.“ Přemístil se k vedlejšímu monitoru. „Koukej, vidíš, jejich prověřování vychází naprázdno, ukazuje jim to jen to, co Roarke předpokládal, a nic víc. Tak, a teď se usadíme a dáme si malé alkoholické osvěžení a trochu konverzace.“

„Peabodyová,“ upozornila Eva, když si prohlédla výsledek skenování zbraní. „Váš člověk je na levém konci baru, smíšená rasa, tmavý oblek. Výška okolo stopětasedmdesáti, váha asi šedesát kilo, černé vlasy až na ramena. Má u sebe laser policejního typu v pouzdru u pasu. Máte ho?“

Když Peabodyová kývla, Eva pokračovala: „Každý mějte svůj cílový objekt na dohled, ale nic nepodnikejte a nesnažte se o odzbrojení, dokud nedostanete rozkaz. Martinezová, váš člověk je…“

„Ta banda vašich androidů do boxu nepůjde,“ řekl Roarke, když vstoupili do boxu. „O obchodech se před obecenstvem nebavím.“

„Moje řeč.“ Ricker vstoupil do prosklené buňky, usedl a přepážka se za nimi uzavřela.

Teď konečně přichází to, co si přál, co po celé roky plánoval. Roarke bude prosit. Roarke padne. A kdyby se moc bránil, příliš dlouho se cukal, pak laserový skalpel z Rickerova levého rukávu natropí v té mladé pěkné tváři politováníhodné škody.

„Pěkná vyhlídka," poznamenal při pohledu na tanečnice vířící na jevišti. „Vy jste měl na ženské vždycky dobrý vkus. A taky slabost."

„To je pravda. Ale jak si vzpomínám, vy je rád trochu mučíte. I mojí ženě jste nadělal modřiny."

„Skutečně?" otázal se Ricker nevinně. Ach, tohle bylo něco, co si už dlouho přál, na co se přímo třásl. Už moc dlouho. „To bylo ode mne velice nepozorné. Jestlipak ví o tomhle našem rozhovoru, nebo vám tu a tam trochu povolí otěže?"

Roarke vyndal cigarety a s jednou začal nervózně poklepávat o stůl, když zjistil, jak se Ricker ušklíbl. Jeho tvář prozrazovala takový vnitřní boj, až se musel Ricker zasmát. Pak Roarke popadl nápojový lístek. „Whisky," poručil a nakrčil čelo.

„Pro mě totéž, ve jménu starých zlatých časů."

„Dvě whisky. Jameson. Dvojité a čisté." Pak se opřel a zapálil si cigaretu. „A upozorňuju vás rovnou, taky jako za starých časů. Moje manželství nechte na pokoji."

Roarke to vyslovil nabroušeným tónem; pak se odmlčel, jako by jej chtěl potlačit. „Pokoušel jste se mou ženu dostat, ale ona ty chlápky, co jste na ni poslal, pěkně zkrouhla."

„Měla náhodou štěstí," poznamenal Ricker se zaťatými zuby a sáhl po jedné ze sklenic s jantarovou tekutinou, která vyjela ze servírovací štěrbiny. „Ale štěstí taky nakonec selže."

Roarkova ruka vystřelila nahoru. Ale jako by se v poslední vteřině opanoval, zase ji stáhl zpátky a vzhlédl na strážce, který přiskočil blíž a už sahal pod kabát pro zbraň.

„Co by mě stálo, abyste mi zaručil její bezpečí?"

„Ach." Ricker se zase spokojeně opřel. „To je rozumná otázka. Ale nevím, proč si myslíte, že vám na ni nabídnu rozumnou odpověď?"

„Protože bych se postaral, aby se vám to vyplatilo," vyhrkl Roarke. Příliš rychle na člověka, který dbá na svou hrdost a na svůj obchod.

„To nebude tak snadné." Vzrušený a celý dychtivý udeřit se Ricker naklonil dopředu. „Víte, já jsem totiž shledal, že mě baví vaši ženu trápit."

„Poslyšte –"

„Ne, vy poslouchejte. Sklapněte tu svou drzou držku, kterou jsem vám měl zavřít už tenkrát před léty, a poslouchejte. Jasný?"

„Ten chlap si zahrává se smrtí."

Roarke zcela jasně zaslechl Feeneyův hlas a musel jeho poznámce dát za pravdu. Sevřel na stole obě ruce v pěst a hlasitě se nadechl a vydechl. „Ano, jo, jasný. Tak si sakra určete podmínky. Snad jsme oba obchodníci. Řekněte mi, co požadujete."

„Prosím."

Kristepane, ty jeden zkurvenej pacholku, pomyslel si Roarke. Opatrně si odkašlal a sáhl po whisky. Napil se. „Prosím. Řekněte mi, co požadujete."

„To už je lepší. O moc lepší. Před několika lety jste sprostě roztrhl naše společenství, a to takovým způsobem, že mě to stálo přes jeden milion na hotovosti a zboží a dvakrát tolik na reputaci a na dobrém jménu. Takže pro začátek bych požadoval deset milionů v amerických dolarech."

„A co za těch deset milionů můžu přesně očekávat?"

„Přesně, Roarku? Život vaší ženy. Převeďte tuto částku na konto, které vám dnes o půlnoci dodám, anebo si s ní začnu vyrovnávat nevyřízené účty."

„Musíte mi poskytnout trochu času, abych –"

„O půlnoci, nebo ji oddělám."

„I vy byste se zase měl rozmyslet, než zaútočíte na policistu, a zvlášť v tak vysokém postavení."

„Já vám dávám víc než jednu policajtku. Dávám vám možnost volby. Nechte si prachy, ztratíte ženu." Přejel ostrými špičkami nehtů po povrchu sklenice, až to odporně zaskřípalo. „Žádné smlouvání."

„To by snad už stačilo," zabručela Eva. „To už ho stačí odrovnat."

„On toho z něj dostane víc," Feeney poposedl na židli. „Teprve se rozehřívá."

„Ona mi za deset milionů stojí, ale…" Roarke zvedl sklenku a pomalu usrkával, jako by v duchu kalkuloval. „Přece jen si myslím, že by té záležitosti dodala větší důvěryhodnost určitá další dohoda. Mám více zájmů než ten jeden. Rád bych investoval určité prostředky způsobem, který nevyžaduje veřejnou kontrolu."

„Už vás otravuje být řádným občanem?"

„Upřímně? Ano." Pokrčil rameny, rozhlédl se kolem a spočinul trochu příliš dlouhým pohledem na tanečnici, která na druhé straně kopule odváděla své řemeslo.

Vycítil, že ten jeho pohled Rickera pobavil.

„Uvažuju o tom, že bych změnil svou domácí základnu a trochu cestoval. Hledám nějaké nové obchodní příležitosti. Něco, co by v sobě mělo víc šťávy."

„A s tím jdete za mnou? Troufáte si přijít za mnou, jako kdybychom si byli rovni? Vy byste se přede mnou musel plazit, než bych vám hodil třeba jen nějaký odpadek."

„V tom případě nemá tenhle náš rozhovor žádný smysl." Roarke zase pokrčil rameny, teď už nervózně, a dopil sklenici.

„Vy jste přece dřív býval tak sebejistý, tak suverénní. Teď se na sebe podívejte. Úplně vás vysála. Je z vás onuce, není to tak? Už jste úplně zapomněl, co to je dávat rozkazy, které dokážou změnit lidské životy. Které je dokážou likvidovat. Já bych ten váš teď mohl ukončit lusknutím prstů." Rickerovi zaplály oči, naklonil se blíž a zašeptal. „A možná, že to udělám, ve jménu starých zlatých časů."

Bylo neskonale těžké nevrazit do té poťouchlé tváře pěst a neoddělat i strážce stojícího tam s rukou zastrčenou pod kabátem. „To byste ale potom ode mne nedostal ani svých deset milionů ani nic jiného. Možná, že se právem zlobíte kvůli způsobu, jakým jsem vás tenkrát opustil."

„Opustil? Opustil?" Ricker praštil pěstí do stolu a zařval tak, že Feeneyovi na kontrolní stanici zvonilo v uších. „Vy jste mě zradil, okradl. Vrazil jste mi mou štědrost do tváře. Měl jsem chuť vás za to zabít. A možná, že to ještě udělám."

„Podívejte se, Rickere, vy chcete, abych vám splatil, co jsem udělal, nebo neudělal, a já jsem k tomu ochotný. Jsem připraven. Vím, čeho jste schopen, a respektuju to.“

Pro zvýšení efektu předvedl Roarke při objednávání druhé rundy lehký třes ruky. „Pořád ještě mám své zdroje a prostředky. Můžeme být jeden druhému prospěšní. Moje styky s newyorskou policií jsou samy o sobě také cenné.“

Ricker se krátce zachechtal. Srdce mu bušilo tak, že ho až bolelo na prsou. Nestál o další whisky. Toužil po svém báječném růžovém pitíčku. Ale nejdřív musí ukončit tohle. Skoncuje s Roarkem. „Já na tu vaši policajtku kašlu, vy ubohý blázne. Mám tam v kapse celou zatracenou posádku.“

„Nemáte takové, jako je ona,“ zaútočil Roarke ve snaze o dohodu. „Chci, aby odtamtud odešla, ale než ji o tom přesvědčím, může nám být ještě užitečná. Pro vás velice užitečná.“

„Pro vás už je stěží užitečná. Doslechl jsem se, že vy dva spolu máte nějaké manželské neshody.“

„To jsou jen hlouposti. To přejde. Těch deset milionů by to mělo zajistit,“ řekl Roarke a převzal další rundu pití. „Uvolní to napětí. A já ji v dohledné době přesvědčím, aby rezignovala. Už na tom pracuju.“

„Proč? Říkal jste, že konexe s policií jsou užitečné.“

„Protože chci ženu, a ne zatraceného policajta. Chci, aby mi byla k dispozici, když potřebuju, a ne, aby ve dne v noci někde lítala a vyšetřovala ty svoje vraždy.“ Zamračil se a zhluboka se napil. „Na to snad má chlap právo, ne? Když budu chtít policajta, tak si ho koupím. A nemusím si proto brát policajtku za ženu.“

Čím dál tím lepší, kalkuloval Ricker. Dokonce mnohem lepší, než očekával. Dostane Roarkovy prachy, dosáhne jeho pokoření a zavázanosti. A to všechno si může podržet až do chvíle, kdy ho zabije. „To vám můžu zařídit já.“

„Zařídit co?“

„Její rezignaci. Zařídím, aby odtamtud do měsíce vylítla.“

„Co za to?“

„Tenhle podnik. Chci ho zpátky. A pak je tu taková drobnost s jistou lodní zásilkou, kterou očekávám. Klient, se kterým jsem

počítal, že si ji převezme, se ukázal jako finančně nepříliš solventní. Když se toho ujmete za, řekněme, dalších deset milionů a předáte smlouvu na tenhle klub jednomu z mých pověřenců, budeme vyrovnáni.“

„Co je to za zboží?“

„Farmaceutické zboží.“

„Víte přece, že už nemám žádné kontakty na obchod s drogami.“

„Nevykládejte mi, co máte, nebo nemáte.“ Rickerův hlas se vyhrotil, téměř zaskřípal. „Co si myslíte, že jste, že nade mnou ohrnujete nos?“ Nadzvedl se nad stůl a popadl Roarka za límec. „Dostanu, co budu chtít.“

„Už se nedokáže ovládnout. Musíme tam vlítnout.“ Eva už téměř vyběhla z místnosti, když ji Feeney zavolal zase zpátky.

„Počkej! Nech to, ať se to vyvrbí.“

„Nevydržím to tady nahoře.“

„Já nad nikým neohrnuju nos,“ vysvětloval spěšně a nervózně Roarke. „Ale já jsem si prostě nevytvořil zdroje pro distribuci drog.“

„To je váš problém. Váš. Uděláte, co vám říkám, všechno, co říkám, nebo nedostanete nic. Jestli chcete dohodu, tak do všech důsledků.“

„Proboha, dejte mi nějaký čas na uváženou. Stáhněte ty své chlapy. Ať tady nemáme nějaké nepříjemnosti.“

„No, to je opravdu dobré. Žádné nepříjemnosti.“

On je skutečně šílený, pomyslel si Roarke. *Naprosto nepříčetný*. Pověsti o Rickerově labilitě zdaleka nedosahovaly skutečnosti.

„Dvacet milionů je pořádná hromada peněz. Ale jsem připraven je obětovat, když dostanu, co chci. A taky abych vám… splatil svůj dluh. Ale potřebuju vědět, jak ji chcete dostat z oddělení, aby to nebylo na mně.“

Ricker teď už hlasitě dýchal, ale on sám svůj dech neslyšel. Uchopil sklenici whisky, ruka se mu třásla, ale on to neviděl. Všechno, co byl schopen vidět, bylo splnění jeho dlouholetého toužebného přání.

„Můžu jí zničit kariéru během týdne. Jo, prakticky hned. Chce to jen zatáhnout za správné nitky. Ten případ, co na něm zrovna pracuje… mi jde na nervy. Urazila mě. Vysmála se mi.“

„Ona se omluví.“ Roarke to téměř zakvílel. „O to se postarám.“

„Jo, to bude muset. Bude se muset omluvit. Nestrpím, aby se mi někdo posmíval. A ještě ke všemu ženská.“

Potřebuje postrčit. Jemně a rychle, pomyslel si Roarke. „Ona se omluví. Vy to máte v rukou. Vy máte moc.“

„Správně. Jistěže mám. Nechal jsem ji naživu jako pozornost pro vás, ale teď si nechám zaplatit za to, že ji odstraním z toho případu a zároveň z oddělení. Chce to jen vypustit nějaké dezinformace, zfalšovat data ve správném počítači. Tak se na to musí jít.“

Roarke si hřbetem ruky přejel ústa. „Ti zabití policajti. Prokristapána, Rickere, to byla vaše práce?“

„A bude toho ještě víc, než s tím skončím. Baví mě to.“

„Já se nechci podílet na zabíjení policajtů. Ti vás zničí.“

„Nebuďte směšný. Ani se mě nedotknou. Já jsem přece nikoho nezabil. Jen jsem vložil ten nápad do správné hlavy a zbraň do nejzranitelnější ruky. Taková roztomilá hra. Vy už si nepamatujete, jak mám rád hry? A jak mě těší, když vyhrávám.“

„Ano, to se pamatuju. Byl jste mistr. Ale jak jste tohle zařídil?“

„To se musí narafičit, Roarku. Narafičit, a pak sledovat, jak jednotlivé kamínky zapadají na svá místa.“

„Já spím s ženskou z oddělení, ale takhle blízko se nedostanu,“ pravil s obdivem Roarke. „Vidím, že jsem vás podcenil. To jste musel chystat celé roky.“

„Měsíce. Jen pár měsíců. V podstatě jde o to, najít si správný terč. Řekněme mladého policistu, který je příliš neoblomný, než aby byl ochotný hrát vaši hru. Odstranit ho není příliš složité, ale kouzlo spočívá v tom, jak se to může propojit, jak se to může *rozrůst*, když se truchlícímu otci nasadí do srdce správná semínka. Pak mi stačí jen sedět a pozorovat, jak ten kdysi oddaný policista zabíjí. Znova a znova. A mě to nestojí nic.“

„Nádhera,“ zamručel Roarke.

„Ano, jsem s tím opravdu spokojen. A co je nejlepší, můžu to provést znova, kdykoliv si vzpomenu. Vražda přes prostředníka. Nikdo si před tím není jistý, samozřejmě ani vy. Převeďte peníze, a dokud se neotočí vítr, ušetřím vás. I vaši paní.“

„Říkal jste dvacet milionů?“

„Prozatím.“

„Platí,“ řekl Roarke tiše a vytáhl na světlo ruku, s kterou předtím vklouzl pod stůl a pod sako. A s ní i zbraň. „Ale teď si vlastně uvědomuju, že při myšlence na obchodování s vámi se mi zvedá žaludek. Ale, ale, řekněte svému poskokovi, ať toho nechá, jinak by mi poskytl velké potěšení použít tohle. Poznáváte to, Rickere? Je to jedna z těch zakázaných zbraní, které jste dovezl před lety do země. Já mám celou sbírku zbraní z dvacátého století – a mám ovšem i sběratelskou licenci. Zanechávají v člověku příšernou a odpornou díru. Tohle zrovna je devítimilimetrový Glock a dokáže vám odstřelit obličej z lebky.“

Šok z toho, že se na něj míří zbraní, zbavil Rickera řeči. Celé roky, celou věčnost se toho nikdo neodvážil. „Vám asi přeskočilo.“

„Ale kdepak. Můj rozum je úplně v pořádku.“ Připlácí ruku na Rickerovo zápěstí a pevně je sevřel, takže mu laserový skalpel vypadl přímo do dlaně. „Vždycky jste si potrpěl na ostré předměty.“

„Za tohle chcípnete v bolestech. V krutých bolestech. Vy si myslíte, že tady odtud odejdete živý?“

„Jistěže. Ach, podívejte se, moje paní. Roztomilá, že? A podle zvuků ze skeneru, který vaši slídiči tam venku nepostřehli, se zdá, že ten váš bláznivý tým je zcela obklíčený a právě ho vyvádějí ven.“

Počkal, až se Ricker rozhlédne a přesvědčí se na vlastní oči.

„Jeden z nás přišel o svůj dobrý čich, Rickere, a zdá se, že jste to byl vy. Dostal jsem vás a byla to hračka.“

„A to všechno kvůli policajtce.“ Ricker s rozzuřenýma očima vyskočil na nohy. „Nastražil jste to na mě kvůli tý policajtce.“

„Byl bych to udělal třeba kvůli prašivému psu, kdyby na to přišlo. Ach, prosím, zkuste si něco,“ zašeptal Roarke. „Ať se mi splní můj životní sen.“

„Tak dost, Roarku, zpátky.“ Eva otevřela dveře boxu a přiložila Rickerovi k žebrům policejní zbraň.

„Jste mrtvá. Oba jste mrtví.“ Obrátil se a švihem uhodil Evu hřbetem ruky do obličeje. Vydržela úder a napálila to do něj.

„Doufám, že jsi měla nabito na maximum.“

„Je omráčený, to je vše.“ Setřela si rukávem krev z úst a nevšímala si tlačenice lidí, kteří se snažili dostat co nejdál od nepříjemností. Striptérky na jevišti pokračovaly v tanci.

Roarke jí podal kapesník, pak se sehnul, popadl Rickera za hruď a zvedl mu hlavu z podlahy.

„Nech toho –“

„Uhni,“ zasyčel na Evu, která se sklonila a snažila se ho odtrhnout. „Drž se sakra zpátky, ať tady s tím můžu skoncovat.“

„Jestli ho zabiješ, pak to bylo všechno k ničemu.“

Zahleděl se jí do tváře a z jeho pohledu se vyhrnula všechna síla, všechno odhodlání a všechno nebezpečí, které Rickerovi nedal najevo. „Dobrá, ať je to tedy dobré k čemukoliv na světě, už ho nehodlám zabít.“ A aby to dokázal, podal jí Glock.

Ponechal si však skalpel, přiložil jeho jemný hrot na tepnu Rickerova krku a hovořil k němu: „Slyšíš mě, Rickere, že ano? Slyšíš mě docela dobře. Já jsem ten, kdo tě dostal, a to si budeš připomínat, až budeš pochodovat sem a tam v tom kamrlíku, do kterého tě vsadí. Denně si to budeš převracet v tom zbytku, co ti ještě zůstává z mozku.“

„Zabít tě,“ zachroptěl Ricker, ale nemohl ani pohnout rukou.

„Tak to se ti zatím nepovedlo, co? Ale jen si to klidně zkus znova. A teď mě pozorně poslouchej. Jen se jí dotkni, jen ještě jednou vztáhni ruku na to, co je moje, a já tě dohoním třeba až v pekle a stáhnu z tebe kůži až na kost. Nacpu ti do chřtánu tvoje vlastní oči. To ti přísahám. Vzpomeň si na mne, jaký jsem byl, a budeš vědět, že to udělám. A ještě horší věci.“

Vstal, ale tělo měl stále celé ztuhlé. „Zavolejte někoho, ať ho odsud odtáhne. Tohle je můj podnik.“

Kapitola dvacátá třetí

Nespala dlouho, ale spala tvrdě, s jistotou, že Ricker je bezpečně pod zámkem. Když pominuly následky omráčení, začal doslova vřískat, že chce svého právníka.

Jelikož sebou Eva hodila a strčila do vězení i Canarda, dalo se očekávat, že Rickerův advokát bude mít v dohledné době plné ruce práce.

Z nahrávek operace v Očistci pořídila po dvou kopiích. Všechny zapečetila a jednu kopii uschovala ve své domácí pracovně.

Tentokrát nesmějí zmizet žádné důkazy. Nesmějí chybět žádné údaje a žádné materiály nesmějí být zničeny.

Mají ho v hrsti.

Řekla si, že to stačí, že to bude muset stačit, a pak se svalila do postele. Zhasla, jako když se cvakne vypínačem, ale prudce se vzbudila, když jí Roarke položil ruku na rameno a vyslovil její jméno.

„Cože?“ Instinktivně sáhla rukou do míst, kde nosila zbraň, pokud ovšem, jako nyní, nebyla úplně nahá.

„Klid, poručíku. Nejsem ozbrojen. A ty taky ne.“

„Já jsem byla… ech.“ Zatřásla hlavou, aby se probudila. „Mimo.“

„To jsem si všiml. Nerad tě budím.“

„Jak to, že jsi vzhůru? A oblečený? Kolik je hodin?“

„Něco po sedmé. Musel jsem vyřídit nějaké telefony. A jeden přišel zvenku. Z nemocnice.“

„Webster,“ zašeptala. Včera si ani nevzpomněla zeptat se, jak dopadla operace. *A teď… je pozdě*, pomyslela si.

„Je při vědomí,“ pokračoval Roarke. „A zdá se, že by tě rád viděl.“

„Při vědomí? Živý a při vědomí?“

„Zřejmě oboje. Včera večer se začal zlepšovat. Pořád je ve vážném stavu, ale stabilizovaný. Vyjadřují se opatrně, ale nadějně. Vezmu tě tam.“

„To nemusíš.“

„Ale já bych rád. Ostatně, když je přesvědčený, že si hlídám své teritorium…“ Zvedl jí ruku a políbil jí kloub na prstu. „Tak by ho to mohlo potěšit.“

„Jdi někam s tím teritoriem.“

„Pokud se to někam týká tvého zadečku, ten je moje zcela exkluzivní teritorium.“

Odhodila přikrývku, a jak utíkala do koupelny, poskytla mu štědrý pohled na toto teritorium. „Budu hotová v deseti minutách.“

„Dej si na čas. Myslím, že se nechystá nikam odejít.“

Trvalo to dvacet minut, protože ji ještě nalákal na kávu. A druhý šálek si užívala, když sedal za volant. „Nevezmeme mu kytku nebo něco?“

„Radši ne. Kdybys to udělala, mohl by leknutím upadnout zpátky do komatu.“

„Ty jsi ale vtipálek, a ještě k tomu takhle brzy ráno.“ Upíjela kávu a dávala si s ní načas. „Ten, ehm, ten výraz – nacpat někomu vlastní oči do chřtánu? To je nějaká irská kletba?“

„To bych ani nevěděl.“

„Tak sis to včera vymyslel až na místě? Já jsem to vždycky říkala a říkám to znova. Jsi prostě děsný.“

„Byl bych ho zabil za to, že tě uhodil, kdyby ses mi nepostavila do cesty.“

„To já vím.“ A taky si dá i nadále pozor, aby se mu vždycky do cesty postavila. „Tys tam tu zbraň vůbec neměl nosit. Nosit zakázanou bouchačku do veřejné místnosti. Víš, jaký tanec z toho budu mít?“

„Kdo říká, že byla nabitá?“

„A byla?“

„Jistěže, ale kdo to dokáže? Klid, poručíku. Zneškodnila jsi ho přece ty.“

„Ne, já ne. Tys to byl.“

„Tak kompromis,“ rozhodl. „Ten jsme v poslední době silně zanedbávali. Prostě jsme ho zneškodnili spolu.“

„Přijímám. Jen ještě jedna věc. Všechny ty řečičky o tom, že muž má přece právo na to a na ono a že si přeješ, abys svou ženu

vždycky našel tam, kde ji chceš mít. To bylo jen divadýlko, doufám?“

„Nechtěla by ses se mnou podělit o to kafe?“

Odsunula je o kousek dál z jeho dosahu. „Nechtěla. Tak co, bylo to divadýlko, nebo ne?“

„No tak počkej, nech mě přemýšlet. Nebylo by to špatné, mít ženušku, která se stará o domov a která mě večer po těžké práci uvítá u dveří svým úsměvem a s drinkem. To je roztomilá představa, ne?“

Otočil se na ni a viděl, že se na něj mračí jako čert. „Jak dlouho by trvalo, než by nás to oba k smrti otrávilo, co myslíš?“

„Ještě že jsi to řekl včas, jinak jsem ti tohle dobré kafe chrstla do klína. Ale ani teď se s tebou o ně nerozdělím.“

Když vjeli na parkoviště, zavrtěla se na sedadle a obrátila se na něj. „Bude trvat ještě několik dnů, než ten Rickerův případ uzavřu a předám státnímu zástupci. Psychologické testování bude zřejmě pěkná fuška, vzhledem k tomu, že je to naprostý cvok.“

„Skončí zřejmě ve vězeňském blázinci.“

„Zřejmě, ale věř mi, že to ani tam není žádná selanka. Máme ovšem ještě řadu dalších lidí, které musíme vyslechnout, a nedovedu si ani představit, kolik práce dá, než prozkoumáme a obsáhneme všechny jeho obchody a majetky. Velkou část z toho hodlám svěřit Martinezové, ale stejně mě to ještě nějakou chvíli zaměstná. Jestli můžeš odložit tu svou důležitou cestu na Olympus, ráda bych letěla s tebou.“

Zajel do mezery a zastavil auto. „Ty si dobrovolně vezmeš několik dní dovolené? A nejen to, ty jsi ochotná odletět z planety, aniž bych tě musel zdrogovat?“

„Říkám, že bych s tebou ráda jela. Jestli z toho chceš dělat takovou událost, můžeme prostě –“

„Uklidni se.“ Naklonil se k ní a políbil ji na trucovitá ústa. „Odložím to tak, abychom mohli odjet spolu.“

„Tak fajn. Dobře.“ Vystoupila z vozu. Narovnala se. „Hele, tady jsou nějaké – jak se tomu říká?“

„Narcisy,“ řekl a vzal ji za ruku. „Narcisy, Evo. Je jaro.“

„Vypadá to tak, konečně.“

Ponechala ruku v jeho dlani; vešli do nemocnice a kráčeli dlouhou chodbou až k Websterově komůrce.

Obličej už neměl tak šedivý, jako když tu byla naposledy, ale nijak zdravě zarůžovělý také nebyl. Byl spíš bílý jako obvazy, kterými měl omotaná prsa.

Když ho tam tak uviděla ležet, mlčenlivého a tichého, do její příjemné nálady jako by se zabodl trn obavy. „Já myslela, že říkali, že je při vědomí.“ Už jak promluvila nemocničním šepotem, Websterovi se zatřepala víčka a otevřel oči. Chvíli zůstaly zastřené zmateným a bolestivým výrazem těžce nemocného člověka. Pak se však zaostřily a proskočil do nich nepatrný záblesk humoru. „Ahoj.“

Musela přistoupit blíž. Měl žalostně slabý hlas. „Nemusela sis s sebou vodit hlídacího psa. Jsem moc slabý na to, abych si na tebe sebemíň dovoloval.“

„Po téhle stránce jsem z tebe nikdy strach neměla, Webstere.“

„To já vím. Do prčic. Jsem rád, že jsi přišla.“

„To nic. Mám to skoro při cestě.“

Začal se smát, ale nemohl popadnout dech a pak už jen ležel a snažil se znovu dýchat.

„Ty pitomče.“ Vyslovila to tak procítěně, že se mu na tváři znovu objevil ten zmatený výraz. „Cože?“

„Ty si myslíš, že se o sebe nedokážu postarat sama? Že potřebuju, aby mě nějaký idiotský debilní mrzák porazil na zem a nastrčil svou chrabrou hruď rovnou pod kudlu?“

„Ne.“ Zase se mu vracel humor. „Sám nevím, co to do mě vjelo.“

„Kdybys byl zůstal na ulici, místo abys spokojeně tloustl za psacím stolem, tak bys tu dneska neležel. A jakmile se postavíš na nohy, pošlu tě rovnou zpátky do špitálu.“

„To by byla sranda. Ale nemohla bys mi říct něco, na co bych se mohl těšit? Dostali jste ho? Tady se nic nedozvím.“

„Ne. Ne, nedostala jsem ho.“

„Do háje.“ Zase zavřel oči. „To je moje vina.“

„Ále, drž zobák.“ Dovlekla se k maličkému oknu, zaťala pěsti na bocích a snažila se uklidnit.

Roarke přistoupil k posteli místo ní. „Chci vám poděkovat.“

„Není zač.“

A to bylo všechno, co k danému tématu potřebovali říci. „Zato jsme dostali Rickera,“ pokračovala Eva, když se trochu uklidnila. „Včera v noci jsem ho posadila za mříže.“

„Cože? Jak?“ Webster by se rád posadil, ale nedokázal ani zvednout hlavu. Aspoň do zaklení vložil tolik energie, kolik jí sebral.

„To je dlouhé povídání. Vylíčím ti to někdy jindy. Ale dostali jsme ho, pěkně solidně, a jako přívažek jsme usadili na horké křeslo jeho advokáta a půl tuctu dalších rošťáků z jeho týmu.“

Obrátila se a došla k posteli. „Jak to vypadá, zůstane asi ve stavu nemocných a my zatím jeho organizaci postupně rozebereme, kousek po kousku.“

„Můžu v tom pomáhat. Vyhledávat údaje, provádět skenování. Pusť mě k tomu. Zblázním se tady, když nebudu mít co dělat.“

„No tak už dost, než mi zlomíš srdce.“ Ale pak pokrčila rameny. „Budu o tom uvažovat.“

„Ale jdi. Víš dobře, že to zamítneš. Říkáš to jen ze soucitu.“ Zmohl se na úšklebek. „Ale řeknu vám oběma, aby bylo jasno, že se chystám jít třeba i přes tebe.“

„To je pro mne opravdová útěcha, Webstere.“

„Moc to pro mne znamená. Chtělo to jen nechat se přeříznout v půli, víceméně. A nic nedá člověku lepší příležitost pořádně si srovnat věci v hlavě jako takové solidní koma.“

Víčka mu klesala, málem už se zavřela, ale násilím je zase rozevřel. „Páni, ti doktoři dokážou člověka dodělat.“

„Tak se trochu prospi. Říkají, že se začínáš zotavovat, tak budeš mít za chvíli okolo sebe dost lidí. Budeš potřebovat všechny síly, které dáš dohromady.“

„To jo, ale počkej ještě.“ Začínal se propadat, musel bojovat, aby vydržel ještě minutu. „Musím se tě na něco zeptat. Už jsi tady za mnou byla?“

„Jako kdy?“

„No tak, Dallasová. Před dneškem. Byla jsi tady a mluvila jsi na mne?“

„Možná, že jsem se zastavila podívat se, jak vypadá takový typický idiot. Proč?“

„Protože se mi zdálo tohle. Asi to byl sen. Stála jsi nade mnou. Já jsem se vznášel a ty jsi tady stála a pucovala mi záda. Už ti někdo řekl, jak vypadáš sexy, když takhle někomu pucuješ záda?“

„Kristepane.“

„Promiň, to jsou poslední zby… zbytky vášně. Říkala jsi, že mi přijdeš plivnout na hrob?“

„Jo. A taky, že přijdu a plivnu, jestli se ještě pokusíš zdrhnout.“

Chabě se zachechtal. „Nejsi ty idiot? Já žádnej hrob mít nebudu. Na to dneska musíš být buď pánbíčkář nebo pracháč. Recyklace a kremace, tak to dneska chodí. Přeměnit a spálit. Ovšem slyšet tvůj hlas bylo stejně milé. Přimělo mě to uvažovat, že to vznášení je otravné. Už jděte. Únava.“

„Jo, pokračuj.“ A protože už spal a Roarke by to jistě pochopil, trochu ho poplácala po ruce. „Bude v pořádku.“

„To víš, že ano, bude v pořádku.“

„Myslím, že ho potěšilo, že jsi taky přišel.“ Prohrábla si vlasy. „Přeměnit a spálit. To je fór. Ale asi má pravdu. Hroby už většinou vycházejí z módy. Jedině… Ach ne.“ Otočila se k Roarkovi. „Já jsem ale *vážně* idiot. Pracháči nebo pánbíčkáři. Já už vím, kam by šel, kde by to chtěl skončit. Budeš řídit.“

To už byla venku z pokoje a běžela přes halu.

„U hrobu svého syna.“

„Jo, jo.“ Popadla svůj kapesní počítač. „Ale kde to k čertu je? Určitě ho někde mají. Lidi, kteří mají v obýváku sošky svatých, si své mrtvé chtějí pochovat do země a postavit jim kříž.“

„Počkej, já to najdu dřív.“ Než došli k výtahu, měl už v ruce svou vlastní jednotku. „Zavolej si posilu.“

„Žádnou posilu, ještě ne. Nejdřív ho musím najít a ujistit se. Synovo jméno bylo Thad. Thadeus Clooney.“

„Mám to. Oddělení Tři hroby, hřbitov Sunlight. New Rochelle.“

„To je od nich nedaleko. To by odpovídalo.“ Zatímco spěchala přes halu a k parkovišti, vyměnila jednotku za komunikátor. „Peabodyová! Poslouchejte.“

„Madam? Dallasová?“

„Probuďte se a oblečte se,“ nařídila Eva. „Volám vás do služby.“ Nastoupila do vozu. „Sežeňte policejní auto s řidičem.

Sleduju stopu ke Clooneyovi. Když to vyjde, zavolám vám. A pak si budete muset pospíšit.“

„Ale kam? Kam jedete?“

„Za mrtvým,“ odpověděla Eva. „Dupni na to,“ dodala k Roarkovi, který už vyjížděl z parkoviště. „Možná, že už slyšel o Rickerovi.“

„Připoutej se,“ poradil jí Roarke a šlápl na plyn.

Mrtví odpočívali na sluníčku nebo v rozptýleném stínu, pod zelenými kopečky s pomníčky v bílé nebo v šedé barvě. Jejich řady, křižovatky a zatáčky přiměly Evu k úvaze, jak to přijde, že zde živí dokážou najít útěchu při pohledu na nezvratné důkazy své smrtelnosti.

Ale někteří zřejmě ano. Protože i teď, kdy se jen málo lidí nechává pohřbít do země nebo si pořídí ten pozemek, byla spousta hrobů zaplavena květinami. Tím symbolem života věnovaným mrtvým.

„Kudy?“

Roarke měl na kapesní obrazovce plán hřbitova. „Doleva, přes to návrší.“

Společně kráčeli kolem náhrobních kamenů. „Když jsme spolu poprvé mluvili, bylo to přece na hřbitově. Není to zvláštní?“

„Výstižné.“ Položil jí ruku na rameno. „Je tady. Tvoje instinkty jsou obdivuhodné.“

Zastavila se a chvíli pozorovala muže, který seděl na posekaném trávníku vedle hrobu pokrytého květy. A kámen měl vskutku tvar kříže, čistého a bílého.

„Potřebuju, aby ses držel vzadu.“

„Ne.“

Neřekla nic, ale sehnula se a vytáhla svou záložní zbraň. „Věřím ti, že to nepoužiješ, ledaže by nebylo vyhnutí.“ Podala mu ji. „A ty důvěřuj mně, že dělám správnou práci. Já se musím pokusit promluvit s ním. Žádám tě, abys mě nechal poskytnout mu tuhle možnost. Kompromis.“

„Tak dobrá.“

„Díky. Zavolej Peabodyovou. Pověz jí, kam má přijet. Budu ji tady potřebovat.“

Sama pak sestoupila z mírného svahu a prošla mezi hroby. Uvědomil si, že se blíží. Byl natolik dobrý policista, že zachoval klid, dopřál si čas, ale ona z nepatrného pohybu jeho těla poznala své.

Takhle je to lepší, říkala si. Radši než ho překvapit.

„Seržante!“

„Poručíku!“ Pořád ještě se na ni nepodíval, neodtrhl pohled od jména vyrytého na tom dokonalém bílém kříži. „Chci, abyste věděla, že jsem ozbrojen. Nechci vám ublížit.“

„Oceňuju to. I vy byste měl vědět, že jsem ozbrojená, a ani já vám nechci ublížit. Ale musím s vámi mluvit, seržante. Mohu si tady sednout?“

Konečně se na ni podíval. Oči měl suché, ale poznala, že plakal. Stále ještě měl na tvářích stopy slz. A viděla také, že v ruce položené na klíně drží zbraň, tentýž typ a model jako její vlastní.

„Přišla jste mě zatknout. Ale já s vámi nehodlám jít.“

„Můžu si sednout?“

„Jistě. Posaďte se. Tady je na to příhodné místo. Proto jsme si je vybrali. Ale vždycky jsem si představoval, že to bude Thad, kdo tu bude sedávat a rozmlouvat se mnou a se svou matkou. A ne, že tu budu sedat já. On byl světlem mého života.“

„Četla jsem jeho služební záznam.“ Posadila se na druhou stranu hrobu. „Byl to dobrý policista.“

„Jo, to byl. Jak já na něj byl pyšný! Jak na sebe dbal a svou práci vykonával, jako by pro ni byl stvořený. Možná, že i byl. Ale já jsem na něj byl pyšný odjakživa, od chvíle, kdy mi ho prvně položili do náručí, vřeštícího a vrtícího se. Tolik života bylo v tom malém ranečku.“

Volnou rukou pohladil trávu, která rostla nad jeho synem. „Vy ještě nemáte děti, viďte, poručíku?“

„Ne.“

„Řeknu vám, že ať ke komukoliv cítíte cokoliv, ať v sobě máte sebevíc lásky, když máte dítě, ještě se znásobí. Tomu neporozumíte, dokud jste to nezažila. A nezmění se to ani tehdy, když z dítěte vyroste muž či žena. Prostě to jen roste s nimi. Měl jsem tady být já, a ne můj chlapec. Můj Thad.“

„Zatkli jsme Rickera," řekla spěšně, protože viděla, jak se mu ruka na zbrani začíná svírat.

„Já vím." A ruka zase povolila. „Slyšel jsem to v televizi, kterou mám v tom malém pokojíčku, kam jsem se uchýlil. Ve své skrýši. Každý z nás potřebuje mít nějakou svou skrýš, ne?"

„Odpyká si to za vašeho syna, seržante."

Stále ho oslovovala jeho hodností a byla odhodlaná ho tak oslovovat znova a znova, aby mu připomínala, čím je.

„Chtěla jsem, abyste to věděl. Promyšlená příprava vraždy. Vraždy policisty. A odpyká si i ty ostatní, stejným způsobem. A když se přičte všechno ostatní, co na něj máme, nevyjde nikdy z vězení. Chcípne tam."

„To je určitá úleva. Nikdy jsem si o vás nemyslel, že jste v tom taky namočená. Byl jsem o tom vnitřně přesvědčený. Nemůžu říct, že bych to měl v poslední době v hlavě úplně v pořádku. Po té věci s Tajem…"

„Seržante –"

„Vzal jsem tomu chlapci život, život stejně bezúhonný jako život mého syna. Udělal jsem vdovu z jeho milované ženy a připravil jeho děti o dobrého tátu. Tuhle lítost, tuhle hanbu a tuhle hrůzu si odnesu do hrobu."

„Nedělejte to." Řekla to tiše a naléhavě, když viděla, že zvedl svou zbraň a přiložil si ji na krční tepnu. Tam, kde by to bylo nepochybně smrtelné. A při zbrani seřízené na maximum by byl konec okamžitý. „Počkejte. Copak tohle je způsob, jakým uctíte svého syna, když přímo na jeho hrobě utratíte další život? Copak tohle by si Thad přál? Copak by tohle očekával od svého otce?"

Byl tak nesmírně unavený. Prozrazovala to jeho tvář, jeho hlas. „Co mi zbývá?"

„Já vás jen žádám, abyste mě poslouchal. Jestli jste k tomu odhodlaný, tak vás nezastavím. Ale dlužíte mi chvilku času."

„Možná, že ano. Za toho chlapce, co byl s vámi, když jste vešla do mých dveří, a já jsem poznal, že všechno víte. Zpanikařil jsem. Zpanikařil," prohlásil znova, jako kdyby přísahal. „Ani nevím, kdo to byl."

„Jmenuje se Webster. Poručík Don Webster. Je naživu, seržante. Bude v pořádku.“

„To jsem rád. Aspoň o jeden kámen na srdci méně.“

„Seržante…,“ úporně hledala správná slova. „Jsem policajt z Vražd,“ začala. „Vy jste nikdy nepracoval ve Vraždách?“ Věděla, že ne. Věděla o něm všechno.

„Ne. Přímo ne. Ale jak jste jednou u policie, setkáváte se s nimi až dost, zvlášť když sloužíte tak dlouho jako já.“

„Já vlastně pracuju pro ty mrtvé. Už nedokážu spočítat, nad kolika z nich jsem stála, ani nemám chuť se o to pokoušet. Ale mně se o nich zdá. O všech těch tvářích, o těch ukradených životech. To není nic příjemného.“

Sama byla překvapená, že mu tohle vypráví, překvapená, že jí takový přístup připadá jako vhodný. „Někdy je to tak kruté, vidět ve spánku ty tváře, že se probudíte bolestí. Ale já nemůžu dělat nic jiného. Chtěla jsem být odjakživa policistkou. Byla to moje jediná jasná představa. A nic jiného dělat nemůžu.“

„Jste dobrá policistka?“ Zase už se mu do očí hrnuly slzy. Jestli slzy soucitu, nebo zoufalství, to nevěděla. „Eva. Jmenujete se Eva, ne? Jste dobrý policajt, Evo?“

„Ano. Jsem zatraceně dobrý policajt.“

Teď už plakal a ona cítila, že i jí se hrnou do očí slzy. „Thad se snažil o totéž co vy. Ta jediná jasná představa. To se mi líbí. Ano, jeho jediná jasná představa. Nechali ho vykrvácet k smrti. Nechali ho zemřít. A proč? Pro co? Pro peníze. A to mi rve srdce.“

„Zaplatili, seržante. Neříkám, že to, co jste udělal, bylo správné, nevím, jak bude nakonec znít váš rozsudek. Ale oni zaplatili za to, co udělali vašemu synovi, za to, co provedli se svým odznakem. A Ricker bude platit také, to vám přísahám, tady na hrobě toho dobrého policajta. Zaplatí za to, že je ovládal jako loutky. I vás ovládl. Ovládl vás přes vaši lásku k synovi. Přes váš zármutek. Přes vaši hrdost. Chcete ho nechat, aby dál tahal za vaše provázky? Poskvrníte svou čest i čest svého syna tím, že ho necháte vyhrát?“

„Ale co můžu dělat?“ Po tvářích mu tekly slzy proudem. „Já jsem prohrál. Jsem ztracený.“

„Vy můžete udělat to, co by po vás žádal Thad. Můžete se tomu postavit tváří v tvář.“

„Stydím se,“ zašeptal. „Myslel jsem, že až bude po všem, že budu šťastný. Že budu volný. Ale místo toho se stydím.“

„Můžete se k tomu postavit, jak nejlíp dokážete. Můžete část své hanby vymazat. Můžete jít se mnou, seržante. Buďte zase policistou a pojďte se mnou.“

„Vězení, nebo smrt.“ Znovu se na ni podíval. „To je těžká volba.“

„Ano, velice těžká. Těžší je samozřejmě žít, seržante, a srovnat ručičky vah. Nechte právní systém, ať nad vámi vysloví svůj soud. To je přece to, v co věříme, my lidé jako vy a já, to je to, pro co pracujeme od chvíle, kdy dostaneme odznak. Snažně vás žádám, abyste to udělal, seržante. Seržante, já vás prosím, nestaňte se jednou z těch tváří, které mě straší ve spánku.“

Sklonil hlavu a pokýval s ní, takže jeho slzy padaly na květiny, které položil na trávu. Natáhl ruku přes hrob a podal ji Evě. Stiskl ji. A ona tak zůstala sedět, zatímco vzlykal.

Pak se naklonil dopředu a přitiskl rty na bílý kříž. „Stýská se mi po něm. Každodenně.“ S povzdechem podal Evě svou zbraň. „Asi budete chtít tohle.“

„Děkuju.“ Vstala a počkala, až se namáhavě zvedne i on.

Otřel si tvář rukávem a nadechl se. „Rád bych zavolal ženě.“

„Ta bude šťastná, že o vás uslyší. Nechci vám dávat pouta, seržante Clooneyi. Byla bych raději, kdybyste mi dal své slovo, že půjdete s mou asistentkou a vejdete do Centrály o své vlastní vůli.“

„Máte mé slovo, Evo. Máte dobré jméno. Jsem rád, že jste to byla vy, kdo za mnou dnes přišel. Nezapomenu, že jste to byla vy. Je jaro,“ řekl, když spolu šli do kopečka. „Doufám, že si najdete čas a užijete si ho. Zima přichází vždycky moc brzy a vždycky trvá moc dlouho.“

Zastavil se na vršku, kde čekala Peabodyová s Roarkem. „A ty tváře ve vašich snech? Nenapadlo vás, že se objevují, aby vám poděkovaly?“

„Ne, myslím, že to mě nikdy nenapadlo. Strážník Peabodyová vás doprovodí v policejním voze, seržante. Já pojedu za vámi. Strážníku, seržant Clooney se jde vydat policii.“

„Ano, madam. Půjdeme, seržante?“

Když odešli, zastrčila Eva Clooneyovu zbraň do kapsy. „Už jsem myslela, že ho ztratím.“

„Kdepak, měla jsi ho v tom okamžiku, kdy ses u něj posadila.“

„Možná.“ Zhluboka vydechla. „Zatraceně snadnější je přišlápnout někoho k zemi. On mě dostal.“

„Ano. A ty jsi dostala jeho.“ Sehnul se a k jejímu pobavení jí povytáhl nohavici kalhot a zastrčil její zbraň zase na místo. „Tvoje obdoba Popelčina střevíčku.“

Smích musel urazit dlouhou cestu, než přišel a ohladil drsnost, kterou cítila u srdce. „Nejradši bych vás, Krásný princi, žádala, abyste mě dovezl na ples, ale spokojím se s tím, když mě hodíte do práce.“

„Bude mi potěšením.“

Vzali se za ruce, minuli mladý stromek, na němž se rozvíjely lístky do něžné zeleně. A opustili místo mrtvých.

J. D. Robb
SMRTÍCÍ SOUD

Z anglického originálu Judgment in Death,
vydaného nakladatelstvím Berkley Books,
divize Penguin Putnam Inc., v New Yorku roku 2000,
přeložila Libuše Chocholová
Vydalo nakladatelství Columbus, spol. s r. o.,
v Praze roku 2004
Odpovědná redaktorka Kateřina Veselá
Technická redakce Renáta Šmatová
Sazba Edward Feldek
Tisk Těšínské papírny, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

COLUMBUS
Nad Kolčavkou 8
190 00 Praha 9

www.knihy-columbus.cz

Sympatickou talentovanou vyšetřovatelku Evu Dallasovou čeká pořádně zapeklitý případ. O to horší, že zavražděnými oběťmi tentokrát nejsou řadoví občané, ale kolegové-policisté, které někdo brutálně likviduje. Pátrání, jež se okamžitě rozběhne, však vrhne podezřelý stín na jejich čest. Zdá se, že všichni zabití brali úplatky a tajně pracovali pro jistého mocného muže.

Tento pán, kromě toho, že ve velkém kšeftuje s drogami a se zbraněmi, je dokonalý padouch par excellence, který se neštítí vůbec ničeho. Jeho prsty (jen tak mimochodem, se stříbrnými nehty zabroušenými do špičky) sahají dokonce k soudnímu dvoru, takže ze všech obvinění vyvázne nepotrestán.

Evino vyšetřování zabředá do slepé uličky. Jako by se ocitla v tíživé noční můře, nedokáže se pohnout z místa. Kdo a proč se tak snaží mařit vyšetřování? Čí zájmy za vším stojí? Zatím se zdá, že jí klacky pod nohy házejí i vlastní spolupracovníci, mezi nimi dokonce muž, s nímž si svého času prožila milostný románek.

Také její soukromý život se hroutí. Roarke, Evin multimilionářský manžel, jí tvrdě vyčítá, že příliš riskuje, ona jemu zase, že se zbytečně plete do případu. A to by rozhodně neměl, protože by mohlo vyjít najevo, že kdysi měl s podezřelým mafiánským bossem něco společného…

Ani v tomto pokračování oblíbené a populární detektivní série se nemusíme obávat, že by nás snad autorka ochudila o nejrozličnější technické vymoženosti, takže se i tentokrát proletíme v autě (ale ano, čtete dobře, děj se přece odehrává o malinko dál v budoucnosti), užijeme si simulátorů reality a videofonů. Potkáme spoustu starých známých a s novými postavami se seznámíme, zabrousíme na policejní centrálu i do Evina přepychového domova, zkrátka se na chvíli přestěhujeme do New Yorku druhé poloviny jedenadvacátého století a zase jednou si s chutí zahrajeme onu známou hru na zloděje a na četníky…

A spravedlnost? Jak jinak – zvítězí.

J. D. Robb alias **Nora Roberts** je zatím jedinou autorkou takzvané oddechové literatury, která byla oficiálně uvedena do Americké síně slávy. Výtisky všech jejích knih, přeložené do mnoha jazyků, by už zabraly několik nákladních vagónů, a přesto jich pořád není dost. Na každý nový román, který se po mnoho týdnů a měsíců už tradičně drží na nejvyšší příčce žebříčku bestsellerů, se nedočkavě vrhají houfy nadšených čtenářů, a to i když je Mrs. Roberts třeba jen jednou ze čtyř autorek, jako je tomu například v romantické povídkové sbírce *Nejkrásnější růže*.

Nemenší oblibu si ovšem získaly její romány *Vražedná nevinnost*, *Božské zlo* a milostná trilogie *Zrozená z ohně*, *Zrozená z ledu* a *Zrozená z hanby*. Milovníci drsnějších, napínavějších příběhů pak jistě vědí, že kdykoli mohou sáhnout po některém z mnoha pokračování vynikající série detektivních příběhů *Smrtící*…

Smrtící soud

Z toho, co kdysi býval prvotřídní striptýzový klub zůstala nepřehledná halda drahého smetí

A to, co dříve bývalo člověkem, leželo nyní za širokým obloukem baru. Teď už pouze oběť, zhroucená ve vlastní krvi.

Poručík Eva Dallasová se nad ní právě skláněla. Byla policistka a ta oběť patřila jí.

„Muž. Černá rasa. Věk ke čtyřicítce. Masivní trauma hlavy a trupu. Mnohočetné fraktury končetin.“ Sáhla do příruční brašny pro aparát na stanovení teploty těla a okolního prostředí. „Vypadá to, že ho stačila vyřídit jen samotná fraktura lebky, ale ono to tím neskončilo.“

„Rozsekali ho na kousky